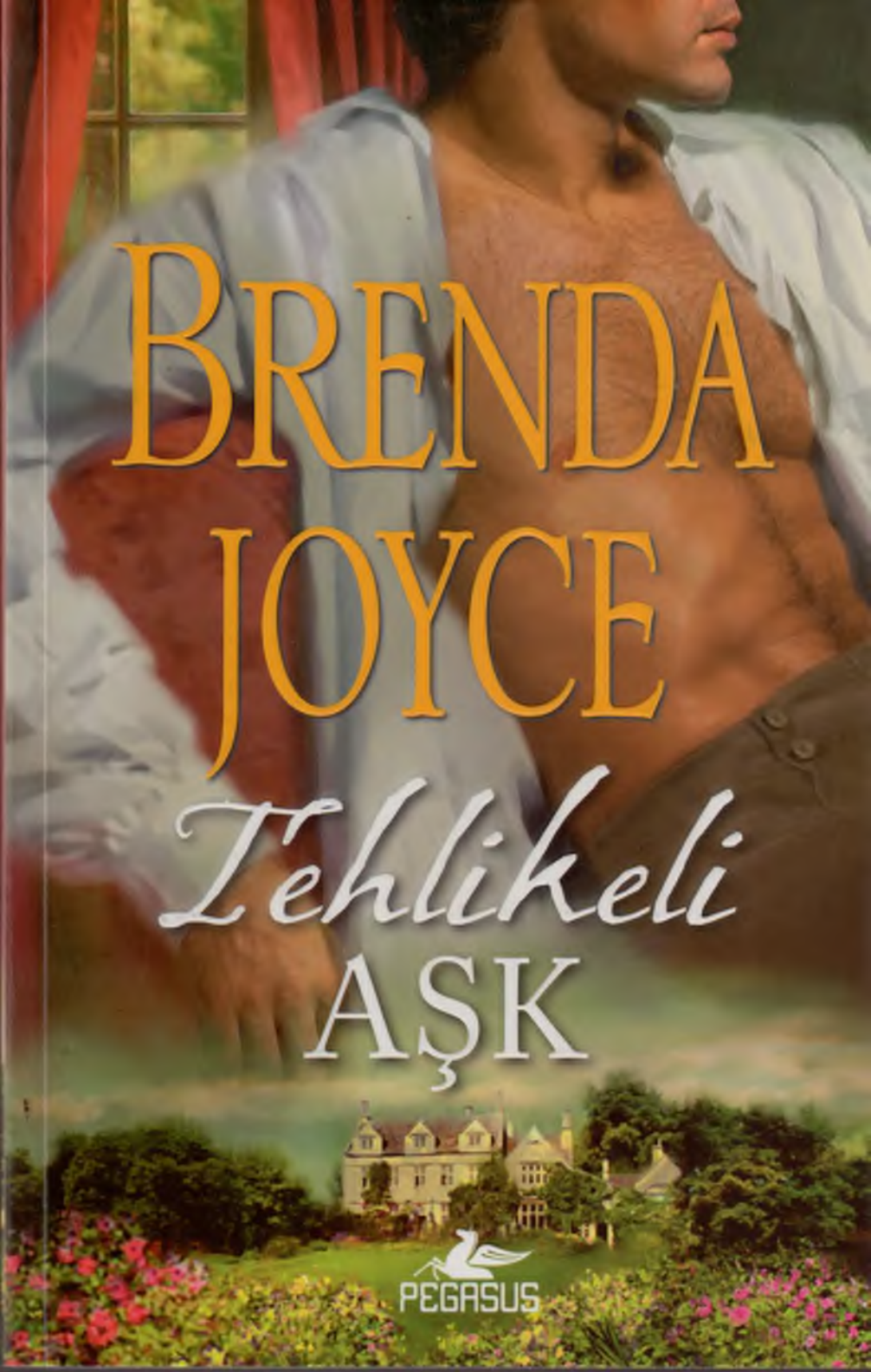

BRENDA
JOYCE
Tehlikeli
AŞK
PEGASUS

Bir Çingene'nin tehlikeli takıntısı
Bir İngiliz'in tehlikeli arzusu
Yasaklardan doğan tehlikeli bir aşk

Küçük yaşta Roman köklerinden koparılıp varlıklı ve güçlü bir asilzade olarak yetişen Vikont Emilian St Xavier, içindeki Çingene'yi bastırmakta ve hakkındaki dedikoduları umursamamaktadır. Ancak Romanlar, annesinin İngilizler tarafından öldürüldüğü haberiyle kasabaya gelince Emilian'ın dünyası yerle bir olur.

De Warenne ailesinin ayrıcalıklı bir üyesi olan Ariella yaşıtlarının aksine sosyete, moda ve evlilikle ilgilenmeyen radikal bir düşünür ve gezgindir. Ta ki Romanlar Rose Hill'de kamp kurana ve Ariella onların karizmatik lideri Emilian'ın çekimine kapılana kadar... Emilian intikamı için mükemmel bir araç olarak gördüğü Ariella'yı kendisinden uzak durması konusunda uyarsa da genç kadın ona karşı koyamamaktadır. Ariella tehlikeli aşkı uğruna sonuna kadar savaşabilecek midir?

"Joyce, bu yeni de Warenne romanında da kendine has ateşli ihtirası, vahşi kaçamakları ve unutulmaz karakterleri harmanlamış. Kolay kolay unutamayacağınız bir hikâye..."
–Romantic Times Book Reviews

"Brenda Joyce yine yeteneğini konuşturarak macera, yürekten tutku, değişen kaderler ve soluk kesici dram dolu bir de Warenne hikâyesi örmüş."
–Fresh Fiction

THG
0682732
BEV

www.pegasusyayinlari.com
ISBN:978-605-343-150-3
9 786053 431503

mobildepo.com

BRENDA JOYCE

TEHLİKELİ AŞK

İngilizceden Çeviren:
Melda Dinçel

mobildepo.com

PEGASUS YAYINLARI

GİRİŞ

1820, Derbyshire, İngiltere

HEYECANDAN İÇİ İÇİNE SIĞMIYORDU. Habercinin gelmesi neden bu kadar uzun sürmüştü? Smith'in, bir önceki gün eline geçen kısa mektubunda sadece habercinin ertesi gün geleceği yazıyordu. Kahretsin! Smith oğlunu bulabilmiş miydi?

Edmund St Xavier, malikânesindeki büyük salon boyunca yürüdü. Burası geniş bir salondu, tıpkı malikâne gibi yüzlerce yıllıktı fakat içinde az eşya vardı ve ciddi bir tadilata ihtiyaç duyuyordu. Tek kişilik koltuğun döşemesi solgun ve yırtıktı; çiziklerle dolu ahşap sehpayı cila ve parlatma kurtaramazdı; sandalyeleri kaplayan gümüş ve altın sırma işlemeli kumaşlar, yıllanmışlığı ve maddi yetersizliği gösteren tuhaf bir sarı tonuna uzun zaman önce bürünmüşlerdi. Woodland bir zamanlar, Edmund'ın ataları vikontluk unvanını gururla taşıyıp Londra'da bir başka muhteşem eve daha sahipken on bin dönümlük, çok güzel bir mülktü. Şimdi bin dönüm kalmıştı ve araziye dağılmış on beş kiralık tarlanın neredeyse yarısı boştu. Ahırda dört araba atı ve iki beygir bulunmaktaydı. Çalışanlarının sayısı iki uşak ve

mobildepo.com

bir hizmetçiye düşmüştü. Karısı beş yıl önce çocuklarını dünyaya getirirken ölmüştü ve geçen kış ağır bir grip, tek çocuklarını da bu dünyadan almıştı. Geriye sadece eski ihtişamını kaybetmiş bir mülk, boş bir malikâne ve şimdilerde durumu tehlikede olan prestijli bir unvan kalmıştı.

Edmund'ın erkek kardeşi salonun öbür tarafından, her zamanki gibi kendini beğenmiş ve ukala ifadesiyle ona bakıyordu. John, yakın zamanda unvanın kendisine ve oğluna geçeceğinden emindi fakat Edmund bunun gerçekleşmemesinde kararlıydı. Çünkü ortada başka bir çocuk daha vardı; bir piç. *Smith onu kesinlikle bulmuş olmalıydı.*

Edmund bir hışımla arkasını döndü. İki kardeş rekabet içinde büyümüşlerdi ve bu rekabet hâlâ devam ediyordu. Kahrolası kardeşi ticaretle küçük bir servet kazanmıştı ve Kent'te güzel bir mülke sahipti. Düzenli olarak, mücevherle donanmış karısını da yanına alarak altılı at arabasıyla Woodland'e gelirdi. Her gelişinde aynı şeyler olurdu. Malikânede dolanır, iğrendiğini belli ederek ahşap zemindeki her bir çatlağı, soyulan boyaları, küflü perdeleri ve tozlu tabloları incelerdi. Sonra ağabeyinin borçlarını onun yerine ödemeyi teklif ederdi; yüksek bir faiz oranıyla. Edmund kardeşinin malikâneden gitmesini sabırsızlıkla beklerdi. John, arkasında, Edmund'ın başka çaresi olmadığı için imzaladığı yüksek faiz oranlı anlaşmayı bırakırdı.

Woodland'in, John'un küçük oğlu Robert'a kaldığını göremeden çok önce ölecekti zaten. Ama durum o raddeye gelmeyecekti.

"Bay Smith'in çocuğu bulduğuna emin misin?" diye sordu John, kelimeler ağzından lütfediyormuşcasına çıkıyordu. "Bir Bow Sokağı habercisi belirli bir kadın şöyle dursun, belirli bir Çingene kervanım nasıl bulabilir, hayal edemiyorum."

Edmund'ın tüyleri diken diken oldu. John'un keyfi yerindeydi. Edmund'ın bir Çingene'yle yaşadığı ilişkiyi hor görüyor ve çocuklarının yabani olacağına inanıyordu. "Kışı Glasgow tersanesinin orada geçiriyorlar," dedi Edmund. "Baharda tarlalarda çalışmak üzere

mobildepo.com

Borders'a gidiyorlar. Kervanlarını bulmanın o kadar zor olacağını sanmıyorum."

John şöminenin karşısında dikiş diken karısının yanına gitti ve *Bu konunun senin için çok sıkıcı olduğunu biliyorum. Hiçbir hanımefendi kardeşimin eskiden Çingene bir sevgilisi olduğunu bilmek zorunda kalmamalı,* dercesine elini omzuna koydu.

John'un mükemmel, güzel karısı ona gülümsedi ve dikiş dikmeye devam etti.

Edmund o anda Raiza'yı düşünmeden edemiyordu. Raiza'nın on yıl önce gözleri gururla ve tutkuyla parlarken, kucağında oğullarıyla Woodland'e gelişini o günmüş gibi hatırlıyordu. Bebeğe baktığında, kendi gri gözlerinin bebeğin koyu renkli yüzünde yansıdığını görünce çok şaşırmıştı. Bebeğin saçları koyu altın sarısıydı, Raiza'nınkiler ise gece kadar siyahtı. Edmund'ın tavrı çok açık olmuştu. Karısı Catherine evdeydi ve hamileydi. Piçin kendisinin olmadığında ısrar etmişti ama bunu yaptığı için kendinden iğrenmişti. Ancak Raiza'yla ilişkisi kısa sürmüştü ve karısını seviyordu. Karısının bu çocuktan haberdar olmasına izin veremezdi. Raiza'ya verebileceği miktarda para teklif etmişti fakat Raiza ona lanet okuyup gitmişti.

John, Edmund'ın düşüncelerini okumuşçasına, "Haspanın sözlerine bakıp çocuğun senden olduğuna nasıl emin olabiliyorsun?" dedi.

Edmund duymazlıktan geldi. Çingenelerin ortaya çıkıp kamplarını yerel kiliseye yakın kurdukları günlerde Edmund, Borders'ta bekâr bir grup arkadaşıyla bir parti evinde kalıyor ve ava çıkıyordu. Şehirde yürürken Raiza'nın yanından geçmişti ve göz göze geldikleri anda o kadar tutulmuştu ki, yolunu değiştirip Raiza fareli köyün kavalcısıymışçasına onu takip etmeye başlamıştı. Raiza da kur yaparak Edmund'a gülümsemişti. Kendisinden geçen genç adam onu hevesle takip etmişti. İlişkileri o gece başlamıştı. Edmund iki hafta Borders'ta kalmış, zamanının çoğunu Raiza'nın yatağında geçirmişti.

mobildepo.com

Onunla daha uzun süre kalmak istemişti fakat idare etmesi gereken, batmak üzere olan bir mülkü vardı. Raiza gözlerinde pişmanlık gözyaşlarıyla fısıldamıştı: "*Gadje gadjense.*" Edmund ne dediğini anlamamıştı fakat Raiza'nın kendisine âşık olduğunu düşünmüştü. Kendisinin Raiza'ya âşık olmadığındansa emin değildi. Ne olursa olsun, iki farklı dünyadan geliyorlardı. Onunla bir daha karşılaşacağını düşünmemişti.

Bir yıl sonra Raiza'yla gece ile gündüz kadar zıt olan Catherine'le tanışmıştı. Bölge papazının yeğeniydi; terbiyeli, ağırbaşlı ve gerçek olamayacak kadar tatlıydı. Catherine hiçbir zaman dolunayın altında Çingene müzikleriyle çılgınlar gibi dans etmeyecekti ama Edmund bunu önemsememişti. Catherine'e âşık olmuştu, onunla evlendi ve onun en yakın arkadaşı oldu. Şimdi bile onu özlüyordu.

Tabii ki yeniden evlenmeyi düşünüyordu çünkü daha fazla vâris istiyordu. Mülkünü riske atamazdı ama hayatın ne kadar değişken ve belirsiz olduğunu bizzat öğrenmişti. Bu yüzden de piç oğlunu bulmaya karar vermişti.

Hızla ön kapıya gitti; John'un da kendisini takip ettiğinden emindi, kapıyı açtı. Tıknaz haberci tek atlı arabasından iniyordu. Arabanın kahrolası perdeleri kapalıydı. "Onu buldun mu?" diye bağırdı Edmund, ümitsizliğinin farkındaydı. "Oğlumu buldun mu?"

Smith iri bir adamdı ve her gün tıraş olmaktan hoşlanmadığı belliydi. Tütününü Edmund'a doğru tükürdü ve sırıttı. "Evet Lordum. Ama bana hemen teşekkür etmek istemeyebilirsiniz."

Çocuğu bulmuştu.

John yanına geldi. Mırıldayarak, "O Çingene haspaya hiç güvenmiyorum," dedi.

Gözlerini arabadan ayırmayan Edmund sertçe, "Ne düşündüğün umurumda değil," diye cevap verdi.

Smith uzun adımlarla arabaya gitti ve kapıyı açtı. İçeriye uzandı ve Edmund içeride yamalı kahverengi pantolonlu, bol ve kirli tişörtlü,

mobildepo.com

zayıf bir oğlan gördü. Smith çocuğu arabadan dışarıya hızla çekti. "Gel ve babanla tanış, çocuk."

Edmund çocuğun bileklerinin iple sıkıca bağlanmış olduğunu gördü ve dehşete düştü. Ayak bileklerindeki zincir ve kelepçeyi de görünce, "Çöz onu," dedi.

Smith ipleri ve zincirleri çözerken çocuğun sıska yüzünde nefret dolu bir ifade vardı. Smith'e tükürdü.

Smith yanağındaki tükürüğü sildi ve Edmund'a baktı. "Bunu kırbaçlamak gerek. Sonuçta bir Çingene. Sadece kamçıdan anlarlar, sakat bir at gibi."

Edmund sinirden titremeye başlamıştı. "Neden bir suçlu gibi bağlı ve kelepçeli?"

"Çünkü çıyanın teki bu çocuk. Onu kuzeyde bulduğumdan beri onlarca kez kaçmaya çalıştı. Uykumda bıçaklanıp nalları dikmek istemedim," dedi Smith. Çocuğu omzundan tutup salladı, Edmund'ı işaret ederek, "İşte baban," dedi.

Çocuğun gözlerinde ölümcül bir öfke vardı ama sesini çıkarmadı.

"İngilizce konuşabiliyor, hatta sen ben kadar iyi." Smith bu sefer çocuğun çıplak ayaklarına biraz daha tütün tükürdü. "Her kelimeyi anlıyor."

"Çöz onu, lanet olsun," dedi Edmund, çaresiz hissediyordu. Oğluna sarılıp ne kadar üzgün olduğunu söylemek istiyordu ama oğlu, Smith'in dediği kadar tehlikeli gözüküyordu. Smith'ten nefret ediyor gibiydi, Edmund'dan da. "Woodland'e hoş geldin oğlum. Ben senin babanım."

Çocuğun gri gözleri Edmund'ın lütufkâr gözlerine kilitlenmişti. Görüp geçirmiş yaşlı bir adamın gözleri gibiydi, asla genç bir çocuğunki gibi değil.

"Çok yaygara çıkarmadan verdi çocuğu," dedi Smith.

mobildepo.com

Edmund gözlerini oğlundan ayıramıyordu. "Mektubumu verdin mi?" diye sordu.

Smith cevap verdi, "Çingeneler okuma yazma bilmez ama verdim."

Raiza çocuklarını onun büyütmesinin en doğrusu olduğunu kabul etmiş miydi? Bir İngiliz olarak büyürse dünyanın fırsatı çocuğun önüne serilecekti. Bu mülkte, babasının unvanında ve beraberinde gelen bütün ayrıcalıklarda hakkı olacaktı.

"Ama ölümüne ağladı," dedi Smith, çocuğun ayak bileğindeki kelepçeyi çıkarırken. "Çingene laflarını anlayamadım ama anlamam da gerekmiyordu. Anası çocuğun gitmesini istiyordu ama çocuk onu bırakmak istemedi. Buradan kaçacaktır." Smith, Edmund'ı uyarırcasına baktı. "Gece onu kilit altında tutup gündüz de başına birini dikmelisiniz." Çocuğun kolunu yakaladı. "Babana saygı göster. Çok iyi bir lorddur. Eğer bir şey sorarsa cevap vermelisin."

"Önemli değil. Şu anda şoktadır," dedi Edmund oğluna gülümseyerek. Tanrım, çok güzel bir çocuktu. Gözleri ve ten rengi dışında Raiza'ya benziyordu. İçini bir sıcaklık kapladı. *Raiza'yı yıllar önce geri çevirmemeliydim*, diye düşündü. Ama mutlaka geçmişte yaptığı bu hatayı unutacaklardı. Mutlaka bu berbat başlangıcı ve farklılıklarını unutacaklardı. "Emilian..." dedi gülümseyerek. "Yıllar önce annen seni buraya getirip benimle tanıştırmıştı. Ben Lord Edmund St Xavier."

Çocuğun ifadesi hiç değişmedi. İleri atılıp Edmund'a saldırmak için doğru anı bekleyen öldürücü, gizemli altın renginde bir kaplam anımsatıyordu.

Edmund şaşkınlıkla çocuğun bileğindeki iplere uzandı. "Bir bıçak ver," dedi Smith'e.

"Pişman olacaksın," dedi Smith büyük bir çakı uzatarak.

"Çocuk beklediğim kadar yabani," diye mırıldandı John.

mobildepo.com

Edmund ipleri keserken iki yorumu da duymazlıktan geldi. "Şimdi daha iyi hissediyor olmalısın," dedi. Çocuğun bilekleri yaralanmıştı. Haberciye çok kızgındı.

Çocuk soğuk bir bakış attı. Bilekleri acıyorsa bile belli etmiyordu ve etmeyecekti, Edmund bunu biliyordu.

John alaycı bir ses tonuyla, "Atlarına dikkat etsen iyi olur," diye arkalarından mırıldandı.

Edmund'ın o anda kendini beğenmiş kardeşine tahammülü yoktu. Oğlunun öfkesini dindirmek zaten yeterince zor olacaktı. Çocuğu bir İngiliz'e nasıl dönüştüreceğini, hatta nasıl gerçek bir baba olacağını düşünemiyordu bile.

Çocuk hareketsizdi, dikkatle bakıyordu ve temkinli bir ifade takınmıştı. Edmund neredeyse vahşi bir hayvana bakıyor gibi hissediyordu fakat John yanılıyordu çünkü Çingeneler hayvan veya hırsız değildi, bunu bizzat görmüştü. "İngilizce biliyor musun? Annen biliyordu."

Çocuk anladıysa bile hiç tepki vermedi.

"Bundan sonra senin hayatın bu," dedi Edmund gülümsemeye çalışarak. "Çok önceden annen seni buraya getirmişti. O zaman aptallık etmiştim; karımın vereceği tepkiden korkarak seni reddetmiştim. Bunun için her zaman pişmanlık duyacağım. Ama Catherine öldü, huzur içinde yatsın. Oğlum Edmund, senin kardeşin de öldü. Emilian, burası artık senin evin. Ben senin babanım. Sana hak ettiğin hayatı vermek istiyorum. Sen de bir İngiliz'sin. Ve bir gün Woodland senin olacak."

Çocuk kaba bir ses çıkardı. Edmund'ı baştan aşağı süzdü ve başını iki yana sallayarak, "Hayır. Benim babam yok... ve burası da evim değil," dedi.

İngilizcesi aksanlıydı fakat yine de konuşabiliyordu. "Biraz zamana ihtiyacın olduğunu biliyorum..." diye haykırdı Edmund, sonunda konuşabildikleri için çok heyecanlanmıştı. "Ama ben senin babanım. Ve bir zamanlar anneni sevmiştim."

mobildepo.com

Emilian ona dik dik baktı, yüzü nefretle buruşmuştu.

"Babanla tanışmak ve benim oğlum olduğunu kabullenmek çok zor olmalı. Ama sen de en az benim kadar İngiliz'sin, Emilian."

"Hayır!" diye tersledi Emilian ve gururla, başı dik bir şekilde şöyle dedi: "Hayır. Ben *Roman*'ım."

mobildepo.com

BİRİNCİ BÖLÜM

1838 baharı, Derbyshire, İngiltere

OKUDUĞU KİTABA KENDİNİ o kadar kaptırmıştı ki kapının tıklatıldığını, tıklatmalar yumruklamaya dönüşene kadar duymadı. Dört tarafı cibinlikli karyolasının içinde kıvrılmış, Cengiz Han'la ilgili bir kitap okuyan Ariella, yatakta doğruldu. Bir on üçüncü yüzyıl şehrinin görüntüleri zihninde biraz daha dolaştı; savaş atlarının üstündeki Moğol ordusunun tozlu sokaklardan dörtnala gelmesiyle üst sınıftan iyi giyimli kadın ve erkeklerin panikleyip işçiler ve köleler arasından kaçışmalarını hayal etti.

"Ariella de Warenne!"

Ariella derin bir nefes aldı. Savaşı gördüğü gibi koklayabiliyordu da. Kalan hayalî görüntüleri de kafasından attı. Rose Hill'de ailesinin İngiliz kır evindeydi; dün gece gelmişti. Tarihi bir kenara bırakıp, "İçeriye gel, Dianna," diye seslendi.

Ondan sekiz yaş küçük olan üvey kardeşi Dianna aceleyle içeri girip kalakaldı. "Daha giyinmemişsin bile!" diye söylendi.

mobildepo.com

"Yemeğe bu elbiseyle gelemez miyim?" diye sordu Ariella, sesinde alaycı bir masumiyetle. Moda onun için bir şey ifade etmiyordu ama ailesini çok iyi tanıyordu. Onlara göre akşam yemeklerinde kadınlar güzel elbiseler giyip mücevherlerini takmalı, erkeklerse ceketlerini giymeliydi.

Dianna'nın gözleri yuvalarından fırladı. "Bu elbiseyi kahvaltıda da giymiştin."

Ariella gülümseyerek ayağa kalktı. Kız kardeşinin ne kadar olgunlaştığına hâlâ inanamıyordu. Bir sene önceye kadar bir kadından çok, çocuk gibiydi. Şimdiyse yalnızca on altı yaşında olduğuna inanmak zordu; özellikle de giydiği bu elbiseyle. "Saat o kadar geç oldu mu?" Odasının camından belli belirsiz dışarıya bakıp güneşin ne kadar alçaldığını görünce şaşırdı. Büyük ciltli kitabı eline alalı saatler olmuştu.

"Saat dörde geliyor ve bu akşam misafirlerimiz olacağını bildiğini *biliyorum*."

Ariella, üvey annesi Amanda'nın yemeğe misafir geleceğiyle ilgili bir şeyler söylediğini hatırlıyordu. "Biliyor musun, Cengiz Han önceden uyarmadan hiçbir yere saldırmazmış. Birçok tarihçinin ileri sürdüğünün aksine, birden saldırıp insanları katletmek yerine her zaman ülkelerin krallarına veya liderlerine elçi gönderip önce teslim olmalarını istermiş."

Dianna şaşkınlıkla bakıyordu. "Cengiz Han da kim? Neler anlatıyorsun?"

Ariella'nın gözleri ışıldadı. "Moğollarla ilgili bir kitap okuyorum Dianna. Tarihleri inanılmaz. Cengiz Han'ın hükümdarlığı altında neredeyse Büyük Britanya kadar bir imparatorluk kurmuşlar. Bunu biliyor muydun?"

"Hayır, bilmiyordum. Ariella, annem Lord Montgomery ve onun erkek kardeşini yemeğe çağırdı; senin şerefine."

mobildepo.com

"Tabii bugün çok daha küçük bir bölgede yaşıyorlar," dedi Ariella, son söylenenleri duymamıştı. "Orta Asya'daki bozkırlara gitmek istiyorum. Moğollar bugün orada yaşıyorlar, Dianna. Cengiz Han zamanından beri kültürleri ve yaşam tarzları hiç değişmemiş. Bunu hayal edebiliyor musun?"

Dianna yüzünü buruşturdu ve gömme dolabı açıp asılı elbiselere teker teker bakmaya başladı. "Lord Montgomery seninle yaşıt ve unvanını geçen sene aldı. Erkek kardeşi ondan biraz daha küçük. Unvanları eskiye dayanıyor ve mülkleri çok iyi yönetiliyor. Annem ve Lizzie hala aralarında konuşurken duydum." Uçuk mavi bir elbiseyi dolaptan çıkarttı. "İşte bu harika! Daha önce giyilmiş gibi de durmuyor."

Ariella'nın kardeşini rahat bırakmaya niyeti yoktu. "Bu tarih kitabını sana versem ve okusan beğeneceğinden eminim. Belki bozkırlara beraber gideriz. Hatta Çin Seddi'ni bile görebiliriz."

Dianna arkasına dönüp dik dik baktı.

Ariella kardeşinin sabrının tükendiğini fark etti. Hayatı boyunca hiç kimseyle, hatta babasıyla bile içindeki öğrenme tutkusunu paylaşamadığını bilmek çok kötüydü. "Evet, mavi olanı hiç giymedim. Şehirde katıldığım yemekli davetlerde neredeyse hiç soylu birileri olmazdı; sadece akademisyenler ve liberaller boy gösterirdi. Kimse modayı umursamazdı."

Elbiseyi ablasının üzerine tutan Dianna kafasını salladı. "Çok yazık! Moğollarla hiç ilgilenmiyorum, Ariella. Senin de neden ilgilendiğini anlayamıyorum. Seninle bozkırlara veya Çin Seddi'ne gelmeyeceğim. Buradaki hayatımdan çok memnunum. En son konuştuğumuzda Bedevilere deli oluyordun."

"Kudüs'ten yeni dönmüştüm ve orada bir Bedevi turuna katılmıştım. Ordumuzun Bedevileri, Filistin ve Mısır'da gözcü ve rehber olarak kullandığını biliyor muydun?"

mobildepo.com

Dianna yatağa geçip uzandı. "Artık şu şahane elbiseyi giymelisin. Altın parlaklığındaki tenin ve saçların, meşhur de Warenne gözlerinle herkesin başını döndüreceksin."

Ariella aniden dikkatini toplayıp Dianna'ya baktı. "Kim geliyor demiştin?"

Dianna ışıldayarak, "Lord Montgomery; mükemmel bir fırsat. Yakışıklı olduğunu söylüyorlar," diye cevapladı.

Ariella'nın kafası karışmıştı, kollarını göğsünde kavuşturdu. "Yakışıklı bir koca aramak için çok küçüksün."

"Ama sen değilsin," diye çıkıştı Dianna. "Beni hiç dinlemedin, değil mi? Lord Montgomery unvanına yeni kavuştu, çok yakışıklı ve iyi eğitimli. Bir an önce evlenmek istediğine dair birçok söylenti duydum."

Ariella arkasını döndü. Yirmi dört yaşındaydı ama evlenmek aklından *bile* geçmiyordu. Küçüklüğünden beri öğrenme arzusuyla yanıp tutuşuyordu. Kendini bildi bileli kitaplar ve içlerindeki bilgiler bütün hayatını oluşturuyordu. Kütüphane veya balo arasında seçim yapması gerekse her zaman ilkini seçebilirdi.

Şanslıydı çünkü babası kızının üzerine çok düşüyordu ve entelektüel gelişimini destekliyordu ki bu pek görülmemiş bir şeydi. Yirmi bir yaşına bastığından beri çoğunlukla kütüphaneleri ve müzeleri gezebileceği, Francis Place ile William Cobbett[1] gibi radikallerin de katılımıyla gündemdeki toplumsal meselelerin tartışıldığı toplantılara gidebileceği Londra'da yaşıyordu. Ancak bu özgürlüğüne rağmen, refakatçisi olmadan dolaşabilmek ve kitaplarda okuduğu yerleri gezebilmek, yani daha bağımsız olmak istiyordu.

Ariella Berberi Bölgesi'nde[2] doğmuştu. Annesi bir Berberi prensi tarafından tutsak edilmiş bir Yahudi'ydi ve Ariella'nın doğumun-

1 19. yüzyıl İngiliz toplumsal reformcuları. (ed.n.)

2 Avrupalıların 19. yüzyılda Kuzey Afrika'da Fas, Tunus, Cezayir ve Libya'dan oluşan bölgeye, bölgede yaşayan Berber halkından esinlenerek verdikleri ad. (ed.n.)

mobildepo.com

dan sonra, açık tenli ve mavi gözlü bir çocuk dünyaya getirdiği için idam edilmişti. Babası Ariella'yı haremden kaçırmayı başarmıştı ve bebekliğinden itibaren ona bakmıştı. Bugün bölgenin önde gelen armatörlerinden olan Cliff de Warenne, o zamanlar korsandan başka bir şey değildi. Ariella çocukluk yıllarını babasının evinin bulunduğu Batı Hint Adaları'nda geçirmişti. Babası Amanda'yla tanışıp evlenince Londra'ya taşınmışlardı. Üvey annesi de denizi en az Cliff kadar sevdiği için Ariella ergenliğe girene kadar Akdeniz'in bir ucundan diğerine, ABD'nin kuzeyinden güneyine ve Avrupa'nın bütün büyük şehirlerine kadar gezmişlerdi. Filistin, Hong Kong ve Doğu Hint Adaları'na bile gitmişti.

Geçen sene üç aylık Viyana, Budapeşte ve Atina gezisine çıkmıştı. Babası bu geziye, üvey ağabeyinin de Ariella'ya eşlik etmesi şartıyla izin vermişti. Alexi babalarının izinden gidiyordu ve maceracı bir tüccar olma yolunda hızla ilerliyordu. Ariella'ya eşlik etmekten ve onun isteği üzerine İstanbul'a da uğramaktan memnun olmuştu.

En sevdiği bölge Filistin, en beğendiği şehir Kudüs'tü. Sıralamasının en altındaysa annesinin babasıyla yaşadığı ilişki yüzünden idam edildiği Cezayir yer alıyordu.

Ariella, dünyanın birçok yerini gezebildiği için şanslı olduğunu biliyordu. Ayrıca kendisine belli etmeseler de kızlarına güvenen ve kültür seviyesiyle gurur duyan, hoşgörülü bir ailesi olduğu için şanslı olduğunu da biliyordu. Bu, zamanın şartlarına uyan bir durum değildi. Dianna eğitim almamıştı ve nadiren aşk romanları okuyordu. Balo Dönemi'ni[3] Londra'da, geri kalan zamanını ise İrlanda'daki kır evlerinde geçirerek keyifli bir hayat yaşıyordu. Hayır işleri haricinde günlerini elbise değiştirerek, müsrif yemek ve çay davetlerine katıla-

3 17.-19. yüzyıl İngilteresi'nde genç kızların sosyeteye tanıtılmasını ve yemekli partiler gibi etkinlikleri kapsayan, elit kesimin balolar düzenlediği, senenin belirli bir dönemi. Soylular bu dönemde kutlamalara katılabilmek için taşradaki evlerinden şehirdeki evlerine taşınırlardı. (ed.n.)

mobildepo.com

rak ve komşularla görüşerek geçiriyordu. İyi terbiye görmüş bir genç kadın için bunlar çok normaldi.

Yakında Dianna da evlilik pazarına sürülecek ve mükemmel koca avına başlayacaktı. Ariella mirasta hakkı olan güzel kardeşinin, evlenmekle ilgili hiçbir sorun yaşamayacağını biliyordu. Ama Ariella daha farklı bir hayat istiyordu. Özgürlüğü, kitapları ve seyahatleri, evlenmeye tercih ediyordu. Alışık olduğu özgürlüğü sadece çok sıradışı bir adam ona tanırdı. Şu anki bağımsızlığıyla birine hesap verdiğini düşünemiyordu bile. Amcalarının, halalarının ve ebeveynlerinin evliliğinde büyük aşka, fedakârlığa ve eşitliğe şahit olarak büyümesine rağmen, evlilik ona hiçbir zaman önemli gelmemişti. Eğer bir gün evlenirse, bu sadece, de Warenne soyunun meşhur olduğu türden büyük ve sıradışı bir aşk yaşadığı için olacaktı. Ancak yirmi dört yaşındaydı ve hâlâ böyle bir şey yaşamamıştı; eksikliğini de hissetmiyordu. Nasıl hissedebilirdi ki? Hem de okunacak binlerce kitap ve görülecek bir o kadar yer varken... Yapmak istediği her şeyi gerçekleştirmeye ömrünün yetip yetmeyeceğini merak ediyordu.

Yavaşça kardeşine döndü.

Dianna endişeli bir şekilde gülümsedi. "Evde olduğun için çok mutluyum. Seni çok özledim Ariella." Sesi çatallanıyordu.

"Ben de seni özledim," dedi Ariella ama pek dürüst değildi. Yabancı topraklarda, egzotik kokular, yapılar ve seslerin arasında, anlaşabilmeye can attığı insanların yanında olmak, nostaljiden veya ev özlemi çekmekten daha heyecan vericiydi. Londra'da bile bir müzede günlerce kalıp zamanın nasıl geçtiğini unutabilirdi.

"Bizimle Rose Hill'e geldiğin için çok memnunum. Bu akşam çok eğlenceli olacak. Genç Montgomery'yle tanıştım ve eğer ağabeyi onun kadar bile çekiciyse Cengiz Han'ı tamamen unutabilirsin," dedi Dianna ve ekledi: "Yemekte Moğollardan bahsetmesen iyi olur Ariella. Kimse hiçbir şey anlamayacaktır."

mobildepo.com

Ariella duraksadı. "Aslında keşke yemeği ailecek yeseydik. Hava durumundan, Amanda'nın güllerinden, son avdan ya da yakındaki at yarışlarından konuşulan bir geceye dayanamayabilirim."

"Nedenmiş?" diye sordu Dianna. "Hepsi uygun konular. Moğollardan, bozkırlardan, akademisyenlerin ve reformcuların katıldığı yemekli partilerden bahsetmeyeceğine söz verir misin?" Gülümsüyordu fakat tereddütlüydü. "Herkes senin bir radikal olduğunu ve fazla özgür olduğunu düşünebilir."

"O zaman kesintisiz ve keyifsiz bir sessizliğe bürünme hakkım olmalı," diye direndi Ariella.

"Bu çok çocukça."

"Bir kadın aklından geçenleri dile getirebilmelidir. Şehirde fikrimi beyan edebiliyorum. Ve bir derece radikal sayılırım. Ülkenin toplumsal durumu çok kötü. İnsanlar galeyana geldiler ama ölüm cezası aslında değişmiş sayılmaz ve parlamento reformu..."

Dianna sözünü kesti. "Tabii ki şehirde her şeyi dile getirebilirsin; orada sana eşlik eden soylu birileri olmuyor. Bunu kendin söyledin!" Dianna bir an tedirginlikle duraksadı. "Seni çok seviyorum. Sevgili kardeşin olarak uygun bir tavır takınmanı rica ediyorum."

"Çok mutaassıpsın. Pekâlâ... Onaylamayacağın hiçbir konuda konuşmayacağım. Sana bakıp göz kırpmanı bekleyeceğim. Ya da hayır, sol kulak memeni çek, böylece konuşmaya iznim olduğunu anlarım."

"Senin başarıyla evlendiğini görmek için harcadığım içten çabalarımla dalga mı geçiyorsun?"

Ariella sert bir şekilde oturdu. Kız kardeşi onun evlendiğini görmeyi bu kadar çok mu istiyordu? Bu harikaydı.

Dianna ablasını tatlılıkla ikna etmeye çalışırcasına gülümsedi. "Ayrıca babamızın senin tek başına Londra'da yaşamana izin verdiğinden de bahsetmemen gerektiğini düşünüyorum."

mobildepo.com

"Tek başıma değilim ki! Ev hizmetkârla dolu. Ayrıca Kont ve Lizzie hala da sık sık şehre geliyorlar. Hem Rex amca ve Blanche da Harrington Hall'da, yarım saatlik mesafede oturuyorlar."

"Harmon Köşkü'ne kimin gelip gittiği önemli değil; orada bağımsız yaşıyorsun. Misafirlerimiz buna çok şaşıracaktır. *Lord Montgomery* buna çok şaşıracaktır!" Çok ciddiydi. "Babamızın seninle ilgili konularda aklını başına toplaması lazım."

"Tamamen bağımsız sayılmam. Mülklerimden para alıyorum ama asil sahipleri babamız." Ariella dudağını ısırdı. Dianna ne zaman bu kadar sıradanlaşmıştı? Ne zaman yaşıtı olan diğer kızlar gibi düşünmeye başlamıştı? Neden kendi fikirlerine sahip olmanın ve bağımsız yaşamanın ayıplanmak yerine imrenilecek bir şey olduğunu göremiyordu?

Dianna yatağın üzerindeki elbiseyi eliyle düzeltti. "Babamız senin üzerine o kadar düşüyor ki artık doğru düşünemiyor. Ailen olmadan Londra'da yaşadığın için ortalıkta dedikodular döndüğünü biliyor muydun?" Ona baktı. "Seni seviyorum. Yirmi dört yaşındasın. Babamız sana bir eş bulma konusunda aceleci davranmıyor ama artık yaşın geldi. Zamanı geldi, Ariella. Ben senin iyiliğini düşünüyorum."

Ariella umutsuzluğa kapılmıştı. Kardeşini Lord Montgomery konusunda ikna etmeliydi. "Dianna lütfen beni Montgomery'ye ayarlamaya çalışma. Evlenmek umurumda bile değil."

"Evlenmezsen ne yapacaksın? Çocukların olmayacak mı? Babamızdan sana bir miras kalırsa bütün dünyayı mı dolaşacaksın? Ne kadar sürecek bu? Kırk yaşında da seyahat edebilecek misin? Ya da sekseninde?"

"Öyle olacağını umuyorum," diye haykırdı Ariella; bu fikir onu heyecanlandırmıştı.

Dianna kafasını salladı. "Bu çılgınlık!"

Gece ve gündüz kadar birbirlerinden farklıydılar. "Evlenmek istemiyorum," dedi Ariella sertçe. "Ancak kafamın gerçekten uyuştuğu

mobildepo.com

biriyle evlenirim. Ama Lord Montgomery'ye kibar davranacağım. İlgilendiğim konular hakkında konuşamayacağım, sana söz verdim. Ancak Tanrı biliyor ya, durup vazgeçmeyeceğim. Dar görüşlü fakat uygun bir beyefendiye *adanmış* bir hayattan daha kötüsünü düşünemiyorum. Şu anki hayatımdan çok memnumum."

Dianna bunlara inanamıyordu. "Sen bir kadınsın, Ariella ve Tanrı seni bir erkeğin karısı olup çocuklarını doğurman ve evet, hayatını ona adaman için yarattı. Kafalarınızın uyuşmasıyla neyi kastediyorsun? Kim böyle bir nedenle evlenir ki?"

Ariella, bütün toplum böyle düşünüyor olsa bile, kardeşinin bu kadar geleneksel bir bakış açısına sahip olmasına şaşırmıştı. "Tanrı'nın kadınlar için ne hükmettiğini bilmiyorum. Ya da benim için. Kadınların evlenip çocuk doğurmaları kararını *erkekler* verdi. Dianna, lütfen anlamaya çalış. Hiçbir erkek benim Oxford'da erkek kılığına girip en sevdiğim profesörlerin derslerine katılmama *izin vermez.*" Dianna'nın nefesi kesilmişti. "Hiçbir erkek günlerimi British Museum'un[4] arşivlerinde geçirmeme izin vermez." Ariella ciddiyetini bozmadı. "Bir gün boyun eğeceksem bile, bu geleneksel bir evlilik karşısında olmayacak."

Dianna, "Artık geleceğini görebiliyorum. Radikal sosyalist bir avukatla evleneceksin," diye sızlandı.

"Belki de öyle olur. Gerçekten de beni düzgün bir beyefendinin karısı olarak bütün gününü evde kıyafet değiştirerek geçiren, güzel ve işe yaramaz bir *süs* olarak düşünebiliyor musun? Damızlık kısrak gibi beş, altı hatta yedi çocuk doğurduğumu?"

"Bu evlilik ve aileye çok kötü bir bakış," dedi Dianna, afallamış bir şekilde. "Beni de mi böyle görüyorsun? Ben de güzel ve işe yaramaz bir süs müyüm? Peki ya annem, Lizzie hala ya da kuzen Margery? Çocuk doğurmak muhteşem bir şeydir. Sen çocukları seversin!"

---

4 Londra'da bulunan, dünyanın çeşitli bölgelerinden seçkin eskiçağ yapıtlarını ve etnografya koleksiyonlarını barındıran müze. (ed.n.)

mobildepo.com

Bütün bunlar nasıl oldu, diye düşündü Ariella. "Hayır, Dianna, özür dilerim. Seni öyle görmüyorum. Sana bayılıyorum, sen benim kardeşimsin ve seninle gurur duyuyorum. Ailemizdeki hiçbir kadın güzel ve işe yaramaz birer süs değil."

"Ben aptal değilim," dedi Dianna sonunda. "Senin çok zeki olduğunu biliyorum. Ailemizdeki herkes bunu söylüyor zaten. Tanıdığımız beyefendilerden çok daha eğitimli olduğunu biliyorum. Beni aptal gördüğünü de... Ancak iyi bir evlilik yapmayı ve çocuk sahibi olmayı istemek aptallık değildir. Tam tersine, bir ev, eş ve çocuk istemek takdir edilecek bir şeydir."

Ariella geri adım attı. "Tabii ki öyle. Doğal olarak da sen bunları istiyorsun."

"Ve sen istemiyorsun. Sen yalnız bırakılmayı, Moğollar gibi garip insanlarla ilgili bütün kitapları okumak istiyorsun. Yabancılar ve ölmüş insanlar hakkında yazılmış kitaplara koca bir hayat harcamak çok aptalca. Tabii *kafası böyle çalışan* bir beyefendiyle evlenmezsen... Bir gün bu tercihinden dolayı pişmanlık duyacağını hiç düşünmüyor musun?"

Ariella şaşırmıştı. "Hayır, düşünmüyorum." Küçük kardeşinin büyüdüğünün farkına vardı. "Evliliği reddetmiyorum, Dianna. Sadece acelem yok ve mutluluğumu tehlikeye atacaksa evlenemem," dedi ve kardeşini memnun etmek için ekledi: "Belki bir gün ailemizin meşhur olduğu o 'hayatta bir kere başa gelen' aşkı bulurum."

"Eğer bulursan, sık sık da Warenne ailesiyle özdeşleştirilen skandaldan kaçan tek kişi olmanı umuyorum," diye homurdandı Dianna.

Ariella gülümseyerek, "Lütfen anlamaya çalış. Demode, yaşlanan kız kurusu konumumda çok memnunum," dedi.

Dianna ters ters bakarak, "Henüz kimse sana yaşlı kız kurusu demiyor. Tanrı'ya şükür ki bir servete ve beraberinde gelen imkânlara sahipsin. Benim korkum, bu şekilde devam edersen ileride çok pişmanlık duyacak olman," dedi.

mobidepo.com

Ariella kardeşine sarıldı ve "Duymayacağım. Yemin ederim," dedi. Bir kahkaha attı. "Abla olan senmişsin gibi hissediyorum."

"Giyinirken sana yardımcı olması için Roselyn'i göndereceğim. Yemeğe erken oturacağız ama nedenini şimdi hatırlamıyorum. Camgöbeği takılarımı sana vereceğim. Montgomery'ye elinden geldiğince iyi davranacağından eminim." Gülümsemesi ciddiydi ve evlilik planlarının değişmediğini belirtir nitelikteydi.

Ariella da ona gülümsedi. Sevimli bir ifade takınmıştı ve sadece Dianna'yı memnun etmek için gece boyunca bu ifadeyi korumaya karar vermişti.

EMILIAN ST XAVIER babasının kütüphanedeki altın yaldızlı büyük masasında oturuyordu ve elindeki hesap defterine bir türlü odaklanamıyordu. Bu nadir yaşadığı bir durumdu çünkü aslında bütün hayatı bu mülkten ibaretti. Ancak günün erken saatlerinden itibaren içi içini kemirmeye başlamış, üzerine tanıdık bir huzursuzluk çökmüştü. Bu tür duygulardan nefret ederdi ve onları hep göz ardı etmeye çalışırdı. Yine de böyle günlerde malikâne olduğundan daha büyük ve çalışanlarının hepsi iş başında olmasına rağmen daha ıssız gelirdi.

Sandalyesinde arkasına yaslanıp gösterişli ve yüksek tavanlı kütüphaneyi amaçsızca inceledi. Odanın, huysuz bir çocukken sık sık cezalandırıldığı yerle hiçbir benzerliği kalmamıştı. O günlerde babasıyla arasındaki farklılıklara tutunmaya kararlıyken, Edmund'ın isteklerine ve Woodland'in çıkarlarına kesinlikle ilgisizmiş gibi görünmeye çalışıyordu. Ancak daha eve ilk gelişinde bile temkinli olduğu kadar meraklıydı da. Daha önce hiç bir İngiliz beyefendisinin malikânesine girmemişti ve Woodland çok ihtişamlı görünüyordu. Raiza, İngilizce okumayı öğrenmesi konusunda çok ısrar etmişti. Babasının arkasındaki raflarda duran kitaplara bakıp okumak üzere birini çalmaya cesaret edip edemeyeceğini düşünürdü. Çok geçmeden kitapları teker teker çalmaya başlamıştı. Şimdi geriye baktığında,

mobildepo.com

Edmund'ın, oğlunun felsefe, şiir ve romans kitaplarını çalıp odasında okuduğunu bildiğinden emindi.

Annesi onun kumpanyadan ayrılmasını ve babasıyla yaşamasını istese de, oğlunu yollarken arkasından döktüğü gözyaşlarını ve acısını asla unutmayacaktı. Edmund, oğullarını alarak Raiza'yı çok üzmüştü ve Emilian bu yüzden Edmund'dan nefret etmişti. Edmund'ın ilk oğlu, safkan oğlu yaşasaydı, kendisinin Woodland'e asla getirilmeyeceğini iyi biliyordu. Oldukça fazla olan Roman gururu, babasının sunduğu hayata mesafeli ve ilgisiz yaşamasını gerektiriyordu.

Roman kanı ona kuşku ve kin pompalamıştı. Tüm hayatını içinde *gaco*lara[5] karşı nefret ve önyargı barındırarak yaşamıştı. Babasının da diğer *gaco*lardan farklı olmadığını sanmıştı. Ancak Edmund sert olduğu kadar adil ve merhametliydi. İngiliz yaşam tarzına uyum sağlama süreci o kadar zor geçmişti ki bu gerçeği görememişti. Birçok kez kaçmış ve her seferinde Edmund onu bulmuştu. Son kaçışında komşunun atını çalmıştı ve Edmund gelip onu eve götürene kadar, herkes bir at hırsızı olduğunu görsün diye bedeni damgalanmıştı. Sağ kulağında damga olan tek Roman değildi kuşkusuz. Saçlarını uzatmasının bir nedeni de buydu. Edmund sonunda, eğer gitmek isterse on altı yaşına bastığında buna izin vereceğini ama o zamana kadar yanında kalmasını istediğini söylemişti.

Bu teklifi kabul etmişti. Sonunda da kendi isteğiyle kalmaya karar verdi. Sonraki yıllarda Eton ve Oxford'a gitti ve iki okuldan da başarıyla mezun oldu. Yine de aralarındaki ilişki soğukluğunu koruyordu çünkü Edmund, oğlunun bir İngiliz beyefendisine dönüştüğüne tam olarak inanamıyor gibiydi. Emilian da babasına çok güvenmiyordu. Edmund'ın oğlu ve vârisi olması, annesinin bir Roman olduğu gerçeğini değiştirmiyordu ve bunu Edmund da dâhil, çevrelerindeki herkes çok iyi biliyordu.

5 Çingene dilinde Roman olmayan erkeklere verilen ad. (ç.n.)

mobildepo.com

Gençliğindeki lütufların ve aşağılamaların izlerini hâlâ taşıyordu ama artık onları gizlemişti. *Gaco*ların gözünde ki buna yatağını ısıtanlar da dâhildi, görgüsü, eğitimi veya serveti, at çalma ve komşularını dolandırma eğilimi taşıdığı "gerçeğini" değiştirmeyecekti. Her yemekli davet ve balo, her iş bağlantısı ve her metresi bu durumu kanıtlamıştı ve kanıtlamaya devam ediyordu.

Edmund'ın ölümü trajik bir kazaydı. Emilian en yüksek dereceyle Oxford'dan yeni mezun olmuştu ve Romanlarla seyahat ediyordu. Babası onu on yıl önce yanına aldığından beri annesini görmemişti ve bu onu ilk ziyaretiydi. Emilian'a, Edmund'ın miras denetçisinden mektup gelmişti. Edmund'ın ani bir av kazasında öldüğünü öğrenince hemen eve dönmüştü.

Babasının veda etme fırsatı bulamadan ölmesinin şokuyla mezar ziyaretinden döner dönmez onun çalışma masasının başına geçmişti. Tek düşünebildiği, geçmişte kendisine sunulan fırsatlar ve bunların bir tanesi için bile Edmund'a teşekkür edememiş olduğuydu. Babasının ona ata binmeyi öğretişini, malikâneyle ilgili her detayı açıklamasını, en iyi eğitimi alması konusundaki ısrarlarını ve onu, çay partisi, yemekli davet veya balo gibi etkinliklere, sanki bir İngiliz beyefendisiymiş gibi gururla yanında götürüşünü anımsıyordu. Babasının masasında oturup her hesabı ve muhasebe defterini incelemeye başlamıştı; ta ki gözyaşları okumasını imkânsız kılana kadar. Sonunda, o İngiliz görev bilinci galip gelmişti. Babasının bir vikont olarak başarısızlıklarının farkındaydı, kendisinin daha iyisini başarabileceğinin de. Woodland'i ayağa kaldırmaya kararlıydı. Edmund'ın kendisiyle gurur duymasını sağlayacaktı.

Bunu başardı da. Üç yılda Woodland'i bütün borçlarından kurtarmıştı. Mülk artık iyi kâr getiriyordu. Yeni kiracılar gelmişti ve onların ürettikleri mamuller, yerel pazarlarda satıldığı gibi, yurt dışına da ihraç ediliyordu. Bir nakliye şirketine de ortak olmuştu. Birmingham imalathanelerinde ve ulusal demiryolunda kazançlı yatırımları vardı ama esas St Xavier kömür madeniyle köşeyi dön-

mobildepo.com

müştü. İngiliz kömürünün ihracatı her yıl artıyordu ve Emilian da yatırımı bu yönde yapıyordu. Derbyshire'daki en zengin soyluydu; tabii armatör Cliff de Warenne'den sonra.

Emilian muhasebe defterlerini bir kenara itti.

De Warenne'leri şahsen tanımıyordu. Nasıl tanıyabilirdi ki? Unvanı ve mülkü devraldığından beri sosyeteyi küçük görüyordu. Küçük bir çocukken Edmund'ın yanında sosyeteye ilk takdiminden beri arkasından fısıldaşıyorlardı ve bugün de hiçbir şey değişmemişti. Tek fark, artık bunun her seferinde yaşanacağını biliyor olmasıydı. Bütün sosyal temaslardan kaçınıyordu çünkü bu onun gözünde tüm katılımcılarıyla sergilenen sıkıcı bir oyundan başka bir şey değildi. Sofraya birlikte oturduğu İngiliz beyefendileri ve eşleri, yalnızca onun için önemli olan kişilerdi; madenlerinin müdürü, taşımacılık şirketindeki ortakları ve onun yatırımını talep edenler gibi.

"Efendim?" Kâhyası Hoode, kütüphanenin kapısında duruyordu. "Ziyaretçileriniz var." Hoode üzerinde birkaç kart bulunan küçük bir tepsiyi ona uzattı.

Emilian şaşırmıştı. Pek ziyaretçisi olmazdı. Son ziyaretçisi, ailesi tarafından kabaca "doğurgan" diye tanımlanan, dört oğlu olan bir duldu. Kartları alırken yalakaları görmezden gelmeye kararlıydı. Onun kadar varlıklı olunca, zaman zaman gelen evlilik taleplerinin baskısından kurtulmak imkânsızdı. Adayların hemen hepsi, kesinlikle evlenilemeyecek kızlardı. Kaymak tabakanın kızları, asil kanlı adaylar aramak üzere başka yerlere gönderiliyorlardı. Emilian'ın umurunda da değildi. Çocuk sahibi olmak istemiyordu. Çocukluk, onun için sefalet ve korkuyla eş anlamlıydı; bu yüzden İngiliz olsun olmasın, bir eşe ihtiyacı yoktu.

Kartlara göz gezdirirken kalakaldı. Bu kartlar evlilik arayışındaki ailelerden gelmemişti. Kartlardan biri kuzeni Robert'tan, diğerleri ise Robert'ın arkadaşlarındandı.

mobildepo.com

"Bu da iyi," diye mırıldandı. Birbirlerine hiç tahammül edemediklerinden, kuzeninin ziyaretinin tek bir nedeni olabilirdi. "Hoode, Robert'ı içeriye al." Ayağa kalkıp uzun ve kaslı vücudunu esnetti. Bu görüşmeden, bir av köpeğinin fareyle küçük bir odaya kapatıldığında duyacağı gibi keyif almaya niyetliydi.

Robert St Xavier hemen, dalkavuk gülümsemesiyle ve elini uzatmış halde kapıda belirdi. *Sarışın ve tombul,* diye düşündü Emilian. "Emil, Tanrım, seni görmek ne güzel."

Emilian el sıkışmayı reddederek ellerini göğsünde birleştirdi. "Hemen sadede gelelim mi, Rob?"

Robert'ın suratı asılır gibi oldu ve elini indirdi. "Buradan geçiyorduk," dedi keyifli bir tonla. "İyi bir şişe şarap içeriz diye düşündüm. Görüşmeyeli epey zaman oldu. Sonuçta biz kuzeniz." Kahkaha attı. Bu belki endişeli bir kahkahaydı, belki de söylediği şeyin altında aslında hiç de ailevi bir şefkat olmamasına gülmüştü. "Buxton Hanı'nda kalıyoruz. Bize katılmak ister misin?"

"Ne kadar istiyorsun?" diye sordu Emilian soğuk bir ifadeyle.

Robert'ın gülümsemesi kayboldu. "Bu sefer geri ödeyeceğime yemin ederim."

"Gerçekten mi?" Tek kaşını kaldırdı. Robert'a babasından bir servet kalmıştı. O da bu serveti iki yılda son kuruşuna kadar harcamıştı. En hafif tabiriyle, hovarda ve sorumsuz bir hayat yaşıyordu. "Bu bir ilk olacak desene. Bu sefer ne kadara ihtiyacın var, Rob?"

Robert çekiniyordu. "Beş yüz?"

"Ve bu parayla ne kadar idare edeceksin? Pek çok beyefendi bu parayla bir yıl yaşayabilir."

"Bir yıldan önce bitirmeyeceğim, Emil, yemin ederim!"

"Bana yemin etme." Emilian eğilip çek defterine uzandı. Aslında onu sefalete terk etmeliydi. Robert ve babasının, kendisini "Çingene çocuk" diye aşağıladıklarını çok iyi hatırlıyordu. Ona "pis vahşi" di-

mobildepo.com

yorlardı. Bu sadece *gaco* parasıydı; *kendi gaco* parası. Çeki defterden koparıp Robert'a uzattı.

"Emil, sana ne kadar teşekkür etsem az."

Emilian küçümsemeyle ona baktı. "Korkmana gerek yok. Bu parayı senden asla geri istemeyeceğim."

Robert'ın kesintisiz gülümsemesi suratına sabitlenmişti. "Teşekkür ederim," dedi tekrardan. "Peki, geceyi burada geçirebilir miyiz? Böylece biraz tasarruf etmiş oluruz."

Emilian ilgisizce el salladı. Bu üçlünün Woodland'de kalması umurunda değildi çünkü karşılaşmalarını imkânsız kılacak kadar çok oda vardı. Fransız kapılarına gidip ormanlık tepelere yayılmış bahçesinin gri, sönen ufukta bıraktığı izi izledi. Bir şeyler olacağına dair içinde fena bir his vardı... *Kafamda kuruyor da olabilirim,* diye düşündü. Yine de tekrardan gökyüzüne baktı. Tek bir fırtına bulutu bile yoktu.

Yeni sesler duyunca arkasına döndü. Robert'ın en az onun kadar itibarsız iki arkadaşı ona katılmıştı ve Robert onlara çeki gösteriyordu. Arkadaşları gülüyor ve sanki büyük bir iş başarmış gibi Robert'ın sırtına vuruyorlardı.

"Zengin bir kuzene sahip olmak işe yarıyor, değil mi? Yarı Çingene olsa bile." Adam gülüyordu.

"Bunu nasıl becerdiğini Tanrı bilir," diyerek sırıttı Robert. "Onu bu kadar zengin yapan tabii ki İngiliz kanı taşıyor olması."

Üçüncü adam iyice eğildi. "Daha önce hiç Çingene bir kızla beraber oldunuz mu?" Yan yan bakıyordu. "Rose Hill'delermiş. Bir hizmetçiden duydum."

Emilian şaşkınlıktan kaskatı kesildi. *Romanlar yakınındaydı.* Bunca zamandır hissettiği şey bu muydu?

Aniden on beş, on altı yaşlarında genç bir Roman oğlan, kaldırım taşlı terasta durup Fransız kapılarından Emilian'a baktı.

mobildepo.com

Emilian ileriye atıldı. "Bekle!"

Roman çocuk döndü ve koşmaya başladı.

Emilian peşinden koştu. Önce, "Gitme!" diye bağırdı, sonra da Romence: "*Na za!*"

Çocuk bu sert emirle durdu. Emilian aceleyle yanına gitti. Romence konuşmaya devam ederek, "Ben de Roman'ım. Adım Emilian St Xavier; Raiza Kadraiche'nin oğluyum," dedi.

Çocuk rahatlar gibi oldu. "Emilian, beni Stevan gönderdi. Seninle konuşması gerekiyormuş. Çok uzakta değiliz. Araba ya da atla bir saatlik mesafedeyiz."

Emilian afallamıştı. Stevan Kadraiche onun sekiz yıldır görmediği dayısıydı. Raiza, onunla ve Emilian'ın üvey kız kardeşi Jaelle'le dolaşırdı. Ama hiçbir zaman Borders'tan daha güneye gitmemişlerdi. Bunun ne demek olduğunu anlayamıyordu.

Bir anda farkına vardı. Yeni bir haberleri vardı ve bu iyiye işaret olamazdı.

"Gelecek misin?" diye sordu çocuk.

"Geleceğim," dedi. İngilizce cevap vermişti. Kendini hazırladı ama ne için olduğunu kendisi de bilmiyordu.

mobildepo.com

İKİNCİ BÖLÜM

ARIELLA ŞÖMİNENİN YANINDA DURMUŞ, bu yemek davetinden kurtulup odasına dönebilmeyi diliyordu. Akşam yatakta kıvrılıp kitap okumayı tercih ederdi. Karşılıklı hal hatır sorulmuş, hava hakkında konuşulmuş, Amanda'nın meşhur gül bahçesinden bahsedilmişti. Gece elbisenin içinde çok hoş görünen Dianna, uzun zamandır Rose Hill'de ilk defa, yakın zamanda annesi tarafından düzenlenecek baloyu anlatıyordu. "Katılacağınızı umuyorum, Lordum," dedi şirince.

Ariella yüzünde sabitlediği gülümsemesiyle babasına baktı. Uzun boylu, yakışıklı, kırklarının ortalarında, hâlâ kadınların ilgisini çeken bir adamdı. Ama o bunları fark etmezdi çünkü onun kadar denize tutkulu ve şu anda bile onun yanında, kıç güvertesinde durabilecek kadar tuhaf bir kadın olan karısına vurulmuştu. Buna rağmen Amanda'nın baloları ve danslı davetleri de çok sevmesine Ariella hiç anlam veremiyordu. Yemekten sonra babasına yaklaşıp Orta Asya'nın kalbine cesur bir seyahate çıkmasına izin verip vermeyeceğini soracaktı.

Lord Montgomery ona döndü. "Rose Hill balosuyla pek ilgilenmiyor gibisiniz." Kısık ve ciddi bir tonda konuşmuştu.

mobildepo.com

Kendini tutamadı. "Baloları önemsemiyorum. Elimden geldiğince kaçmaya çalışırım."

Dianna hızla onun yanına giderek, "Hayır, bu kesinlikle doğru değil," diye çıkıştı.

"Seyahat etmeyi tercih ederim," diye ekledi Ariella. Babasının gülümsediğini gördü.

"Ben de seyahat etmeyi severim. En son nerelere gittiniz?"

"Son seyahatimde Atina ve İstanbul'a gittim. Bu aralar Orta Asya'nın bozkırlarına gitmeyi arzu ediyorum."

Dianna'nın rengi attı.

Ariella derin bir iç çekti. Kardeşine Moğollarla ilgili herhangi bir şey söylemeyeceğine dair söz vermişti. Çeşitli konuları gözden geçirdi ve ilgisini çeken birinde sessizliğini bozdu. "Owen'ın[6] işçilerin ekonomideki konumunu ve yerini iyileştirmek için tasarladığı büyük deneyler hakkında ne düşünüyorsunuz?"

Montgomery gözlerini kırptı, sonra da bu durum ilgisini çekmişçesine kıstı.

Ancak kardeş Montgomery, Ariella'ya şaşkınlık içinde bakıyordu. Sonra o da Ariella'nın babasına dönerek, "İşçileri böyle güçlendirmek büyük bir felaket. Tabii Robert Owen gibi bir adamdan başka ne beklenebilirdi ki? Sonuçta bir tüccarın oğlu," dedi.

Ariella irkildi ve adamın arkasından, "Harikulade biridir!" dedi.

Cliff de Warenne yanına gelip elini kızının omzuna koydu. "Owen'ın deneylerinden çok etkilendim. İşçi lobisinin birleşmesi fikrini destekliyorum."

Genç Montgomery şimdi hem Ariella'ya hem de Cliff'e karşı koymak zorundaydı. "Aman Tanrım! Sırada ne var, günde en fazla on saat çalışma kuralı mı? İşçiler bunun uğruna kesinlikle savaşa-

6 Robert Owen (1771-1858); Galli toplumsal reformist ve ütopik sosyalizm ile kooperatif hareketinin kurucularından. (ed.n.)

mobildepo.com

caklardır." Ariella'ya daha önce pek çok defa karşılaştığı ters bakışlar attı. Şu anlama geliyordu: *Kadınların düşüncelerine ihtiyacımız yok.*

Ariella ellerini beline koydu ama tatlı bir şekilde gülümsedi. "On saat çalışma izninin endüstriyel ve ticari çıkarlar altında ezilmesine izin vermek, toplumsal ve siyasi bir rezalettir. Bu resmen ahlaksızlık! Hiçbir kadın veya çocuk günde on saatten fazla çalışmamalıdır."

Paul Montgomery solgun kaşlarını kaldırdı ve ilgisizce arkasını döndü. "Dediğim gibi," dedi Cliff'e, "eğer sendikalara teşvik ve izin verilirse bu ülkedeki ticari çıkarlar yerle bir olacaktır. Hiç kimse çalışma saatlerini bu kadar düşürecek veya işçi birliklerini destekleyecek kadar ahmak değildir."

"Size katılmıyorum. Daha insancıl bir çalışma yasasının çıkması bence an meselesi," dedi Cliff sakince.

"Ülke düşüşe geçecektir," diye uyardı genç Montgomery, kızararak. "Daha yüksek ücretlere ve uygun çalışma koşullarına gücümüz yetmez!"

Amanda gülümsedi ve "Bu arada, artık yemeğe geçelim mi? Bu ateşli tartışmaya yemekte de devam edebiliriz," dedi.

Yemekte tartışma düşüncesi Ariella'yı heyecanlandırdı. Bunu hiç sorun etmezdi!

Sonra kız kardeşiyle göz göze geldi. Dianna açıkça yalvarır gibi bakıyordu. *Neden böyle yapıyorsun,* diye dudaklarını oynattı. *Söz vermiştin.*

"Bir hanımefendiyle tartışmayacak kadar beyefendiyim," dedi genç Montgomery sertçe. Ama sinmiş görünüyordu.

Ağabeyi de, Cliff de sessizce güldüler. "Haydi, eşimin söylediği gibi, içeri geçelim."

Birden, bir çete Rose Hill'i ele geçirmişçesine malikânenin ön salonundan bağırtılar duyuldu.

mobildepo.com

"Neler oluyor?" diye bağırdı Cliff odadan çıkarken. "Burada kalın," diye odadakilere emretti.

Ariella bu emri bir saniye bile düşünmeden babasının arkasından çıktı.

Ön kapı açıktı. Rose Hill'in kâhyasının yüzü kızarmıştı ve karşısında içeri girmek istedikleri belli olan bir düzine erkek duruyordu. Cliff'i görünce tekrar bağırmaya başladılar. "Kaptan de Warenne! Sizinle konuşmalıyız!"

Cliff kâhyaya dönerek, "Neler oluyor, Peterson?" diye sordu. "Tanrı aşkına, bu Belediye Başkanı! İçeriye al onu."

Peterson kapıya koştu ve şehrin önde gelen dört beyefendisi içeriye doluştu. "Efendim, Belediye Başkanı Oswald, Bay Hawks, Bay Leeds ve kiracınız Çiftçi Jones. Sizinle konuşmamız gerekiyor. Korkarım ki Çingeneler yoldalar."

Ariella kalakalmıştı. *Çingeneler mi?* Küçüklüğünden beri Çingene kervanı görmemişti. Belki de Rose Hill'deki günleri düşündüğü kadar olaysız geçmeyecekti. Çingenelerin folkloru dışında hiçbir şey bilmiyordu. Çocukken dinlediği egzotik müzik nağmelerini ve bu nağmelerin onda nasıl bir merak uyandırdığını hayal meyal hatırlıyordu.

Belediye Başkanı tok bir sesle, "Hayır, yolda değiller Kaptan. Rose Hill arazisinde, malikânenizin hemen aşağısında kamp kuruyorlar," diye bağırdı.

Herkes aynı anda konuşmaya başladı. Cliff ellerini yukarı kaldırdı ve "Sırayla konuşun lütfen. Başkan Oswald, şimdi sizi dinliyorum," dedi.

Oswald başını salladı, çenesi titriyordu. "Elli kişi kadarlar! Bu sabah geldiler. Durmazlar diye düşünmüştük fakat şimdi yerleşmeye başladılar, Efendim. Sizin topraklarınızdalar."

Jones, "Eğer bir ineğim dahi çalınırsa, hırsız Çingene'yi kendi ellerimle asarım," diye bağırdı.

mobildepo.com

Diğerleri de aynı anda konuşmaya başladı. Çocukların ortadan kaybolmasından, atların çalınıp tanınmayacak hale getirildikten sonra sahiplerine yeniden satılmalarından ve köpeklerin azıttığından bahsedilirken Ariella geriye çekildi. "Sizin veya benim evimizdeki en değersiz eşya bile güvende olmayacak," diye bağırdı kapının dışında duran bir adam.

"Genç kadınlar bu öğleden sonra sokaklarda dileniyordu!" dedi biri. "Bu bir rezalet."

"On altı ve on sekiz yaşında oğullarım var," diye seslendi adamlardan biri sertçe. "Çingene sürtükler tarafından baştan çıkarılmalarını istemiyorum. Bir kız el fallarına baktı bile!"

Böylesi bir yobazlık ve korku karşısında afallayan Ariella babasına döndü. Kalabalığa, son derece haksız suçlamalarda bulunduklarını söyleyecekti ki Cliff ellerini havaya kaldırdı.

Ciddi bir tavırla, "Bununla ben ilgileneceğim," dedi. "Ama önce şunu söylememe izin verin: Kimse gece uykusunda öldürülmeyecek; hiçbir ailenin çocukları, atları, inekleri veya koyunları kaçırılmayacak. Geçtiğimiz yıllarda Çingenelerle ara sıra karşılaştım. Bu tür öldürme veya kaçırma suçlamalarının sayısı fazla abartılıyor."

Ariella rahatlamış sayılırdı. Çingenelerle ilgili hiçbir şey bilmiyordu ama babası haklı olmalıydı.

"Kaptan, Efendim. Yapılacak en iyi şey onları buradan göndermektir. Onlara burada ihtiyacımız yok. Bunlar kuzeyden, Borders'tan gelen İskoç Çingeneler."

Cliff yeniden sessizlik uyarısında bulundu. "Şefleriyle konuşup hiçbir şeye burunlarını sokmamalarını ve kendi yollarına devam etmelerini söyleyeceğim. Burada oyalanmaya niyetli olduklarını sanmıyorum. Hiçbir yerde oyalanmazlar. Endişelenecek bir şey yok." Arkasına dönüp gözleriyle davet edercesine Ariella'ya baktı.

Ariella sırıttı. "Tabii ki geliyorum!"

mobildepo.com

Kalabalığı yarıp malikâneden dışarı çıkarlarken Ariella'yı, "Sakın kardeşine söyleme," diye uyardı.

Ariella yemek davetini geride bıraktığı için mutlu bir şekilde babasına ayak uydurdu. "Dianna çok büyümüş. Terbiyeli bir hanımefendi olmuş."

Cliff kahkaha atıp, "Huyunu benden ya da annesinden almadı," dedi. Araba yolunda ilerlerlerken kızını yakından inceledi. "Ariella, kardeşin sana tapıyor. Sürekli olarak senin Rose Hill'e geleceğinden bahsedip durdu. Ona karşı sabırlı olmaya çalış. Sizin kadar farklı kardeşlerin zor bulunacağının farkındayım."

Ariella kendini çok kötü hissetti. "Sanırım ben çok ihmalkâr bir ablayım."

"Tutkularının seni baştan çıkarmasını anlayabiliyorum," dedi babası. "Senin yaşında tutkularla hareket etmek, tutkusuz olmaktan iyidir."

Babası onu çok iyi anlıyordu. Birden Ariella'nın gülümsemesi soldu. At arabaları ana yola inerken malikâneden kıvrılarak uzaklaşıyordu. Aşağıda çok güzel bir manzara vardı. Güneş batıyordu. Cıvıl cıvıl renklere boyanmış iki düzine kadar vagon, azalan gün ışığının altında parlıyordu. Atlar serbestçe dolaşıp çocuklar koşup oynarken, kırmızının, altın renginin ve morun farklı tonlarında giyinmiş Çingeneler de bu renk cümbüşüne zenginlik katıyordu. Belediye Başkanı haklıydı. Halihazırda en az iki düzine vagon vardı ve Çingenelerin sayısı altmış, yetmiş civarındaydı.

Durduklarında, "Çingeneler hakkında söylediklerinde samimi miydin?" diye sordu Ariella şaşkınlıkla fısıldayarak. Yabancı bir ülkeye sürüklenmiş gibi hissediyordu. Gırtlaktan konuştukları, garip dillerini duymuştu; tütsülerin egzotik kokuları da burnuna kadar gelmişti. Birisi gitarla hareketli, batı ezgilerini andıran bir melodi çalıyordu. Fakat çocukların şen kahkahalarında ve kadınların çene çalmalarında yabancı veya garip gelen bir şey yoktu.

mobildepo.com

Cliff'in gülümsemesi kaybolmuştu. "Özellikle İspanya ve Macaristan'da yıllar boyunca birçok Roman kervanıyla karşılaştım. Çoğunluğu dürüst insanlardır Ariella fakat ne yazık ki yabancıları pek sevmezler. Bize güvenmemek için geçerli sebepleri var ve *gaco*ları dolandırmaktan genellikle gurur duyarlar."

"*Gaco* mu?" diye sordu merakla.

"Biz *gaco*yuz; Çingene olmayanlar."

"Ama Belediye Başkanı'na ve dostlarına telaşlanmamalarını söylemiştin."

"En kötüyü düşünüp telaşlanmak için bir neden var mı? Burada oyalanıp oyalanmayacaklarını veya hırsızlık yapıp yapmayacaklarını bilmiyoruz. Öte yandan Romanlarla en son İrlanda'da karşılaştım. Ödüllü damızlığımı çaldılar ve hayvanı bir daha göremedim."

Ariella dikkatlice Cliff'e baktı. Şu anda mantıklı davranıyordu ama gözlerindeki sessiz kararlılığı gördü. Herhangi bir olay yaşanırsa harekete geçmekten çekinmeyecekti. "Aygırını bir Çingene'nin çaldığından emin misin?"

"Öyle olduğunu sanıyorum. Yüzde yüz emin misin, diye soracak olursan, cevabım hayır." Hafifçe gülümseyerek elini kızının omzuna attı ve beraber yürümeye başladılar.

Ateş yakmak için kazılan birkaç çukurun etrafında geniş bir halka oluşturan vagonların en dış sırasına ulaştılar. Ariella'nın gülümsemesi kayboldu. Çıplak ayaklı çocuklar havlayan köpeklerle birlikte koşturuyorlardı ve köpeklerin kemikleri sayılıyordu. Kadınlar dereden kovalarla su taşıyordu. Kovaların ağır olduğu belliydi ama erkekler, karanlık bastırmadan kampı hazırlamak için aceleyle kazıkları çakmakla ve çadır bezlerini germekle meşguldüler. Ariella kadınlara daha yakından baktı. Yüzleri güneşten yanmış, buruşuk ve kuruydu. Rengârenk etekleri dikkatlice yamanmış ve elden geçmişti. Uzun, koyu renkli saçlarını açık bırakmış veya örmüşlerdi. En ya-

mobildepo.com

kınlarındaki kadın, sırtındaki kesede bebeği olduğu halde vagondan birtakım eşyalar taşıyordu.

Yaşadıkları hayat çok zor, diye düşündü Ariella. Bütün kahkahaların ve konuşmaların kesildiğini fark etti. Gitar çalan adam bile telleri tıngırdatmayı bırakmıştı.

Kadın durup onlara bakmak için doğruldu. Erkekler de gözlerini dikmek üzere arkalarına döndüler. Çocuklar saklanıp gizlice bakmak için vagonlara koştular. Bir anda oluşan sessizliği sadece hırlayan bir köpek bozuyordu.

Ariella huzursuzlukla ürperdi. Bu insanlar, onları gördüklerine memnun değil gibiydiler.

Koyu saçları birbirine dolanmış, ayı cüsseli bir adam Ariella ile babasını engellemek istercesine kamp merkezinden çıkıp vagonların önünde durdu. Kırmızı tişörtü işlemeliydi ve üzerinde siyah ve altın renkli bir yelek vardı. Onun kadar kara ve uzun, daha genç dört adam gelip yanında durdular. Gözlerinde düşmanca ve temkinli bir ifade vardı.

Toynak sesleri duyuldu. Ariella arkasını döndüğünde bir binicinin, besili, gri bir beygirin üstünde en dıştaki vagonlara doğru geldiğini, bir diğerininse onu daha geriden takip ettiğini gördü. Adam attan inip Çingene adamlara doğru ilerledi.

Ariella zamanın durduğunu hissetti. Adam düz beyaz keten bir gömlek, kaliteli geyik derisinden binici pantolonu ve çamurlu uzun çizmeler giymişti. Üzerinde ceket türünden hiçbir şey yoktu ve gömleğinin önü neredeyse göbeğine kadar açıktı. Giyinik olduğu halde çıplaktı. Hiçbir İngiliz beyefendisi toplum içinde böyle giyinmezdi. Uzun boylu, geniş omuzlu ve yapılıydı. Diğer Çingeneler kadar koyu tenli değildi; saçları da siyah değil, kahverengiydi ve batan güneş ışığında kızıl ve sarı tonlarında parlıyordu. Ariella bu mesafeden onu tam olarak göremiyordu fakat kalbi çok hızlı atmaya başlamıştı.

mobildepo.com

Cliff kızının koluna girip ilerlemeye başladı. Ariella şimdi, sonradan gelen adamın Çingenelerle, onların garip İskandinav aksanlı dilinde konuştuğunu duyabiliyordu. Emredici bir tonu vardı. Ariella o anda liderlerinin o olduğunu anladı.

Çingene lideri birden dönüp onlara baktı.

Ariella adamın soğuk gri gözlerine bakınca bir an nefessiz kaldı. *Çok yakışıklıydı.* Keskin bakışlı gözleri, çarpıcı dolgunlukta ve egzotik yapıda elmacık kemiklerinin üzerinde, inanılmaz uzunlukta kirpiklerle çevriliydi. Burnu düzdü, çenesi sert ve güçlüydü. Hayatında daha önce bu kadar mükemmel bir erkek görmemişti.

Babası bir adım öne çıktı. "Ben Cliff de Warenne. Buranın *vaida*'sı[7] kim?"

Düşmanca bir tavır ve gerginlikle dolu bir sessizlik oldu. Bu sessizlikte Ariella, Çingenelerin şefine daha iyi bakabilme şansı buldu. Tabii ki bir İngiliz değildi. Teni çok koyuydu, fazla açık saçık giyinmişti ve omuzlarına gelen saçları fazla uzundu. Saç tutamları terden tenine yapışır gibi açık yakasından içeri girmişti.

Yüzü kızardı ama gözlerini alamıyordu. Bakışları, dolgun ama gergin dudaklarına kaydı. Göğsünün yanmış, koyu teninin üzerindeki altın haçı fark etti. Nabzı artarken yüzü daha çok kızarıyordu. Kafasını çevirmesi gerektiğini biliyordu fakat bunu başaramıyordu. Kaliteli ipek gömleğinden göğsünün yavaş ve ritmik bir şekilde inip kalktığını bile görebiliyordu. Bakışlarını daha da aşağıya indirdi. Sert ve kaslı baldırı ile dar kalçasına yapışmış olan geyik derisi pantolonu, erkek anatomisinin hatlarını açıkça çizmişti.

Adamın kendisine baktığını hissetti ve bakışlarını yukarı kaldırdığında ikinci kez göz göze geldiler.

Ariella tutuşmuştu. Yakalandığını anladı ve hemen başka yöne baktı. *Ona neler oluyordu?*

---

7 Çingenelerin kabile şefi. (ç.n.)

mobildepo.com

"Adım Emilian. Benimle muhatap olacaksınız," dedi. Her kelimesinde hafif bir aksan vardı.

Cliff sert bir tonla, "Kampınızı çoktan kurduğunuzu görüyorum. Benim topraklarımdasınız," dedi.

Ariella başını kaldırdı ama gri gözlü Çingene'nin bakışları bu sefer babasının üstündeydi. Neden bu kadar kızardığını bilmiyordu. Daha önce kimse ilgisini bu kadar çekmemişti. Belki de gizemli biri olduğu içindi. Bir İngiliz'in yatak odasında giyineceği tarzda giyinmişti ama evinin mahremiyet sınırlarında değildi. İngilizcesi akıcıydı ama Çingene aksanıyla konuşuyordu.

Emilian soğuk bir gülümseme takındı. "Uzun yıllar önce," dedi yumuşakça, "Tanrı Romanlara serbestçe dolaşıp istedikleri yerde uyuma hakkı verdi."

Ariella geriye çekildi. Düello davetlerini bilirdi ve her ne kadar babası sadece durumu konuşmak istese de bu adamın tehlikeli olduğunu fark etmişti. Emilian'ın soğuk gri gözlerinde acımasız bir yabanilik vardı.

Cliff'in gülümsemesi de soğuktu. "Öyle düşündüğünüzden eminim. Fakat yakın zamanda, İngiliz hükümeti, serserilerin ve Çingenelerin konaklayabileceği yerlere sınırlama getirdi."

Emilian'ın gri gözleri titredi. "Ah, evet, sizin halkınızın yasaları... Bir adamı sadece vagonla gezdiği için astıran yasalar..."

"On dokuzuncu yüzyıldayız. Gezginleri asmıyoruz."

Yüzünde soğuk bir gülümseme belirdi. "Ama bir Çingene olmak, bir suçlu olmaktır ve böylesine hukuksuz bir yaşam için ceza ölümdür. Bunlar *sizin* yasalarınız."

"Yasayı doğru anladığınızdan emin değilim. İnsanları Çingene oldukları için asmıyoruz. Bunların hiçbiri özel mülkümün içinde olduğunuz gerçeğini değiştirmiyor."

mobildepo.com

Emilian yavaşça, "Bana patronluk taslama, de Warenne. Yasaları biliyorum. Bu kampa gelecek olursak, burada yola bu gece devam edemeyecek kadar yorgun kadınlar ve çocuklar var. Maalesef burada kalacağız," dedi.

Ariella gerilmişti. Liderleri neden bu kadar saldırgandı? Babasının onları bu gece göndermeyi düşünmediğini biliyordu. Ama şimdi Cliff'in gözlerinin gerçek öfkeyle döndüğünü görebiliyor ve yaklaşan savaşı hissedebiliyordu.

"Gitmenizi istemiş değilim," dedi Cliff açıkça. "Ama bu gece hiçbir olay çıkmayacağına dair bana söz vermelisiniz."

Gri gözlü Çingene dik dik baktı. Alaycı bir tonla, "Hanımefendi uyurken kolyesini çalmamaya çalışmayacağız," dedi.

Babası gerilmişti ve mavi gözleri öfkeyle parlıyordu. "Hanımefendi benim kızımdır, *vaida* ve sen ona ya saygıyla hitap edeceksin ya da hiç etmeyeceksin."

Ariella, onların kavgaya başlayıp başlamayacağından emin olamadan, hızla öne atıldı. Havayı erkeklerin öfkesi kaplamıştı. Çingenelerin liderine gülümsedi; adamın gözleri kısıldı. "Bu gecelik sizi ağırlamaktan çok memnun oluruz, Efendim. Gördüğünüz gibi arazi yeterince geniş. Şehirdekiler telaşlandığı için babam biraz endişeli. Bu da, tabii ki onların cehaletinden kaynaklanıyor." Çok hızlı konuşmuştu ve heyecanlı olduğunun farkındaydı.

Cliff'in yüzü kızardı. "Ariella, eve geri dön."

Ariella kalakaldı. Babası uzun yıllardır ona bir emir vermemişti. Basit bir keşif gezisi nasıl böyle bir zıtlaşmaya dönüşmüştü? Cliff'e yaklaştı ve sesini alçalttı. "Çingenelerin bu gece kalmalarına izin vereceksin, değil mi?" Bu onun için oldukça önemli bir meseleye dönüşmüştü. "Eminim ki liderleri bu kadar yıpratıcı davranmak istememiştir. Baba, onların yaşayışlarının bizimkinden çok farklı olduğunu sen de biliyorsun. Büyük ihtimalle ne kadar uygunsuz davrandığının farkında değildir. Lütfen ona böyle önyargılı yaklaşma."

mobidepo.com

Cliff'in ifadesi pek yumuşamamıştı. "Sen çok iyi niyetlisin. Onun bilerek kaba davrandığından emin olabilirsin. Ama ona ikinci bir şans vereceğim."

Ariella rahatlamış bir halde, gülümseme niyetiyle Çingene'ye döndü fakat adamın ifadesi o kadar gergin ve şüpheciydi ki, isteği kayboldu. Sanki Ariella'yı uygunsuz durumlarda düşünüyor gibi, vahşi, hatta saldırgan görünüyordu. Ariella yutkundu. Gözlerini başka yöne çevirmesi imkânsızdı.

Emilian ona, sadece ona bakıp, "Biz *Roman*'ız. Ve senin, beni ve benim olan şeyleri savunmana ihtiyacım yok," dedi.

Ariella'nın babasına söylediklerini duymuştu. Ariella o anda, babasının yanında ve dört Çingene'nin de Emilian'ın arkasında durduğunu unutmuştu. Aniden sadece ikisi varmış gibiydi. Emilian'ın çekiminin şiddetle farkına vardı. Sanki aralarında bir çeşit akım dolaşıyor, ikisini de etkiliyordu. Kalbi göğsünde sık aralıklarla, hızla, neredeyse canını yakarcasına atıyordu. Aralarında yaklaşık üç metre olmasına rağmen, Emilian'ın da hızlıca, güm güm atan kalbini duyduğunu düşündü. Boğuk bir sesle, "Özür dilerim," dedi. "Evet, Romansın. Bunu biliyorum."

Emilian'ın kirpikleri yavaşça alçaldı. Kesin bir şey söylemek güç olsa da, hâlâ kendisine baktığından emindi. Midesinde hissettiği en tuhaf duyguyla beraber içi ürperdi. Vücudu yeni ve korkunç bir gerilimle sızlıyordu.

Cliff bir adım öne çıktı. "Eve dön Ariella." İfadesi çok sertti.

Ariella, babasının, Çingene kendisine çok cesurca baktığı için kızdığını biliyordu. "Neden ikimiz de eve dönmüyoruz? Saat geç oldu ve Amanda yemeği bizim için bekletiyor," diye şansını denedi.

Cliff kızını duymazdan gelerek Çingene'ye soğuk gözlerle baktı. "Size burada bir gecelik dinlenme izni vererek yeterince nezaket gösterdim. Siz de gözlerinizi ait oldukları yere çevirin; mesela kendi kadınlarınıza."

mobidem.com

Çingene omuz silkti. Dalga geçerek, "Evet, çok *naziksiniz*," dedi. "Benden şükran beklemeyin."

Neden kavga çıkarmak istiyordu? Bu kadar kaba olmasına ne gerek vardı?

Cliff sabit bir ifadeyle, "Sabah buradan ayrılmış olmanızı istiyorum," dedi. "Gidelim."

Ariella oradan ayrılmak istemiyordu fakat kalması için de bir neden yoktu. Cliff arkasını döndüğünde, çaresizce arkasına baktı. Çingene de ona baktı. Gümüş renkli bakışları alev alev yanıyordu. Daha önce hiçbir erkek ona böyle bakmamıştı. Dehşet içinde bunun ne anlama geldiğinin farkına vardı.

O adam farklıydı. Babasından kurtulup onun yanına dönmek istiyordu.

Emilian, Ariella'nm üzerindeki etkisini biliyormuşçasına hafifçe gülümsedi.

Babası kolundan çekti ve Ariella ona yetişmek için arkasını döndü. O döndüğünde bir kadın acı içinde bağırdı.

Ariella panikle tekrar arkasına döndü. Emilian'la gözleri yeniden birbirine kilitlendi. "Ne oldu? Biri mi yaralandı?" diye fısıldadı.

Emilian onu kolundan yakalayıp mırıldandı: "Senin yardımına ihtiyacı yok, *gacı*[8]."

Ariella'nm nefesi kesildi. Adamın eli büyük, güçlü ve sıcacıktı. Nefesi yanağına ulaşmış, dizi kalçasına çarpmıştı. Sonra kolunu bıraktı.

Her şey o kadar hızlı olmuştu ki Ariella afallamıştı. Emilian kaba bir sesle, "Biz kendi kendimize bakarız," dedi. Cliff'e bir bakış attı. İfadesi sert ve kararlıydı. "Prenses kızını götür buradan. Ona *gaco*lardan hoşlanmadığımızı söyle. Sabah buradan ayrılacağız."

8 Çingene dilinde Roman olmayan kadınlara verilen ad. (ç.n.)

mobildepo.com

Ariella ürperdi. "Bir doktor gönderebilirim..." diyecek oldu fakat babası sözünü kesti.

Cliff, "Kızım senin için bir prenses, Roman. Sakın bir daha ona elini sürme," diye patladı.

Sarsılmış ve nefessiz bir halde, "Baba, dur!" diye bağırdı Ariella. Hâlâ Roman'ın dokunuşunun etkisindeydi. "Benim olaya karışmamı istemedi... Hepsi bu! Benim hatamdı."

Cliff dinleyemeyecek kadar kızgın olduğu için söylenenlere kulak asmadı. "Gecenin bir yarısında hiçbir şeyin veya hiç kimsenin ortadan kaybolmayacağından emin ol. Bir at, bir inek veya tek bir koyun çalınsa bile *seni* sorumlu tutarım, *vaida*!"

Emilian hiç konuşmadan, gergince gülümsedi.

Ariella babasının böyle bir tehdit savurduğuna inanamadı. Cliff'e yetişmek için tökezleyerek ilerlerken arkasına baktı.

Bir heykel gibi hareketsiz duran *vaida*, onun arkasından bakıyordu. Onları ayıran mesafeye rağmen çok büyük bir kuvvet ve kibir hissediyordu. Ve anlam veremediği bir niyet... Emilian ona, bir asilzade zarifliğiyle selam verdi ama alev alev gözleri, bu hareketin etkisini bozuyordu. Ariella derin bir nefes alıp arkasını döndü.

Bu nasıl bir adamdı?

EMILIAN GÜZEL *GACO* KIZIN arkasından baktı. İçini de Warenne'e karşı nefret ateşi kavuruyordu. Kendi saygısız tavrını, Cliff'in kızının savunmasıysa kafasının içinde yankılanıyordu. Vücudu öfke ve gerginlikle sarsıldı. Kızın veya başka bir *gaco*nun savunmasına ihtiyacı yoktu. Nazik olmaya mı çalışmıştı? Nezaketi umurunda bile değildi.

Kasıkları şişmişti. Kendisi gibi bir erkek için o kız çok fazlaydı; bir prenses sayılırdı. Güzel, mükemmel, soylu bir kadındı ve hiçbir İngiliz kadın onun gibi olamazdı. Aralarındaki etnik ve sınıfsal farklara rağmen, kendisinden faydalanmak isteyen bütün İngiliz kadınları

mobildepo.com

gibi bakmıştı: Kıyafetlerini parçalayıp ellerini ve dudaklarını tüm vücuduna gezdirmek istiyormuşçasına...

Neşesiz bir kahkaha atıverdi. Kıyafet değiştirir gibi *gacı* sevgili değiştiriyordu. Evli ve dul kadınlar cinsel arzuları için onu kullanırken, onun niyeti daha farklıydı: Komşusu kendisine yukardan bakıp küçük görürken, onun karısıyla yatmanın verdiği tatmin duygusu. İngiliz olarak yetiştirilse de hâlâ bir *didikoi*, bir melezdi ve *budjo* onun ruhuna işlemişti. Komşusunun samanını biçip yine komşusuna satan adama iyi gözle bakılırdı. Başkasına ait bir şeyi alıp yeniden kâr elde etmek için sahibine geri vermeden önce ondan çıkar sağlamaksa en harika üçkâğıttı. Her Roman, kanında *budjo* ihtiyacıyla doğardı. *Budjo* bir Roman'ın son gülüşüydü; dünya üzerindeki bütün Romanların karşılaştığı haksızlıkların intikamıydı.

İsterse, de Warenne'in kızını elde edebilirdi. Sıcak ve yoğun kanı kasıklarına daha da hücum etti. Kızla istediği gibi oynayabilirdi. İkna kabiliyetinin farkındaydı. Ancak Cliff de Warenne'in kulağına giderse adamın elinde kalacağına neredeyse hiç kuşku yoktu.

Fazlasıyla cazip bir fikirdi çünkü kız çok güzeldi. Diğerleri gibi bu kızın da, yatağından çıktıktan sonra arkasından konuşacağından emindi. Metresleri, sanki kendisi kiralık bir damızlıkmış gibi, bu Çingene sevgililerinin tutku dolu hünerlerini arkadaşlarına anlatmak için sabırsızlanırdı. Kız bekârdı fakat tecrübeli olduğu bakışlarından belliydi. *Onu yatağa atmak çok ilginç olabilir,* diye düşündü.

Bir şeyler kafasını kurcalıyor, onu rahatsız ediyordu. Ne olduğunu tanımlayamadığı bir konuda, altıncı hissi onu uyarıyordu.

"Emilian."

Dikkatinin dağılmasından rahatlamış bir halde döndü. Dayısının ciddi suratını görünce rahatlık hissi ortadan kayboldu. "Kadına ne oldu?"

Stevan bir ses çıkardı. "O benim karım ve sana bir kuzen doğuruyor."

mobildepo.com

Göğsüne bir sıcaklık yayılmaya başladı. Stevan'ın çok çocuğu vardı ve Emilian hepsiyle sekiz sene önce tanışmıştı. Ancak ne tam olarak kaç kuzeni olduğunu ne de isimlerini hatırlayabiliyordu. *Ve şimdi bir kuzeni daha yoldaydı.*

Birden çok yoğun duygular hissetti. Gözlerinin yaşardığını fark etti. Bu sıcaklık keyif veriyordu. Ailesiyle zaman geçirmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Robert, aileden sayılmazdı; Robert onu sevmez, hor görürdü. Stevan, çocukları, Raiza, Jaelle; ailesi onlardı. *Didikoi* olduğu halde, onu hiçbir zaman kabul etmeyen İngilizlere karşın, bu insanlar bozuk kanına rağmen onu aralarına almışlardı. Edmund'ın bile şüpheleri olmuştu. O an kendini dışlanmış veya yalnız hissetmedi. Kendini farklı hissetmedi. O, yabancı değildi.

Stevan omzundan tuttu. "Artık yetişkin bir adamsın. Djordi bana topraklarının çok zengin olduğunu söyledi."

"Topraklarımı *ben* zenginleştirdim," dedi Emilian dürüstçe. Gözyaşlarını sildi. Stevan'ın karısının ismini hatırlayamıyordu ve bu gerçekten çok utanç vericiydi.

Stevan güldü. "*Budjo* sayesinde, değil mi?"

Emilian tereddüt etti. Woodland'in kârını İngiliz görev bilinciyle artırmıştı, Çingene *budjo*'suyla değil. Dayısına kurnazlık yapmak yerine, dürüstçe ve gayretle çalışarak amacına ulaştığını söylemek istemedi. Yalan söyledi: "*Budjo* sayesinde."

Stevan başını salladı ama gülümsemesi solmuştu.

Emilian gerildi. Midesine bıçaklar saplanıyor gibiydi. Yavaşça, "Niye beni görmeye geldin?" diye sordu.

Stevan duraksadı. Bu sırada genç bir Roman kız, vagonların birinden çıkıp parlak kırmızı eteğini uçuşturarak koşmaya başladı. Onlara yakın bir mesafede çıplak ayaklarıyla durdu. Kızararak, "Emilian..." diye fısıldadı.

mobildepo.com

Kızın genç ve göz alıcı hatlarında Raiza'nın güzelliğini fark etmesi çok zamanını almadı. Artık on iki yaşında olmayan üvey kız kardeşine baktığını anladığında nefesi kesildi. Kız artık yirmi yaşındaydı.

Kız mutlulukla gülümseyip Emilian'ın boynuna atladı.

Uzun yıllardır hissetmediği türde, kalbinden gelen bir gülümsemeyle sırıttığını fark etti. Az bulunan bu kucaklaşmanın keyfini çıkarıp ona bir anlığına sıkıca sarıldı. Bu, önemsemediği bir sevgiliyi kucaklamaktan çok farklıydı. Ona sarılmayı bıraktığında hâlâ gülümsüyordu. "Jaelle! Çok güzel bir kadın olmuşsun. Çok şaşırdım!"

"Büyüyünce çirkin olacağımı mı düşünüyordun?" Kömür karası saçlarını arkaya savurup bir kahkaha attı. Emilian, kardeşinin saçındaki koyu kırmızı gölgelerin ve kehribar rengi gözlerinin farkına varmıştı.

"Asla!" dedi. "Evlendin mi?" Alacağı cevaptan korkuyor gibiydi.

Kafasını salladı. "Burada beğendiğim kimse yok."

Bu cevabın kendisini memnun edip etmediğinden emin değildi.

Stevan huysuzca, "Onunla evlenmek isteyen çok iyi adaylar vardı ama o hepsini reddetti," dedi.

"Evlenmek istediğimde evleneceğim ama şu anda istemiyorum." Emilian'ın yüzüne dokundu. "Haline bak! Artık bir *gaco*sun. Djordi'nin söylediğine göre çok da zenginsin. Peki, para sonsuz yolların ve parlak yıldızların yerini tutabiliyor mu?"

Emilian'ın gülümsemesi kayboldu. Woodland'e getirildiğinden beri birçok defa kaçmaya çalışmasına rağmen sonunda orada kalmayı kendisi tercih etmişti. Edmund'ın ölümünden sonra da mülkün başına geçmekte tereddüt etmemişti. Ne diyebilirdi ki? O an, gerçek ailesi etrafındayken, doğru tercihi yaptığından emin değildi. Sesinin yumuşak çıkmasını umut ederek, "Ben melezim," dedi. "Woodland güzel bir yer ama uçsuz bucaksız yolları ve gece gökyüzünü izlemeyi özlüyorum." Bu sözleri, o an canını acıtan bir gerçekti. Jaelle'i, Raiza'yı ve dayısını özlemişti. Şimdiye kadar bunun farkına varmamıştı.

mobildepo.com

Jaelle elinden çekiştirdi. "O halde bir süreliğine de olsa bizimle gel."

Duraksadı. Çok cazip bir teklifti.

Stevan ise şüpheyle bakıyordu. "Jaelle, önceden de bildiğin bir şey bu; melez kan, melez kalp demektir. Bizim hayatımızın, ağabeyini uzun süre hoşnut edeceğini sanmıyorum." Stevan, Emilian'a döndü. "Bir *gaco* olarak yetiştirilmiş. Bizim hayatımız daha iyi ama o bunu anlayamaz."

Amcasının sözleri onu germişti. Yollara düşmek birden daha çekici hale gelmişti. Ancak yapması gereken işleri, sorumlulukları vardı. Kendisini, masa başında kamburlaşıp sabaha kadar kâğıtlara gömülüyken veya sadece iş konuşmak için gittiği bir etkinlikte, büyük bir salonda kadınlar ve erkeklerden uzak bir yerde dikilirken hayal etti. Bir önceki gece komşunun karısıyla yatakta olduklarını ve kendilerinden geçtiklerini hatırladı. Hayatını ne kadar kolay özetleyebiliyordu; Woodland'in işleri ve şehvetli maceralardan başka hiçbir şeyi yoktu.

Emilian yavaşça, "Belki sizin hayatınız daha iyidir," dedi. Bu yine de her şeyi bırakabileceği anlamına gelmiyordu.

Jaelle hemen yola çıkmaya hazır gibiydi ama dalga geçerek, "Aksanın çok garip! Hiç Roman gibi konuşmuyorsun, Emilian," dedi.

Emilian kızardı. Bu dili sekiz yıldır konuşmamıştı.

Stevan kolundan tuttu. "Şimdi kız kardeşinle konuşmak ister misin?"

Coşkuyla ve mutlulukla dolu kız kardeşine baktı. Onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu. Kardeşinin içindeki iyiliğin daim olmasını diledi. Kumpanya tekrardan kuzeye yola çıkmadan önce kardeşine Woodland'i gezdirmek isteğini fark etti. Ona sunabileceği pek çok imkân vardı ama kardeşi Roman hayatını tercih ederdi.

Kardeşini *gaco* evinde, *gacı* elbiseleriyle hayal etti ve kaskatı kesildi çünkü bu çok yanlıştı. Stevan'a döndü. "Jaelle'le konuşmak

mobildepo.com

için bütün bir gecemiz var. Ve daha çok gecemiz de olacak." Kardeşine gülümsedi. "Belki ben sana bir koca bulabilirim, *jel'enedra*[9]."

Jaelle'in yüzü asıldı. "Teşekkür ederim ama istemem. Kendi başıma avlanıp kocamı kendim bulacağım."

Kardeşine, "Çok başına buyruksun!" diye takıldı. "İnsan avına mı çıkacaksın?"

Jaelle, Emilian'a şeytanî bir bakış attı. O, kırılgan, bakir ve şımarık bir İngiliz gülü değildi. "Karşıma çıktığında onu avlayacağım." Ağabeyini öpmek için parmak ucuna yükseldi ve hızla yanlarından uzaklaştı.

Emilian, o giderken arkasından baktı.

"Merak etme," dedi Stevan. "Göründüğünden çok daha masum. Sadece kadın rolü yapıyor, hepsi bu. Bazen on beş yaşında olduğunu düşünüyorum."

Kısaca, "On beş yaşında değil," diye cevap verdi. Romanların gelenek ve görenekleri *gacolarınkinden* baştan sona farklıydı. Konu tutku olduğunda, Jaelle'in tamamen masum kalmış olması sıradışı bir durum sayılırdı. "Evlenmesi gerekiyor," dedi birden. Jaelle'in de anneleri gibi kullanılıp bir kenara atılmasını istemiyordu.

Stevan güldü. "Gerçek bir abi gibi konuştun. Safkan bir abi gibi!"

Emilian gülümsemedi. Bekledi.

Stevan'ın gülümsemesi kayboldu. "Biraz yürüyelim."

Emilian, büyük bir korkuyla yürümeye başladı. Gece, tepelerindeki binlerce yıldızla birlikte çökmüştü. Yanlarından geçtikleri ağaçlar uğulduyordu. "O burada değil."

"Hayır, değil."

"Öldü mü?"

---

9 Çingene dilinde kız kardeşlere söylenen sevgi sözcüğü. (ed.n.)

mobildepo.com

Stevan iki elini Emilian'ın omzuna koyarak duraksadı. "Raiza öldü. Çok üzgünüm."

On iki yaşında bir oğlan değildi ve gözyaşlarına boğulmaya hakkı yoktu ama gözleri doldu. *Annesi ölmüştü.* Raiza ölmüştü ve Emilian onun yanında olamamıştı. "Lanet olsun!" diye küfretti. "Nasıl oldu?"

"Edinburgh'taki bir panayırda fal bakıyordu. Bir kadın, falından memnun kalmadı ve geri döndüğünde yanında soylu kocası da vardı. Raiza'yı dolandırıcılıkla suçladılar ve bir şilinlerini geri istediler. İnsanlar birdenbire toplanıp aniden Raiza'ya bağırmaya, onu üçkâğıtçılıkla, dilencilikle ve hırsızlıkla suçlamaya başladılar. Olanları öğrenip tezgâhına gittiğimde kalabalık ona taş atıyordu. Raiza masasının arkasına geçmiş, onu kalkan olarak kullanıyordu. Yoksa çoktan ölmüştü."

Emilian'ın dünyası durdu. Annesini, kâğıt oynamak için kullanılan türden dayanıksız bir masanın arkasında hayal etti.

"Kalabalığın içinden geçerken bana da taş atmaya başladılar. Raiza'yı yakaladım ama yaralanmıştı Emilian; kafası kanıyordu. Vücudumu ona siper etmeye çalıştım ve koşmaya başladık. Öyle bir tökezledi ki kollarımdan kaydı. Tam yakalayacak gibi oldum ama yere düştü. Başını çarptı. Bir daha hiç uyanmadı."

Başını sallamak istedi ama kıpırdayamıyordu. Raiza'yı, taşlı bir yolda, başından kan akarken kocaman açık ve tepkisiz gözleriyle hareketsiz yatar halde düşündü.

Stevan ona sarıldı. "İyi bir insandı ve seni çok severdi. Seninle gurur duyuyordu! Hiç adil bir ölüm değildi ama Tanrı bize, *gaco*lardan öcümüzü almamız için kurnazlık vermiş. Bir gün *gaco*lar bunun hesabını verecekler. Her zaman verirler. Her zaman verdiririz. Ahmaklar." Aniden yere tükürdü. "*Gaco*ları kandırıp bir servet kazanmak için *budjo*'yu kullanmana sevindim." Sözlerini vurgulamak için bir daha tükürdü.

mobildepo.com

Emilian ağladığını fark etti. Roman hayatından koparıldığı, yıllar öncesindeki o geceden beri hiç ağlamamıştı. Onu güneye, *gaco* babasına götürmeye kararlı bir İngiliz tarafından tutsak edilmişti. Yolda gördüğü, bazıları Roman olan adamların darağacı yolunda bağlandıkları gibi zincirlenmişti. Korkudan ağlamıştı. Yalnızlıktan ağlamıştı. Utanıp çirkin İngiliz geri dönmeden gözyaşlarını durdurmayı başarmıştı. Şimdi gözyaşları, kırık kalbinden geliyordu. Duyduğu keder onu paramparça edecek gibiydi.

Onu koruyup kurtarmak için yanında olamamıştı. Gözyaşlarını sildi. "Ne zaman oldu?"

"Bir ay önce."

İçindeki keder nefes almasını imkânsız kılıyordu. *Raiza artık yoktu.* Suçluluk duygusu içini kemirmeye başladı.

Bir ay önce, kendisi *gaco* meseleleriyle boğuşuyordu. Bir ay önce, kendi *gaco* terasını yeniden tasarlıyordu. Bir ay önce, gece gündüz kendi *gaco* sevgilisini beceriyordu.

Çünkü Edmund'ı terk edebileceği yerde, onunla kalmayı seçmişti.

Annesinin yerine babasını seçmişti ve şimdi Raiza ölmüştü.

"Her zaman hesabını verirler," dedi Stevan zalimce.

Emilian katillerin, bunun hesabını ödemesini istiyordu. Hepsinden nefret ediyordu. Her birinden. Gözlerinden yine yaşlar döküldü. Ama peşine düşebileceği tek bir katil yoktu. Neden onu kurtarmak için yanında olmamıştı? Suçluluk duygusu midesini bulandırdı; öfke içini yakıp kavurdu. Vahşice, *Bütün gacolara lanet olsun,* diye düşündü. Hepsine lanet olsun!

Ve de Warenne ile kızını düşündü.

mobildepo.com

mobildepo.com

Emilian kaskatı kesildi. "Hiçbir şey yapmayacaksın. İntikam almayı bana bırakabilirsin. Bu benim görevim."

Sinirle, "Bu benim de görevim. Hatta benim daha fazla hakkım," dedi. "Raiza'yı tanımıyordun bile!"

"O benim annemdi. Ondan koparılmayı ben istemedim."

Kardeşi yumuşadı. "Özür dilerim, Emilian. Tabii ki istemedin." Duraksadı; kehribar gözleri ağabeyini inceliyordu. "Ben küçükken yanımıza gelmiştin. Hatırlıyor musun? Çok mutlu günlerdi."

Neyi anımsamasını istediğini anlayarak, "Hatırlıyorum," dedi.

Gözlerini boşluğa diken Jaelle'in, kendisinin bir ay yanlarında kaldıktan sonra birden çekip gitmesini düşündüğünü biliyordu.

"Neyi bilmek istiyorsun?"

"Bir kral kadar zenginsin. Bir efendin yok. Neden? Neden o zamandan beri yanımıza hiç gelmedin? Neden benim yanıma gelmedin? *Gaco*ları Romanlara tercih mi ediyorsun? *Gaco* hayatını bizimkine tercih mi ediyorsun? Ben çok küçükken yanımıza geldin. Ama bizimle kalmadın!"

Jaelle çok gergindi ve gözleri yaşarmıştı. Emilian, kardeşi için ne kadar önemli olduğunu anladı. Bu küçük kadının, kendisine sadakatini ve sevgisini gördü. Jaelle'in elini tuttu. Bu garip bir hareketti ama yine de kardeşinin avcunu bırakmadı. Birkaç gün önce bunlara farklı cevaplar verebileceğini fark etti. Ama annelerinin ölümü üzerlerine karanlık ve berbat bir örtü örtmüştü. Kederi, üstü pişmanlıkla kaplanmış bir halde kalbinde tutuşmaya devam ediyordu. Öfkesi patlama noktasına gelmişti. "Yanınızdan ayrıldım çünkü babamın ölüm haberini almıştım," dedi dürüstçe. "Ama kumpanyaya, bir daha dönmemek üzere gelmemiştim zaten. Romanlarla seyahat etmenin hayalini kurmuştum ve yaşım gençti; ben de geldim. Bir maceraydı, *jel'enedra*."

mobildepo.com

Amaçsızca dolaşmaktan birkaç günde sıkıldığını hatırladı. Bu anısı Edmund'ın ölüm haberiyle gölgelendiği için, ileriki yıllarda seyahatin ne kadar hayal kırıklığı yarattığını unutmuştu. Ama Woodland'e dönüş yolundayken, alacağı sorumlulukları ve görevleri merak etmişti. Seyahatten o zaman memnun kalmamıştı ama bu, yaşı çok genç olduğu içindi. Ve şimdi her şey farklıydı.

"Şu anda neyi tercih ettiğimi veya istediğimi bilmiyorum," dedi yavaşça. "Uzun süredir bir İngiliz olarak yaşıyorum ama ikimiz de biliyoruz ki bir *didikoi*'yim." Konuşurken kalbi parçalanıyordu. O bir yabancıydı ve her zaman bir yabancı olacaktı. Fakat Emilian bu durumun hep farkındaydı; sadece görmezden geliyordu. "Ama böyle bir kız kardeşe sahip olduğum için çok mutlu olduğumu biliyorum."

Jaelle'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne istediğini bilmiyor musun? Herkes içinden geçeni bilir!"

"Büyürken kumpanyanın hayalini kurardım. Bazen, odamda oturup gitarla bizim şarkılarımızı çalardım. Babamın isteğiyle *gaco*luğu tercih etmiş olsam da, halkımın, insanlarımızın dışarıda bir yerde olduğunu ve belki de beni beklediklerini biliyordum. Ama Woodland'de yapmam gerekenler vardı ve bu sorumluluğu kabullendim. Bu ikilemi anlayamayacağını biliyorum. Ben de hiçbir zaman anlayamadım. İki farklı insanmışım gibi hissettiğim anlar oluyor."

"Yani şu an kafan mı karışık?" diye sordu kararsızca.

"Hayır. Bugün, yakınlarda olduğunuzu biliyordum. Bugün, buraya gelmek için sabırsızlandım. Bugün, ben bir Roman'ım. Bugün istediğim şey bu." Eliyle kampı işaret etti. "Dün Woodland'deki kütüphanemde kâhyam ve yakın kasabanın belediye başkanıyla oturmuş, yerel meseleleri tartışıyorduk." Başını salladı. Konuşmakta güçlük çekiyordu. "Arkamdan *Çingene* diyorlar ama aynı zamanda onları yönlendirmemi de istiyorlar. Çözülmesi gereken hukukî bir mesele vardı. Benden tavsiye istediler; Derbyshire'da kimse benimki gibi bir eğitim almadı." Çok ironikti. "Gerçek anlamda onlardan biri değilim

mobildepo.com

ama uzun zaman önce, Woodland hayatım oldu. Mülk *benim*. Güzel bir yer. Evlenmek gibi bir isteğim yok ama eğer bir oğlum olursa, Woodland *ona* kalacak. Anlayabiliyor musun?" Bir süre için kendisi de anladığından emin olamadı.

"Bir toprağa böylesi bir bağlılığı nasıl anlayabilirim ki? Hiçbir zaman mülkiyeti umursamadım ve hiçbir zaman da umursamayacağım. Evi olan Romanlar safkan değildir. Sen Roman'dan çok bir İngiliz'sin." Jaelle gözyaşlarını sildi. "Ama bunu uzun zamandır biliyordum. Annemiz de biliyordu." Arkasını döndü.

Emilian onu yakaladı. "Şu anda buraya yeğleyebileceğim hiçbir yer yok. Doğruyu söylüyorum, Jaelle."

Jaelle ağabeyinin gözlerine baktı. "Peki ne kadar sürecek? Buradan ayrıldığımızda bizimle gelmeyeceksin, değil mi?"

Emilian kardeşine baktı. Jaelle'i değil; kafasından kanlar akarken taşlı yolda ölü halde yatan, kalabalığın acımasız bir tatminle başına toplandığı Raiza'yı görüyordu. Nabzı hızlandı. Woodland'deki hayatına geri dönmek istiyor muydu? Orada çok işi vardı! Peki ama vazgeçtiği hayata ne olacaktı?

Raiza'ya çok şey borçluydu ve Jaelle'e de.

Gitarın zengin melodik akorlarından yavaş ve can sıkıcı sesler çıkıyordu. Birden gitarist ritmi değiştirip hareketli, keyifli ve kutlama havasında bir şeyler çalmaya başladı. Başka hiçbir ses, o anki öfkesi ve çaresizliğiyle veya o kararsızlığıyla bu kadar ters düşemezdi.

"Bir kuzenimiz daha oldu," dedi Jaelle yumuşak bir sesle. "Şimdi kutlama zamanı."

Bu Romanların geleneğiydi. Jaelle, Emilian'ı kampın ortasına çekerken keman ve büyük zillerin yanı sıra daha fazla gitar çalınmaya başlamıştı. Kahkahalar yankılanıyordu. Emilian erkeklerin ellerini çırparak müziğe eşlik ettiklerini duyuyordu. Vücudu hareketlenirken kalbi de hızla atıyordu.

mobildeno.com

Jaelle ağabeyinin yanından ayrılıp ortada açılan boşluğa, kollarını kavuşturmuş, enstrümanlardan gelen ritimle topuklarını yere vuran dört genç Roman'ın yanına koştu. Eteğini kaldırıp savurdu, bacakları bir görünüp bir kaybolurken saçları uçuşuyordu. Jaelle kollarını kaldırıp erkeklerin arasında dans etmeye başladığında Emilian da yumuşamıştı ve gülümsüyordu.

Kadınlar, erkekler, çocuklar; herkes toplanmıştı. Stevan'ı ve onun battaniyelere uzanmış, yeni doğmuş bebeğini emziren karısını gördü. Şimdi adını hatırlıyordu: Simcha. Kalabalık, dans eden erkeklerin topuklarından gelen ritimle birlikte el çırpıyordu. Müzik, boş ve acı içindeki vücudunu doldurmaya başlamıştı. Yere vuran her ayakla damarlarına kan pompalandığını hissetti. Kanının sıcaklığını ve hızını hissetti. Romanların hayatı böyleydi işte; basit ve güzel.

Çok uzun zaman olmuştu.

Raiza öldürülmüştü ve Emilian *gaco*ların bu ölümün ardından zarar görmeden hayatlarına devam etmelerine izin vermeyecekti. Er ya da geç öcünü alacaktı. Kendine o anda söz verdi ama intikamını bu gece almayacaktı.

Bu gece yeni bir hayatı kutlayacaklardı.

Dansçılara daha çok erkek ve kadın katıldı. Simsiyah saçlı, eteği mor ve altın renkli bir kadın yanında hızla döndü. Şehvet dolu bakışlarını Emilian'a sabitlemişti.

Kadın güzel, dolgun hatlı ve Emilian'la aynı yaşlardaydı. Davetinde, yanlış anlamaya neden olacak hiçbir şey yoktu. Kadın eteğini olması gerekenden fazla kaldırırken, Emilian kalçalarına baktı. Hiçbir sevgili, bir Roman kadını gibi olamazdı.

Kadın eteğini bırakıp kollarını şehvetli bir şekilde yukarı kaldırdı ve kendi etrafında dönmeye başladı; müziğin hızlı ritminden çok daha yavaş dönüyordu. Baştan çıkarıcı bir şekilde arkasını döndü ama omzunun üstünden Emilian'a bir bakış attı. Emilian gülümsedi ve açıklığa ilerledi.

mobildepo.com

Gitarlar, keman, ziller, bir tef ve dünyanın ritmi onu cezbetmişti. Topukları yerle buluştu; sağ, sol, sağ, sol. Sonra yüzünü aya, kollarını da yıldızlara doğru kaldırdı. Parmaklarını şaklattı. Kalçası sağa sola savruldu. Kadın sağında dans ediyordu ve Emilian bunun farkındaydı ama o an vücudunun müzik ve geceden başka hiçbir şeye ihtiyacı yoktu.

Ay gülümsedi. Yıldızlar parıldadı. Ağaçlar nöbet tutarken, ateş alevlendi. Gece, kutlama gecesiydi; gece, âşıkların gecesiydi.

Kadının cesur bakışlarına karşılık verdi.

SON MİSAFİRLER DE GİTMİŞTİ. Ariella ön salonda durmuş, ailesi odalarına çekilirken, Montgomery'nin arabasının ayrılışını izliyordu. Omzuna birinin dokunmasıyla sıçradı.

Cliff ona gülümsedi. "Yemek davetimizden sağ çıktın."

"Çok mu belli ettim?"

Güldü. "Hayal dünyasında olduğun çok belliydi."

Gri gözlerinde saldırgan bir ifade vardı ve Ariella, hayalini kurduğu şeyleri babasının anlamaması için dua ediyordu. "Galiba herkes Amanda'nın balosu için çok heyecanlı."

"Evet, öyle. Rose Hill'de böyle büyük, lüks bir davet uzun zamandır olmamıştı. Ariella, Montgomery'yi beğendin mi?"

Kuşkuyla kaskatı kesildi. "Bizi birbirimize yakıştıranın Dianna olduğunu sanıyordum."

"Öyle. Ama annesine bu fikrinden bahsetmiş, annesi de bana söyledi. Ondan hiç hoşlanmadın." Bir soru sormamıştı.

"Maalesef, hayır."

İç çekti. "Ariella, sen küçük bir kızken geleceğinle ilgili endişelerim vardı. O zamanlar, yaşın geldiğinde senin için mükemmel bir evlilik ayarlamaya karar vermiştim."

mobildepo.com

Ariella duyduklarına inanamıyordu. "Haberim yoktu!"

Babası güldü. "Bu uzun bir zaman önceydi. Çok gurur duyduğum özgür bir kadın olduğunda böyle bir girişimde bulunmayacağımı da fark ettim. Bana birçok yönden Amanda'yla evlenmeden önceki halimi hatırlatıyorsun."

Çok rahatlamıştı. "Teşekkür ederim. Ama baba, sen bir korsandın, entelektüel bir kadın değil."

"Hayatım, ben de senin gibi özgürlüğüme düşkündüm. Yine de inanıyorum ki bir gün gözlerin ışıldayarak yanıma geleceksin. Evlenmek istediğini, deliler gibi âşık olduğunu söyleyeceksin."

Ariella güldü. "Benden daha romantik olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Cliff kahkaha attı. "Öyle miyim?"

"Ben senin gibi değilim maalesef, baba. Ben öğrenmeye tutkuluyum. Bugün Dianna'ya bekârlığın benim için bir şey ifade etmediğini anlatmaya çalıştım. Yaşıtlarım gibi yakışıklı erkeklerin hayalini kurup bu hayali kovalamıyorum." Bunu söylediği an başka bir yöne baktı çünkü gri gözlü Roman'la tanıştığından beri yaptığı şey tam olarak buydu.

"İlgini çekecek kadar eşsiz bir erkekle henüz tanışmadın da ondan."

Babasının, kafasından geçenleri anlamasından korkarak hızlıca konuşmaya devam etti. "Tanıştığım erkekler bilim adamları ile tarihçiler ve bunların çok azı soylu."

Babası güldü. "Benim karşıma radikal bir avukat getirirsen, seni sevdiği sürece onu onaylarım."

Ariella cevap vermedi. Gece boyunca kendine hâkim olamayarak Emilian'ı düşünmüştü. İçini neyin huzursuz ettiğini anlamasa da Emilian'da kışkırtıcı ve heyecan verici bir şey vardı.

mobildepo.com

mobildepo.com

İçi merak ve heyecanla doldu. Salonda ilerleyip oturma bölümünü geçerek teras kapısını açtı. O anda kulağına tanıdık gelmeyen, egzotik müziği duydu.

Öylece kaldı. Orta Doğu'da buna benzer melodiler dinlemişti ama bu kadar tutku ve neşe dolu bir müzik duymamıştı. Sanki kahkahalar da kulağına çalınıyordu.

Kendini terasta tırabzanlara kadar ilerlemiş, tepeden aşağıya bakarken buldu. Gökyüzünde milyonlarca yıldızın ve balmumundan bir ayın olduğu açık bir geceydi. Ama Ariella yalnızca kamp ateşlerini ve vagonlarının silüetlerini görebiliyordu. Çingenelerin bir kutlama yaptığına şüphe yoktu.

Aşağıya gitmek istedi. Kendi kendine buna cüret etmemesi gerektiğini söyledi. Bu çok uygunsuz ve düşüncesiz bir hareket olurdu. Bir kadın karanlık çöktükten sonra tek başına kırlarda gezmemeliydi. Rezalet çıkarmak umurunda değildi fakat bu gezi tehlikeli olabilirdi.

Ama kimsenin bilmesine gerek yoktu. Saklanırsa Çingeneler onu görmezdi ve ailesi de çoktan uykuya dalmıştı. Hiç kimseyle karşılaşmamaya yeterince dikkat ederse başına bir iş gelmezdi.

Heyecanla titredi. Karşısına böyle bir fırsat bir daha ne zaman çıkacaktı ki? Çocukluğundan beri Çingeneleri görmemişti. Böyle bir kampla bir daha hiç karşılaşamayabilirdi. Bu müziği, bu kutlamayı nasıl görmezden gelebilirdi? Çingenelerle, müzik, dans ve aşkla dolan gecelerle ilgili hikâyeler çoktu.

Peki, karizmatik liderleri?

Ariella zor nefes aldı, nabzı çok hızlıydı. Genç adamı gizemli olduğu kadar çekici bulduğunu biliyordu. Onu merak da ediyordu. Eğitimli biri kadar iyi konuşuyordu. Emir vermeye alışık olduğu belliydi ve babasına boyun eğmemişti. Nasıl bir adamdı? Nereden gelmişti?

Romanlar sabah gitmiş olacaktı.

Gizemli liderleri de sabah gitmiş olacaktı.

mobildepo.com

Kararını verdi. Açık renkli eteğini kaldırıp terastan çimenlere adım attı. Bir dakika sonra araba yolunda aceleyle ilerliyordu. Heyecanı arttıkça adımları da hızlanıyordu. Gitardan daha fazlasını duyuyordu artık. En az bir kemanın sesi ve ziller ile alkışların eşlik ettiği zengin melodiler de kulağına geliyordu.

Nihayet vagonları gördü. Ortalarında yanan ateşin alevleri onları aydınlatıyordu. Daha fazla kahkaha ve konuşma duydu. Coşkulu hareketleri ve ışıltılı tonlarıyla dansçıları gördü.

En yakın vagonun arkasında durdu, zor nefes alıyordu. Müzik şimdi keskin ve talepkârdı. Şarkının ritmi neredeyse içindeydi ve bu his midesini çalkalıyordu. Tempo, nabzıyla beraber yükselişe geçti. Beyninin gözleri, gri gözlerin etkisi altındaydı.

Ariella vagonun yanından eğilerek ilerledi ve ön tarafa geçti. Dansçıları gördü ve şaşkınlık içinde kaldı.

Alanın ortasında o tek başına dans ediyordu. Beyaz gömleği göğsüne kadar açık, kollarını yukarı kaldırmış, parmaklarını şaklatıyordu. Göğsü, o dans ederken alevlerin ışığında parlıyordu. Pantolonu kalçasına ve baldırına yapışmıştı. Attığı her adım inanılmaz derecede baştan çıkarıcı ve şehvet doluydu. Her adım Emilian'ı, Ariella'nın durduğu yere yakınlaştırıyordu. Ağzı kurudu.

Emilian'ın gözleri kapalıydı. Koyu renkli kirpikleri, dolgun, kızarmış elmacık kemiklerine doğru uzanmıştı. Keskin ifadesi saf mutlulukla doluydu. Yüzü terlemişti ve o etrafında dönerken, Ariella karnını görüyordu. Genç kadın korsajını çekiştirdi. Emilian'ın açık gömleğinden ve o geyik derisi pantolonundan vücudunun her bir santimi görülüyordu; Ariella'yı ateş basmıştı.

Yutkundu. Başka bir tarafa bakamıyordu ama umurunda değildi. Düşüncelerinin fazlasıyla uygunsuzlaştığını biliyordu. Erkekliğini, iktidarını ve neredeyse tamamen serbest bıraktığı gücünü düşünüyordu. Tek başına dans ediyordu ama nedense çok kısa süre sonra birini yatağına götürecekmiş gibiydi.

mobildepo.com

Ariella kendisine neler olduğunu bilmiyordu. Daha önce hiçbir erkeği böyle düşünmemişti. Emilian'ın dans ettikten sonra ne yapacağı veya yapmayacağı onu ilgilendirmemeliydi.

Emilian'ın gözleri birden açıldı. Etrafta birçok dansçı olmasına ve birkaç kadın onun etrafını sarmış olmasına rağmen, bakışları dansçıların arasından doğrudan Ariella'yı buldu.

Orada olduğunu biliyor muydu? Ariella'nın kalbi göğsünden çıkacak gibiydi. Eğilmesi gerektiğini biliyordu fakat aksine, tamamen ayağa kalktı. Dikkatini adamın güzel yüzünden, çıplak göğsünden alması gerektiğini biliyordu ama bu imkânsızdı. Artık araçların arasında durmadığını fark etti; nasıl olduysa açıklığa ilerlemişti.

Gri gözleri onun gözleriyle buluştu ve alev aldı.

Ariella bakışlarını kaçıramıyordu.

Gözleri o kadar vahşiydi ki genç kadın nefes almayı unuttu. Bakışları birbirine kilitlenmişti; kolları yukarıda Ariella'ya doğru yavaşça döndü. Kollarını genç kadına uzattı, kalçası yavaşladı. Ariella, Emilian'ın elleri vücudunda dolaşıyor gibi hissetti; sanki kalçasını göbeğine dayamıştı. Kendisi için dans ettiğini anlaması için tecrübeli bir kadın olması gerekmiyordu.

Büyülenmişçesine, tek düşünebildiği, ona sarılmak ve vücudunu onun sıkı bedenine bastırmaktı.

Genç adam baştan çıkarıcı bir şekilde gülümsedi ve müzik kesilirken yoğun, siyah kirpikleri kısıldı.

Ariella titriyor ve şiddetle çarpan kalbinin sesinin duyulup duyulmadığını merak ediyordu.

Emilian kıpırdamadan durdu. Sadece göğsü, hızla inip kalkıyordu. Gözlerini açtı, bakışları erkeksi ve çarpıcıydı. Ariella'yı yakıyordu.

Kaçmalıydı. Eğer kalırsa bir şeyler olacaktı. Kalırsa genç adam ona dokunacak, vücudunu kendi vücuduna yaklaştıracaktı. Bir şekilde bunu biliyordu.

mobildepo.com

Ariella'yı arkadan bir el yakaladı. *"Kon nos? Gadje romense? Nay!"*

Ariella çığlık attı.

On altı yaşlarında genç bir çocuk öfkeyle ona bakıyordu. Onu sarstı ve sinirle, yine kendi dilinde bir şeyler söyledi. Artık müzik sesi, kahkaha veya konuşmalar duyulmuyordu.

"Anlamıyorum," diye fısıldadı Ariella.

Genç, Ariella'yı öne çekiştirdi. Ariella sendeledi ve durdu. Dansçılar etraflarını sardı. Emilian sıcak ve ıslak vücuduyla, gözlerinde şimşekler çakarak ileriye atıldı. *"Dosta!"*

Ariella'yı serbest bıraktılar. Titriyordu, kollarıyla bedenini sardı. Kurtarıcısı, genç çocuk kadar sinirliydi. Ariella kalabalığa baktı. Bütün gözler üzerindeydi. Kimse kıpırdamıyordu. Kavgaya hazır gibi duruyorlardı. Ariella yerin dibine girmek istiyordu.

Emilian hızlı ve sert bir tonla yeniden konuştu.

Genç, Ariella'ya baktı. "Özür dilerim," dedi bozuk aksanıyla ve arkasını dönüp oradan uzaklaştı.

Ariella olanlara inanamamıştı. Gündüz geldiklerinde de gördüğü iri yapılı adam kalabalığa doğru el çırpıp bir şeyler söylerken Ariella, Emilian'a baktı, Emilian da ona. Birisi gitar çalmaya başladı. Herkes oradan ayrılırken konuşmalar kaldığı yerden ama daha alçak sesle, fısıltılar halinde devam etti.

Ariella'nın ağzı çok kurumuştu, dudaklarını ıslatması gerekti. Daha da kötüsü bakışları aceleyle, Emilian'ın çıplak, terden yapış yapış olmuş göğsüne kaymıştı. Kendine hâkim olamıyordu. Karnının sert hatlarına bir bakış attı. Daha aşağıya bakmaya kalkışamazdı; orada ne göreceğini biliyordu. "Ne..." Dudaklarını tekrardan ıslattı. Sesi çok nefessiz kalmış gibi çıkmıştı. "Sizi gözetlemiyordum."

Emilian gözlerini kıstı.

"Yemin ederim." Artık zar zor nefes alıyor ve titriyordu. "Müziği duydum ve kendime hâkim olamadım."

mobildepo.com

Kuşkulu bakmaya devam etti. "Memnun kaldın mı? İlkel hallerimiz seni eğlendirdi mi?"

Nefes aldı. "Müzik... danslar... muhteşem."

Emilian bir ses çıkardı. Dikkati korsajının kenarına kaydı. "Çayırlarda bir gezintiye çıkmak için saat geç değil mi, Bayan de Warenne?"

Genç adam çok yakın duruyordu. Ariella, Emilian'ın sıcaklığını ve kokusunu hissedebiliyordu. Elini uzatsa ona kolayca dokunabilirdi. Daha fazla kaygılanmaya başladı. "Evet, gitmeliyim. Böldüğüm için özür dilerim." Hızla yanından geçmek için adım attı.

Emilian bileğinden tutup onu durdurdu. "Ama benim misafirimsin."

Ariella'nın bütün kolu, elbisesinin askısına kadarki çıplaklığıyla, Emilian'ın sıcak ve ıslak göğsüne bastırılmıştı. Başının döndüğünü hissetti; bayılacak gibiydi. İçindeki anlamsız sızı birden belirginleşti. "Onlara da böyle mi söyledin?"

"*Gaco*ların aramızda olmasını sevmeyiz." Birden Ariella'ya gülümsedi. "Ama sen istisnasın."

Bu kadar açık giyinmekten, hatta neredeyse çıplak dolaşmaktan rahatsız olmuyor muydu? Kolunu, kendi göğsüne bastırdığının farkında değil miydi? Titremesinin sıkıntı ve korkudan başka nedenleri olduğunu anlamıyor muydu?

Sesinin tonu şefkatli bir hal alarak, "Gerçekten gitmek istiyor musun?" diye mırıldadı.

Ariella, sıcacık gözlerinin içine baktı. Gitmek istemiyordu ve ikisi de bunun farkındaydı.

"Gece daha yeni başladı."

"Bilemiyorum. Sadece gözlem yapmaya gelmiştim." Kelimeler ağzından çıktığı anda ne kadar bağnazca konuştuğunu fark etti.

"Birçok terbiyeli hanımefendi, bu saatte böyle bir gözleme cesaret edemez," dedi. Kolunu bıraktı.

mobildepo.com

Ondan uzaklaşabilirdi ama yapmadı. Onun yerine sıkıca bastırıldığı kaslı göğsüne baktı. Karnı girintili çıkıntılıydı. Ellerini kendi yanağına götürdü; yanıyordu. Vücudu da neredeyse en az Emilian'ınki kadar terliyordu.

Emilian tekrar gülümsedi. Eğilerek ona yaklaştı. "Ama yaramaz bir hanımefendi böyle bir saatte çıkmayı göze alabilir. *Gözlem yapmana* yardım edebilir miyim?"

"Öyle demek istemedim."

"Tabii ki istedin. Karşılaştırma yapmak istiyorsun." Havalı sayılabilecek bir bakış atıp tekrar kolundan tuttu.

Onu, dansçılardan uzağa, vagonların yanındaki küçük bir masaya doğru çekti. Kocaman bir testiden iki bardağa şarap doldurdu ve birini Ariella'ya uzattı. Ariella şarabı reddedemeden, Emilian su içer gibi şarabı kafasına dikti. Bakışları Ariella'nın ipek korsajının aşağısına kaydı.

Ariella'nın göğüs uçları sertleşti. Genç adamın bakışları sanki elbisesinin altına girmiş, iç gömleğini ve korsajını aşmışçasına cüretkârdı. "Gözlem yapmaya geldim demek istememiştim."

"Tabii ki istedin. Şarabını iç. Geceden daha çok keyif alacaksın."

"Yemekte şarap içtim zaten."

Emilian'ın beyaz dişleri parıldadı. "Ama bir kız çocuğu, sosyeteye takdimi yapılacak bir genç kız gibi gerginsin. Ben ısırmam, Bayan de Warenne. Ya da hile yapmam veya çalmam. İsteksiz hanımefendileri de baştan çıkarmam. Evli değilsiniz, değil mi?" Gözleri Ariella'nın sol eline kaydı.

Ariella mantıklı düşünmeye başladı. "Hayır, değilim. Klişelere inanmam. Tabii ki hile yapmıyor, çalmıyor ve isteksiz hanımefendileri baştan çıkarmıyorsunuz." Kızardığını düşündü. Karşısındaki adamın, söylediği her kelimeyi şehvete bürüme özelliği vardı.

mobildepo.com

Emilian'ın kaşları kalktı. "Yani önyargılardan uzak tek *gaco*sun. Ne kadar takdire şayan!"

"Bağnazlık yanlıştır ve ben de önyargılı bir insan değilim," diyebildi.

Ariella'ya uzun bir bakış attıktan sonra kirpikleri alçalırken yanına döndü.

Ariella bardağını kaldırıp şarabından bir yudum aldı. O bakış, düşündüğü anlama mı geliyordu? Tekrardan bir yudum içti. Babasını, amcalarını hatta ağabeyini ve kuzenlerini kadınlara bu şekilde bakarken görmüştü. Bu bakışın sadece bir anlamı vardı. Ne yapmalıydı?

Orada kalmalı ve kendisini öpmesine izin vermeliydi.

İnanamayarak, bunun bir rüya olup olmadığını sorgulamaya hazır bir şekilde şarabından biraz daha içti. Aydın düşünen bir kadındı. Görgü kurallarını umursamazdı ve daha önce biriyle öpüşmeyi hiç düşünmemişti. Hiç kuşkusuz, şu anda bunu düşünüyordu.

Emilian, genç kadının aklından geçenleri anlamışçasına, "Sen buraya gözlem yapmak için gelmediysen bile bunu yapmayı ben isterim," diye mırıldandı. Elini Ariella'nın beline koydu.

Ariella gerilmişti ama korkudan değil; onun yerine vücudu mırıldandı. "Ne demek istiyorsun?"

"Söylemeye çalıştığım şu ki, gecenin bu saatinde senin gibi güzel, bekâr ve *terbiyeli* bir hanımefendinin neden benim kampımda dolaştığını anlamak istiyorum."

"Öğrenme tutkusu var bende," diye fısıldadı. "Romanlarla ilgili daha fazla şey öğrenmek istiyorum."

"Romanlarla mı, benimle mi?"

Ariella kalakaldı.

"Numara yapmayı bırak," diye mırıldandı Emilian. Elleri müstehcen okşayışlarla yukarıya kaydı. "Müzik için veya onlar için gelmedin. Benim için geldin. Gözlemek istediğin şey benim."

Ariella konuşamadı. Emilian haklıydı.

mobildepo.com

Ariella'yı kendine çekerken gülümsemesi büyüdü. "Roman bir sevgili isteyen ilk İngiliz kadın değilsin."

Ariella karşı çıkmak istedi ama Emilian mırıldandı: "Yoksa neden bu saatte bana geldin ki, *gaci*?"

Verecek bir cevabı yoktu. "Bilmiyorum... Gelmek istedim... Buraya sürüklendim..." diye kekeledi.

"Güzel. Sürüklenmek. Beni arzulamanı istiyorum." Gözlerinden alevler çıkıyordu. "Tutkularımız konusunda açık sözlüyüzdür. Burada bekle."

Emilian kalabalığa geri dönerken, Ariella arkasından sarsılmış bir halde bakakaldı. Daha yaşlı, beyaz saçlı bir kemancının yanında durduğunu gördü. Ona arzuyla bakan tek kadın olmadığını fark etti. Genç Roman kızları güzellerdi ve bir kısmı Emilian'ı Ariella'nın izlediği gibi yakından izliyordu.

Ama o gülümseyerek ve kollarını açarak Ariella'ya döndü. "Benimle dans et."

Dans etmeye hiç merakı yoktu ve başarılı bir dansçı sayılmazdı. Onu diğer Çingene kadınları gibi döndürmeyi mi düşünmüştü? Gecenin maskarası olurdu. "Ben dans edemem."

"Bütün kadınlar dans edebilir," diye mırıldandı yeniden, çok yumuşakça. Birden kemandan vals melodileri gelmeye başladı. "Müzik bizim için çalıyor."

Şaşırmıştı ama kararsızlığını yenemeden, Emilian onu kollarından tuttu ve yavaşça ortaya çekti. Aniden kalçası kalçasında, baldırı baldırındaydı. Bir eli omzunda, diğeri belindeydi. Salınıyor ve Ariella'nın onunla salınmasını sağlıyordu. Ariella, erkek gücünün ve erkek vaadinin heyecanını daha önce hiç hissetmemişti.

Vücutları neredeyse kaynaşmıştı. Yanağı bir şekilde çıplak göğsüne yaslanmıştı. Ürperdi. Tek düşünebildiği, kulağına gelen yumuşak nefesi ve kalçasına doğru açıkça sertleşmiş olan erkekliğiydi. Bu vals

mobildepo.com

değildi. Bu bir çiftin, hafif bir müzik eşliğinde, göğüslerini birbirine bastırarak, bel ve kalçalarını birbirine sürterek salınmasıydı. Bu, ihtirasın başlangıcıydı.

Ariella'nın kulağına, "Bu gece, sevgililerin gecesi," dedi.

Yanağını Emilian'ın ıslak göğsünden kaldırmak istemiyordu ama yukarıya baktı. Onunla gecenin yoğun ve kapkaranlık olduğu ağaçların arasından dans ederek ilerlemişlerdi.

"Müziği vücudunda, teninde hissedebiliyor musun?" diye fısıldadı Emilian. "Damarlarında hissedebiliyor musun?" Bakışları merak doluydu. "Orada dolaşıyor, ihtiyaçla, tutkuyla." Dudakları büküldü. "Bir Çingene'yi öpmek ister misin?"

Artık hareket etmiyorlardı. Birbirlerine sarılmış halde duruyorlardı. Ariella kalbinin çok hızlı attığını hissetti; ya da bu Emilian'ınki miydi? Kendini başını sallarken yakaladı. Onun öpücüğü uğruna ölebileceğini düşündü.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Birden Ariella'nın yüzünü avcunun içine aldı. "Önceden uyarayım, hiçbir şeyi yarım yamalak yapmam."

Ariella fısıldadı: "Emilian..."

Emilian'ın gözleri parladı. Dudakları Ariella'nın ağzını kapladı; genç adamın dudakları güçlü, ateşli ve talepkârdı. Ariella kaskatı kesildi. Dudaklarındaki baskı acı vermeye başladığında Ariella güçlükle nefes alıyordu. O ne olduğunu anlayamadan Emilian dilini, ağzının içine sokmuştu. Tehlike çanları çalmaya başladı. Emilian'ı omzundan itti. Bu beklediği şekilde bir öpücük değildi; bunun bir öpücük olduğundan bile emin değildi. Emilian hırsla hareket ediyordu.

Emilian durdu.

Ariella o anda tamamen Emilian'ın merhametine kaldığını anladığı için korkmuştu, titremeye başladı. Emilian'a gücü yetmezdi.

Emilian dudaklarını Ariella'nınkilerden çekti. Ariella yeniden onu itmeye çalıştı. *Bu çok büyük bir hataydı.* Ama Emilian onu

mobildepo.com

yakaladı ve güçlü, titreyen vücuduna bastırdı, kollarını kaçmasına izin vermeyecek şekilde etrafına doladı. "Gitme."

Ariella gerçek bir panikle titremeye devam etti. O hareketsiz dururken, Emilian'ın vücudu kalp çarpıntısıyla titremeye devam ediyordu; Ariella kendi nabzının hareketlenerek Emilian'ınkiyle atmaya başladığını fark etti. Kendi kendine, genç adamın ona bir zarar vermediğini hatırlattı ama bir an, hiç hazır olmadığı türden bir şiddetin acımasızlığının patlama noktasında olduğunu hissetti.

Emilian'ın sesi yumuşaktı. "Sana zarar vermeyeceğim. Seni sevmek istiyorum. Bana izin ver." Kendisine bakan Emilian'ın ürperdiğini hissetti.

Gözlerinde soğuk ve alaycı bir ifade yoktu, öfkeyle de parlamıyorlardı. Sadece genç kadının iznini ister gibiydi.

Ariella'nın içindeki boşluk his belirginleşti. Göğüsleri mümkün olmayacak kadar sertleşti. Vücutlarının arasında genç adamın sertleştiğini hissetti. Geri çekildi. Karnından uyluklarına doğru bir ateş bastı. Emilian haşin bir ses çıkardı.

Ve Ariella ona daha fazla izin vermeyi düşünemeden, Emilian büyük elleriyle suratını tuttu. Ariella gerildi ama Emilian sadece dudaklarını yavaşça onun ağzına yaklaştırdı.

Emilian'ın dudakları bir tüy gibi belli belirsiz, Ariella'nınkilere dokundu. Ariella'nın kalp atışları ve heyecanı, düşünmesini engelleyecek kadar coştu. Emilian dudaklarını onunkilere tekrar tekrar sürttü. Ariella sıcaklık ve heyecanın keyfi içinde yüzmek için gözlerini kapadı. Emilian kendi dudaklarıyla Ariella'nınkileri yumuşatana ve açana kadar okşadı.

Genç adam kaba bir kahkahaya benzer bir ses çıkardı ve dili Ariella'nın dudaklarından içeri girdi. Ariella kendi diliyle onunkini bulmaya çalışırken soluğu kesildi. Emilian bu sefer uzun, derin ve sonsuz bir öpücük için onun dilinden ustaca kaçtı.

mobildepo.com

Ariella eğildi. Vücudu alevlendi; inledi ve Emilian da ona eşlik etti, dilleri birdi. Bu sefer büyük erkekliğine utanmadan kendini bastırdı. Emilian eteğinin ve iç eteğinin üstünden kalçasını sertçe avuçlarken bir kahkaha daha attı. Onu kendine doğru daha yükseğe çekti.

Ariella dudakları kenetli, ona sarılarak inledi. Emilian nasıl olduysa kendini tam olması gereken yere yerleştirmişti ve Ariella şimdi ihtiyaçtan deliriyordu. Kendini kaybetmişçesine ona yaslandı.

Hâlâ öpüşüyorlardı. Ariella, Emilian'ın elini eteğinin altına sokup, bacağından yukarıya çıkarıp uyluklarının arasından iç çamaşırına ulaştığını belli belirsiz hissetti. Daha coşkulu bir hazla inledi. Bunun basit bir öpüşmeden daha fazlası olduğunu biliyor gibiydi ama umurunda değildi.

Parmakları tereddüt etmeden iç çamaşırının arasından çıplak, ıslak tenine ulaştı. Ariella ağzını Emilian'ın dudaklarından ayırarak hafifçe inledi; başını Emilian'ın güçlü ve ıslak göğsüne yasladı. Artık gözü hiçbir şeyi görmüyordu. Bu dayanılmaz sürtünmeden daha fazlası dışında ne istediğini bilmiyordu. Tekrar inledi.

Emilian kendi dilinde bir şeyler söyledi; elinin tamamını iç çamaşırının içine soktu, onu avuçladı ve kavradı. Ariella daha fazla kendinden geçti. Emilian sert ve boğuk bir tonla ama bu sefer İngilizce bir şeyler söyledi. "Benim için gel."

Ariella anlamadı. Kimin umurundaydı ki? Ağaçlar dönüyordu ve Ariella onu sertçe ısırarak terli vücudunun ve kanının tadına baktı.

Onu yere, ıslak çimene yatırdığını fark ettiği sırada hâlâ başı dönüyordu. Müthiş, muhteşem kasılmalar yavaşladı ve azaldı. Hâlâ zorlukla nefes alıyordu. Emilian'ın parmaklarını çıplak sırtında hissetti. Biraz önce eriştiği haz ve tutkuyu anlamaya çalıştı. Şimdi neden aşkın bu kadar arzulanan bir şey olduğu anlamıştı.

Emilian'ın parmakları omurgasından aşağıya indi. Ariella gözlerini kırpıştırarak açtı. Emilian yanma diz çöktü, yüzü tutkuyla gerilmişti.

mobildepo.com

Genç kadının elbisesini çıkarmaya çalışıyordu. Ariella ani bir tepkiyle adamın bileğini yakaladı.

İçin için yanan gri gözleri Ariella'nın gözleriyle buluştu. Gözlerindeki arzu alevlerini şaşkınlık gölgeliyordu.

Ariella güçlükle bir nefes aldı. "Dur."

Emilian'ın gözleri kısıldı. Kuşkulanmaya başladı.

"Ne... ne yapıyorsun?" Ariella'nm etekleri beline dolanmıştı ve bez bebekler gibi yere yayılmış yatıyordu. Doğrularak oturdu ve bir iffet duygusu kendini gösterdi. Eteklerini düzeltti. Korsajı aşağıya kaymıştı, onu yukarı çekti ve Emilian'a baktı.

Emilian fazlasıyla rahatsız olmuş, topukları üstüne oturuyordu. "Şimdi mi durmak istiyorsun?" Çok yumuşak bir ses tonu vardı.

"Ben... ben buraya bunun için gelmedim."

"Tabii ki bunun için geldin." Öfkesi gözlerinden okunuyordu. "Tutku için geldin. Beni İngiliz sevgililerinle karşılaştırmak istiyorsun. Ben tatmin olmadım," diye ekledi boğuk bir ses tonuyla.

Dar pantolonun üst düğmeleri, kumaşın altında oluşan gerilime dayanamamışçasına açılmıştı. Ariella bir şeyler söylemek istedi ama yapamadı.

"O haz ben senin içindeyken yaşayacağımız hazla karşılaştırılmca hiçbir şey." Uzanıp genç Ariella'nın yüzünü okşadı. "Seni hazla inletmeme izin ver. Benim de hazdan inlememe izin ver."

Ariella suskunluğunu bozmadı.

Emilian gülümsemeye başladı. "İkimiz de bana bunun için geldiğini biliyoruz." Korsajına uzanıp sıkıca tuttu.

Ariella korsajı daha sıkı tuttu. Bu adama kendini teslim etmek çok kolaydı. Sözleri, görünüşü büyüleyiciydi. Ama bu, öpücükten bambaşka bir şeydi. Daha fazlasını istiyordu ama bir yandan da neler olduğunu anlayana kadar onu bekletmeye niyetliydi. "Yanlış anladın," diye fısıldadı.

mobildepo.com

mobildepo.com

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ADIMLARI O KADAR UZUN VE HIZLIYDI Kİ Ariella'nın yetişmek için koşması gerekiyordu. Ariella tökezledi. "Bekle!"

Emilian cevap vermedi ve durmadı. Silüeti hayal kırıklığı ve öfkeyle gergin bir maske gibiydi. Tepeye, uyuyan malikâneye doğru çıkıyordu. Açıkça Ariella'nın gitmesini istiyordu ve bu da onu güvenli bir şekilde evine ulaştırma yöntemiydi.

"Çok özür dilerim," diye bağırdı, genç adama yetişmek için koştururken. Tabii ki Emilian'ın bir ilişki beklentisi olabilirdi çünkü Ariella çok cesurca davranmıştı. Ama genç adam neden bu kadar kızmıştı? "Seni yanlış yönlendirmek istemedim."

Emilian en sonunda dönüp Ariella'ya baktı; öyle ansızın durmuştu ki Ariella onu geçiverdi. Emilian onu kolundan tutup yanına çekti. "Eğer bir erkeği yanlış yönlendirmek istemiyorsan, iyi yetiştirilmiş bakire kızların bu saatte olması gereken yerde; güzel, süslü malikânendeki güzel, süslü yatağında kal."

Ariella korkuyla ürperdi. "Merakım beni baştan çıkardı. Müziğinizi duydum. Sesler o kadar baştan çıkarıcıydı ki!" Duraksadı çünkü bu, gerçeğin sadece yarısıydı. *Onu* merak etmişti. Emilian etkilenmemiş

mobildepo.com

görünüyordu. "Uzaktan seyretmek istemiştim. Sizi rahatsız etmek istememiştim. Beni birilerinin görebileceğini düşünmedim. Ben... bunların hiçbirini istememiştim."

Emilian'ın dudağı büküldü ama neşeyle değildi. "İstemedin mi?"

Ariella gerildi. "Tabii ki hayır!"

"Öğlenki ve bu akşamki bakışların beni sadece bir sonuca vardırmıştı." O kadar yavaş konuştu ki Ariella kelimeleri güçlükle algılayabildi.

"Yanılıyorsun," dedi ama Emilian haklıydı; bunu ikisi de biliyordu.

Emilian'ın ifadesi sertleşti.

Ariella kollarıyla kendi vücudunu sardı, yüzü kızarmıştı. "Tamam! Sana baktığımı kabul ediyorum ama eminim sen de kadınların seni hayranlıkla izlemesine alışıksındır. Cilveleşmeye çalışmamıştım; hayatımda hiç birine cilve yapmadım." Kızardığını hissetti. Onu dans ederken izlediğinde, hatta gündüz babasıyla birbirlerine meydan okurlarken gördüğünde onun kaslı, erkeksi vücudunu düşünmeye başladığını asla itiraf etmeyecekti.

"İşte," dedi Emilian sertçe, "buna inanmıyorum. Bir erkeği baştan çıkarmak için o mavi gözlerini nasıl kullanacağını gayet iyi bildiğini düşünüyorum. Bu sefer de kasıtlı yaptın." Gözlerini kırpıştırdı. "Beni baştan çıkardın."

Şimdiden nefesi kesilmişti. Emilian'm bu açık sözlerine karşı nabzı deliler gibi atmaya başladı. Emilian'm kollarında, dudakları-nın onunkilere kenetlenmiş ve vücutlarının alevler içinde olduğunu çok iyi hatırlıyordu. Henüz oradan ayrılmak istemiyordu. Aslında, içindeki yeni ve hafif meşrep duygular, başladıkları keşfe devam etmek istiyordu.

Emilian sanki Ariella'nm ne düşündüğünü ve hissettiğini biliyormuş gibi nahoş bir kahkaha attı. "İçgüdülerim iffet duygularımı

mobildepo.com

alt etmeden buradan gitmelisin. Gün aydınlanıyor. Koruman gereken bir itibarın var ve onu senin yerine korumaya meraklı değilim."

Gökyüzü grileşiyordu ama Ariella hareket etmedi. Bu şekilde ayrılamazlardı; özellikle de Emilian, kısa bir süre sonra Rose Hill'den gidecekken. "Neden bu kadar kızgınsın? Özür dilerim. Daha önce de diledim, iki defa. Özrümü kabul edecek misin?"

"Neden edeyim? Benimle oynanması hoşuma gitmez, Bayan de Warenne."

Ariella'nın kalbi hızla çarptı. Ona niyetini anlattıktan sonra bile özrünü kabul etmeyecekti.

Emilian sertçe güldü. "Sen kirpiklerini kırpıştırdın diye istediğini yapmayan ilk erkek ben miyim?"

"Ben cilveleşmem," dedi Ariella.

"İyi geceler." Malikâneye doğru başını salladı; Ariella'nın gitmesini istediği açıktı.

Ariella derin bir nefes aldı, kararlıydı. "Berbat bir başlangıç yaptık." Emilian'a gülümsedi. "Üçüncü bir özrün seni yumuşatmayacağı çok belli, o yüzden dilemeyeceğim. Ama yeni baştan başlayabiliriz. Birbirimizi tanımıyoruz. Eğer mümkünse tanışıklığımızı ilerletmek istiyorum."

Emilian'ın gözleri parlayarak büyüdü ve ardından küçüldü. "Gerçekten mi? Ne tuhaf. Terbiyeli hanımlar, *terbiyeli bakireler* Çingenelerle arkadaşlık yapmaz. Aslında benimle arkadaşlık yapmak isteyen hanımlar bir şey, sadece bir şey isterler ki sen onu açıkça reddettin."

"Buna inanmıyorum," diye fısıldadı dehşet içinde. Belli ki abartıyordu!

Emilian omzunu silkti. "Neye inandığın umurumda değil. Talihsiz ilişkimiz son bulduğuna göre hiç umurumda değilsiniz, Bayan de Warenne."

mobildepo.com

Ağzından çıkan kelimeler gerçekten can yakıyordu. Ariella, paylaştıkları şeyden sonra, bunu içten söylediğine inanmıyordu. "Neden olduğunu anlayamasam da, sanırım benden hoşlanmamaya *karar verdin*. Babamı geceyi burada geçirmeniz için ikna etmeye çalışmış olsam da bu öğlen, neredeyse ilk görüşte, benden hoşlanmamaya karar verdin. Fakat bir dakika önce benden oldukça hoşlanıyordun."

Emilian gözlerini dikip baktı. Sonunda, yüzündeki bütün kaslar gerilmiş bir halde, "O kadar naif konuştun ki neredeyse sana inanacaktım," dedi.

"Hiç naif değilimdir," dedi Ariella.

"Senden böyle bir şey istemedim," diye devam etti kabaca. "Güzel bir peri kızının hayatıma girmesini, geri çeviremeyeceğim şekilde beni ayartmasını istemedim. Soylu bir kadınsın, bir vârissin. Belli ki bir gün beyaz atlı bir İngiliz prensiyle evleneceksin ve fildişi bir kulede masumiyetini o alacak. Evinize gidin, Bayan de Warenne, ait olduğunuz yere." Gitmek için arkasını döndü.

Ariella sonunda sinirlenmişti, genç adamın kolunu yakaladı. Onu durduracak kadar güçlü değildi ama Emilian yüzünü döndü; gözlerindeki ifade, bir kış fırtınası gibi soğuk ve karmaşıktı. "Ben seni yargılamadığıma göre, sen beni yargılamakta neden ısrar ediyorsun? Benimle ilgili hiçbir şey bilmiyorsun. Benim sınıfımdaki ve yaşımdaki diğer kadınlar gibi, bir koca ve ev meraklısı değilim. Senin ilgini çekmeye çalışan diğer kadınlar gibi gözüksem de, onlar gibi de değilim. Senin yanına bir aşk macerası için gelmedim."

"Ama benim yanıma geldin." Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Sadede gelelim. Benden ne istiyorsunuz, Bayan de Warenne?"

Ariella nefes aldı. Sürekli olarak, ateşli öpüşmelerini ve sersemletircesine şehvetli dokunuşlarını hatırlasa da tereddüt etmedi. "Arkadaş olmak istiyorum."

Emilian kahkaha attı. "İmkânsız."

mobildepo.com

"Neden? Neden imkânsız? Yarın buradan ayrılacağını biliyorum ama mektuplaşabiliriz. Sen Derbyshire'dan ayrılmadan önce birkaç kez buluşabiliriz bile."

Emilian'ın nefesi kesildi. "Mektuplaşmak? Buluşmak?" Ariella'ya deliymiş gibi baktı.

"Seni tanımak istiyorum ve mektuplaşmak arkadaşlığımızı ilerletmemiz için en mükemmel yol. Buluşmaya gelirsek, bu teklif neden bu kadar şaşırtıcı? Sen de sohbet etmeyi seviyorsundur."

"Buluşmak ve sohbet etmek mi istiyorsun?"

"Arkadaşlar böyle yapar." Emilian'a gülümsedi. Planının iyi olduğunu düşünüyordu.

"Biz arkadaş değiliz," dedi sertçe. "Arkadaşım yoktur ve olmasını da istemiyorum!"

Ariella duyduğuna inanamadı. "Herkesin arkadaşı vardır."

"Arkadaşlık değil senin istediğin, bunu ikimiz de biliyoruz." Ariella'ya doğru parmağını uzattı. Eli titriyordu. "Sen de Warenne mirasçısısın! Senin *arkadaşların* züppelerdir!"

"Şehirde her kesimden arkadaşım var!"

"Senden sadece gelmeni istediğimde sadece ne tür bir bahaneyle, nasıl bir tepki vereceğini merak ediyordum. Bu gece kampa neden geldiğini biliyorum. *Şehvet* için geldiniz, Bayan de Warenne, arkadaşlık için değil. İlgini çektim ve kollarımda olmak istedin fakat yatağımda değil. *Mektuplaşmak* mı istiyorsun? *Sohbet etmek* mi istiyorsun? Hiç sanmıyorum. Aslında senin *gacı* sevgililerimden çok farklı olduğunu düşünmüyorum. Tek fark senin masum öpücükler istemen." Gözleri parladı. "Ve biraz önce sana verdiğim türden bir hazzı..."

Ariella'nın bakışları sabitti, şaşırmıştı ama Emilian'ın açık sözlülüğünden değil. Kısmen haklıydı. Yaşananlardan sonra nasıl kollarında olmak istemezdi ki? Peki, arkadaşlık da istediğine neden inanmıyordu? Emilian'ın dünyaya nasıl baktığını anlamayı çok istiyordu!

mobildepo.com

"Birçok kadın için cinsel bir obje oldum ve şimdi, bakire bir prenses için cinsel *cazibe* olmayacağım." Bıkkın bir hali vardı.

Ariella bunun ne demek olduğundan pek emin değildi ama bunu sonra düşünebilirdi. "Öpüşmemizi unutmam mümkün değil," dedi yavaşça. "Nasıl unutabilirim ki? Bir öpücüğün bu kadar muhteşem bir şey olduğunu düşünemezdim bile. Ama arkadaş olmak istiyorum, Emilian. Her zaman dürüst konuşurum. Şehirde birçok sıradışı arkadaşım var. Eğer gerçekten hiç arkadaşın yoksa ki umarım bu gerçek değildir, ben ilk olabilirim."

"'Bir öpücüğün bu kadar muhteşem olacağını düşünemezdim,' derken neyi kastettin?" diye sordu. "Bunun ilk öpücüğün olduğunu söylemeyeceksin, değil mi?"

"Bu seni neden endişelendiriyor?"

Emilian'm gözleri fal taşı gibi açıldı. "Seni daha önce kimse öpmedi mi?"

"Hayır, kimse öpmedi. Bu ilk öpücüğümdü. Ve pişman değilim, hem de hiç," dedi heyecanla, kızararak.

"O zaman ben ikimizin yerine de yeterince pişmanım," diye söylendi.

Ariella derin bir nefes aldı. "Ciddi olamazsın!"

"Evine git ve beyaz atlı prensini bekle. Ve orada, *sıradışı* arkadaşlarınla kal."

Emilian arkadaşlık teklifini reddediyordu. Ariella buna inanamamıştı. "Ama sabah gidiyorsun! Bu şekilde ayrılamayız."

"Neden olmasın?"

Ariella dudaklarını ıslattı, kalbi hızla atıyordu. "Bu doğru değil," dedi bocalayarak. "Biraz önce aynı tutkuyu paylaştık, Emilian."

"Yakın zamanda unutacağın basit bir öpücüktü."

Ariella kafasını salladı. "Hayır. Unutmayacağım. Lütfen mektuplaşma fikrini bir daha düşün," diye bağırdı.

mobildepo.com

"*Git* artık," diye haykırdı Emilian.

Ariella korktu ama ayaklarına söz geçiremiyordu. Bu nasıl olabilirdi?

Emilian sinirle arkasını döndü, tepeden aşağıya inmeye başladı ve bir kez bile dönüp arkasına bakmadı.

ARIELLA'NIN AĞINA TAKILAN bir örümcekmişçesine, tepenin yamacına geri döndü. Yukarıdaki malikâneye baktı.

Güneş bir saat önce doğmuştu ama geceki kutlamadan dolayı kampta ayaklanan kimsecikler yoktu. Hiç uyumamıştı. Denemeyi bile düşünmemişti. De Warenne malikânesine baktı. Ariella de Warenne'i arzulamak istemiyordu, özellikle de şu anda. Arzuları konusunda kendisine güvenemiyordu. Çok hırslıydı.

Dönüp kampa ilerlemeye başladı. Bir daha Ariella'yı görmemeyi diledi. Soylu Derbyshire eşleri gibi, Mariko da onun ihtiyaçlarını giderebilirdi. Söylediklerinde ciddiydi. Bu sabah bir vedaydı. Mektuplaşmayacaklar veya buluşmayacaklardı. Böyle bir kadının hayatına girmesini istememişti, özellikle de bunun gibi bir zamanda; yaslı ve öfkeliyken.

Hiç kimsenin onunla tanıştırmadığı türden genç bir hanımefendiydi; melez kanı yüzünden kimse de tanıştırmayacaktı. Ariella güzel, zengin, soylu ve şüphesiz başarılı bir kadındı. Hatta tutkulu kişiliğine rağmen, her nasılsa masumdu. *Doğasında* tutku olduğunu görmüştü. Emilian, şişman, yaşı ilerlemiş, hastalıklı ve çirkin, diğer herkes tarafından reddedilen kişilere layık görülüyordu. Bayan de Warenne gibi bir hanımefendi, ne kadar zengin olursa olsun, unvanına bakılmaksızın, damarlarında Çingene kanı akan biriyle hiçbir zaman eşleştirilmeyecekti. Bir gün, Bayan de Warenne, kendisi gibi soylu ve tamamen İngiliz olan, gerçek bir İngiliz beyefendisiyle tanıştırılacaktı. Ona talip olan kişi, Ariella'yı görür görmez ona abayı yakacaktı. Aklı

mobildepo.com

başında olan herhangi bir adam, güzel ve nazik Bayan de Warenne'in mükemmel bir eş olacağını anında anlardı.

Daha önce hiçbir erkek onu öpmemişti.

Bu inanılmazdı.

Ona bu zevki ilk defa kendisi tattırmıştı. Genç kadının iniltilerini çok net hatırlıyordu. Tırnaklarının ve dişlerinin teninde bıraktığı izleri şimdi bile hissedebiliyordu.

Ariella'nın evli olmadığını anlamasına rağmen, ilk gördüğü anda onun dikkatini çekmek istemişti. Daha önce hiç evli olmayan kadınları kovalamamıştı ama Ariella güzeldi, İngiliz'di ve kendisini aşıyordu. Ariella'ya karşı bakışlarının kasti bir cinsel arzuyla şekillenmesinin sebebi muhtemelen genç kadının babasıydı. Önceki gece yanına gelmesine şaşırmamıştı. Müziği dinlemek için kamplarına geldiğini söylese de kendisi için gelmişti. Ama Emilian onu tecrübeli biri, sevgilileri olan bir kadın sanmıştı.

Bekâr genç kızların, malikânelerindeki misafir salonlarında oturup, Londra'nın son moda elbiselerini kuşanıp çay içerek ziyaretçilerini ve adaylarını beklemeleri gerekirdi. Ariella farklı olduğunu iddia etmişti. Açıkça görülüyordu ki iffetine bağlı bir kızdı; Emilian, *Evlendiği geceye kadar bu tutumunu sürdürmeyi becerebilecek mi acaba,* diye düşündü. Birden onu tutkunun doruklarına çıkartacak kişinin bir İngiliz beyefendisi olacağı fikrinden tiksindi.

Ona sahip olabilirdi; neden olmamıştı?

Çünkü bir Çingene'den çok bir İngiliz'di. Bir beyefendi olarak onur duygusu güçlüydü. İngilizler masumiyete değer verirdi, Romanlarsa vermezdi. Bir bakireyle hiçbir zaman uğraşmamıştı; sekiz yıl önce İskoçya'da Çingenelerle dolaşırken bile. Bu, sadece yatakta tecrübeli kadınları tercih ettiği için değildi. Dönüştüğü İngiliz adam, Woodland Vikontu ve Edmund'ın oğlu, bir kadının masumiyetine el süremez veya onu yok edemezdi. Bu kadar basitti.

Tam o anda, kendini bir İngiliz gibi hissetmedi.

mobildepo.com

Bir önceki gece de hiçbir şekilde bir İngiliz gibi hissetmemişti.

En dış sıradaki vagonlara ulaşmıştı. Bir bebek ağlıyordu; bu yeni doğan kuzeni olabilirdi. Başı öyle ağrıyordu ki, ikiye ayrılacağını düşündü. Arzu ve hırsın birleşiminden dolayı vücudu da korkunç bir şekilde titriyordu. Artık bir İngiliz olmak istediğinden bile emin değildi. Tek bildiği, Raiza'nın intikamını almak istediğiydi ve acımasızca dürüst olması gerekirse, bir yanı, *gaci* prensesi yatağına atmadığını için pişmanlık duyuyordu.

Ama Ariella'nın yüzünü veya vücudunu değil, büyük mavi gözlerini düşünüp duruyordu. Gözleri dikkatini dağıtmıştı çünkü Ariella, sanki Emilian'ın gözlerinin içinde ona dair kadın bir gerçek bulabilecekmiş gibi bakmıştı.

Tuhaf fikirlerinden kurtulmak için silkelendi. Ariella, *arkadaşı* olmak istediğini söylemişti. Emilian sesli bir kahkaha attı.

Hiç arkadaşı yoktu. Erkek kardeşleri vardı; kumpanyadaki herkes onun kardeşiydi. Ailesi vardı; Stevan, kuzenleri, Jaelle. Hatta Robert bile, karşılıklı nefretlerine rağmen ailesinden sayılırdı. Düşmanları vardı; sokaktaki her *gaco* ve *gaci* bu gruba girebilirdi. Ama arkadaşı yoktu. Arkadaşlığın ne anlama geldiğinden bile emin değildi veya insanın neden bir arkadaş isteyebileceğinden.

Ariella'nın nesi vardı? O kadınlarla yatardı; arkadaş olmazdı.

Belki yatağına götürdüğü *gaci*lardan farklıydı. Onu diğer *gaco*ların yaptığı gibi yargılamadığını söylemişti. Ama sevgililerinin yaptığı gibi, kendisini tutku nedeniyle arayıp bulmuştu. Evli olsaydı kesinlikle Emilian'ın yatağına girmiş olacaktı. Yani bu durumda diğerlerinden farklı değildi. Bir gün, Emilian arkasını dönecek ve onun kendisi hakkında tenezzül ve küçümsemeyle konuşmasına şahit olacaktı. Bundan hiç şüphesi yoktu.

Öfkesi şiddetlendi. *Gaco*lardan nefret ediyordu; her birinden, ondan bile.

"Birini paramparça edecek gibi duruyorsun."

mobildepo.com

Emilian, gerilen kaslarını yumuşatmayı umarak bir nefes aldı ve Stevan'a döndü. "Öyle mi?"

"Sana Raiza'yı anlatmadan önce bile gözlerinde kara bulutlar görmüştüm. Derdini anlatmak ister misin?" diye sordu Stevan kısık sesle.

"Woodland'de sorunlarım var." Yalan söylüyordu. "*Gaco* saçmalıkları işte, inan bana."

Stevan gülümsedi, ona inanmadığı açıktı.

"Ama seninle konuşmak istiyorum," dedi Emilian. Göğsüne bir ağrı saplandı. "Raiza'nın mezarına gitmek istiyorum."

"Bu makul bir istek," diye destekledi Stevan. "Doğduğun yerden çok uzakta sayılmaz; Trabbochburn'de gömülü. Ne zaman gideceksin?"

Yas tutacak veya düşünecek zamanı olmamıştı. Raiza'nın öldüğünü öğrendiği anda kuzeninin doğum kutlamaları başlamıştı. Sonra da Ariella de Warenne ortaya çıkmış, dikkatini dağıtmıştı. Yapılması gereken belliydi; annesinin mezarına gidip saygısını sunmalıydı. Ama şu anda bir koruyucu ve bir ağabeye ihtiyacı olan kardeşini dikkate alıp dayısını düşünüyordu. Raiza da, Jaelle'e göz kulak olmasını isterdi. "Sanırım siz kuzeye giderken ben de geleceğim," dedi yavaşça.

Stevan şaşırdı. "Kederinden dolayı böyle konuşuyorsun, değil mi?"

"Belki." Ama bu düşünce çok cazip geliyordu. Sadece on iki yaşındayken Edmund'la kalmayı seçtiğinde Çingenelerden ve onların yaşam tarzlarından vazgeçmişti. Böyle bir karar vermek için çok küçüktü. Çingene hayatını anlamak için çaba göstermesi gerekmez miydi; özellikle de Çingene tarafı, İngilizlere karşı nefret ve intikam duygusuyla yanıp tutuşurken?

Ve kendisine ihtiyacı olan kız kardeşini de daha yakından tanıyabilecekti.

"Kapımız sana her zaman açık, biliyorsun. Ama Emilian, neden güzel *gaco* arabanı ve hizmetçilerini de yanına almıyorsun? Bir

mobildepo.com

İngiliz olmak için yıllar önce bizi terk etmişken, neden bir Çingene gibi seyahat edeceksin?"

Emilian kalbindeki, ruhundaki dürtülere mantıklı bir açıklama getirmeye çalışarak dikkatlice konuştu. "Bir Çingene olmanın ne demek olduğunu unuttum. Raiza'ya, verebileceklerimden ve mezarında sunacağım saygıdan daha fazlasını borçlu olduğumu hissediyorum. Her şey değişti, Stevan. *Gaco*lara çok kızgınım."

"Raiza'nın oğlusun; kızmalısın. Ne istediğini bildiğini sanmıyorum. Ama bizimle sadece bir seyahate çıkmaktan bahsediyorsun, değil mi?"

Emilian duraksadı. "Bir İngiliz olduğum kadar bir Çingene'yim de."

"Gerçekten mi? Çünkü ben karşımda bir İngiliz görüyorum, her ne kadar bir Çingene gibi dans etsen de." Stevan gülümsedi ama Emilian karşılık vermedi. "Kardeşim senin olduğun adamla gurur duyuyordu. Senin hizmetkârla dolu güzel bir malikânede, kaliteli bir hayat sürmeni istedi. Hayatta olsaydı, İngiliz yaşamından vazgeçip Çingene hayatı sürmeni istemezdi."

"Neden vazgeçiyorum ki?" diye bağırdı. "Annemin benim için Çingene hayatından daha fazlasını istediğini biliyorum. Babamla yaşamamı istediğini çok iyi hatırlıyorum ama aynı zamanda benim yokluğuma üzülmüştü de. Henüz neyi seçtiğimi anlayabilecek bir yaşta değilken Woodland'de kalmayı tercih ettim. Verdiğim karar doğru muydu? Komşularım beni hor görüyorlar, Stevan, en az sizi hor gördükleri kadar."

Stevan düşünceliydi. "Sanırım anlamaya başladım. Yarı Çingene'sin ve bunu hiçbir şey değiştiremeyecek. Ama hâlâ bu hayattan çabuk sıkılacağını düşünüyorum. Yıllardan beri birçok değişiklik oldu."

"Belki haklısın. Belki de haksız. Belki de bir iki ay sonra *gaco*lara ve hayat tarzlarına lanet okuyup bir daha asla eve dönmeyeceğim." Kendi öfkesinden irkildi ve dikkati tepenin yukarısına, büyük de Warenne Malikânesi'ne kaydı.

mobildepo.com

Stevan ona baktı ve Emilian kızardı. Az önce Woodland'den "ev" diye bahsetmişti.

"Bence *gaco*nun seni götürdüğü gün *bahtın* çizilmişti."

Emilian kaskatı kesildi. "Kadere inanmam."

"O zaman tam bir *gaco*sun demektir, Emilian."

Emilian önceki gece bedenini ve daha fazlasını güçlü ve baştan çıkarıcı Çingene müziğine nasıl kaptırdığını düşündü. Açıkçası, coşkuyla dans etmenin tutkusuyla öyle yanıp tutuşmuştu ki on sekiz yıllık ara silinip gitmiş gibiydi. Sanki hiç Çingeneleri bırakıp gitmemişti. "Dün gece Çingene'ydim."

Stevan omzunu sıktı. "Evet, öyleydin. Gitmek için ne zaman hazır olursun?"

"Bir haftaya ihtiyacım var, belki biraz daha fazla," dedi Emilian. Uzun yolun cazibesi sadece zihninde değil, kalbinde de hareketlendi. Sabırsızlanıyordu; karavan Derbyshire'dan ayrıldığı anda özgür kalacakmış gibi hissediyordu. "Mülkümü işletecek bir müdür bulmam gerekiyor, güvenebileceğim biri. O kadar bekleyebilir misiniz? Kumpanya da benim arazimde konaklayabilir."

"Ne kadar gerekirse o kadar bekleyeceğiz," dedi Stevan gülümseyerek. "Bizimle gelecek olmandan çok memnunum."

Emilian bir anda verdiği kararın doğruluğundan emin oldu.

Çünkü şu anda, kendisini bekleyen yollar varken, İngiliz hayatına bakıp onu sorgulayabilirdi. Kendisine erkekliğin egzotik bir örneğiymiş gibi iştahla bakan ve Çingene olduğu için doyumsuz olmasını bekleyen *gaco*lardan sıkılmıştı. Bir iki saat sonra sıkıldığında sevgilileri gücenirdi. Hepsi ona olağanüstü bir erkeklik bahşedilmiş olmasını bekler ve Çingenelerin gerçekten doğaüstü yapılarının olup olmadığını görmek isterlerdi. Sevgililerinin sabah mücevherlerini kontrol edip bir şeyler çalıp çalmadığına baktıklarına bile şahit olmuştu.

mobildepo.com

Ve iş yaptığı her *gaco,* dolandırılmayı beklemişti. Hiç kimseyi dolandırmamıştı ama yeni müşterileriyle acımasızca oynardı. Senelerdir birlikte iş yaptığı ortakları ise onun dürüst bir adam olduğunu bilirlerdi.

Hiç nefret dolu bir adam olmamıştı. Bağnazlığa alışıktı çünkü öyle bir ortamda büyümüştü. "Pis Çingene" sözünün onu en son ne zaman incittiğini hatırlamıyordu; belki genç bir çocukken veya Woodland'e zorla götürüldüğünde. Kalbi uzun zaman önce taşlaşmıştı. Onlardan farklıydı; bunu hep bilmiş ve kabullenmişti. Onların sofralarında oturabilir, hatta ayda yılda bir bile olsa balolarında dans edebilirdi fakat o bir yabancıydı. Onlardan daha zengin ve daha güçlü olduğu zamanlarda, hor görülmek hiçbir şey ifade etmiyordu; kendinden başka kimseye ihtiyacı yoktu.

Aralarındaki fark şimdi açıkça belli oluyordu. Hayatı artık tahammül edemediği bir yalandan ibaret olmuştu. Artık bağnazlığı kabul edemezdi.

Küçümsemeleri ve nefretleri Raiza'yı öldürmüştü.

İntikam alınmalıydı.

De Warenne Malikânesi'ne bakıyordu. De Warenne kızı masumdu ama o da onlardan biriydi. Hatta güzelliği, kökleri ve mal varlığıyla İngiliz toplumunun bir aynası gibiydi. Ne yaptığını bilmese de Emilian'a baştan çıkarıcı bir davet göndermişti. Onu reddedecek kadar İngiliz'di ama Çingene tarafı baştan çıkarma ve ele geçirme planları yapmadan edemiyordu. Ariella de Warenne gibi bir bakireyi elde etmek, onu kullanmak ve kullanılmış olarak iade etmek, nişanına onu o halde yollamak, *budjo*'dan fazlasıydı; bir intikamdı.

Çok basit olacaktı...

Benliğinin İngiliz tarafı dehşet içindeydi.

Ariella cumbanın kenarında oturdu. Aşağısında yemyeşil çimenler ve çiçeklerle dolu bahçeler uzanıyordu ama onun gözü ikisini de

mobildepo.com

mobildepo.com

Ariella henüz cevap veremeden, Dianna içeri girdi. "Uyan hadi, uykucu..." Duraksadı. "Uyanmışsın. Tabii ki uyandın. Evde ilk uyanan hep sen olursun zaten." Gülümsemesi kayboldu ve daha yakından bakmaya çalıştı.

Ariella gerginliğinin ve heyecanın dışarı yansıdığının farkındaydı. Zorla gülümsedi. Tek düşünebildiği, yeterince dikkatli davranmazsa Alexi'nin yeni sırrını keşfedebileceğiydi.

Alexi onun üvey ağabeyiydi ve ondan iki yaş büyüktü. Kontes olan Rus annesi Alexi'yi doğumundan hemen sonra babasına vermişti çünkü ne kendisi ne de kocası piç oğlunu ailede barındırmak istemiyordu. Jamaika adasında babalarıyla beraber büyümüşlerdi ve Alexi ona, gerçek kardeşlerin olabileceğinden çok daha yakındı. Onun en yakın arkadaşı, ağabeyi ve koruyucusuydu. Bir bakışla Ariella'nın bir sorunu olduğunu anlayabilirdi.

Panikledi. *Alexi, Emilian'la kaçamağını öğrenirse Emilian'ı öldürmeye kalkışırdı.* Kardeşini o kadar korur kollardı.

Daha da yaklaşıp yanağına dokunarak, "Ne oldu? Hasta mısın?" diye sordu Dianna.

"Uyuyamadım," dedi Ariella dürüstçe. "Gözüme hiç uyku girmedi."

Dianna bir an gerçeği biliyormuş gibi baktı. "Müziklerinden dolayı, değil mi?" dedi alçak sesle. "Ben de duydum. Zar zor uyudum. Eğlence düzenlemiş olmalılar."

Ariella kardeşinin sözlerinde bir ima olduğunu düşündü ama bu doğru olamazdı. "Bilmiyorum."

Dianna mavi beyaz çizgili divana oturdu. "Yaptıkları tek şeyin gece boyu dans edip şarkı söylemek olduğunu anlatıyorlar."

"Söylentileri gerçek olarak kabul etmememiz gerektiğini düşünüyorum," dedi Ariella. Kelimeler ağzından çıktığı anda ses tonunun ne kadar aksi olduğunu fark etti. Kardeşinin, sesindeki bu sertliği fark etmemiş olmasını umarak ayağa kalktı.

mobildepo.com

"Tanrım, bugün tam bir mızmızsın. Alexi'yi görmek için aşağıya gelecek misin?"

Ariella, her şey yolundaymış gibi davranabilmek için dua etti. "Tabii ki." Dianna'mn arkasından büyük, geniş merdivenlerin kırmızı ve altın renkli İran halılarıyla kaplı basamaklarından inerken ağabeyinin sesini duydu. Sesi sert geliyordu.

"Babamın, bizim topraklarımızda kalmalarına izin verdiğine inanamıyorum."

Ariella gerildi. Alexi belli ki Çingeneler hakkında konuşuyordu. Uluslararası gemicilikle uğraştığı için dünyanın birçok yerini gezmişti ve genellikle kültürler arası farklılıklardan ilgiyle bahsederdi, şüphe veya önyargıyla değil. Kelimeleri ve tonlaması Ariella'yı şaşırtmıştı.

Döndü ve Ariella'ya gülümsedi. "Sonunda geldi!" Yakışıklı ve esmer yüzünde beyaz dişleri parıldadı. Uzun boylu ve geniş omuzluydu; birçok de Warenne erkeğininki gibi açık mavi gözleri vardı. Erkek kuzenleri gibi, evlilik öncesi çapkınlıklarıyla bilinirdi ama kuzenlerinin aksine, evlendikten sonra da bu özelliğini korudu. Beş yıl önce çocukluk arkadaşı Elysse O'Neil'le, kızcağızı bir skandaldan kurtarmak için evlenmişti fakat yeminlerinin hemen ardından onu mihrapta bırakıp kaçmıştı. Bunun daha büyük bir skandala yol açtığını söylemeye gerek bile yoktu. Ariella'nın bildiği kadarıyla, o andan beri Elysse de Alexi de birbirlerine bir kere bile bakmamışlardı.

Ariella'ya ilerlerdi ama onu kucaklayamadan gülümsemesi kayboldu ve sorgularcasına kardeşinin yüzüne bakmaya başladı. "Ne oldu?" diye sordu hemen.

"Elysse de seninle mi?" diye sordu Ariella, dikkatini dağıtmaya çalışarak. Ayrıca, Elysse'yi kardeşi gibi severdi ve Alexi'yle mutlu bir evlilikleri olmasını istiyordu.

Alexi'nin ifadesi sertleşti. "Lütfen yine başlama."

Hiçbir şey değişmemişti. Aralarında her ne olduysa Alexi, Elysse'yi affetmemişti ve hiçbir zaman affetmeyecekti. Ariella iç geçirdi ve

mobildepo.com

parmak uçlarında yükselip ağabeyine sarıldı. "Çok zor bir adamsın. Yine de seni seviyorum." Sonunda gülümseyebildi ve bu neredeyse içten gelen bir gülücüktü. "Doğum günümde Londra'da olacağına söz vermiştin ama gelmek yerine bana o olağanüstü hediyeyi gönderdin." Doğum günü hediyesi olarak İstanbul'dan, yarı değerli taşlarla süslü, altın tellerle işlenmiş bir müzik kutusu göndermişti. Bu hediye için küçük bir servet ödemiş olmalıydı.

Alexi, Ariella'yı kolunun uzunluğunda serbest bıraktı. "Doğum gününü kaçırdığım için özür dilerim ama gemimizin rüzgârsız kaldığını notumda açıklamıştım. Mutsuz görünüyorsun."

Ariella yanında geçip ilerledi. Odanın bir ucunda neşe içinde Amanda'yla sohbet eden Adare Kontesi Lizzie halasına baktı. Kuzeni Margery ona gülümsedi ve birbirlerine sarıldılar. "Seni gördüğüme çok sevindim," dedi Margery. Annesi gibi balıketli, kızıl sarışın, hoş bir kadındı. "Sadece birkaç haftadır görüşmedik ama konuşmamız gereken çok şey var."

Margery de yılın büyük bir kısmını Londra'da geçiriyordu. "Yolculuğun nasıldı? Çok erken geldiniz!" dedi Ariella.

"Yeni demiryolu sayesinde çok rahat geldik," diye cevapladı. "Biraz bitkin görünüyorsun Ariella. İyi misin?"

"Dün gece gözümü bile kırpamadım," dedi Ariella. Alexi'ye bakmaya çekiniyordu. Ağabeyi onu çok yakından inceliyordu.

"Çingenelerin müziği yüzünden uyuyamadı," dedi Dianna. "Ben de uykuya dalmakta biraz zorladım."

Ariella yanaklarının kızardığını hissetti. Gözünün ucuyla Alexi'ye baktı ama ağabeyi terasın kapısına ilerlemişti. Çimenliklerin ilerisindeki kervanın rengârenk vagonlarına bakıyordu.

"Bir yıl kadar önce bir Çingene kadın Harmon Köşkü'nün kapısını çaldı," dedi Margery. "Evde bir tek ben vardım ve kapıcımız onu göndermeden önce kıyafetlerinin ne kadar eski püskü olduğunu

mobildepo.com

gördüm. Falıma bakmak için bana yalvardı. Ona sadece biraz yemek vermek istedim ama o el falıma da baktı."

"Peki, söyledikleri çıktı mı?" diye sordu Dianna.

"Gece kadar koyu bir yakışıklının beyaz bir at üstünde geleceğini söylemişti, yani hayır." Margery kahkaha attı. "Talihsizlik."

Alexi arkasına döndü. "Açıkça seni dolandırmış."

"Karşılıksız yemeği kabul etmeyecek kadar gururluymuş," diye aksini iddia etti Ariella. Sesi çok sert çıkmış olmalıydı ki herkes ona baktı.

Alexi'nin dikkati iyice yoğunlaşmıştı. Ariella, "Babamla kamplarına gittik. Çocukluğumdan beri Çingeneleri görmemiştim. En son İrlanda'dayken görmüştük, hatırlıyor musun Alexi?" dedi.

"Hatırlıyorum. Damızlığı çalınınca babam bir hafta sinirden köpürmüştü."

Ariella ellerini önünde birleştirip sırtını dikleştirdi. "Şanssızlıktı," diye söylendi.

"Suçtu," dedi Alexi acımasızca.

Ariella ağabeyine doğru yürüdü, tepesi atmaya başlamıştı. Kendine hâkim olması gerektiğini biliyordu; daha önce hiç kontrolünü kaybetmemişti ve herkes bir şeyler döndüğünü anlayabilirdi. Ama kendini tutamadı. "Yani *bütün* Çingeneler at hırsızı, falcı, dolandırıcı ve suçlu mu?"

Alexi, Ariella'ya tepeden baktı. "Öyle bir şey söylemedim. Çingenelerle dünyanın her yerinde karşılaştım. Çok iyi müzisyenlerdir; Rusya'da hem en soylu ailelerin, hem de Kraliyet Ailesi'nin bir Çingene korosu var. Macaristan'da Çingene müzisyenler çok popüler, en iyi evlerde ve sahnelerde çalıyorlar. Birçoğu alnının teriyle hayatını kazanıyor. Lehimcilik, demircilik, sepetçilik ve tamircilik yapıyorlar. Ama..." dedi vurgulayarak, "göçebeler ve oldukça fazla sayıda Çingene, dürüst gelir getiren işler yerine başka şeyler yapmayı tercih ediyor."

mobildepo.com

Ariella geri adım atması gerektiğini biliyordu. "Çingene hırsızların, İngiliz hırsızlardan daha fazla olduğuna inanmıyorum."

"Öyle bir şey söylemedim."

"Müzikleri garip ama çok eğlenceli," dedi Dianna hızlıca. Araya girmek istediği çok açıktı. İkisine de gergin bir gülümsemeyle baktı. "Egzotik ama tutkuyla dolu, bir opera gibi."

Ariella onu duymazlıktan geldi, Alexi de. Alexi yumuşak bir tonla, "Ne zamandan beri Çingenelerin koruyuculuğunu yapıyorsun?"

Ariella ortamı yatıştıracak birkaç farklı cevap düşündü. "Babamla kamplarına gidip tıpkı bizde olduğu gibi, kadınların çocuklarla ilgilendiğini, aileleri için yemek hazırladığını gördüğümden beri."

"Kültürleri bizimkinden çok farklı." Alexi çok kesin konuşmuştu. "Burada kamp kurmaları hoşuma gitmiyor."

"Nedenmiş?" diye bağırdı Ariella.

Alexi'nin bakışları Ariella'nın gözlerine odaklandı. "Sorun çıkacaktır."

Ariella ağabeyinin bu kadar dar görüşlü birine dönüştüğüne inanamıyordu. "Liderleri bir tek atın çalınmayacağına ve hiçbir hayvanın ortadan kaybolmayacağına yemin etti."

"Gerçekten mi? Çok garip. Onlarınki kardeşlikten başka bir şey değildir. *Vaida*'nın kardeşleri adına böyle açık konuştuğundan şüpheliyim. Çingeneler senin aklını başından almış!"

Ariella'nın kalbi duracak gibi oldu. Bir anlığına ağabeyinin, Çingenelerin liderinin onun aklını başından aldığını söylediğini sandı. Soluklandı, titriyordu. "Evet, aklımı başımdan aldılar. Yaşayış biçimlerini gözlemlemek, kültürleri hakkında olabildiğince çok şey öğrenmek istiyorum."

"Dün gece Moğollar hakkında susmak bilmiyordun," diye çıkıştı Dianna.

mobildepo.com

Alexi sızlandı ama sonra gülümsedi. "Tahmin etmeliydim! Şu ana kadar konu Moğollardı, öyle mi? Ama iyi tarafından bakalım. Kumpanya hemen burada, Rose Hill'de. Araştırmalarını burada yapabilirsin." Alexi kardeşini kendine çekip yanağına bir öpücük kondurdu. "Canım benim, gün bitmeden güzelce dolandırılmış olacaksın." Bir kahkaha attı ve odadan çıktı.

Ariella dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti. En yakındaki sandalyeye gidip oturdu.

"Ne demek istedi?" diye soru Dianna.

Ariella şansının bu kadar yaver gitmesine inanamıyordu. Ailesi onun Emilian'a olan ilgisinin Cengiz Han'a ilgisinden farksız olduğunu düşünüyordu.

"Ablanın yaşına ve zekâsına göre çok saf olduğunu ve iyi niyetinin suistimal edileceğini söylemek istedi, tatlım." Margery gülümsedi. "Tabii biz onu bu yeni takıntısından vazgeçiremezsek..."

Dianna, "Bunu asla başaramayız," derken gülümsüyordu. "Yeni bir konuya takıldığında Ariella'yı vazgeçirmesi zordur."

"Ben vagonlarının birer sanat eseri olduğunu düşünüyorum. Kamplarına bir gezintiye çıkmaya ne dersiniz? Zanaatlarını ve dekorasyonlarını kendi gözlerimizle görüp inceleyebiliriz." Margery'nin gözleri parıldıyordu.

Ariella ayağa fırladı. "Mükemmel bir fikir."

"Hoşuna gideceğini biliyordum." Margery, Dianna'ya göz kırptı. "Belki onu tehlikeli bir Çingene'den koruyabiliriz."

mobildepo.com

BEŞİNCİ BÖLÜM

MARGERY VE DIANNA olağanüstü güzellikte kırmızı, yeşil ve maviye boyanmış ve çelengin içine kazınmış at kafasıyla süslenmiş bir vagonu hayranlıkla incelerken, Ariella parmak uçlarında yükselip Emilian'ı bulma umuduyla bütün kampı gözleriyle tarıyordu.

Atlar toplanmıştı ve bazıları eyerlenmişti; bu, Romanların gitme hazırlığı yaptıklarını gösteriyordu. Ariella bir anda onu gördü.

Biraz ileride, ateşin yanında duruyordu. Uzun bir maşayla, bir nalı ateşe tutuyordu. Yakınındaki bir vagona siyah bir at bağlıydı.

Gün ışığında saçları, aralarda kehribar ve altın tonlarında ışıldayan koyu kahverengiydi. Üstünde gömleği yoktu ve hareketsiz olmasına rağmen, demir maşayı tuttuğu için pazıları şişmişti. Görünüşü herhangi bir adam kadar klasik ve asildi. Omuzları geniş ve kudretliydi; ağırlığı kaldırdıkça sırt kasları oynuyordu.

"Ah," diyerek nefesini tuttu Dianna.

"Ah... Tanrım..." diye mırıldandı Margery.

Ariella dönüp onlara baktı. "Bence güneş birazdan bulutların arasından çıkacak. Çok güzel bir öğlen olacağa benziyor!" Emilian hatırladığından çok daha güzeldi.

mobildepo.com

Dianna kocaman açılmış gözleriyle Emilian'a bakarken Margery de onu izliyordu. Ariella kuzeninin, Romanlara ve onlardan birkaç adım uzaktaki adama karşı bu ani ilgisini düşündüğünü biliyordu.

"En azından bir gömlek giyseymiş. Etrafta kadınlar ve çocuklar var," diye fısıldadı Dianna, sesi çatallanıyordu.

Margery'nin şüphe dolu bakışları hâlâ Ariella'nın üstündeydi.

Ariella onun dikkatini dağıttı. Dianna'nın rengi açık pembeye dönmüştü ve at nalını biraz önce ateşten alan Emilian yüzünden kalakalmıştı. Emilian dönüp elindeki nalı yerdeki kütüğün üzerine koyduğunda dolgun, kaslı göğsü ve karnının düz, sıkı hatları ortaya çıktı. Ama Ariella'nın tek görebildiği, sağ omzundaki yara izleriydi.

Bunları kendisi mi yapmıştı?

Emilian bir ayağını kütüğün üstüne koydu ve çekici sallamaya başladı. Kolları ve sırtı kabardı. Kalkık bacağının kasları pantolondan bile görünür şekilde şişti.

Dianna yutkundu.

Ariella, Dianna'ya baktı ve namuslu kardeşinin o kadar da ahlaklı olmadığını fark etti.

Margery, gerçekçi bir tonla, "İşte *o* yakışıklı bir adam," dedi.

Ariella yüzünün kızardığını biliyordu. "Kim? Ah, şu demirci mi?" Sesi çok yüksekti.

Dianna gergin bir tonla, "Gidelim," dedi. "Nasıl bu kadar utanmaz olabiliyor?"

"Gidemeyiz," dedi Margery. Yanlarında getirdikleri ekmek, kek, kurabiye ve çörek dolu sepeti işaret etti. Çocuklar için atıştırmalık bir şeyler getirmek Margery'nin fikriydi. "Bunları yetişkinlerden birine vermeliyiz." Emilian'a baktı. "Hey oradaki!" diye bağırdı, tonu amiraneydi ama kaba değildi.

Emilian çekici bırakıp döndü. Margery'ye umursamazca baktı ama sonra bakışları Ariella'ya kaydı. Gözleri birden fal taşı gibi açıldı.

mobildepo.com

Ariella, *Bu belki de çok iyi bir fikir değildi,* diye düşündü heyecanla.

"Beyefendi? Ben, Leydi de Warenne'im. Çocuklar için biraz ekmek ve çörek getirdik," dedi Margery, yüzünde yumuşak bir gülümseme vardı.

Emilian'm bakışları hâlâ Ariella'nın üstündeydi. Ariella gözlerindeki öfkeyi görebiliyordu.

Ama Emilian, Margery'ye başını salladı. "Pardon," dedi. Emilian gömleğine uzanırken Ariella göğsünün üst kısmında terden parlayan izi gördü. Gözlerini kapadı, en ateşli anlarındaki hazla onu yanlışlıkla ısırdığını hatırladı.

"Sana hak veriyorum," diye fısıldadı Dianna.

Ariella panikle ona baktı. Artık o da mı gerçeği tahmin edebiliyordu?

"Ben de teslim oldum."

Ariella, Dianna'nın söylediklerine inanamıyordu ama kuzeni ve Emilian arasında geçen konuşma dikkatini çekmişti.

"Çok cömertsiniz, Leydi de Warenne," dedi Emilian, gömleğinin düğmelerini yarıya kadar iliklerken. Gümüş ve altın işlemeli, koyu yeşil ipekten yeleğine uzandı. Elindeki sıradan bir yelek sayılmazdı; tasarımı çok egzotikti. Emilian yeleği üzerine geçirdi. "Sepeti bana bırakabilirsiniz. Yiyeceklerin çocukların çok hoşuna gideceğinden eminim."

"Umarım." Margery gülümsedi. "Vagonlarınız çok güzel, beyefendi. Daha önce hiç bu kadar yakından görmemiştim. İşçiliğiniz harika."

Emilian tekrar gülümsedi; bu gülüş isteksiz, alaycı ve çok çekiciydi. "Maalesef işçilik için övgülerinizi biz kabul edemeyiz. Vagonlarımızı İngilizler yapıyor."

mobildepo.com

"Ama birilerinin onları muhteşem şekilde tasarladığı çok açık," dedi Margery. Arkasını döndü. "Sanırım kuzenimle tanışmıştınız, Bayan Ariella de Warenne."

Ariella, Emilian'ın bakışları üzerine yöneldiğinde gerildi; genç adamın gülümsemesi kayboldu. Bakışlarıyla kendisini soyduğunu hissetti. Bir anlık hareketle, her şeyin yerli yerinde olduğunu umarak ipek eteğine dokundu; basit, uzun kollu günlük bir elbiseden daha güzel bir şeyler giymiş olmayı istedi.

Emilian başını sallayarak Ariella'yı şaşkına çevirdi. "Maalesef bu şerefe henüz erişemedim."

Ariella rahat bir nefes aldı.

Margery, Dianna'yı da tanıttı. "Bazı vagonların hazırlandığını görüyorum. Yakında mı gidiyorsunuz?"diye sordu Margery.

Emilian tekrardan Margery'ye döndü. "Kalma isteğimiz maalesef geri çevrildi."

"Gerçekten mi? Kaptan de Warenne çok cömert ve misafirperver biridir. Çok şaşırdım."

Emilian sessiz kalmayı tercih etti.

Ariella, kuzenine bu kadar kibar ve saygılı davranmasına çok şaşırdı. İlk görüşmelerinde bile kendisine bu kadar içtenlikle davranmamıştı. Tanışmadan önce bile kendisiyle imalı bir ifadeyle konuşmuştu. Büyü yapabilen bir sihirbaz gibi, parıldayan gözlerini üzerine dikmişti ve Ariella da o anda büyüsüne kapılmıştı.

Margery'yi büyülemeye niyetli değil gibiydi. Ariella rahatladı çünkü onun çapkın bir erkek olduğundan oldukça emindi. Ama o anda iyi yetiştirilmiş, soylu ve düzgün bir erkek gibi davranıyordu.

Margery ona iyi yolculuklar diledi. Arkasını döndü. "Eve dönelim mi? Daha üvey annenle sohbet edeceğim, Ariella. Sonra da yemeğe kadar dinlenmek istiyorum."

Ariella, Emilian'a baktı.

mobildepo.com

mobildepo.com

"Evet, oldukça gerginim." Duygularını gizlemeye niyeti yoktu.

"Geri döndüğünüze göre yanmaya hazır olduğunuzu sanıyorum. Sizi uyarmalıyım, buralarda oyalanırsanız sonuçlarına katlanırsınız."

"Sanırım siz havlayıp ısırmayanlardansınız," diyebildi. "Dün gece yaşanabileceklere rağmen, durumumu öğrenince bir beyefendi gibi davrandınız."

Emilian sert bir ses çıkardı, gözleri bir elmas kadar kaskatıydı. "Romanlar hakkında hiçbir şey bilmediğiniz ortada ve benim hakkımda da hiçbir şey bilmiyorsunuz."

"Haklısınız." Duraksadı. "Yeni bir günün ışığında, her şeyi daha sakince konuşabileceğimizi umuyordum."

"Konuşacak bir şey yok." Emilian arkasını döndü.

Yine mi reddedecekti? Dün gece kendisinin hissettiklerini o da hissetmemiş miydi? O ilgiyi ve çekimi hissetmemiş miydi? Ariella dudağını ısırdı. "Kültürünüzü öğrenmek istiyordum," diye yokladı Emilian'ı. "Henüz gitmemiş olmanıza sevinmiştim."

Emilian duraksadı, at nalına bakıyordu. Sonra yavaşça Ariella'ya döndü. Dudakları gerildi. "*Saha araştırmanızın* bir parçası olmayacağım, Bayan de Warenne."

Ariella gerildi. "Bu haksızlık! Margery'nin ne demek istediğini bilmiyorsunuz."

"Bence ne demek istediği oldukça açıktı."

"Merakımı inkâr etmeyeceğim. Hayatınız hakkında daha çok şey bilmek istiyorum. Ama... geri geldim çünkü dün gece tartıştık." Emilian'a baktı ve gözleri birbirine kilitlendi. "Seninle tartışmak istemiyorum."

"Bu sabah demek istedin sanırım." Hem dokunaklı hem de erkeksi bir bakış attı ve arkasını döndü. Nalı eldivenle aldı. Siyah bir kısrak vagona bağlıydı, ona doğru ilerledi ve kalçasını okşadı. Arka toynağını kaldırdı, nalı yerleştirdi ve oturup oturmadığını kontrol etti.

mobildepo.com

Ariella, "Ne demek istediğimi biliyorsun," dedi arkasından. Emilian ona bakmadı. "Birkaç saatlik uykudan sonra sinirin yatışır diye düşünmüştüm. Anlaşılan boş yere ümit etmişim."

Emilian doğruldu ve yüzüne baktı, bakışları çok deliciydi. "Uyumadım, Bayan de Warenne. Sinirlerim hiç bu kadar bozuk olmamıştı."

Emilian'ın da kaçamakları yüzünden uyuyamadığından emindi ve bu fikir onu heyecanlandırdı. Emilian umursamaz görünebilirdi ama o da Ariella'dan etkilenmişti. "O halde ikimiz de uykusuzuz," diye mırıldandı.

Emilian'ın yüzü sertleşti. "Beni kışkırtmaya mı çalışıyorsun? Dün gece yeteri kadar kışkırtmadın mı? Yoksa bu bakirelerin baştan çıkarma yöntemi mi?"

Ariella şaşırmıştı. "Öyle bir düşüncem bile yokken sanki seni peşimden koşturmak istemişim gibi konuşuyorsun. Baştan çıkarmanın ne demek olduğunu bile bilmem ben!"

Emilian eldivenlerini çıkardı. "Dün gece, senin peşinden koşmamı istiyordun, inkâr etmeye kalkma. Seni kollarıma almamı, öpmemi istiyordun. Bir kadın böyle bir davet gönderdiğinde anlarım, Bayan de Warenne. Dün geceki arzunu yanlış anlamış değilim. Birini ayartma yeteneğine sahip olduğundan hiç şüphem yok."

Toplum onu çok özgür, çok zeki, çok eğitimli görürken, Emilian'ın onu ayartıcı bir kadın olarak görmesine şaşırmıştı. "Öpüşmeyi bana düşündürten ilk erkek sensin, Emilian," dedi yavaşça, "ve tutkuyu hissettiren ilk erkek de sensin. Öpmek istediğim tek erkeksin. Bunun neden bu kadar büyütüldüğünü ve ağabeyim ile kuzenlerimin böylesine hovardalıkla bir fetihten diğerine neden koşturduğunu asla anlayamadım. Dün gece ne yaptığımı bildiğimi sanmıyorum. Ama tanıştığımızda bana bir şey oldu, bunu inkâr edemem. Ve bu muhteşem bir şey!" diye bağırdı tutkuyla.

Sessizlik oldu.

Ariella titredi. "Bu sabah her şeye baştan başlarız diye umuyordum."

mobildepo.com

"Ah, evet, unutmuşum, öpücüklerimden daha fazlasını istiyorsun. Beni daha yakından tanımak istiyorsun, arkadaş olarak! Bu gece bir sonraki kampımızda benimle randevulaşabilirsin, ama sadece sohbet etmek için olduğunu söylesen de ikimiz de biliyoruz ki çok az sohbet edeceğiz."

Ariella, genç adamın sinirlerinin biraz da olsa yumuşamadığını fark etti. Ariella'nın masumiyetini öğrendiğinden beri ona ters davranıyordu. "Ama konuşulacak çok şey var! Dedikodu yapabilir ve tartışabiliriz. Birbirimize hikâyeler anlatabiliriz. Ben Batı Hint Adaları'nda büyüdüm ve anlatacak çok hikâyem var! Eminim ki benden daha çok gezdiğin için senin de anlatacak çok şeyin vardır. Öpüştüğümüzü hayal ettim ve belki sen de benimle öpüşmek istedin diye, arzularımız doğrultusunda hareket etmek zorunda değiliz!" Ama kızardı çünkü tam da bunu yapmak istiyordu.

Emilian yutkundu. "Hanım hanımcık kızlar bu arzularını dile getirmezler... Çingenelerle buluşmayı ve arkadaş olmayı da istemezler."

Ariella bu sözlerinde bir soru saklı olup olmadığını merak ederek derin nefes aldı. "Emilian, ben açık sözlüyümdür ve toplumda garip biri olarak tanınırım. Ayrıca dürüst bir insanım. Bunu dürüstçe tartışamaz mıyız? Dün gece paylaştığımız tutku dolu anlardan sonra bu kadarını hak etmiyor muyum? Kuzenim Margery'ye karşı nazik ve saygılıydım."

"Kuzenini arzulamıyorum," dedi açıkça. "Bizimki basit bir öpücükten fazlası değildi."

Ariella'nın kalbi hızla çarptı. "Bir öpücükten daha fazlasıydı, Emilian."

"Tecrübesiz bir kadın için öyle olabilir."

"Bu doğru. Konu öpüşmeye veya sevişmeye gelince hiç tecrübem yok. Dün gece yaşananlar benim için çok önemliydi. Senin için de önemli olduğunu umuyorum."

Emilian'ın ifadesi karanlık ve mutsuzdu.

mobildeno.com

Ariella nefes aldı. "Dün gece benim yüzümden mi uyuyamadın?"

"Biraz daha kal ve kendin öğren."

Emilian'dan yayılan gerginlik ve düşmanlık hissine rağmen Ariella heyecanlanmıştı. "Barışıp yeni bir başlangıç yapmamız için ne yapabilirim?" Umutla gülümsedi.

"Git buradan. Dün geceyi unut ve yeni canlanan arzularını tatmin edecek başka birini bul. Eğer bir Çingene'yle yatmak istiyorsan, ayarlarız; kumpanyada hevesli birçok erkek var."

"Bunu söylemek istemiş olamazsın!"

"İstedim. Tam olarak bunu söylemek istedim." Ona arkasını döndü, yüzü öfkeyle kapkara olmuştu, çivilere uzandı. Kısrağı bir kez daha okşadı ve arka bacağını kaldırdı ama hareketlerinde bir gerginlik vardı. Ariella nalı çivileyişini izledi. Onu anlayamıyordu. Farklı bir kültürden gelen bir yabancıydı ve bu genç adamın herhangi bir hayal veya umudu olup olmadığını bilmiyordu. Neden bu kadar kızgın olduğunu da bilmiyordu.

Önceki gün Ariella daha tek kelime etmeden, sanki herkesten veya en azından tüm İngilizlerden nefret ediyormuşçasına öfkeliydi.

Bunun gerçek olmamasını ümit etti. Ama eğer gerçekten Ariella'ya karşıysa ve gerçekten ilişkilerini bitirmek istiyorsa, elinden bir şey gelmezdi. Zaten onun peşinden yeterince koşmuştu. Kadınlar erkeklerin peşinden koşmazdı.

Ama Ariella Margery, Dianna veya başkalarına benzemezdi. Bütün içgüdüleri onu bırakmaması gerektiğini söylüyordu. Kalbi, yüzsüzlük olsa bile onu kovalamasını emrediyordu. Genç adamın öfkesini dindirmek ve onu anlamak istiyordu.

Ailesindeki bütün kadınlar, sevdikleri erkekler için kanlarının son damlasına kadar savaşmamışlar mıydı?

Ariella hareketsiz durdu. Bir erkek ve bir kadın birbirlerine ilk görüşte âşık olabilirdi; bu ailesinde hep olan bir şeydi. Bunun

mobildepo.com

kendi başına da geldiğini hissediyordu çünkü onu çok önemsiyordu. "Gittiğin zaman seni özleyeceğim. Çok garip, biliyorum ama böyle hissediyorum," diye fısıldadı sonunda.

Emilian onu duymazlıktan geldi, nalı takmaya devam etti.

"Kadere inanır mısın?"

Hâlâ nalla uğraşıyordu.

"Okumuş olmama ve kendimi akılcı olarak görmeme rağmen kadere inanıyorum. Rose Hill'e hiç gelmezdim. Senelerdir Derbyshire'a uğramadım. Ama buradaki ilk gecemdi ve seninle tanıştım."

"Buna kader denmez," dedi. Duraksadı, eğildi, zorla nefes alıyordu, çekici kaldırdı.

Ariella yumuşak bir tonla konuştu. "İlk görüşte aşka inanır mısın?"

Emilian, çekiçle nalı ıskalayıp parmağına vurdu ve bağırdı. Kısrağın bacağını ve çekici bırakıp doğruldu. Çok şaşırmış ve dehşete düşmüş bir ifadesi vardı.

Ariella kendi kendine sarıldığını fark etti. "Delice, biliyorum, çünkü daha yeni tanıştık. Ama bu aile geleneği sayılır ve sanırım ben de atalarımın izinden gidiyorum."

Emilian onun yanına gidip omuzlarını yakaladı. "Bana âşık *olmuyorsun*. Bir gün etkileyici ve varlıklı bir aristokrata âşık olacaksın. Hissettiğin şey *şehvet*, Ariella, başka bir şey değil. Beni *tanımıyorsun* bile."

"Seni tanımak istiyorum ama benim samimi tekliflerimi reddediyorsun!" diye bağırdı.

"Aptal bir romantiksin," dedi ellerini genç kadının omzundan çekip. "Aramızdaki farklılıkları görmüyor musun?"

"Umurumda değil. Kardeşlerim ve kuzenlerimden sonra en yakın arkadaşlarım akademisyenler, bilim adamları, avukatlar ve radikal bir yazar! Hiçbiri soylu değil."

mobildepo.com

Emilian kafasını salladı. "Ama hiçbiri Roman da değil. Nasıl bir kadın böyle bir itirafta bulunur ki? Hiç gururun yok mu? Ben Roman'ım, Ariella, *Roman*."

Ariella çenesini kaldırdı. "Çok gururluyum. Benim sınıfımdaki ve yetiştirilme tarzımdaki kadınların hiçbirine benzemediğim için kendimle gurur duyuyorum. Ve Roman olman umurumda değil." Yanağına dokundu. "Arkadaşlık teklifimi bu yüzden mi geri çeviriyorsun? İkimizin arkadaş olması yasak diye mi?"

Emilian geri çekildi ve kollarını kavuşturdu. "Benim kim olduğum çok önemli. Cinsel açıdan geç farkındalık kazanmış olman, gece tek başına dolaşmaya çıkman seni diğerlerinden farklı kılmaz. Bunlar senin bir *gacı prenses* olduğun gerçeğini değiştirmez."

Ariella'nın tüyleri diken diken oldu. "Asil sayılmam ki. Evet, varlıklıyım, ne olmuş yani? Londra'da kendi başıma özgürce yaşıyorum. İyi bir eğitim aldım. Zamanım çoğunu kitap okuyarak geçiriyorum. Dört dil..." Ariella birden sustu. Ne yaptığını sanıyordu? Tarihe, biyografilere ve felsefeye olan tutkusu, toplumsal düzenin değişmesine olan katkısı veya sıradışı eğitimi bu genç adamın ilgisini çekmeyecekti. Beğenilen ve peşinde koşulan kadınlar aşk romanları veya seyahat hikâyeleri dışında hiçbir şey okumazlardı. Kendi başlarına yaşamazlardı ve en iyi ihtimalle ilköğretim seviyesinde eğitim almış olurlardı. Erkeklerin peşinden koştuğu ve âşık olduğu kadınlar, dikiş ve nakışta uzmanlaşmış, modaya meraklı ve bir koca ile aile isteyen kadınlardı.

"Lütfen, devam et," diye dalga geçti. "Kendi başına yaşıyorsun ve kitap okuyorsun. Bu yüzden de bir Çingene'nin sevgilisi olmayı hak ediyorsun."

"Londra'yı kırsala tercih ediyorum ve teyzem ile eniştem çoğu zaman şehirde oldukları için zamanımı onlarla geçiriyorum. Çok kitap okurum. Genellikle... aşk romanları. Ve gezi notları," dedi ağzında yayarak. Yere bakıyordu.

"Evet, bu seni çok farklı kılar."

mobildepo.com

Aşağılaması can acıtıcıydı. "Balolardan ve çay davetlerinden nefret ederim," diye çıkıştı. Bu doğruydu. "Kroket ve engelli at yarışları hakkında boş ve anlamsız muhabbetlerden nefret ederim. Arkadaşın *olabilirim*, hatta sevgilin de; tabii doğal süreç bu şekilde ilerlerse."

Emilian'ın gözleri fal taşı gibi açıldı.

Ariella hiç bu kadar kararlı olmamıştı. "Görüyorsun, diğer genç kızlardan çok farklıyım. Seninle bir ilişki yaşamayı reddetmiyorum."

"Sen delisin! Masumiyetini bu zamana kadar nasıl koruduğunu aklım almıyor!"

"Daha önce söyledim, başka hiçbir erkeği istemedim. Ama önce arkadaş olmalıyız, Emilian." Titredi çünkü bir bakıma, biraz önce şok edici bir teklifte bulunmuştu.

"Eğer *doğal süreç* seni yatağıma götürürse, çok pişman olursun," dedi sertçe, gözleri alev alevdi.

"Tam tersine," diye mırıldandı. "Muhtemelen çok tatmin olacağım."

Emilian yine yutkundu.

İçinin, bir gecede alışmaya başladığı özlem duygusuyla yanıp kavrulduğunu hissetti. "Tehditlerine alışmaya başladım," diye fısıldadı. "Beni artık korkutmuyorsun, Emilian."

"Gerçekten mi? O zaman bu gece yanıma gel. Korkacağından eminim ve ertesi gün pişmanlık duyacaksın."

Ariella ona inanmayı reddederek duraksadı.

Emilian'ın göğsü kabarıp indi. "Anlamıyor musun? Sen karşı koymayı bile istemeyeceğim, müthiş bir cazibesin. *Seni kirletmek istiyorum*. Senin masumiyetini bozsam bile sana aşkla karşılık vermeyeceğim. Arkadaş olmayacağız... Hiçbir zaman arkadaş olmayacağız. Sana tutkudan, hazdan başka hiçbir şey vermeyeceğim; sonra da vedalaşacağız."

Ariella titredi. O an, Emilian'ın her kelimeyi inanarak söylediğini fark etti. Hiç arkadaşının olmaması mümkün müydü? Sevgililerinin

mobildepo.com

her zaman aynı düşünceyle ona yaklaşıyor olması mümkün müydü? Kadınların onu nasıl kullandığını dehşet verici şekilde anlatmıştı. "Neden arkadaşlığımıza, bize bir şans tanımaktan korkuyorsun?"

"Korkmuyorum. Benden uzaklaşmanı sağlamaya çalışıyorum. Seni korumaya çalışıyorum; senden değil, kendimden!" diye gürledi ve siyah kısrağın ipini çözmeye başladı.

Ariella gözlerinin yaşardığını hissetti. Elleriyle gözyaşlarını sildi. "Yani seni bir daha göremeyeceğim."

Elinde kısrağın dizginleriyle Ariella'ya döndü. "Bu gece Woodland'de olacağız. Gelirsen seni acımasızca baştan çıkarıp yatağıma götüreceğim. Gelirsen sohbet etmeyeceğiz veya *arkadaşlık kurmayacağız*. Bana âşık oluyorsan, hemen kendini toparlamanı öneririm. Gece yanıma tutku ve haz için geleceksen, sadece onlar yaşanacak demektir. Çoğu zaman yatağıma gelen *gaco hanımefendilerden* hiçbir farkın olmayacak. Yani onlardan biri olmak isteyip istemediğini iyice düşün. Ah! Ve eğer yeterince açık olamadıysam, güneş doğduğunda ve yatağımdan çıkıp gittiğinde, adını bile hatırlamayacağım." Ariella'ya ters bir bakış attı ve atıyla beraber uzaklaştı.

Ariella feryat edip olduğu yere çöktü. Dizlerini kıvırıp göğsüne çekti; bütün bedeni zangır zangır titriyordu. Birine muhteşem bir hediye almış da o kişi hediyeyi suratına fırlatmış gibi hissediyordu.

Ama olan da zaten bu değil miydi?

Gerçekten masumiyetini alıp sonra da onu unutabilir miydi?

Bu kadar duygusuz olması mümkün müydü?

Kalbi olanlara isyan edercesine hızla çarpıyordu. Bu kadar acımasız ve vurdumduymaz olduğuna inanmak istemiyordu. Ariella'yı kendisinden uzaklaştırmak istediğini açıkça söylemişti. Onu korumaya çalışıyordu. Bu asil bir davranıştı. Önceki gece de onu kirletmek yerine, kararına saygı göstermişti. Bu da asil bir davranıştı. Vicdanlı biri olduğu belliydi. Onun yanına gitmeye cesaret ederse, adamın içindeki canavarı ehlileştirmek kolay olmayacaktı.

mobildepo.com

Ariella gitmeden durabileceğinden emin değildi. Woodland'e hiç gitmemişti ama neresi olduğunu biliyordu. Rose Hill'e arabayla bir saatlik mesafedeydi. Romanlar orada ne kadar kalacaktı? Giderse, Emilian'ın baştan çıkarma tehdidi sadece onu korkutmak için miydi, yoksa ciddi miydi?

Ayağa kalkmak üzereyken donakaldı. Emilian çok güzel, genç bir Roman kadınla konuşuyordu. İkisi de gülüyorlardı ve aralarındaki yakınlık açıkça görülüyordu. Kıskançlık, şiddetiyle Ariella'yı deliye çevirdi, ayrıca belirsizlik ve endişe de duyuyordu.

Emilian oradan ayrıldı ve Çingene kadın kararlı bir şekilde Ariella'ya doğru yürümeye başladı. Ariella ayağa kalktı. Bu kadın onun rakibiyse, gereğinden fazla çekiciydi. Gençti, en fazla yirmi yaşındaydı, koyu kestane saçları ve kehribar gözleri vardı. Koyu mor renkli bir etek ve zayıf belini saran, altın rengi kuşaklı açık yeşil bir bluz giymişti. Ufacıktı ama görünüşü çok dolgundu. Ariella ümitsizliğe kapıldı. Emilian gibi bir adamın sevgilisinin veya metresinin olabileceğini düşünmemişti bile. Tanrı aşkına, bu kadın Emilian'ın karısı bile olabilirdi.

Kadın duraksadı. Bakışları meraklıydı, düşmanca değil. "Ben Jaelle. Dün gece seni ağabeyimle gördüm."

Ariella'nın içini bir rahatlama hissi kapladı. "Ben Ariella de Warenne." Bu güzel kadın, *kız kardeşiydi*. "Jaelle, çok güzel bir isim."

Jaelle'in alaycı bir tavrı vardı. "Emilian kadar güzel mi?"

Ariella kalakaldı. "Onunki de güzel," dedi dikkatlice. Jaelle potansiyel bir arkadaş mıydı, yoksa ağabeyi gibi karşısında mı duracaktı?

"Dün gece herkes seni ağabeyimle gördü. Ağabeyim güçlüdür, yakışıklıdır ve bir kral kadar zengindir. Birçok kadın onunla olmak istiyor. İstemeseler salaklık ederler. Bugün seni çok kıskanıyorlar."

Ariella şaşırdı. "Ama biz daha yeni tanıştık. Birbirimizi tanımıyoruz bile."

mobildepo.com

"Bir erkeğin, bir kadını arzulaması için onu tanıması gerekmiyor," derken gülümsedi Jaelle. "Emilian dün gece seni diğerlerine tercih etti."

"Bunun gururumu okşaması mı gerekiyor?"

"Bundan, fazlasıyla memnun olmalısın."

Ariella rahatlamaya başladı. "Biraz önce pek de arkadaşça davranmadı."

Jaelle kahkaha attı. "Onu reddettin! Yatağa yalnız girmek zorunda kaldı. Tabii ki sana kızacak. Hiçbir erkek kendisiyle oynanmasından hoşlanmaz."

Ariella şaşkınlıkla bakakaldı.

"Romanlar *gacı* kadınlardan hoşlanırlar ve Emilian da yarı Roman." Omzunu silkti. "Bir gün bir Roman yerine bir *gacı*yla evlenmeyi tercih ederse şaşırmayacağım." Tepedeki malikâneye baktı. "Kraliçeler gibi yaşıyorsun."

Ariella bir nefes aldı ve serinkanlı gözükmeye çalıştı. Jaelle'in, Emilian'm da yaptığı asalet göndermesini anlayarak, "Bir kraliçe değilim," dedi. "Evlenmeyi düşünüyor mu?" diye sordu ihtiyatla.

"Bilmiyorum. Her erkek er ya da geç evlenir." Sinsileşti. "Onunla evlenir miydin, Ariella? Bir Roman'la evlenir miydin?"

"Evlenmeye karar verdikten sonra, Roman olması umurumda bile olmazdı." Kızardı. "Daha yeni tanıştık. Arkadaş olmak bile istemiyor. Ve yakında buradan gidecek."

Jaelle şaşırmıştı, gülümsedi. "Ağabeyimin arkadaşlıkla ne işi olabilir? O bir kadını yatağında görmek ister, arkadaşı olarak değil."

Ariella kafasını salladı. "Neden ikisinin de aynı anda mümkün olamadığını anlamıyorum."

Jaelle ona dokundu. "Onu şimdiden seviyor musun?" diye sordu yumuşakça. "Çünkü seni, *gerçek* bir kraliçeymişsin gibi izlediğini gördüm. Sen de ona sanki bir prensmiş gibi bakıyordun."

mobildepo.com

Ariella ona baktı ve hiç duraksamadı. "Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Sanırım ona âşık oluyorum."

Jaelle hemen atıldı. "Onu uzun süre reddetmemelisin. Romanlar, kadınlarının evlilik yeminlerinin öncesinde de yataklarında olmalarını isterler."

Ariella bu düşünceyle içinin boşaldığını hissetti. Nabzı hızlandı.

"Şimdi Woodland'e gidiyoruz. Orada bir hafta kadar kalacağız. Stevan dayımın bir oğlu oldu, ilk oğlu." Yapılı bir adamı işaret etti, Ariella onu önceki geceden hatırlıyordu. "İlk erkek çocuk, geceler boyunca kutlanır. Woodland'e gelmelisin."

Ariella, Emilian'ın yıldızlar altında tutkuyla dans edişini, her hareketiyle şehvete davetiye çıkarıp her adımıyla müstehcen ve kaslı erkekliğini fazlasıyla gözler önüne serişini hayal etti. Gerildi. Bu gece onunla başka kadınlar dans edecekti; başka kadınlar onu yataklarına çekmeye çalışacaktı. Bu fikirden *nefret etti.*

Woodland'e gitmeye cüret edebilir miydi?

Nasıl etmesindi?

"Tanıştığımıza sevindim," dedi Ariella. "İyi yolculuklar, Jaelle."

Jaelle gülümsedi. "*D'bika t'maya.*"

EMILIAN, safkan atıyla tarlaları ve kayalıkları dörtnala geçerek karavanı çok geride bıraktı. Atını ne kadar hızlı sürerse sürsün, Ariella'nın sözlerini zihninden silemiyordu: *İlk görüşte aşka inanır mısın?*

Ariella arzusunun aşk olduğunu sanmıştı, bu da onun tecrübesizliğini gösteriyordu. Kendisi için fazla tecrübesizdi. Emilian'ın bunu asla unutmaması gerekiyordu.

Woodland'e gelecek miydi?

Onu bir daha asla görmemeyi diledi. Bu gece, ertesi gece veya sonraki gece yanına gelirse, İngiliz şuurunu kaybedip tehditlerini

mobildepo.com

gerçekleştirebilirdi. Üstelik onu kullanmak hoşuna gidebilirdi. Acımasız olabilirdi. Bu bir *budjo*, bir intikam olabilirdi.

Ariella bu şekilde kullanılmayı hak etmiyor.

Atını yürüme hızına yavaşlattı. Ariella'nın kendisinden uzak durmasını diliyordu. Bu, bir Roman'dan çok bir İngiliz olduğunun kanıtıydı.

Woodland'e giden yol Kenilworth kasabasından geçiyordu. Beyaza boyanmış ve taştan çatıları olan evlerin, eski bir Norman kilisesinin kalıntılarının ve soluk renkli taşlardan yapılmış yeni bir Anglikan kilisesinin arasından geçiyordu. Üzerinde bir düzine dükkân, iki han ve bir birahanenin olduğu ana cadde, iki kısa sıradan oluşuyordu. Sokakta çok az yük ve at arabası vardı; birkaç esnaf verandalarını süpürüyor, camdaki saksılarıyla ilgileniyordu. Onun dışında yalnızca bir avuç insan vardı; bir grup erkeğin binalardan dışarıya çıktığını gördü.

Atını hemen durdurmak için ani bir hamle yaptı, at karşı çıkarcasına başını sağa sola savurdu. Emilian tuhafiye dükkânının üzerindeki yazıya baktı: *Çingeneler Giremez.*

Buna inanamadı. Sonra yan taraftaki şapkacının kapısında da aynı yazıyı gördü. Beyaz Geyik Hanı'nın olduğu yolun karşı tarafına bakmak için döndü. Koyu yeşil renkli kapıda aynı yazı asılıydı ama daha kalın ve büyük harflerle: ÇİNGENELER GİREMEZ.

Morgan Birahanesi'nde farklı bir tabelaya, harflerin koyu kırmızıyla kalınca yazıldığını gördü. Atını Hawks'ın Dükkâm'na sürdü. O tiksindirici mesaj, görebildiği kadarıyla, her dükkânın her camına, her kapısına asılmıştı.

Döndü ve atını, genellikle Noel'de veya Paskalya'da dualara katıldığı, güzel taş kiliseye çevirdi. ÇİNGENELER GİREMEZ.

Öfke bütün bedenini kapladı.

mobildepo.com

Kasabaya en son birkaç gün önce uğradığında bu yazılar asılı değildi. O kadar gerilmişti ki bir dakikalığına atının üstünde öylece oturup kilisenin kapısına baktı. Ariella de Warenne'in hoş görüntüsü aklına geldi ve kendisini bulmak için Woodland'e gelecek kadar aptal olmasını diledi.

İçindeki İngiliz ölmüştü.

Atını eşkine sürdü ve kilisenin kapısına uzanan taşlı yoldan ilerledi. Kapıya varınca üzerindeki yazıyı yırtarak çıkardı. Ardından atını o kadar acımasızca döndürdü ki at şaha kalktı. Hana doğru dörtnala gitmeye başladı.

Bu kez atından aşağıya atlayıp geniş adımlarla kapıya gitti. Yazıyı yırtarken *gaco*lara kendilerini beğenmişliklerinden, bağnazlıklarından ve nefretlerinden dolayı lanet etti. Sonra üzerindeki bakışları hissetti.

"En az onlar kadar Çingene."

Yavaşça arkasını döndü ve beş köylünün karşı kaldırımda durduğunu gördü. Hemen bakışlarını kaçırıp hızla kasabanın merkezine yürümeye başladılar. Kimin öylesi bir aşağılamayla o hakareti fısıldadığını anlayamadı.

Ama aynı sözleri yüzlerce defa duymuştu.

Zar zor nefes alıyordu, kendini kontrol etmeye çalışıyordu. Her yazıyı yırtıp atabilirdi ama bu, önyargıları ve nefreti silemezdi. Stevan ve kumpanya gidene kadar yazılar tekrar tekrar asılırdı. Ama öylece dönüp gidemezdi de...

Atını Hawks'ın Dükkânı'na sürdü. Dükkânın içi Uzak Doğu baharatları, fildişinden mektup açacakları, Amerikan tütünleri gibi egzotik ürünlerin yanısıra en iyi marangozların elinden çıkmış mobilyalar, duvar ve kol saatleri, deri kaplı çalışma masaları, yazı takımları, kupalar ve vazolar, fenerler ve şamdanlarla doluydu. Yıllardır bu satıcıdan çok pahalı birçok eşya almıştı.

mobildepo.com

Kapı koluna uzanırken yazıya baktı; ruhunun derinliklerine kadar tiksindiğini hissetti. Sonra geniş, camekânlı dükkânın içine adım attı.

İçerisi loştu. Giderek artan öfkesini maskelemesi gerektiğinin farkında olarak gözleriyle malları taradı.

"Yazıyı görmedin mi? Çingenelerin girmesi yasak!"

Üzerinde hâlâ yakut yeşili, aşırı parlak yeleği vardı. Yavaşça arkasını dönüp Hawks'ın kendini beğenmiş oğluyla yüz yüze geldi.

Edgar Hawks'ın suratı bembeyaz oldu. "St Xavier, Lordum," diye bağırdı önünde eğilerek. "Sizden özür dilerim."

Emilian konuşmaya başladı. "Şu iki kristal vazoyu alacağım. El yapımı, değil mi?"

"Evet, Waterford'tan geldiler, Efendim, İrlanda'nın en iyisi..."

Emilian sözünü kesti. "Şu kilimler, ikisini de istiyorum."

"Türk kilimi onlar efendim, çok pahalılar. Açıp göstermemi ister misiniz?"

"Hayır, istemiyorum." İspanya'dan ithal edildiği belli olan bir sandığa doğru yürüdü. "Bunu da alacağım."

"Durun da hesap defterimi getireyim," dedi Edgar, sesi endişeliydi. Dükkânın arkasına geçip gözden kayboldu.

Emilian şişman satıcıdan tiksinmiş bir halde öylece durdu ve aklına yeniden Ariella de Warenne geldi. *İlk görüşte aşka inanır mısın?*

Küfretti. Mülküne bakacak birini bulur bulmaz kumpanyayla birlikte Derbyshire'dan ayrılacaktı.

Edgar hayıflanarak ona doğru koştu. Ondan daha şişman olan babası da yanındaydı. "Lord St Xavier, sizi gördüğüme çok sevindim, Efendim. Geçen kıştan beri bizden alışveriş yapmamıştınız," diye bağırdı Jonathon Hawks. Gülümseyişi yaltaklanır gibiydi.

mobildepo.com

Emilian bu sözleri duymazdan gelerek tavana baktı. Tavanda kristal bir şamdan asılıydı ve Emilian onun dükkânın dekorunun bir parçası olduğunu biliyordu. "Bunu da alacağım."

"O satılık değil," dedi Edgar, kaşının üzerindeki ter damlaları parlıyordu.

Emilian, ellerini çocuğun boğazına dolayıp sıkabilmeyi isteyerek ona baktı.

Edgar bembeyaz oldu. Jonathon, "Tabii ki size satabiliriz," dedi.

"Çok güzel. Şimdilik bu kadar. Tutarı hesabıma yazarsınız."

"Tabii," dedi yaşlı satıcı. "Aldıklarınızı hesabınıza hemencecik yazarım."

Emilian donuk bir gülümseme takındı. "Dükkânınızdan alışveriş yapmayı seviyorum."

"Çok memnun oldum, Lordum," dedi Jonathon.

"Gerçekten mi? Çünkü alışverişimi Manchester'daki Sheffield's'tan yapmak zorunda kalmak istemem."

Jonathon, Emilian'a baktı.

Emilian da ona. Uzun bir sessizlik oldu. "O yazıyı indirmenizi tavsiye ederim. Ayrıca komşularınıza da aynı şeyi yapmaları için teşvik ederseniz çok iyi olur."

Jonathon'un rengi attı. Şimdi, oğlunun yüzünün rengiyle aynıydı. "Sanırım o yazıda büyük bir yanlış anlaşılma var," dedi sonunda.

"Güzel." Emilian dükkândan çıktı.

mobildepo.com

ALTINCI BÖLÜM

EMILIAN MALİKÂNESİNE GİRERKEN, kuzeni ve iki bekâr arkadaşının seslerini duydu. Büyük salonda oturuyorlardı ve onlara gözükmemesi imkânsızdı. Emilian âdeta kendisine sataşmalarını arzuluyordu. Hawks'ın Dükkânı'nda kibar davranmış, kendine hâkim olmayı başarmıştı ama şimdi kendini tutamayabilirdi. Bir söz, sabrını taşırmaya yeterdi.

Ancak büyük salona girdiği anda belirsizlikle duraksadı. Geçen yıllarda büyük harcamalarla odadaki eşyaları yeniletmişti ve orayı bir İngiliz beyefendisinin lüksüne yaraşır bir salona dönüştürmüştü. Yeni koltuklar, sandalyeler, aralıklarla yerleştirilmiş masalar ve lambalar salonu dolduruyordu. Salondaki şöminenin bulunduğu taş duvarın üzerinde ailenin arması ve Emilian'ın St Xavier soyundan gelen atalarının portreleri asılıydı. Edmund'ın, iç savaşlarda kullanıldığını iddia ettiği kılıçlar şömine rafının üzerinde çapraz asılı duruyordu. Yüksek arkalıklı iki sandalyesiyle derisi çatlamış, antika bir masa salonun diğer ucundaydı. Edmund'ın söylediğine göre bu masa, on altıncı yüzyılda malikâne inşa edildiğinden beri vardı.

mobildepo.com

Burası onun eviydi ve burayı göz alıcı bir mülke çevirmek için yıllarını harcamıştı. Ama bir İngiliz eviydi ve o artık bir İngiliz olmak istemiyordu.

ÇİNGENELER GİREMEZ.

Nefret dolu tabelalar gözünün önüne geldi ve Raiza'nın Edinburgh'un taşlı yollarında yatarkenki halini düşündü. Derin bir nefes aldı ve tereddüdü kafasından sildi. İntikam ateşi hâlâ alev alevdi.

Kuzenine soğuk gözlerle baktı. Robert, daha on iki yaşındayken Emilian Woodland'e geldiğinden beri, İngiliz önyargısıyla ondan tiksinmişti ve onu hor görmüştü. Kuzeniyle olan geçmişini asla unutmayacaktı. O zamanlarda bile Robert kendini beğenmiş, bağnaz bir herifti. Robert'ın alayları Emilian'ın tepesini attırınca onları babaları ayırmıştı. Edmund, Emilian'ı savunurken, Robert'ın babası en az oğlununki kadar küçümseyici ve çirkin bir tavır takınmıştı.

"O, pislik Çingene'nin teki!" diye bağırmıştı Robert. "Yaptıkları için onu kırbaçlayın!"

Emilian, Robert'ın burnunu kırmıştı. Edmund onu sakinleştirirken ağzından tek kelime çıkmamıştı. Her şey Robert'ın, çalışanların ve aşçının güzel kızının yanında Emilian'a sataşmasıyla başlamıştı.

"Oğluma saldırdı!" diye bağırmıştı John. "O vahşi, yabani bir hayvan! Onu kilit altında tutmalısın! Hatta iyisi mi, Çingene annesine geri yolla gitsin!"

Emilian ikisinden de nefret ediyordu. Titriyordu. "Kimse kırbaçlanmayacak veya kilitlenmeyecek," demişti Edmund sertçe. Sadece oğlunun duyabileceği bir sesle, "Sen iyi misin?" diye sormuştu.

Emilian ağlamak üzereydi. Bu hisse karşı koyarak başını sallamıştı.

O anda, aylardır Woodland'de olmasına rağmen, kumpanyayla beraber Borders'ta geziyor olmayı dilemişti. Yuvasını özlemişti.

mobildepo.com

Edmund'ın ona biçtiği ve onun da kabul ettiği hayata hiçbir zaman uyum sağlayamayacağını hissetmişti.

Robert ve arkadaşları masada, biri boş, iki şarap şişesiyle oturuyorlardı. Kart oynuyorlardı. Saat öğleden sonra ikiydi ve kart oynamak veya içki içmek için çok erkendi ama bu *beyefendilerden* hiçbiri sorumluluk veya görevin anlamını dahi bilmiyordu. Midesi bulandı. Robert'ın arkadaşları soylu ailelerin varlıksız oğulları ve işe yaramaz adamlardı.

O iğrenç tabelalar gözlerinin önünden gitmiyordu. Robert o tabelaları asabilecek ve etrafındakileri de asmaları için cesaretlendirebilecek türden biriydi. Aslında o ve işe yaramaz arkadaşları bu nefret ve bağnazlık dolu işin arkasında olabilirdi.

Robert onu görüp ayağa kalktı. Kocaman bir gülümsemeyle, "Emil!" diye bağırdı. "Dönmüşsün." Gözleri, Jaelle'in hediyesi olan kabarık sarı gömleğine ve Stevan'ın karısının hediye ettiği yeşil yeleğine takılmıştı.

Emilian hevesle içlerinden birinin kendisiyle dalga geçmesini arzuladı. "Tabii ki döndüm," dedi yumuşak bir tonla. "Burası benim evim." Konuşmaya başladığı anda bile, zihninde kumpanyanın görüntüsü, ardından o lanet tabelalar ve Ariella de Warenne canlandı.

"Bu iyi, işte," dedi Robert, gülümsemesi sürüyordu. "Başhizmetçin ve çalışanlardan biri işten ayrıldı. Çalışanlar arasında kaos var gibi..."

Siniri tepesine çıktı. "Bir geceliğine evden ayrıldım," dedi yavaşça. "Çalışanlarımı rahatsız mı ettiniz? Bayan Dodd'la birlikte kim ayrıldı? Ah, dur tahmin edeyim, kızı, şu kızıl kafa mı?"

Robert kızardı.

Robert ve arkadaşlarının, Bayan Dodd'un on altı yaşındaki kızına yanaşmaya çalıştıklarını o anda anladı. Tüm bedeni titredi. "Sana henüz, bir yılı rahat rahat geçirebilmen için ciddi miktarda para vermişken sen benim arkamdan çalışanlarımı mı taciz ediyorsun?"

mobildepo.com

Robert'ın benzi attı. "Kusura bakma, Emil! O kaltak kendi isteğiyle yatağıma girdi ve annesi de bizi bastı!"

Emilian kolunu masaya vurdu ve şarap şişelerini, bardakları ve kartları yere fırlattı. Robert'ın arkadaşları ayağa fırlayıp kaçtılar; hepsi korkaktı. Sırayla her birinin peşine düşmek istiyordu.

Soğuk bir sesle, "Şehirdeki fesatlığın arkasında da sen mi varsın?" diye sordu.

"Şehre hiç inmedik," diye bağırdı Robert endişeyle. "Hangi fesatlıktan bahsettiğini bilmiyorum."

Emilian derin bir nefes aldı. "Eşyalarını toplayabilirsin," dedi. "Ben de bu arada Bayan Dodd'un gönlünü almaya çalışacağım. Bir saat içinde malikâneyi terk etmiş ol." Kuzeni cevap bile veremeden kütüphaneye doğru yürüdü ve kapıyı arkasından sertçe çarptı.

Ses yankılandı.

Robert'ın yüzünü dağıtmak istiyordu. Kendini kontrol etmeye çalışarak hareketsizce durdu. Bu esnada önceki geceyi hatırladı. Müzik vücudunu ve ruhunu ele geçirmişti, Romanlar onu ele geçirmişti ve bu çok güzel bir histi. Dans etmeye başladığı anda içindeki İngiliz'i kaybetmişti. Dans ederken sadece Roman'dı. Çok özgürdü.

Bu hayata ihtiyacı yoktu. Bunu Raiza'nın hatırası adına kendine kanıtlamaya kararlıydı. Geç de olsa bu kadar İngiliz gibi davranırken, içindeki en önemli şeyi kaybettiğini fark etmişti. Kimliğinden daha fazlasını, Roman ruhunu kaybetmişti.

Ama yeniden bulabilirdi.

BU GECE WOODLAND'DE OLACAĞIZ.

Ariella, arabada Margery ve Dianna'nın yanına, Alexi'nin karşısına oturdu ama o kadar hızlı gidiyorlardı ki geçtikleri kırları görmedi. Sadece Emilian'ın öfkeyle gerilmiş suratını görüyordu ve hâlâ anlamlandıramıyordu.

mobidepo.com

Gelirsen seni acımasızca baştan çıkarıp yatağıma götüreceğim.

Nefes aldı. Tabii ki gidemeyecekti. Geceyarısından sonra evden arabayla yakalanmadan çıkmak imkânsız sayılırdı. Diğer yandan, en yakın köyden bir şoför tutabilir ve sessiz kalması için ona bolca ödeme yapabilirdi. Tanrım, gerçekten ondan uzak durmasını söylemesine rağmen, Woodland'de Emilian'la buluşmayı mı düşünüyordu? Genç adam niyetini bu kadar açıkça söyledikten sonra bile mi?

Sana tutkudan, hazdan başka hiçbir şey vermeyeceğim; sonra da vedalaşacağız.

Kendisiyle sevişip sonra da çekip gideceğine inanmayı reddediyordu. Acımasızca ve çok sert konuşmuştu çünkü Ariella'yı kendinden uzaklaştırmak istiyordu, bunu itiraf da etmişti. Merhametsiz biri değildi. Öyle bir erkekten asla hoşlanmazdı.

Romanlar, kadınlarının evlilik yeminlerinin öncesinde de yataklarında olmalarını isterler.

Genç adamla bir ilişki yaşamayı göze alabilir miydi? Bu bir İngiliz ilişkisi değil, Roman ilişkisi olurdu. Emilian arkadaşlıklarının imkânsız olduğunu düşünse de, Ariella ilişkiyle arkadaşlığın birbirinden ayrı olamayacağına inanıyordu.

Peki, ya Jaelle'in birkaç gün kalacaklarını söylemesine rağmen, Romanlar ertesi sabah şehirden ayrılırlarsa?

"Bugün neyin var?"

Ariella kalakaldı. Emilian'la ilgili düşüncelere o kadar dalmıştı ki nerede olduğunu unutmuştu. Hızla ağabeyine gülümsedi. Kasabaya yaklaşmışlardı. Benekli inekler yol boyunca otluyordu. "Düşünüyorum," dedi.

"Dianna, Simmons'ların balosuna ne giyeceğini üç kez sordu," dedi ağabeyi, gözlerini dikmiş bakıyordu. "Ne giyeceğini umursamadığını biliyorum ama dikkatin çok dağınık. Canım sıkan bir şey mi var?"

mobildepo.com

Ariella kocaman gülümsedi. "Beni ne üzebilir ki? Taptığım ve çok özlediğim ağabeyimin yanındayım. Yine çok özlediğim kız kardeşim yanımda, ayrıca Margery de burada. Bence mükemmel bir gün!"

Şimdi Margery ve Dianna ona bakıyordu. Alexi homurdandı. "Birinin veya bir şeyin seni üzdüğünden eminim. Alışveriş yapmaktan nefret edersin. Genellikle seni kütüphaneden sürükleyerek çıkarmak zorunda kalırız. Bugünse tek kelime etmeden bize katıldın. Hanımların Hawks'tan bir şeyler almak istediğini biliyorsun, değil mi?"

Hâlâ gülümsüyordu. "Tabii ki biliyorum."

"Yalan söylüyorsun," dedi Alexi ifadesizce. "Ve yalan söylemeyi hiç beceremiyorsun." Ariella'ya tehlikeli bir gülücük attı. "Sende bir şey var. Ve ne olduğunu öğrenmeye kararlıyım."

Ariella, dehşet içinde kalıp, "Hiçbir şey yok," diye haykırdı. "Ailemle beraber keyifle vakit geçiremez miyim?"

Dianna yumuşakça, "Çingene yüzünden..." dedi.

Ariella'nın yüreği ağzına geldi. Korkuyla kardeşine baktı. Dianna'ysa yol açabileceği zarardan habersiz, Alexi'ye omuz silkti.

Alexi'nin mavi gözleri parladı. "Pardon, anlayamadım?"

Dianna kızardı. "Çok yakışıklı bir demirciler var. Margery'yle sohbet ettiler. Ariella da, ben de heyecandan ölüyorduk."

Alexi, Ariella'ya baktı.

Ariella yanaklarının kızardığını hissetti.

Hızla düşünmeye başladı. Bir şeyler uydurması gerekiyordu. Hemen, "Dianna doğru söylüyor. Demirci çok yakışıklıydı. Margery çocuklar için götürdüğümüz yiyecekleri nereye bırakabileceğimizi sorarken biz heyecandan öldük," dedi.

"Bir Roman'ı mı düşünüyorsun?" diye sordu Alexi.

Ariella renginin düzelmesini diledi. Daha dik oturdu. "Aslında bugün Çingene bir kadınla yaptığım sohbeti düşünüyorum. Çok eğitici ve aydınlatıcıydı."

mobildepo.com

Romanlar, kadınlarının yataklarında olmalarını isterler...

Ariella çabucak açık arabadan, yanından geçtikleri küçük çiftliğe baktı. Kasabanın etrafına dizili evler biraz ilerideydi. Alexi'nin uzak limanlara gitmesine neden olan işleri Ariella'yı hep hayal kırıklığına uğratırdı. Şimdiyse Emilian'a olan ilgisi anlaşılmadan, ağabeyinin en kısa zamanda gitmesini istiyordu.

"Simmons'lara ne giyeceksin? Bir 'kır' balosu olduğunu söylüyorlar." Margery eline dokundu.

"Daha düşünmedim. Bir mazeret bulmayı umuyorum," dedi Ariella dürüstçe.

"Ah, kardeşim geri döndü işte," dedi Alexi gülümseyerek. Sonra, bakışları Ariella'yı geçti ve gözleri fal taşı gibi açıldı. İfadesi sertleşti.

Ariella bir şeylerin ters gittiğini anladı. Aynı yöne baktı ve ahırın kapısında asılı bir tabela gördü ama üzerindeki yazıyı okuyamadı.

Alexi ona baktı. "Bir sorun çıkacağını anlamak için falcı olmak gerekmiyor. Bu da kanıtı."

"Neden bahsediyorsun?" diye sordu Ariella ama şimdi kasabadaki iki handan birinin kapısındaki yazıyı okuyabiliyordu. *Çingeneler Giremez.* Haykırdı. "Bu çok fena!"

"Ah, Tanrım," diye mırıldandı Margery. "Ne kabalık."

"Baksanıza..." dedi Dianna.

Herkes onun baktığı yere döndü. İki Çingene çocuk köşede durmuş, biri keman çalıyor diğeri de şapkasını yere ters koymuş bekliyordu. Şapkanın içi boştu. Yaşça büyük olan çocuk kemanı çok güzel çalmasına rağmen, yoldan geçenler onları görmezden geliyordu. Küçük olansa yoldan geçenlerin yanına koşturup bozuk para dileniyordu. Ariella iri yapılı bir adamın, çocuğu cüzamlıymışçasına dirseğiyle uzaklaştırdığını gördü.

"Arabayı hemen durdur," diye bağırdı sinirle.

Arabacı atları durdurdu.

mobildepo.com

Alexi kolunu tuttu. "Ne yapmaya çalışıyorsun?" diye sordu.

Ariella ondan kurtulmaya çalıştı. "Bırak beni. Müzik için para vereceğim. Çok güzel çalıyor."

Alexi gözlerinin içine baktı ve kolunu bıraktı. "Peki." Yere inip elini Ariella'ya uzattı.

Ariella ağabeyinin yardımıyla arabadan indi, arkasından da Margery ve Dianna. Daha hızlı gidebilmek için eteklerini tutarak çocuklara doğru koştu. Koyu saçlı genci önceki geceden hatırladı. Emilian gelip Ariella'nın kendi misafiri olduğunu söyleyene kadar, orada bulunmasına sinirlenen çocuktu.

Nefes nefese gence gülümsedi. "Çok güzel çalıyorsun."

Genç gülümsemedi. Koyu renk gözlü ve koyu renk saçlı, yakışıklı bir çocuktu.

Ariella yine gülümsedi. Çantasına elini daldırdı ve bütün parasını şapkaya dökmeye hazırlandı. Alexi, "Çok gururlular," diye söylendi ve bu bir uyarıydı.

Emilian'ı düşündü. Alexi haklıydı. Şapkaya bir şilin koydu.

"Teşekkürler," dedi genç sertçe.

"Rica ederim," dedi Ariella. Alexi de şapkaya bir şilin koyunca çok şaşırdı. "Adın ne?"

"Djordi."

Genç, tedbirli bakıyordu ve ağzından başka laf çıkmadı.

"Yanımda hiç bozukluk yok," diye fısıldadı Dianna.

"Ben ikimiz için de koyarım," dedi Margery ve koydu. "Hawks'a yürüyelim mi? Sokağın karşısında zaten. İşimiz bittiğinde hanın özel bir salonunda çay içeriz."

Ariella ürperdi ve döndü. İğrenç kelimelerin yazılı olduğu tabela, hanın kapısında duruyordu. Zar zor nefes aldı, öfkesini dindirmeye

mobildepo.com

çalıştı, sonra vazgeçti. Hanın kapısına gidip tabelayı iki eliyle çekti. Ama tabela yerinden oynamadı.

Çabası boşa çıkınca öfkesi arttı. Daha sert çekti. Kıymıklar eldivenine saplandı. Alexi kolundan yakaladı. "Bana bırak," dedi hafifçe.

Ariella, gözyaşlarını silerek geri çekildi. Alexi çivili tabelayı söküp sokağa fırlattı. Ariella kollarıyla kendini sardı. Djordi ve diğer çocuk, delilermişçesine, sadece onlara bakmakla yetindi.

Alexi arkasını döndü. "Bütün tabelaları sökecek miyiz? Buradan yarım düzine kadarını görüyorum."

Ariella ona sarıldı. "Evet, sökeceğiz. Teşekkür ederim! Seni seviyorum!"

Alexi, terbiyeli hanımların, uğruna kavgaya tutuştukları o şeytanî gülümsemesini takındı. "Peki, bu bana sırrını açıklayacağın anlamına mı geliyor?"

Ariella geri çekildi. "Sırrım yok. Ama bu ahlaksızlık. Çocuklar da tam burada duruyorken..."

"İngilizce okuma yazma bildiklerini sanmıyorum ama burada ne yazdığını bildiklerine eminim."

Ariella ağabeyine baktı.

"Ne demeye çalışıyorsun? Romanlar istenmediklerini biliyorlar mı?"

"Evet. Hor görüldüklerini ve sevilmediklerini biliyorlar."

Aklına hemen Emilian geldi. Midesi bulandı. Böylesi bağnazlık ve nefretle karşılaştığında nasıl hissettiğini tahmin edebiliyordu. Kimse ondan daha gururlu olamazdı. Ariella'nın nefreti, Emilian'ınkinin yanında hiç kalırdı.

Tabelalar, biraz uzağında duran çocukların umurunda değil gibiydi. Aynı şekilde, Emilian da kasabaya gelse, umursamaz davranırdı. Ama içten içe kendini kötü hissederdi; çocuklar da öyle hissediyor olmalıydı.

mobildepo.com

"Sadece tabelaları sökmekle kalmayacağız, bildiğimiz bütün satıcılara hoşnutsuzluğumuzu bildireceğiz. Gelecekte Romanlar Kenilworth'ten geçerken onlara iyi davranılması gerektiğini açıkça ifade edeceğiz." Ariella nefesini verdi. "Ve bu hana adımımı bile atmayacağım. Çok kızgınım."

"Bir kadının belediye başkanı olamaması çok kötü," dedi Alexi gülümseyerek.

"Kadınlar tarih boyunca krallıklar, tahtlar ve mülkler yönetmiştir," dedi Ariella sırıtarak, aklında Kraliçe Elizabeth ve Aquitaine'li Eleanor[12] vardı.

"Kadınlar, erkekleri genellikle yataklarından yönetirler."

Ariella, Alexi'ye baktı.

"Hem de her gün," diye ekledi omzunu silkerek. "Ama sen bunu bilemezsin, değil mi? Henüz aklını başından alan olmadı."

Ariella onu duydu ama zihni, birden farkına vardığı bu gerçekle boğuşuyordu. Babası, o yüce ve güçlü adam, Amanda'nın ağzının içine bakıyordu. Kont olan amcası aynı şekilde Kontes'in etkisi altındaydı. Ve Leydi Harrington da kesinlikle Rex amcayı yönetiyordu ama daha nazikçe.

Ağabeyine baktı. "Belki de bu kadınlar aşk aracılığıyla yönetiyorlardır."

Alexi kıkırdadı. "Ah, hayır. Güçlerini yataktan alıyorlar."

Roman erkekler bekâreti veya namusu hiç önemsemiyorlardı. Emilian gözünün önüne geldi. *Bu gece Woodland'e gelirsen seni acımasızca baştan çıkarıp yatağıma götüreceğim...*

12 12. yüzyılda yaşamış olan Aquitaine'li Eleanor, ortaçağda Batı Avrupa'nın en zengin ve güçlü kadınlarından biriydi. Güneybatı Fransa'yı yöneten Ramnufid hanedanlığının üyesi ve İngiltere Kralı II. Henry'nin eşiydi. (ed.n.)

mobildepo.com

mobildepo.com

sendeleyerek geçerken, Ariella dehşete düşmüş yüzünü; uzun, koyu kestane rengi saçlarını ve parlak mor eteğini gördü. *Jaelle.* Alexi onu kolundan tutup kafa üstü yere düşmesini engelledi.

Ama Jaelle ondan kurtuldu ve sokağa atladı.

Bir araba geliyordu ve Jaelle az kalsın eziliyordu. Ariella korkuyla ona seslendi. "Jaelle!"

Ama Jaelle, üzerine gelen attan bir şekilde sıyrıldı. At o kadar yakınından geçti ki, etekleri atın dizlerine sürttü. Sürücü birden frenlere asıldı ve at şaha kalktı. Ariella atın yere inişi sırasında Jaelle'i ezeceğinden emindi fakat Jaelle, atın toynaklarından kurtulup arkasına bakmadan sokakta koşmaya başladı.

"Aman Tanrım!" dedi Alexi, dehşete düşmüştü.

İki adam handan çıkıp yanlarından geçti.

Jaelle nefes nefese durdu, neredeyse iki büklüm olmuştu. Adamları gördü ve hızla arkasını dönüp bir ev ile kilisenin arasındaki dar sokağa koştu.

"Kilisenin arkasına git. Üçkâğıtçı kaltağı ben takip ederim," dedi adamlardan biri. Konuşan adam Jaelle'i sokak boyunca takip ederken, diğeri kiliseye koştu.

Alexi öne atılıp ikinci adamı kolundan öyle bir tuttu ki, adam tökezledi. "Bir hanımın arkasından gitmeden önce iki kez düşünsen iyi edersin," dedi yavaşça.

Adam doğruldu, yüzü kızarmıştı. "O bir hanım değil," diye tersledi. Sonra Alexi'nin duruşu ve kıyafetinden, onun bir soylu olduğunu anlayınca gözleri kocaman açıldı. "Kusuruma bakmayın, Efendim."

"Kaptan de Warenne, diyeceksin," dedi Alexi. Adamı geri, hana doğru ittirdi. "Ellerinize hâkim olmanızı öneririm."

Ariella onu alkışlamak istedi ama ilk adam Jaelle'in arkasından, ara sokakta gözden kaybolmuştu. Alexi çoktan hanın önüne bağlı

mobildepo.com

bir atın üzerine atlamıştı. Ariella, ağabeyinin Jaelle'i kurtaracağını biliyordu. "Çabuk ol," dedi.

Alexi cevap vermedi, caddeden sokağa doğru dörtnala gidiyordu.

Ariella at arabasına atladı. "Onları takip et, Henry," diye emretti.

Sürücü, kestane rengi atı kırbaçladı ve at sokağa doğru hızla gitmeye başladı. Öyle hızlı döndü ki araba bir lastiğin üstünde giderken, Ariella arka koltuğa yapıştı. At yavaşlarken Ariella da doğruldu; iri yarı adam kilisenin arka bahçesinde soluk soluğa ve öfkeyle duruyordu ama yalnızdı. Alexi çaldığı atta oturmuş, atı döndürüyor ve Jaelle'i arıyordu. Bahçenin üç yanını saran yüksek taşlı duvarlar, yolu çıkmaza sokuyordu. Sürücü atı durdurdu. Ariella, Jaelle'i göremiyordu ama kızın kaçabileceği bir yer de yoktu.

"Lanet olsun, ağaca mı çıkmış?" diye bağırdı beyaz saçlı adam; arka bahçedeki iki uzun karaağaca bakıyordu.

Alexi atını adama doğru sürdü.

Adam birden öylece durdu. Onu tanıyarak şapkasını çıkardı. "Kaptan de Warenne!"

Alexi gülümsedi ama gülüşü çok acımasızdı. "Küçük ve zavallı bir kızı kovalayacak kadar mı senin erkekliğin, Tollman?"

"Çingene kaltağın zavallı bir yanı yok. Müşterilerimin falına bakmak istediğini söyledi, ben de kabul ettim. Ama tek yaptığı onları birer birer kandırmak oldu."

"O bir kadın," dedi Alexi yarı tehditvari.

"O bir Çingene! Yabani hayvanlardan hiçbir farkı yok!" diye bağırdı Tollman.

Ariella ağabeyinin patlamak üzere olduğunu fark etti. Daha da yumuşak bir tonla, "Onu yalnız bırakmanı tavsiye ederim. Güzel bir kadını korumayacağımı düşünemiyorum. Beni düşmanın olarak görmek ister misin, Jack?"

mobildepo.com

Tollman, hâlâ gelmemiş olan arkadaşını bekler gibi, Alexi'nin arkasına baktı. Geri çekilerek kafasını salladı ve sonunda arkasını dönüp Ariella'nın arabasının yanından sokağa doğru yola koyuldu. Ariella yüzünü çok net görebiliyordu. Sinirliydi ve kendi kendine söyleniyordu. *Çingene, orospu* ve *de Warenne* kelimelerini duydu.

Jaelle ne yapmış olabilirdi ki?

Ariella iki karaağaca baktı. Küçük bir kadının, iki ağacın da ilk dallarına ulaşması imkânsızdı. Kilisenin arka kapısına baktı. Ağabeyi, "Kilitli," dedi.

Alexi attan inip duvara doğru döndü. "Artık çıkabilirsin. Sana zarar vermeyeceğiz."

Ariella'nın gözleri kocaman oldu. Duvarın alt tarafında çok küçük bir gider ızgarası vardı. Ağabeyi eğildi ve ızgarayı duvardan çekip çıkardı. Sonra elini gidere uzattı.

Ariella küçük, kirli bir elin ağabeyinin eline uzandığını gördü ve Alexi, Jaelle'i oradan çıkardı.

Kir pas içinde kalmıştı ama ayağa kalkıp saçlarını geriye savurdu ve bir kraliçe edasıyla Alexi'ye baktı. Sonra kovalanmakta olan birinin ihtiyatlı ve dikkatli gözleriyle ara sokağa baktı.

"Gittiler," dedi Alexi yavaşça.

Jaelle ona temkinli gözlerle baktı. Sonra eteklerini silkelemeye başladı. Ne kadar gururlu görünmeye çalışırsa çalışsın, Ariella ellerinin titrediğini görüyordu. Ona karşı şefkati arttı.

Alexi koluna dokundu. Jaelle irkildi. Nazik ses tonuyla, "Biraz kardeşimin yanında oturmak ister misin?" diye sordu.

Jaelle küstahça gülümsedi. "Sonra ne olacak? Beni *kurtarışının* karşılığını almak için kardeşine bizi yalnız bırakmasını mı söyleyeceksin?"

Alexi kalakaldı. "Karşılık beklemiyorum, hele ki senin söylediğin türden bir karşılık."

mobildepo.com

Saçlarını savurdu. "Bütün *gaco*lar aynıdır." Artık Alexi'yi görmezden gelerek Ariella'ya bakıyordu.

Ariella koltuktan aşağı kaydı. "İyi misin, Jaelle?"

"Tabii ki," dedi.

Alexi birbirlerini tanıdıklarını görünce çok şaşırdı. Ariella hemen, "Roman kampında bir kadınla konuştuğumu söylediğimde ciddiydim," dedi. Endişeyle Jaelle'e döndü. Kolları kanıyordu. "Sana bunu onlar mı yaptı?"

"Hayır, çizikler saklanırken oldu." Gözleriyle gideri işaret etti.

Ariella, gözlerinin içine dikkatlice baktı. Jaelle gururundan ödün vermemeye çalışıyordu ama perişan haldeydi. Ariella, onun son derece güçlü ve cesur olduğunu düşündü. Onun yerinde hangi kadın olsa şu anda ağlıyor oluyordu, büyük ihtimalle de kurtarıcısının centilmen kollarının arasında.

"O kesiklerin temizlenmesi gerek," dedi Ariella. "Benimle Rose Hill'e gelmek ister misin, orada bu sıyrıkları güzelce temizleriz?"

Jaelle bir asker edasında dikleşti. "Ben Woodland'e gidiyorum."

Sessizlik oldu. Ariella onu gideceği yere kadar götürmeyi teklif edecekti ki Alexi öne atılıp Jaelle'in karşısında durdu. Jaelle kafasını kaldırıp ona bakmadığı halde, "Kardeşim sıyrıklarını temizlemek için seni evimize çağırıyor. Neden bu teklifi reddediyorsun?" diye sordu.

Jaelle, kehribar gözlerini yavaşça yukarıya kaldırdı. Ariella, Jaelle'in sükûnetini korumak için cesurca savaştığını fark etti.

Alexi'nin ifadesi o kadar sertti ki Ariella neredeyse onu tanıyamıyordu. "Sana zarar verdiler mi?" diye açıkça sordu Alexi.

"Hayır," dedi Jaelle.

Alexi kuşkulu gözlerle baktı.

"Denediler." Jaelle'in bakışları karardı. Gözlerinden nihayet bir damla yaş aktı. "Ne istediklerini anlamışsınızdır zaten."

mobildepo.com

Alexi arkasını döndü. Ariella ağabeyinin öfkelendiğini biliyordu. "Onu Rose Hill'e götür," diye emretti. "Sonra da sağsalim Woodland'e döndüğünden emin ol."

Ariella paniğe kapıldı. "Alexi, ne yapacaksın?"

"O bir kadın!" diye bağırdı öfkeyle. "O zamparalara iyi bir terbiye vermek gerekiyor." Atına atladı ve hayvanı mahmuzladı.

Ariella, Jaelle'e döndü. "Neler oldu?"

"Sadece el fallarına bakmak istemiştim." Sonra ekledi: "Ama onlar daha fazlasını istediler; hep, el fallarına bakıp sonra da yataklarını ısıtacağımı düşünürler." Sinirle gözünden akan bir yaşı daha sildi. "Şişman olan beni yakaladı. Şerefsiz! Beni yakaladı ve öpmeye başladı. Ona karşı koydum ve kaçtım. Hepsinden nefret ediyorum!"

Ariella dehşete düşmüştü, ona sarıldı. Alexi'nin hepsini adamakıllı dövmesini istiyordu. "Çok şükür ki hepsi geçti." Işıl ışıl gülümsedi. "Benimle eve gel de şu kesikleri temizleyelim, sonra da seni bir arabayla Woodland'e yollarım."

Jaelle gözlerine baktı. "İyi bir kadınsın. Arkadaş olduğumuz için çok mutluyum." Sonra kollarından kurtuldu. "Ama senin yardımına ihtiyacım yok."

"Jaelle!" Ariella ona karşı çıktı ama artık çok geçti.

Jaelle hızla bahçeden çıktı.

EMILIAN BİRKAÇ OLASI MÜLK MÜDÜRÜ bulması için avukatına yazdığı mektubu bitirdi. Konunun aciliyetini de vurgulamıştı. Mektubu balmumuyla mühürledikten sonra mühürdeki aile armasına baktı. Bu mührü bir süre kullanamayacaktı. Belki de hiç kullanmayacaktı.

Edmund'ı aklına getirmek istemiyordu.

Şakakları sızladı. Ayağa kalktı, içki masasına yürüdü, kendine bir brendi koydu; eskisinden daha kötü hissediyordu. Bir parçasının bu mülke bağlı olduğu gerçeğinden kaçamazdı. Kiracıları, iş ortak-

mobildepo.com

ları ve birkaç önemli anlaşma için endişelenmeye başlamıştı. Ama kumpanyayla beraber Raiza'nın mezarına gitmeye ve Roman ruhunu bulmaya karar vermişti. Hiçbir şey onu bu kararından vazgeçiremezdi.

De Warenne kadınının görüntüsü aklına geldi.

Onu sıkça düşünür olmuştu. Onu arzuluyordu ama bu arzu, öfkesine karışıyor, yasını engelliyordu. Arzu olağan bir şeydi, sonuçta bir erkekti ama daha önce hiçbir sevgilisini yatak odasının dışındayken düşünmemişti. Demek ki o gerçekten farklıydı.

Arkadaşın olabilirim, hatta sevgilin de; tabii doğal süreç bu şekilde ilerlerse.

İlişki yaşadığı kadınlardan hiçbiri arkadaş olmak istememişti. Ondan istedikleri tek bir şey vardı ve o da onlardan karşılığında aynı şeyi istiyordu. Bu kadın neden arkadaşlık istiyordu ki? Çok garipti, çok farklıydı; anlaşılmazdı!

Toplumun Ariella'yı neden tuhaf bulduğunu anlamaya başlamıştı. O doğal süreç istiyordu; kendisiyse seks ve Romanların yaşadığı bütün adaletsizlikler için intikam istiyordu. Kendisinden uzak durmasını umuyordu, bu konuda genç kadını uyarmıştı. İntikamına Ariella'nın dayanamayacağını bütün benliğiyle biliyordu.

Genç kadının bu trajedide masum olduğunu ve intikamı için kendine başka bir hedef bulması gerektiğini biliyordu. Bu da hâlâ ne kadar İngiliz olduğunu gösteriyordu. Bu kabul edilemez bir şeydi.

Brendiyi bitirdi; yıkılmış ve hüsrana uğramıştı. Arkasında biri olduğunu hissetti. Döndü ve Jaelle'i gördü. Hemen, ağlamışçasına burnunun kızardığını fark etti.

"İyi misin?" diye sordu endişeyle, ona doğru yürüdü.

Jaelle gülümsedi. "İyiyim. Gelebilir miyim?"

"Tabii ki gelebilirsin," dedi. İçine bir sıcaklık yayıldı, bu çok güzel ama alışık olmadığı bir histi. Kardeşine daha yakından baktı

mobildepo.com

mobildepo.com

Çok kısık sesle, "Ne oldu? Bunu sana kim yaptı?" diye sordu Emilian.

"Bir şeyim yok," dedi kardeşi çabucak.

"Yaralarının temizlenmesi ve sarılması lazım. Ne oldu?"

Jaelle sessizliğini koruyordu, cevap vermek istemiyordu.

"Ne olduğunu biliyorum." Acımasız bir kararlılığa kapıldı ve kardeşinden uzaklaştı. "*Gaco*lar... Çok tatlısın. Hayır, çok güzelsin, çok çekicisin. Sana bunu *gajdo*lar yaptı. Anlat bana." Kardeşinin yüzüne baktı.

"Ben iyiyim."

"İyi olup olmadığına ben karar vereceğim."

Çenesini kaldırdı. "El falı bakıyordum. Haklıydın. *Gaco*lar yaptı. Benden daha fazlasını istediler." İstemsizce titredi.

Sinirini zar zor kontrol edebildiğini düşünüyordu. Şimdiyse öfkesi artıyordu. Bu histen kurtulmak için kafasını salladı. "Seni bağladılar mı? Bu sıyrıklar iplerden mi oldu?"

"Hayır! Kaçıp taş bir duvarın altına sakladım. Taşlar kolumu sıyırdı. Başka bir *gaco* onları uzaklaştırdı." Kızardı. "Ama hepsinden nefret ediyorum."

Emilian kardeşine sarıldı. "Seni hangi *gaco*lar yatağa götürmeye çalıştı, Jaelle?"

Kardeşinin gözlerindeki tereddüdü gördü. "Artık seni korumak için buradayım. Kim olduklarını sen söylemezsen, ben bir şekilde öğrenirim."

"Sen bir *didikoi*'sin. Eğer İngilizlerin peşine düşersen, şerifleri ve daha güçlü lordları senin peşine düşer."

"Bana hiçbir şey olmaz," diye yalanladı sakince. Kardeşini ikna etmek için de gülümsedi. "Ben burada bir lordum, Jaelle. Bir vikontum."

mobildepo.com

Jaelle duraksadı. "Beyaz Geyik'teki hancı ve Bill adında kahverengi saçlı, şişman bir *gaco*."

"Gel de şu sıyrıkları temizleyelim," dedi. Sonunda içindeki nefretin ve öfkenin doruğa çıkmasına izin verdi.

İntikam için sabırsızlanıyordu.

Hırsını, yoluna çıkacak ilk İngiliz erkekten veya kadından alacaktı.

mobildepo.com

YEDİNCİ BÖLÜM

KİTAP YATAĞIN ÜZERİNDE, açık bir şekilde öylece duruyordu. Okumaya çalışmıştı ama odanın şöminesindeki alevler gibi dans eden ve bulanıklaşan kelimeleri göremiyordu.

Ona bir şeyler olmuştu.

Ona olan şey Emilian'ın ta kendisiydi.

Krem rengi ipek ve şifondan yapılmış, kısa ve açık omuzlu elbisesinin içinde, inci ve pırlanta takılarını takmış, bukleli saçları tepesinde toplanmış halde Ariella, yatak odasının açık camının önünde duruyordu. Nabzı hızla atıyordu. Gecenin soğukluğuna karşın vücudu çok sıcaktı. Yüzünün iki yanma düşen saç tutamları sırılsıklamdı.

Öğlen gizlice kiraladığı şoför, Rose Hill'in girişinin biraz ilerisinde onu bekliyordu. Emilian'ın yanına gitmeye henüz karar vermemişti. Onu yavaşça tanımayı ve ilişkilerini usulca bir aşk ilişkisine dönüştürmeyi tercih ederdi ama şoförü de her ihtimale karşı tutmuştu.

Çok önemli ve hayatını değiştirebilecek bir karar vermek üzereydi. Tehdit edilmişti, uyarılmıştı, gelmemesi gerektiği açık açık söylenmişti. *Sen karşı koymayı bile istemeyeceğim, müthiş bir cazibesin. Seni kirletmek istiyorum!*

mobidepo.com

Tabii ki istiyordu. Güçlü bir erkekti. Ariella'nın ailesindeki her erkek, evlenene kadar hovardalığın kitabını yazmıştı. O Ariella'ya ne kadar çekici görünüyorsa, kendisi de ona o kadar çekici geliyordu. Ama bu sadece fiziksel bir çekim değildi; aralarında neredeyse manyetik bir çekim vardı. Bu tek taraflı olamazdı. De Warenne ailesinde bu, aşkın başlangıcı olarak kabul edilirdi. Ama Emilian bunu bilemezdi.

Ona karşı böyle hissederken yanma nasıl *gitmezdi*? Birbirlerine âşık olacaklarına veya şu anda bile âşık olmaya başladıklarına bu kadar eminken; hayatının erkeğini bulduğuna inanırken...

Vücuduna yapışan korsajım çekiştirerek açık camdan dışarıya baktı. Kalbi hızla atıyordu. Yıldızlara baktı ama gördüğü onların parlak ışığı değil, önceki gecenin kamp ateşiydi. Bir şeyler duymak için çabaladı. Yeterince çabalarsa, gitarın duygu dolu sesini Woodland'den duyabileceğini düşündü.

Ama orası arabayla bir saatlik mesafedeydi. Tek duyabildiği, bir baykuşun sesi ve önceki gecenin yankısıydı.

Zaten ihtiyacı olan şey müzik değildi. Ah, artık bunu anlamıştı. Gözlerini kapadı, Emilian'ın ellerini sıcak ve ıslak teninde hissetti.

Onu ateşin yanında durup doğuya bakarken hayal edebiliyordu; onun da kendisini düşündüğünden emindi. *Woodland'deydi, en az kendisi kadar ateşli ve heyecanlı bir şekilde Ariella'yı bekliyordu.*

Ariella yatağına uzandı. Tamamen yabancı ve farklı kültürden bir adama âşık oluyordu. Onun için, kendileri için savaşması gerekiyordu. Bu bir başlangıç olmalıydı, sadece bir geçiş veya son olamazdı. Romanlar gittiğinde onun burada kalacağından emin olmalıydı.

Sevgilileri alıkoymak Roman tarzıydı.

Titredi. Buna cesaret edebilir miydi? Neden edemesindi ki? Margery ve Dianna gibi değildi; onlar böyle bir şeyi hayal bile edemezlerdi. Genç adamla hem arkadaş hem de sevgili olmak istiyordu. Kasabada geçirdiği günden sonra Emilian'ın hayatını anlamaya başlamıştı. Romanlar yaşadıkları her günün cezasını çekiyorlardı.

mobildepo.com

Kendi annesinin halkı da böyle acılar çekmişti. Roman ve Yahudilerin tarihleri şaşırtıcı ve trajik benzerlikler taşıyordu.

Çok gururlu ve kuvvetliydi ama o sert görünüşünün altına ne yatıyordu? Bu öğlen, iki Roman çocuğun, o çirkin tabelaları görmezden gelerek yoldan geçenlerden para dilenmeleri Ariella'nın çok zoruna gitmişti. Kimsenin böylesine bir nefret ve önyargıdan etkilenmemesi mümkün değildi.

Senin masumiyetini bozsam bile sana aşkla karşılık vermeyeceğim. Arkadaş olmayacağız... Hiçbir zaman arkadaş olmayacağız. Sana tutkudan, hazdan başka hiçbir şey vermeyeceğim; sonra da vedalaşacağız.

Yanılıyordu. Sevgili olmaya cesaret edebilirlerse, beraber geçirecekleri bir gece çok şeyi değiştirebilirdi. Alexi kadınların erkekleri yataktan yönettiğini söylememiş miydi? Sevgilisi olursa, genç adam yumuşayabilirdi. Bu Ariella'nın istediği başlangıç olabilirdi. Emilian tamamen yumuşayabilirdi; babasının Amanda'yla, Ty amcasının da Lizzie'yle olduğu gibi. Bu tek geceden sonra, havaya aşk kokusu yayılabilirdi. Bu geceden sonra, bir gelecekleri olabilirdi.

Kararını vermişti. Dolabına yürüyüp kapısını açtı, içinden bir şal alıp elbisesinin üzerine attı. Eğer birisi onu evden kaçarken görürse, mutfakta atıştırmalık bir tatlı aradığını söyleyebilirdi. Bu geceden sonra Emilian ülkeden ayrılmayı, onu terk etmeyi istemeyecekti.

ARIELLA SÜRÜCÜYLE ARASINDAKİ CAMI tıklatınca sürücü, bir atın çektiği arabayı durdurdu.

Dolunay gecenin karanlığında yıldızlarla ışıldayan gökyüzünde parlıyordu. Woodland uzun, ıssız bir yolun sonunda, ana yola yakın birkaç ek binasıyla koyu gri bir gölgeydi. Tam önünde Roman kampının parlak ateşlerini görebiliyordu. Gitar ve keman seslerini duydu. Müzik, hatırladığından daha şehvetli ve çok daha büyüleyiciydi.

mobildepo.com

Ariella derin bir nefes aldı. Arabadan inip şoförü gönderdikten sonra bu işin dönüşü olmayacaktı. Ama artık geri dönmeye niyeti yoktu. Bu yolda, Emilian'la devam edecekti.

Titreyerek arabanın kapısını açtı, aşağıya indi. Kararlılığına rağmen, daha önce hiç bu kadar heyecanlanmamış, endişelenmemişti. Çok büyük bir risk alıyordu.

Şoföre zoraki gülümser gibi oldu, ilgisi çoktan kampın çevresine ve içeride yanan ateşe kaymıştı. *Çok yakınındaydı, onu bekliyordu.* Bundan emindi. "Teşekkür ederim."

Şoför yan yan baktı ve "Beklememi istiyor musunuz, hanımefendi?" diye sordu.

Adını şoföre söylememişti. Şoför biraz zekiyse kim olduğunu rahatlıkla anlardı ama sadece bir ziyaretçi olduğunu düşünmesini diliyordu. Kim olduğunu anladıysa, itibarından geriye pek bir şey kalmayacaktı çünkü bir hanımefendinin bu saatte gizlice dışarıya çıkmasının tek bir nedeni olabilirdi. Hiç umurunda değildi ama bu ilişki ailesinin kulağına giderse onları çok üzerdi.

Onları sonra düşünebilirdi. Bu düşünceleri kafasından attı.

Şoför yine yan yan baktı, dizginleri çekti ve at ilerlemeye başladı.

Ariella'nın kalbi hızla atıyordu, şalını indirdi. Göğüslerinin arası terden ıslanmıştı. Vücudu heyecandan uğulduyordu. Nefes nefese yoldan karşıya geçmeye başladı, dar ayakkabılarının zarif topuklarıyla zar zor yürüyordu ama bu da umurunda değildi. Önemli olan bu başlangıçtı.

Adımları genişledi. Koşmaya başladı. Araba yolunu geçti. En dıştaki vagonlara döndü, ateşten gelen ışık artmıştı ve yürüdüğü yolu daha rahat görmesini sağlıyordu.

Romanların otlayan atlarının önünden geçti. İlk vagona ulaştı ve hızla onu da geçti. Alevlerin ışığına yaklaştığında saklanmak aklına bile

mobildepo.com

gelmedi. Birden durdu, zor nefes alıyordu ve artık dans eden yarım düzine kadar Roman görüyordu. Emilian onların arasında değildi.

Müzik bir önceki geceden daha egzotik, daha yumuşak ve daha ateşliydi; tempo, iki sevgilinin, aşk fırtınası başlamadan önce, birbirlerini yavaşça ve şehvetle okşaması kadar yavaştı.

Ve sonra onu gördü. Uzaktan kendisine bakıyordu.

Kendisini beklediğini biliyordu.

Gözleri kurşuni kor gibiydi. Bakışları kenetlendi.

Ariella nefes almayı unuttu. Emilian kampı gerisinde bırakıp ona doğru yürümeye başladı.

Müzik kesilmişti sanki. Adımlarını özenle uzun uzun atıyor gibiydi ama acelesi de yoktu. Emilian, Ariella'nın hayalini kurduğu o baştan çıkarıcı gülüşünü takınmıştı. Bütün vaatlerinden şehvet akıyordu.

Nefes alması gerektiğini hatırladı. Şimdi Emilian'ı inceliyordu. Uzun kollu, kırmızı bir gömlek, dar siyah pantolon giymiş ve siyah bir kuşak takmıştı. Kırmızı gömleğinin boynundaki bağ açık bırakılmıştı. Emilian yürüdükçe bu açıklık, sert ve kabarık göğsünün ortasındaki çukuru gözler önüne seriyordu.

Ağır bir baskı hissetti. Çok sıcaktı ve iç çamaşırlarının altındaki nemi hissetti. Artık şaşırmıyordu.

Emilian tam önünde durdu ve Ariella misk, viski, limon ve erkek kokusu aldı. Birbirlerine dokunmasalar da ondan gelen sıcak hava dalgalarını hissedebiliyordu. Emilian'm sık ve uzun kirpikleri yavaşça alçaldı. "Yemi yuttun yani?" diye mırıldandı.

Ariella konuşabileceğinden emin değildi. "Sabaha... gitmiş olabileceğinizden... korktum."

Kirpikleri yükseldi. Kurşuni kor gözleri Ariella'yı yaktı. "Uyarılarımı biraz olsun düşündün mü, tatlım?" Elini kaldırıp parmaklarını Ariella'nın yanağında gezdirdi.

mobildepo.com

Zevk bedenindeki her bir sinirden geçiyor, yüzünden boynuna, göğüslerine doluyordu. Meme uçları sertleşti. Cevap vermesi imkânsızlaştı.

Emilian biliyordu. İşaret parmağını genç kadının boynuna kaydırdı. Teninin altında nabzı hızla atıyordu.

"Gelmeni çok istedim," diye fısıldadı.

Ariella dudaklarını ıslattı, yutkundu. "Gitmene izin veremem."

"Bu gece sensiz hiçbir yere gitmiyorum."

Aslında Ariella'nın söylemek istediği bu değildi ama önemi yoktu. "Bu gece geleceğimi biliyor muydun?"

Yanağını okşadı. "Evet."

Ariella dudaklarını avucunun içine bastırdı.

"Güzel," diye fısıldadı, "cesur ve gözü pek."

Dilini genç adamın tuzlu avuç içinde gezdirirken gözlerini kapadı. Bayılacak gibiydi. İçinde biriken arzu onu yiyip bitiriyordu. Düşünmek, konuşmak imkânsız gibiydi. "Daha önce hiç böylesi bir cesaret sergilememiştim." Emilian elini boğazına ve köprücük kemiğine indirirken, Ariella ona baktı.

"Biliyorum." Parmakları teninde oynuyordu. "Nasıl daha cesur olabileceğini bu gece bitmeden sana öğreteyim mi?"

"Bana istediğin her şeyi öğretebilirsin," derken derin bir nefes aldı.

Gri gözleri parıldarken, yüzünde güzel bir gülümseme belirdi. Ariella'nın elini tutup kaldırdı. Dudaklarını parmak uçlarında gezdirdi ve daha tatlı bir zevk vücudunu sararken, içindeki alevler körüklendi. "Asla reddedemeyeceğim bir davet."

Emilian dudaklarını Ariella'nın avucunun içinde gezdirirken Ariella öylece durdu. Emilian yavaşça dikleşti ve Ariella'yı nazikçe kendine çekti. Bir elini beline doladı; diğer eli kıyafetinin üstünden göğüslerine kayarken, dokunuşları alev gibiydi. Parmakları boğa-

mobidepo.com

zından geçerken Ariella hafifçe inledi. Emilian, Ariella'nın saçından bir firkete çıkardı ve ona gülümsedi. Sonra bir firkete daha çıkardı.

Saçlarını açıyordu. Ariella titredi.

Birkaçını daha çıkarıp bir kenara attı. "Bir gecede yapabileceklerim kısıtlı," diye mırıldandı; gülüşünde Ariella'nın anlamadığı birçok sır saklıydı. "Ama bir gecede sana elimden gelen her şeyi öğreteceğim." Biraz daha firkete çıkarıp yere attı. "Umarım kendini sonsuz hazza hazırlamışsındır." Ellerini genç kadının buklelerine daldırdı.

Ariella, kendini serbest bırakıp içindeki arzuya teslim etti. Emilian'ın elleri saçlarında geziniyor, aralarını açıyor, buklelerini ayırıp gevşetiyordu. Başını okşadığı her an, Ariella'nın başı, yüzü, omuzları geriliyordu. Vücudu ihtiyaç içinde zonkluyordu. Dizleri güçsüzleşmişti, belki de bükülmüştü çünkü Emilian onu tutuyordu.

Ariella, "O halde bir gece yeterli olmayacak," diye fısıldadı, ellerinin sırtında dolaştığının farkındaydı. Onu çok sıkı tutmuyordu ama bu pek önemli değildi. Emilian'dan gelen sıcaklık çok yakıcıydı.

"Haklı olabilirsin," dedi ama sesinde yumuşak, şehvetli bir kahkaha vardı. "Bize bir gece yetmeyebilir, prenses."

"Beni öpmeyecek misin?" diye yalvardı, nabzı hızla atıyordu.

Emilian güldü. "Öğreneceğin ilk şey, sabır." Gülümsemesi yok oldu. "Sanırım seni şu an, burada hazzın doruklarına çıkarabilirim. Deneyelim mi?"

Ariella korkup korkmaması gerektiğine karar veremeden, öylece baktı.

Emilian belinden kavrayıp onu kendine çekti; aralarındaki etek katmanları olması artık fark etmiyordu. Dudaklarını Ariella'nın boynuna götürdü. Ariella gözlerini kapadı, şiddetle titriyordu. Haz etrafını sardı.

mobildepo.com

Emilian'ın elleri daha da aşağıya kaydı. Kalçasını kavradı, onu yukarıya ve kendine doğru sertçe çekti. Ariella, genç adamın sertliği karışsında kendi kasılmalarını hissetti. Nefes nefeseydi.

Dili Ariella'nın boynunda gezinirken, parmaklarını beline bastırdı. Ariella sertleşen erkekliğini eteğinin üzerinden hissetti. Dudakları Ariella'nınkilere kaydı.

Ariella kollarını Emilian'ın boynuna doladı ve genç adamın tatminle homurdandığını hissetti. Ariella hazdan körleşmişti; bir bacağını Emilian'ın beline doladı ve Emilian genç kadının eteğini yukarıya sıyırıp aralarından çıkardı. Ariella'nın sırtı bir sertliğe dokundu, bir vagona dayanmıştı. Emilian kasığındaki kabarıklığı Ariella'nın kasığına bastırdı. Parmaklarıyla iç çamaşırını gürültüyle yırtıp araladı.

Emilian üzerine yaslanıp onu okşarken Ariella hazla inledi. Kasılmaları azaldı. Hızla atan kalbi yavaşladı. Omurgası yok olmuşçasına gevşemişti. Teni alevler içinde yanarken, Emilian onu kendi vücudundan ayırmadan aşağı kaydırdı ve ayaklarının yere basmasını sağladı. Bir anlığına onu öylece tuttu.

Yeniden delirmeye başlıyordu ve Emilian'ın sıcak, kaslı vücudunun, kendi vücuduyla birlikte durmaksızın titrediğini hissetti. Ariella hâlâ acı çekiyordu. "Ah," diye fısıldadı.

Emilian'ın gözleri parladı ve Ariella'yı kucağına aldı. "Bu sadece başlangıç," dedi kalın bir sesle, onu uyarırcasına. Emilian kamptan uzaklaşıp eve yürümeye başladı. Uzun, sert ve hızlı adımlar atıyordu; Ariella onu sıkıca tuttu. Ona bakarak yumuşakça, "Artık fikrini değiştirmen için çok geç," dedi.

Hareketini yanlış anlamıştı. "Fikrimi değiştirmiyorum," dedi. Emilian'ın gözlerinde bir parıltı belirdi. Bu parıltı rahatlama hissinden de olabilirdi, ümitsizlikten de. Ariella bu düşüncelerden kurtuldu. "Nereye gidiyoruz?"

Emilian ona ateşli bir bakış attı. "Seninle yatakta sevişeceğim."

mobildepo.com

Tercih ettiği kelimeler yüzünden Ariella'nın kalbi yerinden oynadı hatta küçük bir panik bile başlamıştı. "Öylece içeriye girip bir oda isteyemeyiz ya," dedi.

Şimdi de ona bir kadının görebileceği en vaat dolu gülümsemeyle bakmıştı. "Nedenmiş? Woodland'in sahibi bu gece evde değil."

Vücudu bir külçe gibi ağır ve alevler içindeyken sersemlediğini hissetti. Emilian, üzerinde bıraktığı etkiyi biliyordu; tatminle gülümsedi, adımları iyice hızlandı. Ariella genç adamın göğsünü öpmek için kafasını çevirdi. Emilian'ın şaşkınlıkla gerildiğini hissetti.

Teni yine tuzluydu. Göğüs kasının altına bir öpücük kondurdu. Dudaklarını biraz orada gezdirdi. Sonra yüzünü tenine sürttü. Bu gece bitmeden, vücudunun her bir santimine sürtünmek istiyordu.

Emilian artık zor nefes alıyordu. Merdivenlerden çıkıp terasa ulaştı. "Hiç tecrüben olmadığına emin misin?"

Ariella, göğsünün sert ve sıkı ucunu öptü. "Konuşmak istemiyorum." Diliyle göğüs ucunun tadına baktı.

Emilian kapıyı omzuyla açarken vücudu biraz daha gerildi. "Yürüyebilirim," dedi yavaşça Ariella, kimsenin onları fark etmemesi için fısıldıyordu.

"Ben kucağımda olmandan çok memnunum," dedi sertçe, sesini alçaltma ihtiyacı duymadan. Onu kollarında biraz daha sıkıca kavradı.

Yakalanmak umurunda değil gibiydi. Ariella, genç adamın evi çok iyi bildiğini fark etti ama ona bunun nedenini soramadı. Birilerinin duymasından korktuğu için konuşmak istemiyordu. Bir kitaplık gölgesi gördü ve kütüphaneden geçtiklerini anladı.

İyi aydınlatılmış bir koridora girdiler. Emilian hiç duraksamadan sağa döndü. Bir dakika sonra diziyle bir kapıyı iterek açmıştı. "Şimdi ayakta durabilirsin ama kısa bir süre için," diye mırıldandı ve Ariella'yı yere bıraktı.

mobildepo.com

Ariella kendisini güzel döşenmiş bir yatak odasında buldu. Büyük, dört direkli yatağa baktı. Kapıyı kilitleyen Emilian dudaklarını bükerek Ariella'ya arkadan sarıldı.

"Ateş yakayım mı?" diye sordu, doğrudan ona bakıyordu.

Ariella yavaşça kafasını salladı. "Hayır. Zaten çok sıcağım."

Emilian'ın burun delikleri genişledi. Ariella'nın üzerindeki nemli ipek korsajı, genç kadının sözlerini kanıtlarcasına yapış yapış olmuş teninden ayırırdı. Emilian'ın da kırmızı gömleği vücuduna yapışmıştı.

Ariella, kırmızı gömleğinin altında inip kalkan göğsünü görünce titredi. Tek bir lambadan gelen ışığın altında cildi bakır rengindeydi. Bakışlarını biraz daha aşağıya kaydırdı. Manzara karşısında soluğunu tutamadı. Siyah pantolonunun içindeki kabarıklık o kadar barizdi ki, ışıkta parlıyordu. "Daha önce hiç bir erkeği çıplak görmedim," diye fısıldadı, yanaklarının kızardığının farkındaydı. "Ama heykeller gördüm."

Emilian o güzel gülümsemesini takındı. "Bu gece bakacağın ve dokunacağın, bir heykel olmayacak..."

Ciğerlerindeki bütün hava dışarı çıktı. "Sana dokunmak istiyorum Emilian, hem de çok."

"Biliyorum." Yüzü sertleşti.

"Emilian, artık oyun oynamayalım." Neredeyse, *çabuk ol,* diyecekti.

"Ama bu bir oyun değil," diye fısıldadı, yavaşça elbisesin arkasındaki düğmelere uzandı. "Bu, ön sevişme hayatım." Dudakları ensesine değdi.

Ariella beklentiyle sersemledi. Emilian elbiseyi kolaylıkla açıyordu; bunu öyle ustaca yapıyordu ki, Ariella bunu düzinelerce sevgilisine daha yaptığını biliyordu. Bu düşünceden nefret etti. Diğer sevgililerine de *hayatım* veya *prenses* diye sesleniyor muydu? Ama parlakları omurgasında gezerken, bunların hiçbir önemi yoktu.

mobildepo.com

Zihnini okumuş gibi, "Yatağında tecrübesiz bir erkek istemezsin, değil mi?" diye sordu boğuk bir sesle. Elbisesinin korsajı beline düştü.

Emilian, onun korsajının üzerinden çıkan ve ince, ipek iç gömleğinden belli olan göğüslerine baktı. Parmakları çıplak omuzlarında öylece duruyordu. Yukarı bakmadan genç kadının omuzlarını sıkıca kavradı ve dudakları birbirine kenetlendi. Emilian'ın dudakları sertti, şaşırtıcı bir sakinlikle Ariella'nın tepki vermesini bekliyordu. Birden dudaklarını açarak Emilian'a karşılık verdi. Başka bir seçenek yoktu, başka bir seçenek istemiyordu. Emilian'ı istiyordu.

Dili yavaşça içeriye kaydı. Parmaklarını Ariella'nın saçlarına daldırdı ve onu yavaşça duvara itti. Ariella zevkle inledi ve Emilian'ın erkekliğini eteğinin üstünden hissettiği anda alevler vücudunu sardı. Emilian ritmik bir şekilde hareket ediyordu.

Ariella'nın başı döndü, vücudunun her bir santimi ağırlaştı. Artık öpüşmekten daha fazlasını istiyordu.

Emilian dudaklarını ondan uzaklaştırdı. "Çok arzulusun, *gacı*," diye fısıldadı.

Ariella yukarıya baktı ve gerilmişti. Sesi yumuşak ve baştan çıkarıcıydı ama gözleri çok vahşiydi, çıldırmış gibi bakıyordu. Ariella bu ani kafa karışıklığıyla bir kez daha ürperdi.

Acımasızca baştan mı çıkarılıyordu?

Ama bu tatsız fikri düşünmeye fırsat bulamadan, Emilian'm dudakları birden onunkilere yapıştı. "Hayır." dedi Emilian yumuşak bir tonda. Öpüşmeleri devam ederken birden eteği ikisinin arasından ayaklarının dibine düştü. "Benden kaçamazsın." Dudakları, hızla atan nabzının üzerinden köprücük kemiğine kaydı.

Her tarafını alevler sarmıştı. Ani şüphesini unutmuştu ve ellerini kaslı kollarında gezdirmeye başladı; öpüşürlerken Emilian'ın gömleğini çıkarmış olduğunu fark etti. Ariella, Emilian'ın sırtındaki sert ve kabarık kaslarına ulaşamadan, Emilian dudaklarıyla göğüs

mobildepo.com

uçlarını kavradı, sonra biraz daha aşağıya kayıp dizlerinin üzerine çöktü ve Ariella'nın kalçasını duvara yasladı.

Ariella, genç adamın ne yapacağını anlayınca hareketsiz kaldı; kalbi hızla atıyordu. Sonra Emilian yüzünü yakınlaştırdı ve Ariella, onun nefesini yırtık çamaşırından hissetti; ipeksi dokunuşuyla zevkten sarsıldı. Yanağını onun kasılmalarla titreyen tenine değdirdiği anda Ariella kendini kaybetti. Emilian'ın omuzlarını sıkıca tuttu.

Emilian'ın gülümsediğini hissetti ve Emilian dudaklarını onun hassas kadınlığına sürttü. Ariella çığlık attı. Bacakları güçsüz düşüp ayakta duramaz hale geldikçe Emilian dudaklarını ıslak ve sıcak tenine daha çok bastırıyordu. "Benim için gel," dedi belli belirsiz, dilini gezdirirken.

Ariella umutsuzca inledi, bu yoğun hisse dayanmakta zorlanıyordu. Böyle bir şeyi hayal bile etmemişti. Emilian'ın hareketleri yavaşladı, Ariella'nın kabarmış dudaklarına mükemmel bir yumuşaklıkla defalarca dokundu; Ariella hazla kendinden geçti.

Ariella şimdi gerçekliğe ve odaya dönüyordu; Emilian'sa karşısında durmuş onu avuçluyordu. Bir dakikalığına Ariella'yı tuttu ve yerli dilinde ona, anlayamadığı ama baştan çıkarıcı olduğu belli olan bir şeyler söyledi. Sonra dudaklarına yapıştı, bu öpücük yoğun ve ateşliydi. Genç adam bu öpüşüyle ürperdi.

Ariella'yı çekip kucağına aldı ve yatağa götürdü. "Çok güzel bir *gacı*sın, her erkeğin hayallerindeki prensessin," diye fısıldadı, onu yatırırken gözleri birbirine kenetlenmişti.

Ariella belirsizlikle gerildi. Emilian'ın bakışları soğuk ve sertti. "Emilian?"

Emilian gülümseyerek yanına oturdu, kirpikleri alçalıyordu; elleri Ariella'nın omuzlarındaydı ve öpüşmeye başladılar. "Düşünme... Buraya bunun için geldin."

Ariella tereddüt etti. Buraya yeni bir başlangıç için gelmişti, arkadaşlık, tutku ve aşk dolu başlangıç için. Rahatsız edici bir şüphe baş

mobildepo.com

göstermişti ama Emilian genç kadının iç çamaşırlarını, dudaklarıyla ellerini takip ederek çıkarıyordu. Ariella hâlâ tam emin olamasa da ona sarıldı. Emilian dikleşti ve ellerini kuşağına götürdü.

Ariella kendisinin çırılçıplak, Emilian'ınsa yarı giyinik olduğunu fark etti. Emilian kuşağını çıkarıp bir kenara attı ama gözleri Ariella'nın çıplak vücudundaydı. Ariella bir örtüye uzanmak yerine öylece yattı. "Seviş benimle, Emilian," diye fısıldadı.

Emilian geriye çekilir gibi oldu. Başka tarafa bakarak pantolonunu ve botlarını çıkardı. "Yatakta asla acele etmem."

Ariella konuşamıyordu, tek yapabildiği kaslı, mükemmel vücuduna bakmaktı. *Emilian kelimelerle ifade edilemeyecek kadar güzel ve göz alıcıydı.* "Benim için sorun değil."

Bu lafın hoşuna gittiği genç adamın gülümsemesinden belliydi. "Sen istediğin kadar bakabilirsin," dedi, "ama benim başka planlarım var."

Ses tonu sakin ama bakışları acımasızdı yine. Bir an, sevişmeye değil, savaşa giden bir adam gibi göründü. Şehvet vadeden, baştan çıkarıcı gülümsemesi neredeydi? Neden Ariella'yı sarsan ihtiyaç duygusuyla o da sarsılmıyordu?

Senin masumiyetini bozsam bile sana aşkla karşılık vermeyeceğim.

Ariella bir anlığına paniğe kapıldı.

Emilian'ın elleri vücudundaydı. İfadesi değişmişti, hem yumuşak, hem ateşliydi. Gülümsemesi kaybolmuştu. "Sana ihtiyacım olduğundan şüphen olmasın," dedi birden.

Sersemletici ifadesi yüzünden gitmişti. Müstehcen ve aç bir görüntüsü vardı. Ariella, Emilian'ın yanağına dokundu. Bu itirafıyla rahatlayarak, "Benim de sana ihtiyacım var," diye fısıldadı.

mobildepo.com

Bakışları çok yoğundu. "Kendime hâkim olmaya çalışıyorum. Yoksa seni yağmalarcasına sevmek istiyorum," diye fısıldadı. "Her erkeğin hayallerindeki prensessin derken ciddiydim."

Ariella biraz daha rahatladı. Onu acımasızca kullanmıyordu.

"Fikrini değiştirebilirsin ama buna hemen şimdi karar vermelisin."

Ariella çok şaşırmıştı; kendisine bir kaçış imkânı tanıdığını fark etmesi biraz zaman aldı. Kalbi patlayacak gibi atıyordu. Gülümseyebildi, yanağına dokundu sonra elini sert, kaslı göğsünden kasılmış karnına indirdi. Büyük, kasıntılarla sarsılan erkekliğini yavaşça okşadı.

Emilian'ın kurşuni gözleri parladı. Şiddetli bir ses çıkararak kollarını genç kadına doladı ve onu yumuşak yatağa, yastığa bastırdı. Yavaşça kendi vücudu da Ariella'nın vücudunu takip etti ve o ne olduğunu anlayamadan üzerine yerleşti. Ariella kendi inlemesini duydu.

Emilian'ın kirpikleri kapanmadan önce, bir anlığına göz göze geldiler. Ariella'ya tutundu ve ereksiyonuyla genç kadını okşamaya başladı. Islak, kaygan ve çok sıcaktı. Sürtünmeleri şok edici ve haz doluydu. Islak bir sıcaklıkla sarmalanmışlardı. Ariella bayılacak gibi hissetti. Buna ne kadar daha dayanabileceğini bilmiyordu.

Emilian onu bu sefer delirmişçesine öptü. Ariella kollarını ona dolayıp sıkıca sarıldı. Emilian'a sıkı sıkı tutunup ismini fısıldadı. Yalvarmış olabilir miydi? Emilian hareket ettirememesi için kalçasını sıktı ve ona Romence bir şeyler mırıldandı.

Ariella ne dediğini anlamıyordu ama kendisini yatıştırmaya çalıştığı belliydi. Onun için fark etmiyordu.

Emilian şevkle dudaklarına yapıştı. Aralarındaki sıcaklık yakıcıydı. Kasıklarındaki taleple ve Emilian'ın erkekliğinin yaptığı baskıyla boğulurcasına hıçkırdı. İster istemez gerildi.

"Hayır," dedi Emilian boğuk bir sesle, kafasını kaldırdı. "İçeri girmeme izin ver, Ariella."

mobildepo.com

Gözlerini kocaman açıp Emilian'a baktı. Emilian'ın gözleri niyetini belli ediyordu. İzin istiyordu. Ariella başını salladı, gözlerinden akan yaşların farkındaydı. Onu asla geri çeviremezdi.

Genç adam garip bir ses çıkarıp derinlerine doğru ilerledi.

Emilian inledi. Ariella'nın duyduğu haz o kadar fazlaydı ki, Emilian'ın içine girerken verdiği acıyı hissetmedi bile. Ariella'nın vücudu büküldü, Emilian'ınkiyle kenetlendi.

Emilian onu izliyordu ama bu Ariella'nın umurunda değildi. İçinde hissettiği baskı olağanüstüydü, inanılmazdı, hızla artıyordu. Ariella kendini ona bıraktı ve evrende savrulup parçalandığını hissetti. Artık Emilian'ın hızlı ve sert hareket ettiğinin farkındaydı, inlemeleri odada yankılanıyordu. Emilian bağırdı. Ariella onun yüzüne baktı. Tutkusu... biraz yabani, biraz yumuşak... zaferi... ihtiyacı... Çok yakışıklıydı... Her şey çok güzeldi. Yanağını öpüp ona sıkıca sarılarak, "Seni seviyorum," diye fısıldadı.

Emilian ona sarıldı, kasılmaları azalıyordu, yüzünü genç kadının yanağına dayadı. Onu duyduysa bile belli etmedi. Emilian'ın uzun, kumral saçlarını okşadı; mutluluktan uçuyordu.

Emilian yanına yattı. Ariella, yüzüne bakıp güzel gülüşünün tadını çıkarmak için ona doğru döndü ama Emilian gözlerini tavana diktiği için sadece profili görünüyordu. Hiç mutlu gibi değildi.

Panikledi.

Birden Ariella'ya doğru döndü. "Canını yaktım mı?" diye sordu kabaca.

Halinden nasıl memnun olmazdı? Genç adamın gözlerinde gördüğü şey suçluluk muydu? "Hayır. Çok güzeldi." Ariella'nın yüzünde, kalbinden gelen bir gülümseme belirdi. Yanağına dokunmak için uzandı ama bir anlığına, geri çekilip uzaklaşacağını sandı. Onun yerine kirpikleri alçalıp gözlerini sakladı.

mobildepo.com

"Emilian, ben iyiyim. Konuşamayacak kadar mutluyum," diye fısıldadı.

Ariella onun ne düşündüğünü bilebilmek istedi. Önce, cevap vermeyeceğini sandı ama Emilian elini yakaladı ve dudaklarına götürdü. Kirpiklerini kaldırdı ve ona gülümsedi.

Gülüşü gergin gözükse de, bir kıvılcım oldu. Emilian'a ne olduğunu soracaktı ki Ariella'nın elini alıp kendi geniş göğsüne götürdü, sürttü ve daha aşağıya kaydırdı. Sonunda genç kadına baktı.

Emilian'ın sıcak ve kaslı vücudu elinin altındayken düşünmek çok zordu ve genç adamın mesajı çok açıktı. Ariella'nın gözleri büyüdü. "Henüz bitmedi mi?"

Ariella'nın her daim seveceği, o güzel ve baştan çıkarıcı gülümsemesini takındı. "Daha yeni başladık. Seni şimdiden yordum mu?" Gözleri ışıl ışıldı.

Ariella elini genç adamın karnından aşağıya kaydırmaya başladı ve kaydırdıkça Emilian'ın vücudu gerildi, erkekliği sertleşti. Endişesini ve sorusunu unuttu. Paniği unuttu.

"Bazı İngiliz kadınlar da en az Romanlar kadar tutkulu."

Öylece sırtüstü yattı. "Demek ki bu bir sınav," dedi yumuşakça ve Ariella'ya uzun uzun baktı. "Senin ve benim tutkularımız için bir sınav."

mobildepo.com

SEKİZİNCİ BÖLÜM

ARIELLA SICAKTAN BUNALMIŞ bir halde uyandı. İlaçla bayıltılmış gibi hissediyordu. Gözlerini kırpıştırdı, vücudu uyuşmuştu ve nedense sızlıyordu; sonra birden kendine geldi.

Woodland'deki bir misafir odasında, Emilian'ın kolları arasında çıplak yatıyordu. Vücutları birbirine kenetlenmişti, bir bacağı Emilian'ın bacaklarının arasındaydı. Emilian'ın kolları ona dolanmıştı. Ariella'nın yüzüyse göğsünün biraz aşağısındaki kaburgasındaydı. Birden gece yavaşça, işini bilerek ve nefis bir şekilde kendisiyle seviştiğini hatırladı.

Hiç bu kadar mutlu olmadığını düşündü, muhteşem bir başlangıçtı. Soluk gri gündoğumunun odaya dolduğunu hissetti. Nefis bir arzu onu sarmaya başlasa da, gerçekten paniklemeye başladı. Ariella oturmak için dikleşemeden, Emilian ona sıkıca sarıldı. Ariella döndü ve genç adamın uyanık olduğunu, kendisini yakından izlediğini fark etti.

Ariella gülümsedi ama Emilian ona gülümsemedi. Onun yerine, gri ve dikkatli bakışları yüzünde, saçlarında ve göğsünde dolaştı. Emilian'm yeniden sevişmeye hazır olduğunu anlayınca, "Gitmem gerek," diye fısıldadı.

mobildepo.com

Emilian sonunda gülümsedi. "Gerçekten mi?" Onu kendine çekti ve üzerine çıktı.

Ah, asla gitmemek istiyordu! "Emilian..." dedi, gözlerinde anılar canlanıyordu. Güneş yakında doğacaktı ve Ariella'nın, sanki geceyi evde geçirmiş gibi, Rose Hill'de, kendi yatağında olması gerekiyordu. Çalışanların günlük işlerinin başına geçtiklerini görüyor gibiydi. Ailesi hep erkenden kalkardı. Alexi de. "Eve gitmem gerekiyor."

Burnunu Ariella'nın boğazında gezdirirken, bacaklarını dizleriyle ayırdı. "Beni bu halde nasıl bırakabilirsin?" diye mırıldandı baştan çıkarıcı bir tonla.

Daha cümlesini tamamlamadan içine girmişti bile.

Vücudu anında tepki verdi, Emilian onu çok iyi eğitmişti. Dolgun kadınlığının içinde yavaşça hareket ederken, boynunun yanından kendisine gülümsediğini hissetti. Gitmesi gerekiyordu... Ama hazzın sıcaklığı onu alıkoyuyor, karşı koyulamaz oluyordu. Ellerini Emilian'ın boynunun arkasında kilitledi. "Seviş benimle," diye fısıldadı vahşice.

Gri gözleri alevler içindeydi, dudakları kenetlendi.

PARLAK GÜNEŞ IŞIKLARINA UYANDI.

Çok yorgundu. Uyanmak istemiyordu, gözlerini elleriyle kapayarak sızlandı. Kolunun hareketi canını acıttı. Yine de uyanmaya ve ne kadar yorgun olduğunu fark etmeye başladı. En mahrem yerleri şişmiş ve acı içindeydi. Birden önceki geceyi hatırladı. Gözlerini açtı ama yatağın öbür tarafı boştu.

Camdan içeri süzülen ışığa bakılırsa gün öğlene yaklaşıyordu. Dehşet içinde oturdu. Emilian onu neden uyandırmamıştı?

Önceki gecenin hatıraları zihninde uçuşmaya başladı. Neden acı çektiği ortadaydı. Emilian muhteşem ve doyumsuz bir sevgiliydi ama kendisi de pek tatminkâr sayılmazdı. Kızardı.

mobildepo.com

Ariella öylece oturmuş, yaşananları düşünürken kalbi çılgınca atıyor ve bedeni titriyordu. Artık sevgili olmuşlardı. Bu hayatlarının geri kalanının başlangıcıydı. Öyle değil miydi? Gülümsemek istedi. Kalbi yerinden çıkacak gibiydi, çok âşıktı.

Emilian neredeydi? Bu kadar uyumasına neden izin vermişti?

Yırtık iç çamaşırlarının yerde olduğunu gördü. Elbisesi de orada duruyordu, öyle kırışıktı ki Ariella derin bir nefes aldı. Bu elbiseyle eve nasıl gidecekti? Biri onu görürse ne olacaktı?

Başını kaldırdı. Barok tarzı bir ayna yan duvardaki çalışma masasının üstünde duruyordu; aynada yabancı birini gördü.

Böyle görünüyor olamazdı. Darmadağın bir yatakta, çıplaktı. Vücudu haz dolu ve kızarmıştı. Karışmış saçları omzundan göğsüne düşüyordu. Mavi gözleri fazla parlaktı, dudakları şişmiş ve kızarmıştı.

Geceyi sevgilisinin kollarında geçirmiş bir kadına benziyordu.

Bir sandalye gıcırdadı.

Ariella çalışma masasına baktı. Gözleri açıldı. Emilian dolabın gölgesindeki yeşil bir kadife sandalyede oturmuş, sessizce kendisini izliyordu.

Ariella, onu selamlamak üzere gülümsedi ama Emilian ona karşılık vermedi. İfadesi mesafeli, sert ve dikkatliydi.

Huzursuzluk kalbini sızlattı. Gülümsemesinin solduğunu hissetti. Geri getirmeye çalıştı. Bir anda örtüye uzandı ve göğsüne çekti. "Günaydın. Emilian?"

"Günaydın." Sandalyeden doğruldu. Yorumlaması imkânsız olan ifadesi hiç değişmedi. Tamamen giyinikti ama üzerindekiler dün geceki kıyafetleri değildi. Düz beyaz bir gömlek, binici pantolonu ve çizme giymişti.

Kalbi sıkışıyordu, göğsünün içinde acı veriyordu. Neden gülümsemiyordu? "Ne yapıyorsun?"

Emilian sadece bakıyordu. "Seni izliyordum."

mobildepo.com

"Beni mi izliyordun? Neden uyumama izin verdin? Eve gitmem gerekiyor! Saat kaç?"

Kollarını kavuşturup yatağın ayakucuna ilerledi. Bakışları gözlerinden dudaklarına, sonra da saçlarına kaydı. "On buçuk," dedi düz bir sesle.

Ariella korkuyla bağırdı ama yataktan çıkmadı. "Eve gitmem lazım! Tanrım, beni yakalayacaklar! Emilian... seninle, bizimle ilgili şüpheye düşmeme neden oluyorsun. Seni kızdıracak bir şey mi yaptım?"

"Beni nasıl kızdırabilirsin ki? Muhteşem bir gece geçirdik."

Canı yandı, bu göğsünden yayılan bir acıydı. O ana kadar ses tonu, ifadesiz yüzünün aynası gibiydi. "Muhteşem bir gece mi geçirdik?" diye tekrarladı.

"Çabuk öğreniyorsun," dedi umarsızca, omzunu silkerek. "Muhteşem bir sevgili olacağını biliyordum."

Âşık olmuş bir adam gibi konuşmuyordu, hatta önemseyen bir adam gibi bile değildi. Ama Ariella'yı kullandığı bir nesne olarak göremezdi; diğerleriyle karşılaştıramazdı!

"Sana Woodland'in arabalarından birini ayarladım. Dışarıda seni bekliyor."

Ariella'nın gözleri büyüdü. Emilian'ın ifadesi değişmediğinde de bağırdı: "Eve saçım bu haldeyken, bu kıyafetlerle gidemeyeceğimi biliyorsun! Neler oluyor? Neden gülümsemiyorsun? Neden beni... bizi başından atar gibi konuşuyorsun?"

"Çok geç oldu. Artık gitmelisiniz... Bayan de Warenne."

Ariella'nın nefesi kesildi. "Adım Ariella!" Bütün gece boyunca adını sadece bir kere, tam olarak ilişkiye girdiklerinde söylediğini fark etti. "Muhteşem bir gece geçirdik, muhteşem bir başlangıçtı," diye bağırdı, kendi sesindeki ümitsizliği duyabiliyordu.

Emilian'ın ifadesi sertleşti. Ariella, ilk defa gözlerinde öfkeyi gördü. "Hangi başlangıçtan bahsediyorsun?"

mobildepo.com

mobildepo.com

Emilian döndü. "Sana hiçbir söz vermedim!" Gözleri öfkeyle parladı. "Sana bariz şekilde açıksözlü davrandım. Garip beklentilere kapıldıysan özür dilerim. Sana *kaçmanı* söylemiştim!" Sesi bağırma seviyesine kadar yükseldi.

"Ama düşündüm ki... Benim gibi hissettiğini düşünmüştüm!" diye yalvardı. Gözyaşlarının aktığını hissetti.

Emilian'ın yüzü gerildi. "Yanlış düşünmüşsün. Keyifli bir gece geçirmek istedim, başka bir şey değil. Ve aksini iddia edecek bir şey söylemedim." Dışarı çıktı.

Çok büyük bir hata yapmıştı. Emilian uyarılarında ciddiydi. Ona inanması gerekirdi. Kendisine karşı hiçbir şey hissetmiyordu. Bedenini soğukkanlılıkla ve acımasızca kullanmıştı.

Bacaklarının boşaldığını hissetti. Umurunda değildi. Masaya çarpıp onu devirerek yere düştü ve sertçe omzunun üstüne yığıldı. Canı acıdı ama umursamadı. Masanın patırtısını Emilian'm duymuş olması gerekiyordu ama geri dönmemişti.

Ariella yattığı yerde kıvrıldı.

DİKKATLİCE KÜTÜPHANESİNİN KAPISINI kapayıp kapıya yaslandı. Kalbi hızla atıyor, nefes alamıyordu.

Ariella'nm yüzündeki ifadeyi asla unutmayacaktı.

Budjo istiyordu, bir Çingene'nin dünyanın bütün kötülüklerine karşı aldığı intikamı istiyordu. Çocukken bir inek çalıp yüzünü boyadıktan sonra sahibine geri satmıştı. Stevan ona övgü dolu sözler söylemiş, Raiza onunla gurur duymuştu. Birini dolandırmaktan büyük keyif almıştı ve ineğin *gaco* sahibinin geceyi çiftliğinde geçirmelerine izin vermemesi, üçkâğıdı daha keyifli hale getirmişti. Çiftçi *budjo*'yu hak etmişti.

Ariella de Warenne'in de *budjo* olmasını istemişti. Raiza'nm, hatta Jaelle'in intikamı olmasını istemişti. Ona sahip olup sonra

mobildepo.com

kirletilmiş ve kullanılmış olarak *gaco*lara geri vermenin çok kolay olacağını biliyordu. Onunla ancak Çingene sevgilisi tarafından kullanıldığını bilmeyen bir ahmak evlenebilirdi artık.

Ama bir *budjo* olmayı hak etmiyordu ve Emilian bunu çok iyi biliyordu.

Önceki gece onunla, kemanıyla oynar gibi oynamıştı. Önceki gece Ariella onu sevdiğini söylemişti. Duymazlıktan gelmişti.

Onun sevgisini istemiyordu. Neden daha farklı bir kadın değildi; tecrübeli, sadece seks isteyen bir kadın? Neden bir erkeğin boş ruhuna bakıp canlı ve renkli bir şeyler bulabilen, o kocaman, mavi gözlere sahipti? Ariella'nın kafasının karışık olduğunu biliyordu; arzuyu aşk sanıyordu. Emilian ilk görüşte aşka inanmazdı.

Neden onun ilki olmak zorunda kalmıştı? Ariella neden sevgisini ilan etmişti?

Yerden tavana kadar olan kitaplığına uzandı. Bütün öfkesi ve gücüyle onu duvardan söküp ayırdı. Kitaplık düşerken ahşap büyük bir sesle çatlayıp ayrıldı; kitaplar yere düşen taşlar gibi gürültüyle her yere saçıldı. Sonra odadaki kargaşanın ortasında durdu, korkunç bir sessizlik çökmüştü.

Sadece onu kullanıp öylece *gaco*lara iade etmeyi istemişti. Daha farklı, tecrübeli bir kadın olsaydı, *budjo* çok kolay olacaktı ve Ariella da çok acı çekmeyecekti. Ama genç kadının hayatını mahvetmişti.

Bu girişiminin bütün sonuçlarını öngöremediğini fark etti ama çok geçti. Onun gibi bir kadını gerçekten kullanmak, istismar etmek ve incitmek istemediğini fark etti ama çok geçti.

Nefes almakta zorlanıyordu. Sanki Ariella'nın acısını paylaşıyordu. Sonra piyano sesini duydu.

Kalakaldı. Bu kadar güzel ve duygusal bir müzik duymamıştı. Bazen ruh haline göre içinden geldiği gibi çalardı. Şu anda, özellikle

mobildepo.com

de bu kadar hüzünlü ve büyüleyici bir melodiyi kimin çalabileceğini tahmin edemiyordu. Hasret dolu bir melodiydi.

Duyduğu melodideki acının derinliğini fark etti ve bir dakikalığına duraksadı.

Sonra melodi değişti. Yumuşak, hareketli, umut ve keyif dolu bir müzik başladı.

Kapıdan çıkıp müzik odasına ilerledi. İki kanatlı kapıyı itip açtı ve Jaelle'i piyanonun başında dalgın bir halde oturmuş, parmaklarını tuşlarda gezdirirken gördü. Gülümsüyordu ama gözlerinden yaşlar akıyordu.

Emilian gözlerini kapadı. Jaelle o anda keyifliydi ama hayatı acılarla doluydu.

Bütün Romanlar böyle yaşıyordu.

Emilian, de Warenne kadınını kullanarak doğru şeyi yapmıştı.

"AMAN TANRIM! NE OLDU BÖYLE?" diye bağırdı Margery.

"Kapıyı kapa," diye fısıldadı Ariella, bir örtüye dolanmış, pencerenin kenarında oturuyordu. Hiçbir şey hissetmiyordu. Şoka girdiğini düşünüyordu. Margery'yi çağırtmayı başarabilmişti ama sonrasında oturup sessizce dışarıyı izlemekten başka bir şey yapmamıştı.

Margery kapıyı kapadı, kolunun altında bir paket vardı. Gözleri kocaman olmuş, dağınık yatağa ve Ariella'nın yerdeki kıyafetlerine takılmıştı. Tekrardan Ariella'nın yüzüne baktı. "Sana bunu kim yaptı?"

Ariella, endişe dolu kuzenine baktı. "İyiyim," diye yutkundu. İğrenç bir şekilde kullanılmıştı ve hiçbir zaman iyi olamayacaktı.

Emilian'ı son gördüğündeki hali aklına geldi; o soğuk, vurdumduymaz ve acımasız tavrı.

Kalbine daha fazla acı saplandı.

Sersem bir romantik olduğunu çok geç fark edebilmişti.

mobildepo.com

Margery elindeki paketi bırakıp ona koştu. Ariella ayağa kalktı ve kuzeni onu kollarının arasına aldı. Margery'nin kollarında ağlamak istemesine rağmen, gözünde akacak yaş kalmamıştı. Geriye, göğsünü yakan bir acı kalmıştı. Belki bir gün Emilian'dan nefret edecekti, gerçi buluşurlarsa neler olacağını Ariella'ya önceden söylemişti.

"Hayatım..." Margery geriye çekildi ama Ariella'nın omzunu tutmaya devam ediyordu. "*Kim yaptı bunu?*" Yatağa baktı. Kuzeninin masumiyetini kaybettiği çok belliydi.

Ariella cevap veremedi. Emilian ne kadar korkunç bir adam olursa olsun, onun adını, böylesine büyük bir sır konusunda güvenebileceği Margery'ye bile söylemek istemiyordu.

Margery açıkça sakinleşmeye çalışıyordu. "Neler olduğunu ve bunu kimin yaptığını neden söylemiyorsun?"

Ariella gerildi. "Bir randevu için buraya geldim. Ona âşık olduğumu, onun da beni sevdiğini sanmıştım. Yanılmışım," diyebildi.

Margery soluğunu tuttu. "St Xavier'e ne zaman âşık oldun? Ve hatta ne zaman tanıştınız?"

Ariella'nın ızdırabı arttı. Aşkı tek taraflıydı. Artık onu sevemezdi. Duygularını adlandırması çok güçtü çünkü çok acı çekiyordu. "Neredeyse öğlen oldu. Fark edilmeden eve girmeme yardımcı olur musun?"

"Fark edilmeden mi? Ariella, baban seni St Xavier'le kesinlikle evlendirecektir!"

"Onunla evlenmek istemiyorum. Bana bunu yapan St Xavier değildi!" diye haykırdı, soğukkanlılığını kaybetmişti. "Roman'dı!"

Margery yutkundu. "O Çingene mi?"

Ariella örtüyü vücuduna iyice sararak pakete doğru yürüdü. Hem fiziksel hem de duygusal açıdan bitik olduğunu hissetti. "Evet, Emilian'dı."

Margery peşinden gitti. Paketi açtı, içindekileri çıkarıp, artık özellikle görmezden geldiği yatağa değil, küçük koltuğun üzerine

mobildepo.com

koydu. Kısa ve öz bir şekilde, "Bir önceki gün tanıştığın bir erkeğe âşık olduğunu nasıl düşünebiliyorsun, anlamıyorum," dedi.

Ariella gözlerini sildi. "Ailemizdeki herkes, er ya da geç, aniden âşık oluyor. Benim de bu gelenekten geri kalmadığım çok açık."

"Emilian'a âşıksın," dedi öncekinden daha yavaş ve cansız bir tonda.

"Öyle olduğunu sanıyordum!" diye bağırdı Ariella.

Margery ona sarıldı. "Ah, Ariella, ne diyeceğimi bilemiyorum! Çok ileri gittin... Ama baban onu da evliliğe zorlayabilir!"

"Daha önce hiç kimseden bu kadar etkilenmemiştim. Emilian'ı gördüğüm anda çarpıldım." Soluklandı. "Sanırım haklıydı. Bunun aşk değil, arzu olduğunu söylemişti. Ondan uzak durmam için beni uyardı. Ve ben hiçbir uyarısına kulak asmadım. Sevişirsek, ertesi gün arkasını dönüp gideceğini söylemişti." Titredi. Neden onu dinlememişti? "Anlaşılan âşık değilmişim. Sadece tutkuyla yanıp tutuşuyormuşum."

Margery'nin gözleri büyümüştü. Ardından hoşnutsuz bir duraksama oldu. Sonunda, "Seni uyardı ama sen yine de geldin, öyle mi?" diye sordu inanamayarak.

"Çok büyük bir hata yaptım." Ariella dudağını ısırdı. "Şimdi durup bakınca çok basit geliyor. Yakında gidiyor. Woodland'e gelirsem, aramızda bir ilişki başlayacağını düşünmüştüm."

Margery yüzünü ovdu. Sonra hararetli bir şekilde konuşmaya başladı. "Emilian gerçekten düzenbaz ve terbiyesiz biri ama en azından niyetini, ne kadar onursuz olursa olsun, sana açıkça söylemiş. Ondan uzak durmanı istemiş gibi görünüyor. Başka bir kadın olsa sözlerini ciddiye alırdı!"

Ariella acıyla gözlerini kapadı. Nasıl da iyi biliyordu...

"Ama her gün hata yaparız ve hiçbiri dünyanın sonu değildir. Seni giydirip eve götürelim, durumu da sonra beraber düşünürüz. İtibarını *koruyacağız*," diye ekledi kararlılıkla.

mobildepo.com

Ariella itibarını umursadığından pek emin değildi ama ailesi için durum böyle olmayacaktı. "Teşekkürler," diye fısıldadı.

Margery kuzeninin iç gömleğini, eteğini, üstüne de mavi elbisesini giymesine yardımcı oldu. "Onunla evlenir misin?"

Ariella ona baktı. Zihni durdu.

"Az önceki sözlerimde ciddiydim. Babana söylersen, Emilian'ı evliliğe ikna edecektir, bunu sen de biliyorsun."

Kalbi feryat etmeye başlamıştı. İçindeki kargaşayı anlayamıyordu. Eliyle göğüslerini kapadı. "Kafam karıştı Margery. Daha bir saat önce keyifle ve delilercesine âşık bir halde uyanmıştım."

Margery'nin benzi biraz daha attı.

"Emilian çok soğuktu, çok sakindi. Çok *zalimdi*."

Margery tekrardan sarılmak için ona doğru atıldı.

Ariella onu itti. "Hayır. Ben bir aptalım. Ailemizde herkesin sahip olduğu şeyi bulduğumu sandım; sonsuza kadar sürecek gerçek aşkı. Ama onun yerine, aşağılık bir ilişkiye adım atmışım. Canım o kadar acıyor ki doğru düzgün düşünemiyorum bile."

"Ailemizin bu efsanesinden bıktım artık," dedi Margery hararetle. "Çingenelerin Derbyshire'dan ne zaman ayrılacağını biliyor musun?"

Ariella, Margery'nin, kendi iyiliği için zoraki bir evlilik düşündüğünü fark etti ama eğer Emilian, Romanlarla beraber ortadan kaybolursa, bu mümkün olmazdı. "Romanların ne zaman gideceğini bilmiyorum. Emilian'a kimsenin zorla bir şey yaptırabileceğini sanmıyorum, babamın bile." Birden dizleri boşaldı ve bayılacak gibi oldu. Bütün planı suya düşmüştü. Emilian ne olursa olsun gidiyordu.

"Dün gece onunla seviştim," diye yutkundu, sersemlemiş ve ağlayarak. "Onu sevdiğimi söyledim. Ama o karşılık vermedi. Beni sevmeyen biriyle evlenemem." Margery'nin durumu anlamasını istiyordu. "Sen evlenebilir miydin?"

"Hayır," dedi Margery sertçe. "Evlenemezdim."

mobidepo.com

mobildepo.com

Margery döndü, birbirlerine baktılar. "En son ne zaman yalan söyledin, hem de ebeveynlerine, ailene?"

Ariella, "Başka şansım yok," dedi kararlılıkla. "Yalan söylemezsem, babam onu öldürür."

EMILIAN GRİ ATINI Beyaz Geyik Hanı'nın önünde durdurdu. Nefret dolu kelimelerin yazılı olduğu tabela hâlâ duruyordu. Atından inerken içi dizginlenemez bir öfkeyle doldu; aklına kardeşinin, gülümsemesini mahveden gözyaşlarıyla piyano başında oturuşu geldi. Atını bağlayıp içeri girdi.

İçerisi rutubetli, karanlık ve dumanlıydı. Bir düzine kadar adam masalarda ve barda oturuyordu. Kafaları ona döndü ve sohbetleri kesildi. Hancı Jack Tollman'ın bira servis ettiği bara baktı. Birinin onun melez olduğunu ve buradan atılması gerektiğini söylemesi ihtimaline gülümsedi. *Haydi bir denesinler bakalım.*

Onun yerine Jack tatlı bir bakış attı. "Beyaz Geyik'e hoş geldiniz, Lordum," dedi. "Bu tam da biralık bir öğlen, değil mi çocuklar?"

Barda oturan iki adam dalkavukça gülümseyerek kafa salladılar.

Emilian, arkasını döndüğü anda fısıltıların başlayacağından emindi. Onu ve *onun gibileri* aşağılayacaklardı. Gözleri Jack'in üstünde, yavaşça ilerledi. "El falına bakan kız nerede, Tollman?" diye sordu sakince.

Jack'in gülümsemesi kayboldu. "Görmedim, Lordum. Dün buradaydı. Müşterilerimi kandırdı, ben de onu gönderdim."

Barın üzerinden Jack'in rahatsız edici derecede yakınına uzandı. Adamın nefesi içkiden ekşimişti. "Falcı kimseyi kandırmadı," dedi yumuşak bir sesle.

"Özür dilerim, anlamadım," dedi Jack, açıkça huzursuzlanarak. "Tabii, o Çingene kaltak hakkında yanılmışız."

"O Çingene kaltak, benim *kız kardeşim*."

mobildepo.com

Jack'in yüzü bembeyaz oldu.

Emilian onu boynundan yakalayıp parmaklarıyla boğazını sıktı. Jack nefessiz kaldı. Emilian, Jaelle'in kendisini ellemeye çalışan bu adamlardan kaçtığını hayal etti. Zevkle boğazını daha da sıktı.

"D...dur!" diye yalvardı Jack Tollman.

"Ona dokundun, onun canını yaktın!" diye kükredi. Bu adamı öldürmek istiyordu.

Arkasından onu çekiştiren eller vardı. Onlara aldırmadan, müşteriler onları ayırmaya çalışırken, Tollman'ı barın üstüne çekti. Hancının gözleri korku ve panikle kocaman açılmışken, müşterilerin kendisine durması için bağırdıklarını duydu. Omzunu, kollarını ve bileklerini tutuyorlardı. Artık içerideki herkesin hancıyı kurtarmaya uğraştığının farkında olsa da Tollman'ı bırakmadı. *Haydi bir denesinler bakalım.* Tollman, Jaelle'e yaptığı şeyin cezasını çekecekti ve Emilian onun yavaşça ölmesini izleyecekti.

Birini öldürmek üzereydi.

Bu düşünce kafasında dolandı. Uzak bir yanı korkuya kapıldı.

Ama Raiza'nın boş bakan gözleri geldi aklına; Edinburgh'un taşlı yollarında, *gaco*lara kurban gitmiş, öylece yatıyordu.

Seni seviyorum, Emilian.

Ariella'nın tutku dolu itirafını duydu ama genç kadın gözünde, bıraktığı halde, yaralı, benzi solmuş, acıdan gözleri dolmuş haliyle canlandı.

Sakın yapma, Emilian.

Sanki Ariella yanında duruyordu, sesini o kadar belirgin duymuştu.

Tereddüt etti, elini gevşetti. Birden çenesine gelen bir darbeyle Tollman'dan uzaklaşmıştı. Odanın bir köşesine savrulmuştu. Tökezleyerek yere düştü ama hızla kalktı. Bu sırada Tollman'ın nefes nefese düşüşünü gördü.

"Jack'i öldürmeye çalıştı!"

mobildepo.com

"Katil Roman domuzu!"

Kalabalığın üzerine geleceğini fark ederek ayağa kalktı. Saldırıya hazırlanırken, sessizce, kalabalığın onun için tek bir laf daha etmesini arzuladı. Ortama sessizlik çöktü. Herkes ona düşmanca bakıyordu; herkes harekete geçmeye hazırdı.

"Kardeşime bir daha kimse dokunmayacak," dedi, kanlı dudağını silerek. "Yoksa karşınızda beni bulursunuz." Kapıya giderken, handakilerin aralarında Çingeneler ve hırsızlar hakkında mırıldandıklarını duydu. Kalabalığın, kendisini avının peşinden giden bir kurt gibi takip ettiğini hissetti.

Koşarsa kovalayacaklarını biliyordu. Onu paramparça etmek istediklerini biliyordu. Kapıyı itip, içeriye giren bir beyefendinin yanından gün ışığına çıktı. Handakiler kapıya kadar peşinden geldiler.

"Neler oluyor?" diye sordu asık suratlı adam arkasını dönerek.

Emilian atının başına gelince durdu, zor nefes alıyordu; yaptıklarından dolayı sarsılmıştı. Daha önce, böyle öldüresiye bir öfkeyle dolmamıştı.

"Jack'i öldürmeye çalıştı, Kaptan de Warenne," diye bağırdı birisi.

Beyefendiye bakarak öylece durdu. Kendisine dikkatle bakan adamın mavi gözlerini tanıdı ve Ariella'nın ağabeyi olduğunu anladı. Yeni bir gerginlik hissi baş gösterdi.

"Kavga bitti," dedi beyefendi. "İçeriye dönün," diye emretti kalabalığa. Kapının önüne gelen Jack Tollman hariç, herkes söylenerek de olsa bu emre uydu.

"Kavgalarımı kendim hallederim," dedi Emilian, de Warenne'e.

De Warenne, karşısındaki adam bir gerizekâlıymış gibi baktı. "Öyle mi? Dayak yemek üzereydin ve ihtimalleri düşünürsek, buradan ancak ölün çıkardı." Yaklaşımı çok sakindi. "Ben Alexi de Warenne."

Emilian'ın kendini tanıtmak gibi bir niyeti yoktu. Alexi de Warenne'in veya başka birinin yardımına ihtiyacı yoktu.

mobildepo.com

"Bana saldırdı," dedi Tollman sinirle. "Onu hapsettirmek istiyorum. Cinayete teşebbüsle yargılanmasını istiyorum!"

Emilian'ın içindeki şiddet dürtüsü aniden canlandı. İleriye bir adım attı ve gülümsedi. "Harika. Beni şikayet et ama sen de kardeşime tecavüze teşebbüsle yargılanırsın."

Tollman'ın rengi beyazladı.

"Senin kardeşin olduğunu bilmiyordum! Teşebbüs falan da olmadı; sadece birkaç müşterinin el falına baktı, o kadar!" Tollman bunları söylerken Alexi bir Tollman'a, bir Emilian'a bakıyordu.

Emilian derin bir nefes aldı. Ağzından akan kanı bir daha sildi. "Senden *kaçıyordu*. Onu yatağa atmak istedin. Bu, *tecavüze* teşebbüstür."

"Bu doğru değil," diye konuşmaya başladı Tollman. "Ona neler olduğunu anlatın, Kaptan!"

Emilian bakakaldı.

Alexi katı bir sesle konuştu: "Ben oradaydım. Olan biteni gördüm. Ve kardeşin gerçekten yaralanmadan da onlara engel oldum."

"Sen mi engel oldun?" dedi Emilian, çok şaşırmıştı.

"Evet." Alexi'nin gözleri öfkeyle karardı. "Bir kadının taciz edilmesine asla izin veremem. Jaelle'in kardeşimle Rose Hill'e gideceğini ümit etmiştim ama Ariella onun yaralarıyla ilgilenemeden kaçtı."

Emilian duyduklarına inanamıyordu. "*Benim kardeşime yardım mı ettin?*"

"Tabii ki ettim. O durumdaki her kadına yardım ederim."

Şaşkınlığı korkuya dönüşürken arkasını döndü. Alexi de Warenne, Jaelle'i kirlenmekten kurtarmıştı. Karşılığındaysa kendisi, onun kardeşini kirletmişti.

Midesi fena halde bulanıyordu. Başı döndü. Atın bağlı olduğu direğe uzandı, kusabilirdi. Kendinden *nefret ediyordu*.

mobildepo.com

Alexi de Warenne arkasına döndü. "Kimse, kimseyi bir şeyle suçlamayacak... henüz." dedi Tollman'a. "Romanları rahat bırak, Tollman. Kadınlarını rahat bırak. Derbyshire'da böylesine bir nefret ve şiddet istemiyoruz. Yakın zamanda buradan gidecekler... Seni temin ederim."

Bulantısı geçmişti ama yeni başlayan gerginliği devam ediyordu. Emilian, genç adama arkasını dönerek atına yürüdü. Onursuzca davranmıştı. *Budjo* ve intikam için Ariella'dan başka birini seçmeliydi.

De Warenne'in arkasından geldiğini hissetti. Kendini toparladı ve arkasını döndü. "Kavgalarımı kendim hallederim ama kardeşime yardım ettiğiniz için teşekkür ederim."

Alexi omzunu silkti. "Beyefendiler böyle yapar. Biraz tavsiyeye ihtiyacın var. Nefretin için seni suçlamıyorum, benim kardeşim olsa ben de aynısını yapardım ama ben bir Roman değilim. Tollman'ı kendi hanında sıkıştırmak çok aptalcaydı. Ne elde edeceğini sandın ki? Onu öldürseydin, seni asarlardı."

Genç adama baktı ama yüzünde Ariella'yı görüyordu. Aralarında geçenleri öğrenseydi ağabeyi onu öldürürdü; buna hakkı da vardı. "Bu erdeminizi gelecekte hatırlamaya çalışacağım." Gitmek için arkasını döndü.

De Warenne onu durdurdu. "Yardım etmeye çalışıyorum."

"Senin yardımına ihtiyacım yok," dedi kesin bir tonda.

Alexi de Warenne bir anlığına ona baktı. "Halkını alıp buradan gitmelisin," dedi kararlılıkla. "Ne kadar çabuk ayrılırsanız, o kadar iyi olur. Kasabalılar kızgın. Şüphe dolular. Nefret ve korkudan başka bir his beslemiyorlar. Siz gidene kadar da böyle olacak."

"Sen nefretle dolu değil misin?" Emilian ona dikkatlice baktı.

mobildepo.com

Alexi'nin gözleri küçüldü. "Hayır, nefretle dolu değilim."

Tıpkı kardeşi gibi, diye düşündü. Yuları eline alıp atına binerken genç adamı görmezden geldi. Ama içindeki suçluluk duygusunu görmezden gelemiyordu.

mobildepo.com

DOKUZUNCU BÖLÜM

"GECEYİ ROMAN KAMPINDA MI GEÇİRDİN?" diye sordu Cliff de Warenne inanamayarak.

Nabzı panik içinde hızla atarken, dimdik ve hareketsiz bir halde, yanında Margery'yle babasının karşında duruyordu. Hiç bu kadar dehşete kapılmamış, huzursuz hissetmemişti. Cliff de Warenne kızına tapardı; onun gözünde Ariella hiçbir zaman yanlış yapmazdı. Babasının, yaptığı şeyden dolayı yıkılabileceğinin fazlasıyla farkındaydı. Daha da kötüsü, Emilian'ı öldürebilirdi.

"Kadınlardan biri beni davet etti," dedi gülümsemeye çalışarak.

Babası buna pek inanmamış gibiydi ve bir an konuşamadı. Amanda hayretler içinde Cliff'in yanında duruyor, endişe içinde kocasına bakıyordu.

"Artık çok ileri gittin!" diye bağırdı Cliff. "Oraya nasıl gittin? Dur biraz... Buna izin vermeyeceğimi bildiğin için evden araba mı kaçırdın? Romanlar yabancıları sevmez. Buna rağmen biri seni davet etti, öyle mi?"

Şüpheleniyordu. Ariella gerildi. İlişkileri her zaman tam bir güven üzerine kuruluydu. Daha önce babasının güvenini boşa çıkaracak

mobilepo.com

hiçbir şey yapmamıştı. "Evet." Dudağını ısırdı. "Dün Alexi'yle birlikte Jaelle'e yardım ettik. Birkaç adam onu kovalıyordu. Daha önce de onunla konuşmuştum; çocuklar için abur cubur götürdüğümüzde. Arkadaş olmaya başladık."

Cliff sorgular bir ifadeyle kızına baktı.

"Şehirde de çok farklı arkadaşlarım olduğunu biliyorsun," dedi nefes nefese. Sakince gülümsemeye çalıştı ama başaramadı.

Babası ona öyle tehlikeli bir gülümsemeyle baktı ki Ariella donakaldı. "Ne oldu, Ariella?"

Amanda kocasını uyarır gibi omzuna dokundu. Cliff onu görmezden geldi.

"Gece bir kutlama vardı." Yanaklarının kızardığını hissetti. "Gitar ve keman çaldılar, kadınlar ve erkekler dans edip şarkı söylediler."

Babası başını sallamaya başladı. "Gece bir kutlama vardı," diye tekrarladı.

Babasının hiç bu kadar kızabileceğini düşünmemişti. "Baba, sadece bir saha araştırmasıydı. Roman kültürüyle çok ilgileniyorum. Bir daha böyle bir fırsatı nereden bulacağım?"

Yüzü sertleşti. "Sana yaklaşan oldu mu?"

"Yaklaşmak mı?"

"Dün gece şefleri neredeydi, Ariella? Melez, *vaida*, Emilian?" diye sordu yumuşakça.

Ariella titredi. Ona yalan söyleyemezdi ama gerçeği de söyleyemezdi. "O da vardı, sadece biraz konuştuk."

Babası ona baktı, Ariella yüzünün kızarmadığını ümit etti. "Öyle mi?" diye sordu babası, sesi şüphe doluydu.

"Kısaca konuştuk," dedi tekrar ve kızardı. "Açıkçası, onunla oturup ciddi bir sohbet edebileceğimi umuyordum çünkü o farklı biri; daha önce hiç *vaida* görmemiştim ve eminim ki anlatacak bir sürü ilginç hikâyesi vardır. Sonuçta o da, en az senin kadar dolaşmıştır!

mobildepo.com

Ama o arkadaşlığımızı ilerletmekle pek ilgilenmedi. Ben geldikten kısa bir süre sonra kamptan ayrıldı."

"Onunla arkadaş olmayı düşünüyorsan, sana bunun pek mantıklı bir fikir olmadığını söyleyebilirim. Ondan uzak durmalısın. Ve gecenin bir yarısında evden öylece çıkıp son tutkunu araştırmaya da gidemezsin," dedi sert bir tonla.

Ariella kendini tuttu. Fikir ayrılıklarına verdiği önem nedeniyle babası ve diğer aile bireyleriyle ters düştüğü birçok konu olmuştu. Ama şimdi, Londra'da geceyarısını da geçen radikal toplantılara katıldığını ve şoföründen başka kimseye bunu bildirmek durumunda kalmadığını söylemenin sırası değildi.

Babası şimdi daha sakin görünüyordu ama mavi gözlerindeki bakış hâlâ Ariella'nmkileri delip geçiyordu. "Kasabada olanları duydum. Kadın için üzüldüm ve ağabeyinle ona yardım etmek için orada olmanıza sevindim. Romanlara karşı böyle bir empati hissetmene şaşırmadım; özellikle de Jaelle'e yapılan saldırıdan sonra. Annenin halkı da böyle bir zulüm ve nefretin acısını çektiler. Ama ilgin ve arzun artık çok olmaya başladı. Yolda veya Roman kampında saldırıya uğrayabilirdin. Sen bekâr, genç ve fazlasıyla tecrübesiz bir kadınsın. Dünyanın ne kadarını gördüğün umurumda bile değil, seni nadir bulunan bir cevher gibi saklamaya çalışıyorum. Sen benim kızımsın Ariella ve evlenene kadar seni mümkün olduğunca korumak benim görevim. Uygunsuz bir saatte, benim iznim ve sana eşlik edecek biri olmadan evden çıkamazsın."

Ariella'nın lafı daha fazla uzatmaya niyeti yoktu, özellikle de bu yüzleşmeyi sağ salim atlatmışken. "Baba..." Gülümsedi ve babasının koluna dokundu. "Pek iyi düşünemediğimi kabul ediyorum." Yine gülümsedi ama kalbinin, göğsünün içinde kanayan bir yara olduğunun farkındaydı. "Çok özür dilerim."

"Artık geceleri saha araştırması yok, Ariella." Karısına dönüp onu öptü. "Sonra görüşürüz," dedi ve gitti.

mobildepo.com

Ariella ve Margery inanamayarak birbirlerine baktılar. Ariella yakalanmaktan kıl payı kurtulduğunu biliyordu.

Amanda koldan tuttu. "Çok olaylı bir gece geçirmiş olmalısın," dedi.

Üvey annesinin yeşil gözleri sorgular ifadeyle bakıyordu. "Çok eğiticiydi."

"Çok yorgun görünüyorsun..."

Ariella cevap veremedi.

"Ve üzgün." Amanda nazikçe gülümsedi. "Bir derdin varsa, bana söyleyebileceğini biliyorsun, değil mi?"

Ariella kafasını salladı ama içinden bunu reddetti. Üvey annesini seviyordu. Özannesini hiç tanımamıştı ve kendisi henüz altı yaşındayken babası Amanda'yla tanışmıştı. Amanda her konuda bir anne gibi olmuştu. Ama onca yıla rağmen Cliff'e hâlâ deliler gibi âşıktı. Ariella aralarında sır saklamadıklarını biliyordu. Amanda gerçeği öğrenirse, hemen Cliff'e yetiştirirdi.

Amanda onu yanağından öptü ve salondan çıktı.

Ariella en yakın sandalyeye yığılmak üzereydi ki Alexi'nin kapı eşiğinde durduğu gördü. Kalakaldı.

Yüz ifadesi şüpheyle sertleşmiş ve kızgındı; kollarını göğsünde kavuşturmuştu. "Dün gece tam olarak ne yapıyordun?"

EMILIAN KORİDOR BOYUNCA YÜRÜDÜ. Aradan birkaç gün geçmişti ve Jack Tollman'ı öldürmediğine seviniyordu. Birçok şey olabilirdi ama bir katil değildi. Yine de, o gün bütün kontrolünü kaybetmişti. Öfkesini bir daha asla böyle serbest bırakmamalıydı. Çok tehlikeliydi. Cinayet ve intikam apayrı şeylerdi.

Kütüphanenin kapalı kapılarına uzandığında, şakakları zonklamaya başladı. Kütüphaneye gitmek her geçen gün daha da zorlaşıyordu.

mobildebo.com

Koridorun biraz ilerisindeki yatak odasının kapısının ve içeride yaşananların farkındaydı.

Ama odayı görmezden gelmek ne düşüncelerini siliyor, ne anılarını zihninden atıyor ne de gerçekleri değiştiriyordu. Kütüphaneye girdi. Odayı yok saymak, yaptıklarını değiştirmeyecekti.

Seni seviyorum, Emilian.

Masasına gidip postalarına uzanırken küfrediyordu. Yaptığı şeyi asla unutamayacağını biliyordu. Bu bir zafer olmalıydı ama ortada sadece öfke, suçluluk ve bolca pişmanlık vardı. Posta yığının arasından avukatından gelen mektubu buldu. Fildişi saplı mektup açacağına uzandığında Ariella'nın üzgün ve suçlayıcı bakışlı yüzü aklına geldi.

En azından artık Emilian'ı sevmiyordu. Kendisine, genç kadının hissettiği şeyin sevgi olmadığını hatırlattı. Sadece birlikte olduğu ilk kişiydi, o kadar.

Avukatının mektubuna yoğunlaşmaya çalıştı. Brian O'Leary mülkünü çekip çevirecek, herkes tarafından tavsiye edilen birkaç müdür adayı bulmuştu. Bu beyefendilerden birini ya da hepsini görüşme için Woodland'e gönderebilecekti ancak Emilian'ın uygun olduğu tarihleri öğrenmek istiyordu.

Emilian hemen yana kaydı ve cevap yazmaya başladı. Ama mektuba tarihi attığında duraksadı.

22 Mayıs'tı. Bu tarih nereden tanıdık geliyordu?

Ayağa kalktı ve kapıyı açtı. "Hoode!"

Başkâhyası bir dakika içinde koşarak geldi. "Lordum?"

"Bugünün özelliği ne?" diye sordu kaba bir şekilde.

"Emin değilim, efendim."

"Bugün 22 Mayıs. Bir çağrışım yapıyor mu?" dedi, sinirliydi.

Hoode açık renkli kaşlarını kaldırdı. "Bugüne dair aklıma gelen tek şey, gece Simmons'ların kır balosu olduğu, efendim."

mobildepo.com

mobildepo.com

Onunla bir daha yatağa girme şansı olursa, kollarında kendini kaybedebilirdi.

O'Leary'ye yazdığı cevabı bitirmeye niyetlendi ama nabzı hızlardı; aklına, uzaktan cezbetmeye çalışıyormuşçasına gözleri, masumiyeti ve gülümsemesi geldi. O geceden bu yana nasıl olduğunu bilmiyordu. Büyük ihtimalle şu anda kendisinden nefret ediyordu.

Nefret etmesini umuyordu. Böylece, başladıkları şeyi bitirmek amacıyla kendisine yaklaşmaya kalkmazdı. Özellikle de kendisi, onunla bir şeye başlamaya niyetli değilken...

Diğer yandan, ya ondan nefret etmiyorduysa?

Yavaşça döndü, gerilmişti. Artık kendi dürtülerine bir anlam veremiyordu. "Hoode, gece için kıyafetlerimi hazırla."

Bu sefer uzak duramayan, kendisiydi.

AÇIK GÖKYÜZÜNDE PARLAYAN yıldızların arasında mükemmel bir dolunay vardı. Emilian, Simmons Malikânesi'nin önünde duran arabasından indi. Ortasında bir fıskiye bulunan yarı kavisli yolda üç düzine araç sıralanmıştı. Ana kapıya uzanan, geniş, kireçtaşı merdivenleri çıkmaya başlamadan önce durdu ve boyun bağını düzeltti. Kaçamak yapmak dışında bir sebeple akşamları evden çıkmazdı. Ceketinin uzun kuyruğu onu rahatsız ediyordu. Boyun bağı onu resmen boğuyordu ve bu ayakkabılar yerine çizmelerini tercih ederdi. Siyah ipek kravatını tekrardan gevşetti. İçinde bir sıcaklık hissediyordu ve nedenini çok iyi biliyordu.

Merdivenlerden çıkmaya başladı. Defalarca çağırılmasına rağmen, daha önce Simmons'ların evine hiç gelmemişti. Aldığı sosyal etkinlik davetiyelerini bakmadan yırtıp atardı. Hoode giyinmesine yardım ederken, bu baloya davetli olmadığını Emilian'a hatırlatmıştı. Genç adam bir an ümitsizliğe kapılmıştı ama kararını vermişti ve ne olursa olsun gidecekti. Bayan de Warenne'i, ona sahip olmadan, sadece görebilmeyi umut ettiğini inkâr edemiyordu. Kendi kaba istismarından

mobildepo.com

toparlanıp toparlanmadığını görmek istiyordu. Üstelik ona bir özür borçluydu ve bu borcunu gizlice ödemeye niyetliydi.

Ayrıca kendisinden nefret edip etmediğini de bilmek istiyordu.

"Efendim, sizi ağırlamaktan çok memnun olacaklar," diye ısrar etmişti Hoode. "Bugüne kadar hiçbir davetlerini kabul etmediğiniz için ümidi kestiklerinden size bir davetiye göndermediklerine eminim."

Emilian, Hoode'un haklı olmasını umuyordu. *Çingeneler Giremez* kelimeleri aklına geldi. Ama Derbyshire'da yaşayan büyük ailelerin verdiği bütün büyük davetlere hep çağırılmıştı. Büyük ihtimalle, Hoode haklıydı; bu gece gayet iyi karşılanacaktı.

Yanından geçtiği kapı görevlisi eğilerek onu selamladı. Kırk dakika kadar gecikmişti ve görevli onu balo salonuna yönlendirirken, insanların konuşmalarını, harp ve piyano sesini duydu. Balo salonunun eşiğinden içeri adımını atar atmaz, parıldayan ve rengârenk kalabalığa rağmen ilk olarak Ariella'yı gördü.

Dans pistinde,.başka bir adamın kollarındaydı. O kadar güzeldi ki ve anılar o kadar acıydı ki kalbine bir ağrı saplandı.

Sadece beş gün sonra bile onu görünce böyle bir tepki verdiği için başının belada olduğunu düşündü.

Yine de hareket etmedi. Kalbi hızla atıyordu. Öylece baktı.

V yakalı ve kısa kolları omuzlarını açıkta bırakan, su yeşili bir elbise giymişti. Saçları Emilian'ın hiç beğenmediği İngiliz tarzında yapılmıştı; kalın bukleleri tepesinde toplanmıştı, birkaç buklesi de yüzünün etrafına düşüyordu. Ama önemli değildi. Güzelliği, bir saç tarzıyla mahvolacak gibi değildi. Yaptığı şeyden dolayı ruhunun kırgın olmadığını ümit etti. Kavalyesine bakarken gözlerinin parıldadığını fark etti.

Onlar pistte dönerlerken tehlikeli bir öfke Emilian'm vücudunu sardı. Hâlbuki Ariella ona ait değildi; kıskanamazdı. Sonra öfkesi geçti çünkü genç kadın, ağabeyiyle dans ediyordu.

mobildepo.com

İçi rahatlasa da, gevşeyemeyecek kadar gergin olduğunu hissetti. Kanı kaynıyordu. Bir gecelik baştan çıkarma ona yetmemişti.

Vals yaparak salonun diğer ucuna gidişlerini izledi. Valsin zarif ama fazla ağırbaşlı bir dans olduğunu düşünüyordu. Ağabeyi iyi bir dansçıydı ama Ariella değildi. Biraz önce ağabeyinin ayağına basmıştı. Emilian'ın dudakları kıvrıldı. Ariella da hatasına gülüyordu.

Genç kadın mutluydu ve Emilian bu duruma garip bir şekilde memnun olmuştu. Dönmelerini, Ariella'nın sanki sayıyormuşçasına garip olan adımlarını izledi. Nasıl dans ederken bu kadar katı, yataktaysa bir o kadar şehvetli olabiliyordu?

Nabzı yavaşladı ama kalbinin her atışı çok sertti. Ariella'nın vücudunun, kendi vücudunun altında kaydığını hatırladı ve terli, yumuşak tenini neredeyse hissetti. Genç kadın, kendisini hissettiği gibi müziği hissetmeye çalışsa, mükemmel bir şekilde dans edebilirdi.

"St Xavier, Lordum..." diye bir adam çıkageldi.

Döndü. Sabitlenmiş, kocaman gülümsemesiyle elini uzatan adamı tanıyamadı. Kafasını eğdi ve uzatılan eli sıktı.

"Sizi görmek ne güzel," dedi adam elini sıkarak.

Arkasında bir adamın inanamayarak, "St Xavier burada mı?" dediğini duydu.

Söylentilerden çok, aşağılamalarla dolu fısıltıların başlamak üzere olduğunu biliyordu.

"Lordum, iyi akşamlar." Esmer bir güzel ona gülümsedi, yanında ondan kısa ve kel kocası vardı. Eldivenli elini uzattı, sıcacık gözlerinde çok tanıdık bir davet vardı.

Jane Addison, nisan ayının her öğleden sonrasında yatağına gelmişti ama onu üç haftadır görmüyordu; zaten onun münasebetinden hoşlanmıyordu da. Elini tuttu ve umursamazca üzerine eğilerek kadını selamladı.

mobildepo.com

"Lordum, sizi gördüğüme çok memnun oldum," diye bağırdı kocası da, ışıldayarak.

Emilian adama da hafifçe gülümsedi. Adamla yıllarca karşılaşıp durmuştu ama hiç konuşmamışlardı. Ona başıyla selam verirken birinin, "Geldiğine inanamıyorum," dediğini duydu.

İğneleyici bir tonu vardı.

Eski sevgilisinin kocasına suçluluk veya pişmanlık duymadan baktı. Jane'in evlilik dışı ilk ilişkisi değildi ve sonuncusu da olmayacaktı. Ayrıca Jane'i yerde yatırdığında, masasına veya duvara yasladığında, aklında kimseyi aşağılamak yoktu. Salona, birlikte keyifli vakit geçirdiği kadınlara baktı. Kocaları, aşağılamaları ve lütufkârlıkları için hayli yüksek bir bedel ödemişlerdi.

"Bu doğru mu?" diye fısıldadı bir kadın.

Hiç şüphesiz Roman kanı hakkında konuşuyorlardı. Rahatsız olarak arkasını döndü. Üç güzel kadın, kuzeni Robert ve işe yaramaz iki arkadaşının yanında duruyordu. Bütün kadınlar kızardı. Robert ona sırttı; onu tanıdığı kadarıyla, kuzeninin kanı hakkında konuşmaktan keyif aldığından emindi.

"Sonunda dışarı çıkmışsın." Robert elini tutup sanki çok yakınlarmış gibi sıktı. "Seni hanımefendilerle tanıştırabilir miyim, Emil? Bayan Hamlin, Bayan Cutty ve Leydi Haverford."

Kızarmaların ve kıkırdamaların arasında reverans yapıp sırıttılar. Çok aptaldılar ve Emilian bakire genç kızların ne kadar sinir bozucu olduklarını unutmuştu. Dans pistine baktı. Müzik bitmişti ve Ariella ağabeyinin kollarından uzaklaşıyordu. Emilian'ın kalbi yine tehlikeli derecede yavaşladı.

Ariella sinir bozucu değildi.

Gururlu, akıllı ve açıksözlüydü.

Ya kendisinden nefret etmiyorduysa?

mobildepo.com

Üç genç kızın aynı anda kendisine bir şeyler anlattığını fark etti ama onlara bakmadı bile. Kalabalığı gözleriyle taradı. Bir düzine beyefendi Ariella'yı izliyordu. Onu arzulayan tek kişi kendisi değildi, tabii ki olmayacaktı. Biraz daha gerildi ama bu durumdan rahatsız olmadı; potansiyel rakipleri tarafından dikkatinin dağıtılması işine geliyordu.

"Efendim, Efendim... Lordum!" Sosyeteye takdim edilecek kızlardan biri koluna dokundu. "Bu bizimle geleceğiniz anlamına mı geliyor? Haziran şenliklerinde sizi yanımızda görmekten çok mutlu oluruz!"

Konuşan genç kıza bakmadı ama dokunuşundan kaçmamak için kendini tuttu. *Rakibi yoktu.* Buraya gelmemeliydi çünkü onun peşine düşmek istiyordu. Dahası, onu saf zevk içinde, daha rahat izleyebilmek için kendi yanındakilerin ortadan kaybolmasını istiyordu.

Ona dans etmeyi öğretebilirdi.

Kendine gelmeye çalıştı. Beraber geçirdikleri geceden sonra dans etmeleri artık imkânsızdı.

Ağabeyi, Ariella'ya cesurca bakan bir grup erkeğin yanına gidebilmek için, kardeşini dans pistinden çıkarıp kuzeni ve küçük kardeşinin yanına bıraktı. Emilian kollarını kavuşturdu. Oradan ayrılmalıydı. Onu tekrardan yatağında görmek istiyordu ve bu kabul edilemezdi. Bu gece onurlu bir duruş sergilemeye kararlıydı. Ama belki de, hangi züppenin Ariella'ya yanaşmaya kalkacağını görmek için bütün gece boyunca kalabilirdi.

Ariella, Emilian'a yan dönmüş, kaskatı bir halde duruyordu. Bakışlarını üzerinde hissettiğini biliyordu.

Yavaşça Emilian'a doğru döndü, çok şaşırmıştı. Yüzü birden bembeyaz oldu. Margery kolunu tuttu. Sonra kuzeni de Emilian'ı gördü, o da gözlerine inanamıyordu.

mobildepo.com

Ariella, altında kalbinin hızla attığı sade dekoltesini eliyle kapadı. Rahatsız olduğu çok belliydi ve Emilian bunun için genç kadını suçlayamazdı. Kendinden nefret etti.

Ariella döndü ve kuzenleriyle beraber salondan çıktı. Emilian terasa ya da arka bahçeye gittiklerini gördü.

Robert yumuşak bir ses tonuyla, "Bayan de Warenne'i tanıyor musun?" diye sordu.

ARIELLA, MARGERY'YE DAYANARAK karanlık bahçede hızla ilerledi. Nefes alamıyordu. Son beş günü onu unutmaya çalışarak geçirmişti ama o şimdi, bir İngiliz beyefendisi giysileri içinde baloya gelmişti.

"Oturmalısın!" diye yalvardı Margery.

Margery onu küçük bir fıskiyenin kenarına götürürken, kalbi hızla atan Ariella düzenli nefes almaya çalışıyordu. Ariella, teşekkür ederek oturdu. Olanlara inanamıyordu. "Burada ne işi var?"

Margery yanına oturup ona sarıldı. "Bilmiyorum! Ama onu buradan göndereceğim," dedi sertçe.

Ariella kalbinin parçalandığını hissetti. Tekrardan elini göğsüne götürdü. "Olanları unutmaya çalıştım. Onu unutmaya çalıştım! Mantıklı davranmaya kararlıydım. Moğollar hakkındaki kitabı okuyordum!" diye yakardı.

"Biliyorum," diye fısıldadı Margery.

Ancak Margery, Ariella okumaya çalışırken kitaptaki kelimelerin bulanıklaştığını ve sadece gözleri tutkuyla parlayan Emilian'ın kendi üzerine eğildiğini görebildiğini bilmiyordu. Veya kendisiyle işi bittikten sonra sandalyede oturmuş, mesafeli bir şekilde, dikkatle kendisini izlediğini görüyordu. Margery anıların bu denli canlı olduğunu, genç adamın ellerini neredeyse üzerinde hissettiğini ve tatlı sesiyle kendisini cesaretlendirişini veya soğuk sesiyle istismar edişini duyduğunu bilemezdi. Anıları unutmakta başarılı olamamıştı. Daha da kötüsü,

mobildepo.com

bu tutkulu hatıralar bedenini heyecanlandırıyordu, hem de tutkuyu bir daha hiç tatmak istemezken. Acımasızca reddedilişinin hatırası hâlâ canını yakıyordu.

Kendi kendine binlerce kez ikisinin de hatalı olduğunu, kendisininse bir aptal olduğunu hatırlatabilirdi ama hatıralardan kaçması imkânsızdı. Kalbi kırılmamış gibi davranabilirdi ama bu çok kırılgan bir yalandı.

Taş gıcırtısı duyuldu. Bahçeye çıktıkları kapı açılınca Ariella gerildi. Emilian kireçtaşı zemine, ardından da bahçeye çıktı.

Margery ayağa fırladı. "Git buradan!"

Ariella zorlukla nefes alarak ayağa kalktı. Başı dönüyordu. Emilian ne istiyor olabilirdi? Bunu neden yapıyordu? Ona âşık olmuştu ve genç adam hislerine karşılık vermediği halde, ne kadar saçma olursa olsun, hâlâ âşık olabilirdi çünkü kalbi hızla atıyordu. Ay ışığı mükemmel yüzünde yansır halde karşısında dururken Ariella başka yöne bakamıyordu.

"Bayan de Warenne'le konuşmak istiyorum," dedi yumuşak bir sesle.

Margery ileri atıldı. "Hiç sanmıyorum!"

Emilian ona bakmadı. Ariella'ya bakıyor, nemrut bir tavırla cevap vermesini bekliyordu.

Ona olan ilgisizliğini, zaten yaralı olan kalbini tekrar deşercesine göstermek mi istiyordu? Ariella titremeye başladı. "Bizi yalnız bırak," dedi kuzenine boğuk bir sesle.

Margery hızla arkasına döndü. "Ariella..." dedi karşı çıkarak.

"Hayır. Bizi yalnız bırak." Birden sinir basmıştı. Çok yoğun bir duyguydu ve onu sersemletti. O gecenin üzerinden beş gün geçmişti ve Ariella hiç kızmamıştı, bir kez bile. Onun yerine acısını hafifletmek ve bütün yaşadıklarını unutmak için elinden geleni yapmıştı. Ama Emilian, bir kadının kolayca unutabileceği bir erkek değildi.

mobildepo.com

Margery yavaşça Emilian'a döndü. "Onu bir daha üzmesen iyi edersin," diye uyardı. "Bu hiç hoşuma gitmiyor."

Emilian sonunda ona baktı. "Sadece konuşmak istiyorum. Kuzeninizi merak etmeyin."

Sesi alaycı ama net, diye düşündü Ariella. Nedenini anlayamamıştı.

Margery, Emilian'ın yanından geçip binaya girdi.

Ariella düşünemiyordu. Hızla ona doğru gidip yüzüne olabildiğince sert bir tokat indirdi. Emilian çekilmedi ve tokadın sesi yankılandı; Ariella'nın nefesi kesildi, birden gözyaşlarına boğuldu. Zonklayan bileğini göğsüne bastırdı.

"Kahretsin, bileğini kırabilirdin!" Bileğini alıp sıkıca tuttu.

Ariella delicesine titrediğini farkındaydı, yukarı baktı. Bileği o kadar açıyordu ki gözyaşlarına engel olamıyordu. "Bırak beni! Dokunma! Bana dokunmana katlanamıyorum!" Ama bu doğru değildi. Dokunuşu şaşırtıcı ama bir o kadar da rahatlatıcıydı.

O kadar yakın duruyorlardı ki eteği genç adamın ayakkabılarını kapatıyordu. Yüzünü açıkça görebiliyordu; gözleri bir anlığına parıldadı. Ariella'yı bırakıp geri çekildi.

Sözleri Emilian'ı incitmişti. Normalde kindar biri değildi ve söyledikleri için neredeyse pişman olmuştu.

"Bileğine buz koymak ve güzelce sarmak gerek." Sesi kararlı çıkmıştı. "Sana yardım etmeme izin ver... Ariella."

Emilian'ın yüzüne bakıyordu, kendisine adıyla hitap ettiğinin farkındaydı. İsmini daha önce sadece bir kez, birleşme esnasında kaslı vücudunu onunkine bastırdığı anda söylemişti. Yavaşça gri gözlerine baktı ama baştan çıkarma amacı göremiyordu.

"Bana yeterince yardımcı oldun," dedi kalm bir sesle. Onu yaralamış, kullanmıştı. Ariella kızgındı ama daha önce kimse bu kadar

mobildepo.com

dikkatini çekmemişti. Bu karşılaşmayı daha fazla uzatmamaları gerektiğini düşündü.

Emilian'ın yüzü kızardı. "Bileğin büyük ihtimalle burkuldu."

"Bileğim hakkında konuşmak istemiyorum."

Emilian'ın gözleri parlıyordu ama aklından geçenleri okumak imkânsızdı. "Benden nefret ettiğin için seni suçlayamam."

Emilian'a baktı. Ondan nefret etmiyordu ama bunu ona söylemeye niyetli değildi.

"Özür dilerim," dedi genç adam belli belirsiz.

Ariella dünyanın durduğunu hissetti. "Ne?"

"Özür dilerim, dedim. Buraya özür dilemek için geldim. Çok pişmanım."

Ariella kalakalmıştı.

Emilian çok rahatsız görünüyordu. Hâlihazırda yeterince bol olan boyun bağını gevşetti.

Ariella derin bir nefes aldı. Rahatlar gibiydi. "Anlamıyorum. Düşünceni değiştiren nedir?"

"Seni üzmek istememiştim."

Emilian'ın sevişirkenki marifetlerini ve coşkulu tepkilerini düşündü. O sabah uyandıktan sonra genç adamın kayıtsızlığıyla yıkılışını düşündü. "Hayır, tek istediğin, keyifli bir gece geçirmekti. Tek istediğin, beraber güzel vakit geçirmek ve çabucak adımı unutmaktı."

Emilian'ın yüzü gerildi. "Evet. Bir nevi öyleydi."

Ariella gitmesi gerektiğini biliyordu. Yeni bir şey olmasa da itirafı onu üzmüştü. Ama dönüp gitmek imkânsızdı. "Ne kadar aptal olduğumu şimdi anlıyorum. Başka, daha tecrübeli bir kadın, gecenin keyfini çıkarır ve zarar görmeden oradan ayrılırdı."

Emilian'ın göğsü kalktı ve indi. "Evet, bu doğru. Ama ben senin nasıl biri olduğunu biliyordum. Teklifini reddetmeliydim. Onun ye-

mobildepo.com

rine, seni baştan çıkardım. Kabul etmeyeceğinin farkındayım ama yine de özür dilemeye kararlıyım."

Onu affetmeye hazır değildi. "Ertesi sabah biraz olsun nazik davranmak çok mu zordu?"

Gözleri parladı. "Evet. Çok zordu."

Ariella ürperdi. "O zaman seni yanlış tanımışım. Daha acımasız, daha gaddarmışsın."

Cevap vermedi.

Şimdi bu yeni gelişmeyi daha mantıklı bir şekilde tartıyordu. "Yine de benden özür dilemek için, bir İngiliz gibi giyinip bir İngiliz beyefendisinin evine geldin." Emilian'ın ne yapmaya çalıştığını anlayamıyordu. Kendini affettirmek için harcadığı bu çaba, ilişkilerinin ertesi günü sergilediği davranışlarla büyük bir tezat oluşturuyordu.

Emilian yavaşça konuştu. "Daha önce masum ve bekâr bir kızı baştan çıkarmamıştım. Daha önce kendimi hiç acımasız biri olarak görmemiştim ama belli ki öyleyim. Bu gece buraya, görüşmemizden sonra kendini toparladığından emin olmak ve kabul etmeyeceğinden emin olduğum özrümü ve pişmanlığımı dile getirmek için geldim."

Ariella kollarını kavuşturdu. "Hareketlerin tamamen acımasız olmadığını gösteriyor."

"İstediğin gibi düşünebilirsin," dedi, kızdığı belliydi. "Kişiliğimi tartışmaya gelmedim. Herkesin kötü yanından çok, iyi yanını görmeye çalıştığının farkındayım." Omuz silkti. "Bu bir hata."

Kollarını bedenine sarmış bir halde ona bakıyordu; tek görebildiği, gözlerindeki acı ve pişmanlıktı.

"Özrümü kabul etmeni beklemiyorum." Kafasını çevirdi ve hızla arkasına döndü.

Ariella uzanıp dirseğini yakalayınca ikisi de şaşırdı.

Emilian yavaşça döndü. "Ne yapıyorsun?"

mobildepo.com

Şaşkınlıkla, bir an kocaman kolunun üstündeki kendi küçük, beyaz eline baktı. Sonra elini çekti, nefes aldı. Ne yaptığını bilmiyordu! "Herkes hata yapar," dedi.

Genç adamın pişmanlığını nasıl reddedebilirdi ki? Uyarılarına rağmen kendini onun kollarına atmıştı. Yatağına girmek istemişti. "Özrün için teşekkür ederim. Kabul ediyorum."

Emilian'ın gözleri büyüdü.

Ariella zor nefes alıyordu. "Kin tutan biri değilim."

Genç adam yutkundu. "Burada bir oyundan veya işten bahsetmiyoruz! Senin *bekâretini* bozdum."

Hiç tereddüt etmedi. "Bizimle ilgili uzun uzun düşündüm. Sen bunun romantizmle ilgili olmadığı konusunda beni uyarırken romantizm fikrine kapılarak aptallık ettim. Uyarılarına kulak asmayı reddettim." *Kızardığını hissetti. "Sana gelmekten kendimi alıkoyamadım."*

Emilian'ın gözleri onunkilere kilitlenmişti ve Ariella, genç adamın, söylediklerini gerçekten anlayıp anlamadığını merak etti. Onu o gece genç adamdan ve yatağından hiçbir şey uzak tutamazdı. Emilian kararlılıkla, "Suç benim. Kadınlara nasıl bakmam gerektiğini biliyorum, Ariella. Kovalamayı ve baştan çıkarmayı bilmiyor değilim," dedi.

"Birçok kadını baştan çıkardığını biliyorum. Bunları duymak istemiyorum."

Birbirlerinin yüzüne bakarlarken Emilian tereddüt etti. "Bu kadar masum ve romantik birini kandırarak haksızlık ettim."

"Evet, ettin. Ama affedildin," dedi kalın bir sesle.

Emilian'ın gözlerindeki ışık titredi. Düşünceli gözlerle baktığı bir aradan sonra, "Gerçek şu ki alçakgönüllülüğün ve nezaketin beni şaşırtmıyor. Hiç kötü niyetler beslediğin olmuyor mu?" diye sordu.

Düşmanca davranmadan sohbet mi ediyorlardı gerçekten? Kin duymadan? "Aşağılık bir doğam yok ve kimseye de kötülük yapmam." Kalbinin hızla attığını hissetti. Bu konuşma nereye gidecekti? Ama

mobildepo.com

Simmons'ların balosuna, sırf ondan özür dilemek için gelmeye cesaret etmişti. Gülümsemek istedi ama kalbi buna izin veremeyecek kadar korkmuştu. Bahisler tekrardan açılmıştı ve Ariella ne kadar yüksekten açıldıklarının farkındaydı.

Emilian yumuşakça ekledi: "Seni ağabeyinle dans ederken gördüm. Gülümsediğini görmek beni mutlu etti." Sonra omzunu silkti. "Bana âşık olmadığın anlaşılıyor. Arzuların uyanmış ama kalbin değil." Bakışları tekrar Ariella'ya kilitlenmişti.

Ariella ürperdi. Yanılıyordu ama onu düzeltmeyecekti de. Çünkü kafa karışıklığı ve duygu seli içinde gidip geliyordu ve umut bir defa daha gözünü bağlamıştı.

Baloda iyi vakit geçirip geçirmediğiyle neden ilgileniyordu ki?

Mutluluğunu mu istiyordu?

Ariella bir anda, kendisinin zevk alması için genç adamın nasıl çabaladığını, dayandığını ve beklediğini hatırladı. Kolları göğsünde, arkasını döndü. *O farklı bir durumdu*, dedi kendi kendine. Öyle değil miydi?

İçini ateş bastı. Emilian'ın ne yapmaya çalıştığını tam olarak anlayana kadar, o anları hatırlamasına hiç gerek yoktu.

Emilian'ın bakışlarını hissetti. Gece artık farklıydı. Öfkesi dinmişti ve yerini aralarında durmak bilmeyen akıma bırakmıştı. Şimdi de aralarındaydı; sıcak, somut ve dokunulabilirdi.

Yavaşça Emilian'a döndü. "Alexi iyi dans eder. Onunla dans etmek hep çok hoşuma gider; sürekli ayağına basmamdan rahatsız olmaz."

Emilian gülümsedi. Ariella'nın kalbi durdu ve birden hızla atmaya başladı.

Ve gülümsemesi yüzünden silindi. Konuştukları süre boyunca sanki düşüncelerini ve hislerini anlamak istercesine Ariella'nın gözlerinin içine bakmıştı. Şimdiyse, sonunda bakışlarını yavaşça genç kadının dudaklarına indiriyordu.

mobildepo.com

Ariella'nın kalbi yavaş, kederli ve tehlikeli bir dansa başlamıştı. Emilian yukarı baktı, gözleri kurşuni ve parlaktı. Çekiminden etkilenmemek imkânsızdı; çok seksiydi.

Ne yapmalıydı?

Zihninde, koşmasını söyleyen bir ses yankılandı.

Kalbi yeni bir tempoyla atmaya başlamıştı; yavaş ve sabırlı. *Emilian'la konuşmaya devam ederse, aralarındaki çekim alevlenecekti.*

Ama daha önce yaşadığı reddedilişe bir daha katlanamazdı. Yakınlıklarından doğan sıcaklık ne kadar güçlü olursa olsun, onu görmezden gelmeliydi, değil mi?

Dilinin boğazında, vücutlarınınsa birbirine yapışık olduğunu hatırlayarak, "Buraya gelerek büyük bir risk aldın," dedi.

Cevap vermesi biraz zaman aldı. "Bu baloya davetli değildim ama bu eve daha önce birçok kez davet edildim," dedi. "Sıcak bir şekilde karşılanacağımı tahmin ediyordum."

Genç kadının kafası daha da karıştı. "Anlayamadım?"

"Bu bir sır değil," dedi, bakışları korsajının alt tarafına indi. "Annem bir Roman ama babam St Xavier'di."

Ariella'nın nefesi kesildi; şimdi Woodland'le olan bağlantısını ve sanki ev onunmuş gibi Ariella'yı eve götürmesini anlayabiliyordu. "St Xavier ailesinden misin?" Otoriterliği, kusursuz tavırları ve konuşmasını şimdi anlamlandırabilmişti. Gözü eline takıldı ve armalı zümrüt yüzüğünü gördü. "St Xavier'sin!"

Emilian eğildi. "Vikont St Xavier, emrinizde."

Emilian'a boş boş baktı; aklından binlerce şey geçiyor, olanları anlamlandırmaya çalışıyordu. "Ama kumpanyayla beraber gibiydin."

Romence kumpanya demesiyle, Emilian'ın gözleri yumuşadı ve dudakları kıvrıldı. "Evet, öyleydim. Bana bir haber vermek için geldiler. Tanıştığımızda, kampa daha yeni varmıştım."

mobildepo.com

"Tahmin etmeliydim, İngilizcen o kadar mükemmel ki!" Şaşırmış bir halde, biraz uzaklaştı. Beyni çığlık çığlığa ona bir şeyler anlatmaya çalışıyordu.

Herkes St Xavier'in farklı olduğunu bilirdi.

Çingeneler Giremez.

Hızla Emilian'a doğru döndü.

"Ne oldu?"

Ariella konuşamıyordu ve aklındaki karmaşık bilgileri bir çerçeveye oturtabilmek için kafasını salladı. Söyleyebildiği tek şey, "Bir İngiliz misin, yoksa Roman mı?" oldu.

Emilian'ın yüzündeki rahat ifade kayboldu. "Anlıyorum... Çingene bir sevgili istiyordun ve şimdi hayal kırıklığına uğrandın."

Ariella sinirlendi. "Hayır, benim sevgilim ve benim aşkım olmanı istiyordum." Bu gerçeği söylememiş olmayı diledi. "Ama artık hemfikiriz, aşk ile arzuyu karıştırmışım."

Emilian'ın kirpikleri düştü, gözlerini kapadı.

Ariella acı verici bu konuyu bir kenara bırakarak Emilian'a baktı. Gerçekleri bilmeyen biri, onu bir İngiliz soylusu sanabilirdi. Ama Ariella onu yıldızların altında dans ederken izlemişti ve genç adam en az diğerleri kadar Roman görünmüştü. Bütün bunlar ne anlama geliyordu? "Emilian?" dedi.

Genç adam kafasını kaldırdı ve ona baktı.

"Burada mı yetiştin?"

"Babamın bir vârise ihtiyacı varmış. Annemi bulmaları için haberciler göndermiş. Beni on iki yaşımdayken Woodland'e getirtti," dedi açıkça.

Ariella'nın kalbi eridi. "Ve annen?"

Emilian ona bir bakış attı. "Roman'dı, Ariella. Kumpanyayla kaldı."

mobildepo.com

Ariella duraksayıp yeni bir hayatı öğrenmesi, yeni ve yabancı bir aileyi sevmesi için annesinden, halkından koparılan Roman bir çocuk olduğunu hayal etmeye çalıştı. "Baban iyi biri miydi?"

Emilian'ın gözleri irileşti. "Beni dövmezdi," dedi, "eğer bunu soruyorsan. Bana şefkatle yaklaşırdı ve adil davranırdı."

Ariella, genç adamın ne tutkuyla yanan ne de öfkeyle kavrulan açık gözlerine baktı. Çok ender bir andı.

Emilian kafasını çevirdi. "Neden bakıyorsun? Neden bana kafese kapatılmış yaralı bir yaratıkmışım gibi bakıyorsun?"

Çingeneler hakkında çok az şey biliyordu. *Çingeneler Giremez.* "Bir hayattan diğerine geçmek çok zor hatta çok can yakıcıydı, değil mi?"

"Neden çocukluğum hakkında konuşuyoruz?" diye sordu rahatsız olmuşçasına.

"Zorla kafese kapatılmış yabani bir yaratık gibi hissetmiş olmalısın." Düşüncelerini yavaşça ve sesli bir şekilde dile getirdi.

Gerilim Emilian'ın vücudunda dalga dalga yayıldı. "Çok zordu. Başlarda Edmund'dan ve bütün *gaco*lardan nefret ediyordum. Bu eskidendi. Şimdi durum farklı."

O gece kendisine defalarca *gacı* diye seslenmişti ve Ariella bunun bir sevgi ifadesi olmadığının farkındaydı.

"Ne var?" diye sordu sertçe.

"Bana *gacı* diyerek hakaret mi ediyordun?"

Soluklandı. "Sen bir *gacı*sın, Ariella ve bunu hiçbir şey değiştiremez. Yatakta olsak da, olmasak da ben bu gerçeğin fazlasıyla farkındayım."

"Soruma cevap vermedin."

Dudakları neredeyse yukarı kıvrılmıştı. "Peki, sana yeryüzündeki en güzel *gacı* olduğunu söylersem?"

mobildepo.com

Hızla atan nabzına rağmen gülümsemek zorundaydı. "O zaman gözlük takman gerektiğini söylerim." Birdenbire Emilian'ın çenesine dokundu.

Emilian geri çekilmeden öylece durdu. O anda gözleri alevlendi, değişimi tamamlanmıştı. Ariella daha samimi olmaktan ve daha fazla bağlanmaktan kaçınmayı umuyordu ama kendini tek bir yerde sonlanabilecek bir dansın içine çekilirken buldu. Onu affetmişti ve arkadaş olmak istiyordu ama Emilian arkadaş olunamayacak kadar çekici, erkeksi ve göz alıcıydı. Ve artık bir geçmişleri vardı.

Bunların hiçbiri önemli değildi.

Elini genç adamın çenesinden çekmesi gerektiğini biliyordu. Emilian bu dokunuştan çok keyif alıyordu ve Ariella yüzünden başka yerlerine de dokunmayı çılgınca arzuluyordu. Emilian bahçeye adımını attığı anda oradan uzaklaşmalıydı ama yapamamıştı. Elini çekmesi gerekiyordu ama bunu da yapamadı.

Emilian'ın geniş göğsü kalkıp iniyordu. Yavaşça yüzünü çevirip dudaklarını genç kadının avcunun içine değdirdi. "Hiçbir zaman," dedi yavaşça; ağzından çıkan her kelime sıcacık, şefkat doluydu, "seni artık arzulamadığımı söylemedim. Artık gitmen gerek."

Avcunun içindeki hassas tenini öptükten sonra düşünmek Ariella için çok zorlaşmıştı. *Bu adama karşı koyamıyorum,* diye düşündü, *hiçbir zaman da koyamayacağım.* İstemiyordu da. İyi ya da kötü, birbirlerine bağlanmışlardı.

Sonuçta istediği başlangıcı elde etmişti.

Kapı açıldı. Emilian birden dönünce Ariella onun arkasına, kapıya bakabildi.

Margery orada duruyordu. "Baban seni arıyor, Ariella."

Emilian, Ariella'ya döndü. "Haydi kaç," diye mırıldandı, "çok geç olmadan." Kurşuni gözleri parıldıyordu.

Ariella kendini toparlamak için kafasını salladı. "Kaçmıyorum."

mobildepo.com

mobildepo.com

mobildepo.com

Ariella onlara doğru geliyordu. Kardeşinin gülümsemesine, kızarmış yanaklarına bir bakışıyla olanları anladı. Panikledi. Bahçeye baktı ama kimseyi göremedi.

"Benimle yine dans edecek misin?" Alexi'ye gülümsedi.

Alexi onu kolundan tuttu. "Dans etmekten nefret edersin. Balolardan nefret edersin. Neden böyle gülümsüyorsun?"

Gülümsemesi kayboldu sonra tekrardan belirdi. "Dans etmekten *nefret* etmiyorum. Balolardan *nefret* etmiyorum. Genelde yapacak daha iyi işlerim oluyor, hepsi bu."

Alexi yine bahçedeki gölgeleri dikkatle inceliyordu. Kardeşine döndü. "Seni tanımasam, bir kaçamaktan döndüğünü zannederdim."

Ariella'nın yüzü daha da kızardı.

Haklıydı! Alexi olanlara inanamıyordu çünkü eğitimli kardeşi tanıdığı en az tutkulu ve en az romantik kadınlardan biriydi.

Ariella, "Delirmişsin sen," dedi ve yanından geçip Margery'yle beraber içeri girdi. Alexi arkalarından bakıp baş başa verdiklerini gördü.

Alexi dikkatle bahçenin ortasına yürüdü. Bahçeyi, evin arkasındaki çimenlikten alçak bir taş duvar ayırıyordu. Çimenlerden kaçan kimseyi göremedi.

Belki de yanılmıştı. Rahatladı. Kardeşi çok zekiydi ve siyasi veya toplumsal meselelerde çok duyarlıydı ama erkekler konusunda hiç tecrübesi yoktu. Bir gün karşısına iyi, kibar, saygın, evliliğe hazır, istikrarlı, anlayışlı, iyi bir aileden gelen ve belki de biraz varlıklı bir adamın çıkmasını istiyordu.

O gün gelene kadar, kardeşini korumak onun göreviydi.

ARIELLA BABASININ bir sütunun yanında durmuş kendisini beklediğini gördü. Emilian çimenlikte gözden kaybolmuştu ama Simmons'ların evinden ayrılacak mı, yoksa başka bir kapıdan baloya

mobildepo.com

dönecek mi, bilmiyordu. Yine de, orada olup olmadığını kontrol etmek için arkasına bakması zordu.

Cliff yanına geldi. Kadınlar Cliff'in dikkatini çekmeyi umarak ona bakıyorlardı ama Cliff onların farkında bile değildi. "Neredeydin?" diye sordu endişeyle. "İyi misin?"

Ariella babasına gülümsedi. "Baloları sevmediğimi biliyorsun. Dışarı çıkıp yıldızları seyretmek istedim."

"Kütüphanede seni aradım," dedi. "İlk defa kaytarmak için dışarı çıktığına şahit oluyorum. Genelde nadir bir kitap bulmayı başarırsın."

Ariella tereddüt etti. "Aslında kütüphaneyi aradım..." diye söze başladı ama Margery lafını kesti.

"Dışarı çıkmayı ben istedim Cliff amca. Kişisel bir konuda fikrini almam gerekiyordu."

Cliff, tatmin olmuş gibi gülümsedi ve yanlarından ayrıldı. Ariella, Margery'ye baktı ve kuzeninin gözlerinde *Delirdin mi sen?* ifadesini gördü. Ariella kendini savunmamaya karar verdi.

"Şok edici... St Xavier..."

Ariella hor gören bu sözleri ve Emilian'ın adını, arkasında duran adamdan duydu. Döndü ve iki kadın ile iki erkeğin konuştuğunu gördü. Konuşanın sesindeki aşağılamayı yanlış anladığını ümit etti.

Margery kolundan tuttu ve onu çekti. Ariella sinirle ona baktı ve "*Sus!*" işareti yaptı. Konuşulanlara kulak kabartmak istiyordu.

"Davetli değildi," dedi sarışınlardan biri hevesle. "Bana Leydi Simmons söyledi. Öfkeden morarmıştı, gerçekten mosmordu çünkü St Xavier, daha önce gönderdiği hiçbir daveti kabul etmemiş. Şimdi de davetsiz çıkagelmiş; hem de ona ve Lord Simmons'a bir merhaba bile dememiş."

"İçindeki yabani yüzünden böyle davranıyor, Belle," dedi adamlardan biri. "Herkesi iyi giydirebilirsin ama onlara nasıl davranacaklarını öğretemezsin. İyi huyları satın alamazsın."

mobildepo.com

Ariella donakalmıştı.

"Onu daha önce görmemiştim," dedi kızıl saçlı olan. Yüzü kızarmıştı. "Bütün Çingeneler böyle çekici midir?"

Adamlar ona baktı ve az önce konuşan adam, "Letitia, onu ikinci kocan olarak düşünmüyorsun, değil mi? Çocukların Çingene kanıyla kirlenir ve sen de küçük düşersin," dedi.

"Dul Leeds'le evleneceğini duydum." Diğer adam güldü. "Kırkına merdiven dayamış, sağlıklı dört erkek çocuğu var ve birkaç tane daha yapabileceğini iddia ediyormuş. St Xavier'e gelecek en iyi talip odur herhalde."

"Onu talibim olarak görmüyorum," dedi Letitia darılarak. "Daha önce hiç bir Çingene erkek görmemiştim. Kabul etmelisiniz, Rus prenslerine benziyor."

Sarışın biraz yaklaştı. "Lettie, kendisi ilişkileriyle ünlü zaten." Birbirlerine etkilenmiş bakışlar attılar.

"İşte döndü. Gidip tanışalım mı? Aksanını duyduğunda ve iyi dikilmiş kıyafetlerinin düşük insanlık sınıfını örtemediğini gördüğünde onu bu kadar çekici bulmayacaksın," dedi şişman adam homurdanarak.

Ariella öfkeyle titredi. Dörtlünün gerçekten, biraz dalga geçip eğlenmek için Emilian'a doğru yürüdüğünü gördü. Hanımlar eğilerek selam verirken beyefendiler yalandan kocaman gülümseyip el sıkıştılar. Ariella bunun tamamen rol olduğunu biliyordu. Emilian ondan nefret ettiklerini, onu hor görüp aşağıladıklarını biliyor muydu?

Emilian'ın dikkati, yanına gelen dörtlüyü geçip Ariella'ya takıldı.

Ariella dudağını ısırıp Emilian'ın, yanındakilerin güvenilmez insanlar olduğunu anlaması umuduyla kafasını salladı. Salonun diğer ucunda, Ariella'nın kendisine bir şeyler söylemeye çalıştığını anlayarak durdu. Yüzünden, Ariella'nın söylediklerini anlamadığı anlaşılıyordu.

mobildepo.com

Ariella'nın nefretini kazanan, ilk konuşan adam şimdi söze girmişti. Ariella buna dayanamıyordu. O çakalların Emilian'ı eğlence malzemesi gibi görmelerine izin veremezdi. Hızla ona doğru yürümeye başladı.

Kadınlar kendilerinden geçmiş halde Emilian'a bakıyorlardı. Emilian'ın ise onlara kayıtsız kaldığını fark etti. Kendisini fark edip dönmesi Ariella'nın daha da hoşuna gitti. Ariella yaklaştıkça, Emilian'ın ifadesinde bir yumuşaklık ve ilgi oluştu. "Merhaba, Lordum. Sizi burada görmek ne güzel." Diğerlerini görmezden geldi ve sadece Emilian'a reverans yaparak selam verdi. Kabalık ettiğinin farkındaydı ama umurunda değildi. Onları tanımıyordu ve tanışmasa daha iyiydi. "Sizinle biraz konuşabilir miyiz, Lordum?"

Emilian gülümsemeye başladı, yavaşça ve baştan çıkarırcasına. "Reddedemeyeceğim bir teklif..." Sonunda iki kadına bir bakış attı, onları kibarca başıyla selamladı. Bu sefer de erkekleri görmezden gelmişti. Yana ilerledi ve birbirlerine dokunmamaya özen göstererek nefret dolu grubu arkalarında bıraktılar.

Ariella yandan profiline baktı. Duruşu öyle sert, öyle dik ve kararlıydı ki... Başını gururla dik tutuyordu. Arkasından konuştuklarını biliyordu. Emilian için çok üzülüyordu.

Çingeneler Giremez.

Emilian, "Ne yapıyorsun?" diye sordu lafı dolandırmadan, bir sütunun yanında durduklarında.

"Seni kurtarıyorum." Gülümsedi.

Ve ilk defa, Emilian'ın keyifle güldüğünü gördü. "Kurtarılmaya ihtiyacım yok."

"Sana katılmıyorum. Onlardan kurtarılmaya ihtiyacın vardı. Son derece iğrençlerdi," diye ısrar etti Ariella, kalbi birden mutlulukla dolmuştu. Emilian'ın gülümsemesini çok seviyordu. Keşke daha çok gülümseseydi!

"İlk tanıştığımızda beni korumak istemen gibi mi?" diye sordu.

mobildepo.com

O anı hatırlaması biraz zaman aldı. "Kimseyi yok yere suçlamam," dedi kararlılıkla.

Emilian'ın sesi değişti. "Bayan de Warenne, sizinle tekrardan karşılaşmak bir zevk." Gülümsemesi kayboldu ve ağırbaşlılıkla Ariella'yı selamladı.

Ariella aniden arkasına baktı ve babasının onlara doğru geldiğini gördü. Nabzı hızla atmaya başladı. Bir kaçamağın ortasında yakalanmış gibi hissetti. "Babacığım, çok önemli bir gelişme oldu," dedi. Yanakları yanıyordu. "Rose Hill'de tanıştığımız *vaida*, St Xavier'miş."

"Ben de fark ettim," dedi Cliff, bundan pek memnun gibi görünmüyordu. Gözlerinde şüphe vardı. "Düzgün bir takdimin zamanı geldi."

Emilian başını eğdi ve Cliff'e küçümseyen gözlerle baktı. Ariella panikledi. Şimdi saldırganlaşmanın sırası değildi!

Ama Emilian kibirle gülümsüyordu. "Vikont St Xavier. Benim için bir zevk, *Kaptan*."

Ariella inlememek için kendini zor tuttu. Emilian, kendi unvanını babasının gözüne sokmuştu. Ariella, Cliff'in unvanları önemsemediğini biliyordu ama bütün de Warenne erkekleri gibi düelloyu sevdiğini de biliyordu. Emilian bir kez olsun düzgün davranamaz mıydı?

"Ne garip..." dedi Cliff. "Rose Hill'de bir Çingene numarası yaparken unvanınızı söylemeyi unutmuştunuz."

"Annem bir Roman," dedi Emilian karşılığında. "Ben melezim. Numara yapmıyordum."

"Hakkınızda söylenenleri duymuştum. Bunu akıl etmeliydim," dedi Cliff. "Sosyal etkinliklere katılmadığınızı da duymuştum. Sizi Simmons'lara hangi rüzgârın attığını sormalı mıyım?" Bakışları Emilian'ın sabit ifadesinden hiç ayrılmamıştı.

Gerçeğin bir kısmını anladığını düşündü Ariella. Emilian'ın baloya kendisini görmek için geldiğini sezmişti. Titredi. "Baba? St Xavier'le

mobildepo.com

komşusunuz. Sonunda tanışmış olmanız muhteşem. Umarım bu güzel bir tanışıklığın başlangıcı olur."

İki erkek de onu duymazlıktan geldi. "Size açıklama yapacağımı sanıyorsanız fazlasıyla yanılıyorsunuz, Kaptan," dedi Emilian yumuşakça. "Ne zaman, nereye gitmek istersem giderim."

"Yani kibar bir cevap vermekten yoksun musunuz? Tabii ki öylesiniz. Kendinizi, açıklama yapma zorunluluğundan muaf görüyorsunuz. Genç, asabi ve yolunuza çıkan herkesle çarpışmaya hazır biri olduğunuzu düşünüyorum. Bu çok ahmakça, St Xavier," dedi Cliff sertçe. "Ariella, Lord Montgomery dans etmek istiyor." Emilian'a baktı. "İyi geceler."

Ariella babasının onu oradan uzaklaştırma arzusu karşısında yumruklarını sıkmakla yetindi ama Emilian dişlerini gösterdi. Bu çok vahşi ve nahoş bir durumdu. "Evet, ben nasıl olur da kızınızla konuşmak gibi bir kabahat işlerim? Bayan de Warenne varlığıma dayanamayacak kadar soylu biri."

Cliff tam arkasını dönmek üzereydi ki bu laf üzerine durdu. "Kızım bir hanımefendidir ve bir beyefendinin ilgisini hak eder, alçağın tekinin değil. Sadece saygıdeğer niyetle ona yaklaşan talipleri kabul edecektir," diye açıkladı Cliff. "Sizin niyetiniz nedir, St Xavier? Bu soruma cevap verebilir misiniz?"

Emilian rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. "Size katılıyorum, de Warenne. Prensesinizle bir beyefendi ilgilenmeli. Benim niyetime gelirsek..." Omuz silkti. "Hiçbir niyetim yok. Ama biz sadece sohbet ediyorduk ve bu bir suç değil, bir Çingene için bile." Gözleri parladı ve yürüyüp gitti.

Ariella, bu düşmanca karşılaşmanın sona ermesinin verdiği rahatlamayla şiddetle titredi. Sonra Cliff'e döndü. "Yeterince acı çekiyor! Ona bu şekilde saldırman gerekiyor muydu? Ona nasıl davrandıklarını görmüyor musun?"

mobildepo.com

Babası kalakaldı. "Ona saldırmadım ama uyarılması gerekiyordu, Ariella. O adam bir düzenbaz; kibirli, asabi ve hemcinslerin için de fazla çekici. Bak! Bu salondaki kadınların yarısı onu etkilemeye çalışıyor! Bu kadar kaba olduğum için özür dilerim ama bu gece bu hanımlardan birini yatağa atacağından eminim ve o kız sen olmayacaksın!"

Ariella yutkundu, kızarmıştı. "Sadece konuşuyorduk," diyebildi, ne kadar berbat yalan söylediğinin farkındaydı. "Arkasından ne kadar iğrenç şeyler söylediklerini duydun mu baba? Yüzüne gülüyor, arkasını döndüğü anda onu küçümsemeye başlıyorlar. Bu çok zalimce ve büyük bir haksızlık!"

Cliff'in gözlerindeki alevler söndü. "Evet, öyle ama lanet olsun, bu senin meselen değil. Senin temiz kalbinden faydalanacaktır. Lütfen, bu meseleye burnunu sokma. Bu işten bir hayır gelmez." Gülümsedi. "Montgomery konusunda yalan söyledim ama gidip bir merhaba diyebilirsin. Belki seni dansa kaldırır."

"Öncelikle, Montgomery'yle dans etmek istemiyorum. Dahası, taliplerim hiç umurumda değil ve bunu sen de biliyorsun!" Ariella gözlerini kapadı ve içinden geçenleri söyleyiverdi. "Doğrusunu söylemek gerekirse, St Xavier'le arkadaş olmak istiyorum. Bir arkadaşa ihtiyacı var."

Babasının benzi attı. "Çok safsın. Öyle bir adamın kadın arkadaşı olamaz. Onun arkadaşlığı sadece bir yerde sonlanır. Bu konuda benim tecrübeme kulak vermelisin."

Ariella kaskatı kesildi. "Şimdi de kiminle arkadaş olabileceğimi mi söyleyeceksin?"

Babası öylece kaldı. "Tabii ki hayır."

"Teşekkür ederim. İtibarının farkındayım," diye ekledi. Cliff'in güvenine çoktan ihanet etmiş olmasaydı, Emilian konusunu konuşmak daha kolay gelebilirdi. "Dikkatli olacağım."

mobildepo.com

"Hayatım..." Amanda, Cliff'in yanında belirdi, gülümsüyordu ama yeşil gözleri endişeyle irileşmişti. Baba kız, aralarında atışıyorlardı. "Böyle bir gecede nasıl tartışabilirsiniz? Hadi gel, dans edelim."

"Birazdan, Amanda," dedi Cliff. "Ariella lütfen bu uyarımı dikkate al. Senin arkadaşlığını istemiyor ve çok tehlikeli biri olduğuna eminim. Boyundan büyük bir işe girişmiş olacaksın."

Ariella ürperdi. Çoktan boyundan büyük bir işe bulaşmıştı. "Uyanık ve dikkatli olacağıma söz veriyorum."

Cliff yüzünü buruşturup karısıyla oradan uzaklaştı. Ariella rahatlamış bir halde, üvey annesinin, babasının elinden tutup onu dans pistine götürüşünü izledi. Ailesine yalan söylemekten nefret ediyordu ama olanlardan dolayı pişmanlık da duymuyordu.

Emilian'm kendisini izlediğini hissederek salonun diğer tarafına baktı.

Emilian, açıkça yalnız ve herkesten kopuk olduğu halde kalabalığın ortasında duruyordu. Gözleri birbirine kenetlendi. Bu insanların nefretle dolu olduğunu, babasının sadece kendisini korumak istediğini ve her koşulda onun arkadaşı olduğunu söylemek istedi ama yanına gitmeye cesaret edemedi.

"Dans etmek ister misiniz?"

Döndüğünde karşısında şişman, soluk tenli, sarışın ve kendisinden birkaç yaş büyük bir adam gördü. Gülümsemek çok güçtü. "Özür dilerim ama pek iyi dans edemiyorum. Emin olun, benimle dans etmek istemezsiniz, Efendim."

Adam eğilerek selamladı. "Tam tersine, Bayan de Warenne, bu salondaki en hoş hanımla dans etmek benim için bir onurdur."

Sözleri can alıcıydı ama baştan çıkarıcı veya cüretkâr değildi. Dans edemeyeceği konusunda ısrar edecek ve başka bir mazeret bulacaktı ki karşısındaki gülümsedi ve "Ne kadar da düşüncesi-

mobildepo.com

zim. Kendimi tanıtmadım. Ben Robert St Xavier," dedi. Ariella'yı selamladı.

Ariella'nın nabzı hızlandı. Karşısındaki Emilian'ın kardeşi miydi? Yaşı Emilian'ınkine yakındı ama birbirlerine hiç benzemiyorlardı. Ariella gülümsedi. "Ayağınıza basmam sorun olmayacaksa, dans etmek isterim." Elini uzattı.

Robert güldü. "Böyle güzel bir kadını sorun etmek imkânsız."

Ariella'yı dans pistine kadar götürdü ve Ariella ona doğru döndü. Kendisini çekici bulmadığından emindi; kelimeler ağzından alışkanlıkla dökülüyor gibiydi. Şaşırmış bir halde, "Çok iyi dans ediyorsunuz, Efendim," dedi.

"Siz de öyle." Robert gülümsedi, Ariella'yı dikkatle inceledi.

"Siz de mi Woodland'de kalıyorsunuz?" Hiçbir açık vermeyeceğini ümit ediyordu.

"Ben Londra'da yaşıyorum, Bayan de Warenne. Kuzenim, Vikont, Woodland'de yaşıyor. O şehre çok az geldiği için ben Derbyshire'a sık sık uğruyorum. Yoksa yakın aile bağımız kopabilir."

Emilian'a yakın olduğu konusunda ısrarcıydı ama yine de sözleri Ariella'yı durup düşünmeye itmişti. Robert ona garip bir şeyler hissettirmişti, emin olamıyordu. "Ben de Vikont'la yeni tanıştım. Kuzeniniz çok cana yakın bir adam."

Robert kahkaha attı. "Evet, ben neresinin çekici olduğunu anlamasam da, bütün hanımlar onu muhteşem bulurlar. Ama kuzenim bekârdır ve Woodland de güzel bir mülktür."

Ariella gerildi. "Onu sadece cana yakın buluyorum, Efendim, hepsi bu."

"Onu yakından mı tanıyorsunuz?"

"Hayır. Henüz tanıştık."

Robert gülümsedi ve nedense yüzünde halinden memnun bir ifade vardı.

mobildepo.com

EMILIAN, *GACO*LARLA OYUN oynamaktan yorulmuştu. Fısıldaşmalarından sıkılmıştı bile ama garip bir şekilde, gitmek de istemiyordu. Bunun sadece bir nedeni vardı; Ariella, mucize eseri, kendisini affetmişti. Gereksiz duygusallıklar veya suçlamalar olmamıştı. Onun yerine, Ariella arkadaş olmak istemişti; hatta kendisini *gaco*lardan kurtarmaya bile çalışmıştı. Bu müthiş bir şeydi. Gitmeden önce ona son bir kez bakabilmek için döndü.

Ariella kendi kuzeninin kollarındaydı.

Paniğin yerini hızla öfke aldı. Robert alçak herifin, işe yaramaz hovardanın biriydi. Rakibiydi. Ve şimdi Ariella'nın mı peşindeydi? Yirmi yıl boyunca defalarca yapmaya çalıştığı gibi, yine Emilian'ın önünü mü kesmek istiyordu? Bu çok önemli değildi. Dans ediyor olmaları kabul edilemezdi ve buna izin vermeyecekti.

Onlara yaklaşırken, gözünde o geceden sahneler canlandı; Ariella'nın içindeyken genç kadının kendinden geçerek haykırışı. Zihnindeki görüntüler değişti ve kuzeninin Ariella'yı öptüğünü hayal etti. Kafasını sallayarak bu çirkin görüntüden kurtuldu. Ariella aptal değildi. Robert'ın onu baştan çıkarmasına izin vermezdi. *Kendisi* de buna asla göz yummazdı.

Ama Robert saf İngiliz'di. Köklü bir aileden geliyordu, iyi bir itibarı vardı; Emilian aday bile olamazken Robert bir talip olarak görülebilirdi. De Warenne'ler onu kesinlikle onaylarlardı, en azından sosyal statü olarak.

Bu, öfkesini daha da alevlendirdi.

Uzun ve güçlü adımlarla yürüdü. Ariella'nın masumane ve Robert'ın etkilenmiş gülümsemelerini gördü. Beraber dans etmekten memnunlar mıydı? Fark etmezdi. Onları ayıracaktı.

Ariella onu görünce durdu. Robert, ona tatlı bir bakış attı; Emilian, kuzeninin bu anın tadını çıkardığını biliyordu.

"Bölüyorum," dedi ters ters ve kuzeninin kolunu Ariella'nın belinden çekti.

mobildepo.com

Robert, Ariella'yı bıraktı ve geri çekildi. "Tabii sen de salondaki en güzel kızla dans etmek istiyorsundur." Ariella'yı kibarca selamladı. "Görüşmek üzere, Bayan de Warenne."

Ariella gülümsemeyi başardı. "Elbette."

Emilian onu yavaşça kollarının arasına aldı, öfkesinden kuduruyordu. Mantıklı düşünmesi çok zordu.

Siyah kısrak bugüne kadar gördüğü en güzel attı. Woodland'de kalıp Edmund'ın sunduğu fırsatları değerlendireceğini söylemesinden sonra babasının kendisine verdiği on üçüncü yaş günü hediyesiydi. İlk gece, dışarı çıkmayı reddetmiş, atıyla ahırda uyumuştu. Atına her gün biniyordu ve hâlâ korkutucu olan yeni hayatında atı en büyük neşe kaynağıydı. Kısrağına âşık olmuştu, kısrağı da ona. Sonra Edmund onu bir gün Londra'ya götürmüştü.

Woodland'e döndüklerinde, yemeğini vermek için doğrudan atına koşmuştu. Atı ateşler içindeydi, ıslaktı ve topallıyordu. Ön bacakları şişmişti, boynunda ve kalçasında kırbaç izleri vardı. Robert onu alıp öldüresiye sürmüştü.

Gözyaşları içinde kuzenini öldürmek üzereydi ki babası onları ayırdı. Kısrağı iyileşmişti ama yaptığı şey Robert'ın yanına kâr kalmıştı. Bu sadece başlangıçtı.

Robert Emilian'ın istediğini düşündüğü her şeyi alabilmek için elinden geleni yapmıştı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Ariella. "Cinayete hazır gibisin!"

Ariella'yı duydu ve güçlükle dikkatini toparladı. Siyah kısrağı ve Robert'ın tavrını unutması biraz zaman aldı. Robert'm babasına, Woodland'in Emilian'a değil de kendisine ait olması gerektiğini söylediğini kaç kere duymuştu?

Bu şikâyetler, Edmund'ın ölümüyle elbette son bulmuştu ama Emilian kuzeninin, mülkü, unvanı, serveti ve sahip olduğu her şeyi arzuladığını biliyordu. Şimdi de Ariella'yı arzuluyordu.

mobildepo.com

"Emilian!" diye bağırdı Ariella.

Aşağıya bakıp kocaman, keskin mavi gözleri gördü. O anda Ariella'nın kendi kolları arasında olduğunu fark etti.

Onu, bir dans partneri gibi değil de, bir adamın karısını veya sevgilisini tutabileceği kadar yakın tutuyordu. Onu o geceyi yeniden yaşıyormuş gibi tutuyordu. Ariella'yı kendinden geçiren ve izin verseydi kendisini de kaybettirecek o tutkuyu düşündü. O anda, onu baloya gelmeden öncekinden daha fazla arzuladığını anladı.

Ariella'nın arkasına baktı ve Robert'ın onları izlediğini gördü. Genç kadınla arasına mesafe koyarken derin bir nefes aldı. "Başkalarıyla dans edip benimle etmeyecek misin?" dedi ama sesine şakacı bir ton katamamıştı.

"Bu haksızlık olur, Emilian. Tabii ki edeceğim."

Ariella'nın bakışları yumuşamıştı. Onu kandırması çok kolaydı. Zarar görmesine neden olabilecek kadar saf ve iyi kalpliydi. Ne kadar iyi kalpli olduğunu o gece anlamıştı. De Warenne'ler onu işe yaramaz heriflerden ve hergelelerden korumaya çalışmakta haklıydılar; onu kendisinden korumakta haklıydılar. Onu dans pistinde döndürdü ve Ariella'nın ayağı takıldı. Onu düzeltti ve "Dans etmek senin için kolay olmalı; bu da bir zevktir, Ariella," diye mırıldandı. Sonunda sakinleşmişti.

Ariella'nın gözleri parıldadı. "Hiç kolay değil," diye fısıldadı. "Ama dans etmek istemene çok memnun oldum."

Emilian onu daha sıkı kavrayıp daha yakınına çekti. Kasıkları şişmişti. O ağır ve sıcak duygunun vücudunu ele geçirmesine izin verdi. Aralarındaki çekimi neden inkâr ediyorlardı? Daha önce hiçbir kadın tarafından böyle cezbedilmemişti.

"Bizi izliyorlar," dedi Ariella nefes nefese.

Emilian kendine, onun daha iyisini hak ettiğini ve genç kadının hayatında hâlihazırda büyük bir hasara yol açtığını hatırlattı. O, be-

mobildepo.com

yaz atlı bir prens hak ediyordu, *didikoi* bir vikont değil. Hem ayrıca, kendisi Derbyshire'dan gidiyordu.

Sonra Robert'ı gördü, hâlâ açıkça onları izliyordu. "Robert'la dans etmekten memnun kaldın mı?"

"Hayır, kalmadım. Genelde dans etmeyi de sevmem."

"O zaman bu huyunu değiştirmem lazım, değil mi?"

Ariella gülümsedi ve Emilian, yüzündeki sıcak, güven dolu ifadeyi gördü. "Belki değiştirmeye başladın bile..." dedi ve ayağına bastı.

Emilian kendi kahkahasını duydu. "Beni takip et... o gece yaptığın gibi... muhteşem dans edeceğine eminim."

"Emilian..." diye fısıldadı. Emilian, Ariella'nın vücudunun kollarında eridiğini hissetti.

Kendini o ana ve kollarındaki kadına bıraktı. Ariella çok yumuşaktı ve aralarındaki çekimle titriyordu, kendisi de. Yanağını genç kadının saçma sürterken, aynı yatakta olduklarını düşünerek, "Hâlâ dans etmekten nefret ediyor musun?" diye mırıldandı.

"Hayır."

Gözleri yine birbirine kenetlendi. *Önceki gecenin tecrübesini yinelemek çok kolay olabilirdi. İkisi de bunu istiyordu. Her gün, her gece Emilian'ın yatağında olsaydı Robert'a bir daha dönüp bakmazdı bile. Robert'ın ona sahip olmasına izin veremezdi. Ariella artık masum değildi ve gülümsüyordu... Emilian'a gülümsüyordu.*

Emilian birden ondan uzaklaştı.

Ariella, "Ne oldu?" diye sordu nazikçe ve Emilian, onun parmaklarını ensesinde hissetti.

Ariella'ya baktı. Tutkularının kendisini ele geçirmesine izin vermemeliydi. Ariella kayıtsız veya ilgisiz biri değildi. Arkadaş olmak istediğini söylüyordu ve bu, Emilian'ın ona asla sunamayacağı bir yanını istediği anlamına geliyordu. Ariella kendisini artık sevmemeliydi, özellikle de onu ayartmak için yaptıklarından sonra. Ama genç

mobildepo.com

kadının gözlerindeki ifadeden, Emilian'ı gereğinden fazla önemsediği anlaşılabiliyordu. Anlamsız, cinsel bir ilişkiden daha fazlasını hak ediyordu. Sevgilisinden arkadaşlık da bekliyorsa, buna sahip olmayı hak ediyordu. Ariella tersini iddia etse bile, onu üzebilirdi çünkü ona sadece bir iki gecesini verebilirdi.

"Robert'ı mı düşünüyorsun? Ya da başka birileri bir laf mı etti?"

Kuzeni hakkında konuşmak istemiyordu, Ariella'yı ileriye doğru döndürdü.

"Kuzeninden hoşlanmıyor musun?" diye sordu.

Emilian derin bir nefes aldı. Robert hakkında konuşmak, aralarında filizlenen arzuyu tamamen öldürebilirdi. "Ondan nefret ediyorum." Emilian durdu ama Ariella'nın beline daha sıkı sarıldı.

"Kendi kanından olan birinden nasıl nefret edebilirsin? Ciddi olamazsın!"

"Hepimiz seninki gibi sevecen ve şefkat dolu akrabalara sahip olacak kadar şanslı değiliz."

"Robert aranızın iyi olduğunu söyledi," diye üsteledi.

Emilian dans eden kalabalığın tam ortasında durduklarını ve daha fazla kişinin onları izlediğini fark etti. Tekrardan dans etmek için Ariella'yı çekti ama artık hissizdi. Aralarındaki mesafeyi özenle kol uzunluğunda tutuyordu. "Benim ailem; Stevan, Jaelle, Simcha ve kuzenlerimdir. Benim ailem kumpanyadır. Robert'la alakamız bile yok. O kalpsizin tekidir. Ondan uzak dur."

Bu sefer aniden duran Ariella'ydı. "Ona yaklaşmak gibi bir niyetim yok. Ama kuzeninden hoşlanmamana üzüldüm."

"Bana acıma," diye uyardı.

"Sana acımıyorum," dedi. "Babanın ailesiyle duygusal bir bağ kurmamış olmana üzüldüm. Kendini yalnız hissetmene neden oluyordur."

mobildepo.com

Bu dans bir hataydı. Ariella bir hataydı. Emilian kaskatı kesildi. "Peki, ne önerirsin? Kuzenimi önemsiyor gibi mi davranmalıyım? Veya daha iyisi, bir İngiliz gibi mi davranmalıyım?"

Ariella başını Emilian'a eğdi. "Bu gece buna inanabilirdim."

Emilian kendisiyle şakalaştığını, anın havasını değiştirmeye çalıştığını biliyordu ama rahatsız olmuştu. Daha kötüsü, Ariella kendisinden vazgeçene kadar, onu kollarının arasına alıp delilerce öpmek istiyordu. Bir ilişki yaşarlarsa Emilian'dan nefret etmeyi öğrenebilirdi ve aralarındaki her şey biterdi. "Artık geç oldu, gitmeliyim."

"Korkak."

Emilian bu hakaret karşısında kalakaldı.

Ariella ona küstahça bakıyordu.

"Anlayamadım?"

"Ne dediğimi duydun."

"Peki, açıklar mısın lütfen, neden korkak oldum ben şimdi?"

"Çünkü birçok şeyle yüzleşmekten çekiniyorsun, belki benimle bile." Ariella kızardı, etrafına bakıyordu. "Bu tartışmaya dans pistinin dışında devam etmeliyiz."

Emilian birden, "Ne oldu? Bakışlar ve fısıltılar seni rahatsız mı etti?" dedi.

Ariella ona dik dik baktı. "Evet, etti. Seni rahatsız etmeleri gerektiği gibi!"

Emilian onu tek başına bırakma niyetiyle arkasını döndü ama bu çok terbiyesizce olurdu. Tekrardan ona döndü. "Daha önce senin kadar sinir bozucu bir kadınla tanışmamıştım! Benim derdim seni ilgilendirmez! Neden her şeye burnunu sokuyorsun? Ah, tabii, ne kadar aptalım, *arkadaşım* olmak istediğin için!"

"Ne kadar kaba olmaya çalışırsan çalış, ben senin arkadaşınım. Ve endişelerini paylaşacağın birine ihtiyacın var. Bu durum bu gece açıkça belli oldu."

mobildepo.com

Emilian ona inanamıyordu.

Ariella gülümsedi. "Ve ben sinir bozucuysam, sen de dayanılmazsın. Bu yüzden bu kadar uyumluyuz."

Emilian gülümsemedi. Gerçekten arkadaşlarmış gibi, kendisiyle ilgili varsayımlarda bulunmaya cüret ediyordu. Emilian çok kızgındı ama Ariella ona gülümsüyordu. Kontrolü ele geçirdiğini mi düşünüyordu? "Çok uyumluyuz." Ariella'ya yakınlaştı. "Sadece bir yerde; yatağımda."

Ariella'nın gülümsemesi azaldı ama tamamen yok olmadı.

"Benim hakkımda ne bildiğini sanıyorsan, *yanılıyorsun.*"

Ariella kalakaldı, artık gülümsemiyordu. Sessizce, "Kalpsiz biri olmadığını biliyorum. Bunun sadece bir maske olduğunun artık farkındayım. Bu gece şahit olduklarımdan sonra, insanlara kötü davranmana ve onları uzak tutmak için tehdit etmene hak veriyorum. Ama tehditlerini gerçekleştirmiyorsun; en azından bana söylediklerini."

"Hiçbir şey bilmiyorsun." Nedenini anlamasa da Ariella'ya çok sinirlenmişti. Ariella'yı bir asilzade gibi selamladı. "Korkarım, bu dansı erken sonlandırmalıyım."

Ariella kolunu tuttu. "Yalnız olduğunu biliyorum." Onu bıraktı.

Bu ithamları hazmetmesi biraz zaman aldı. Cevap vermeye yeltenmedi bile. "Dans için teşekkür ederim. İyi geceler."

"Rica ederim... Emilian."

Ariella afişe olmaktan korkmuyor muydu? Emilian konuşmalarının birazının da olsa duyulduğunun farkındaydı. Ariella'yı duymamış gibi yaparak ve geriye bakmamaya çalışarak dans pistinden uzaklaştı. Ama tek düşünebildiği, dans pistinde ardında bıraktığı ve kendisine acıyan küçük kadındı. *Yalnız* olduğunu düşünüyordu.

Kapıya vardığındaysa dönüp arkasına baktı.

Onu bıraktığı yerde, yüzü mermer gibi bembeyaz olmuş, güzel bir heykel gibi duruyordu. Birkaç kişi, belki de onu dansa kaldırmak

mobildepo.com

için yanına gitmişti. Bunlardan biri de Robert'tı. Ariella başını salladı ama sadece Emilian'a bakıyordu.

Gözleri yumuşacık ve ışıl ışıldı.

O anda Ariella'dan olabildiğince uzak durması gerektiğini anladı. Ariella'nın cazibesi ve inancı uçsuz bucaksızdı. Sarsılmış bir halde, hızla dışarı çıktı.

mobildepo.com

ON BİRİNCİ BÖLÜM

ARIELLA, ARABASININ WOODLAND'İN kavisli yolunda durmasıyla gerildi. Onunki kadar gösterişli olmayan başka bir araba, evin panelli kapısı önünde park etmişti. Emilian'ın misafiri vardı.

Balonun ertesi günüydü. Kendisine ne kadar kızmış ve bu ne kadar gerilimli ve garip bir arkadaşlık olursa olsun, artık arkadaşlardı. Önceki gece, Emilian'ın bir arkadaşa ne kadar çok ihtiyacı olduğunu görmüştü. Yanma gitmek için çok erkendi ama Emilian onu asla çağırmayacağına göre, başka çaresi yoktu. Gelişi için bir neden uydurmaya çalışmıştı ama sonra vazgeçmişti. Yalanlardan nefret ediyordu.

Nasıl böyle yaşayabiliyordu? Arkasından onca habis dedikodunun dönmesinin nasıl bir his olduğunu hayal edemiyordu. Bu yüzden mi Romanlarla olan ilişkisini İngilizlere tercih ediyordu? Robert, söylediği kadar kötü biri miydi? Daha önce Simmons'lara hiç gitmediğine dair konuşmalara kulak misafiri olmuştu. Bu dedikodular yüzünden mi toplumdan kaçıyordu?

Woodland'in ön salonuna ilerledikçe heyecanı arttı. Emilian'ın evine son gelişinde, eve terastan girip kütüphaneden geçmişti. Dikkatlice

mobildepo.com

etrafına baktı, merak içindeydi. Duvardaki atalarının portrelerinden, odanın köşesinde duran tarihî zırha kadar, salon tamamen İngiliz tarzında döşenmişti. Duvar dibine dizili sandalyelerin rengi solmuş ve kumaşları eskimişti. Masalar yüzyıllar öncesinden kalmaydı. Salondaki her şeyin yıllardır babasının ailesine ait olduğu çok açıktı.

Emilian'm bir Roman'ın olabileceği kadar bir İngiliz'den farklı ve egzotik olduğu, unutulmaz o iki buluşmalarını hatırladı.

"Bayan de Warenne, lütfen beni takip edin," dedi kâhya, onun kartvizitini okuyarak.

Ariella duraksadı. "Önce Lord'a burada olduğumu söylemek istemez misiniz?"

Kısa, zayıf ve renkli gözlü kâhya gülümsedi. "Vikont resmiyetten hoşlanmaz, Bayan de Warenne. Ve sizi gördüğüne çok sevineceğine eminim."

Ariella sırıttı. Kâhyanın çenesi alışılmadık şekilde düşüktü. "*Bense* beni gördüğünde sinirleneceğine eminim, beyim."

"Göreceğiz."

Ariella kâhyanın arkasından bir koridora girerken yukarıya çıkan merdivenlere baktı. "Adın ne?"

"Hoode, Bayan de Warenne."

"Vikont'u uzun zamandır mı tanıyorsun?"

"Babası efendimi küçükken Woodland'e getirdiğinde işe başlamıştım."

Ariella kolunu tuttu. "Hoode, bu çok ilginç!"

Hoode, bu kadar heyecanlanmasına şaşırmış bir halde Ariella'ya baktı.

Ariella'nm yüzü kızardı. "Babası onu buraya getirttiğinde on iki yaşında olduğunu söylemişti. Hayatının ilk yıllarını Roman annesiyle geçirdiğini biliyorum. Hayatını çok merak ediyorum." Kendini çok ele verdiğini biliyordu.

mobildepo.com

Hoode kaşlarını kaldırıp, "Vikont pek konuşkan biri değildir," dedi. "Bu kadar çok şey anlatmış olmasına çok şaşırdım," diye ekledi. "Aslında hiç şaşırmamış da olabilirim."

Ariella ne demek istediğini anlamamıştı ama bunun kaçırılmayacak bir fırsat olduğunu biliyordu. "Önceki vikont nasıl biriydi?"

Hoode gülümsedi. "Gururlu ve onurlu bir adamdı, aynı oğlu gibi. Ancak şimdiki Vikont'un aksine, mülkü iyi idare edemiyordu ve öldüğünde bu mülk perişan haldeydi. İşler daha da kötüye gitti. Ta ki şimdiki Vikont, Oxford'dan buraya dönüp Woodland'i bakımsızlıktan ve borçlarından kurtararak yeniden canlandırana kadar."

Oxford'a gitmişti ve mülkünü canlandırmıştı. Oxford'a gitmiş olmasına çok şaşırmıştı, mülkü yenilemesindense çok etkilenmişti.

"Edmund St Xavier hâlâ hayattaydı ama Emil'in hesaplarla, çalışanlarla, tamir işleriyle ve borçlarla ilgilenmesine izin verdi. Emil kısa sürede kömürün değerini ve bu bölgedeki bolluğunu fark edince her şey kısa sürede rayına oturdu."

"Çok çalışkan biri olmalı," dedi Ariella yavaşça. "Bu mülkü, o kadar genç yaşta ve çabucak ayağa kaldırdığına göre..."

"Vikont mülkle ilgilenmekten başka bir şey yapmıyor pek," dedi Hoode. "Dün gece dışarı çıkmasına çok şaşırdım."

Ariella biraz heyecanlanarak başka yöne baktı.

"Baloda sizinle görüşmek istediğini düşünüyorum."

Ariella gülümsedi. "Çok cesursun, Hoode. Ama gerçekten de onunla dans ettik." Yeniden kızardı. "Fakat daha öncesinden tanışıyorduk."

Hoode memnun olmuşa benziyordu. "Ah, o zaman oraya sizin için gitmiş olmalı."

Ariella buna cevap vermedi ama, "Başarılı bir öğrenciydi, değil mi?" diye sordu. Çok zeki ve entelektüel olduğundan emindi.

"Vikont en yüksek onur dereceleriyle mezun oldu."

mobildepo.com

Ariella gülümsemesini saklamaya çalıştı ama beceremedi. Emilian çok iyi bir eğitim almıştı ve sorumluluk sahibiydi. Heyecanlandı. Sonra kendine geldi. Emilian kendisinin aşk romanları okuduğunu sanıyordu. Ona yalan söylemişti çünkü erkeklerin çoğu entelektüel kadınları çekici bulmazdı. Ama Emilian tanıdığı diğer erkeklerden farklıydı. Ariella Emilian'ın, sıradışı eğitimini ona karşı kullanmamasını umuyordu. En yakın zamanda ona gerçeği açıklamalıydı.

"İçeri girmek ister misiniz?" Hoode kapalı kapıyı tıklattı.

Daha fazlasını öğrenmek istiyordu ama Emilian'ı görmek de istiyordu. Son görüşmelerinin üzerinden sadece birkaç saat geçmişti ama Ariella'ya günler, hatta haftalar gibi gelmişti. "Gireceğim." Sonra Hoode'un kolunu tuttu. "Bugün sinirleri nasıl?"

Hoode kıkırdadı. "Fena, hanımefendi, sinirleri çok fena."

Ayrılırkenki tartışmalarını hatırladı. Sinirlerinin bu yüzden mi yoksa balo boyunca aralarındaki gerginlikten mi bozuk olduğuna karar veremedi. Başını salladı ve Hoode kapıyı açtı.

Emilian dün geceki kadar gösterişliydi. Üzerine tam oturan koyu renkli bir frak, taba rengi pantolon, beyaz gömlek giymiş, beyaz bir boyun bağı takmıştı ve ellerini göğsünde kavuşturmuştu. İki orta yaşlı kadın ve onların kızlarını dinlerkenki ifadesi memnuniyetsizliğini ele veriyordu. Kadınlar tam karşısında oturmuş, durmaksızın Derbyshire'ın mükemmel havasından bahsediyorlardı. Ariella, Emilian'ın mutsuz olduğunu hemen anladı.

Kaba bir insan onları hemen dışarı atardı. Ama Emilian kibarca gülümseyip başıyla söylenenleri onaylıyordu ama dudakları hareketsizdi, başıysa garip bir şekilde sallanıyordu.

"Lordumuza Bahar Kutlaması pikniğini anlat lütfen, Emily," dedi pembe çizgili saten elbiseli kadın.

Uzun, ince ve sarışın kız kafasını kaldırdı ve yanakları kızardı. On sekiz yaşlarındaydı. "Çok keyifliydi, Lordum." Sözlerini bitiremeden dizlerinin üstünde birbirine kenetlenmiş duran ellerine baktı.

mobidepo.com

mobildepo.com

"Ben Leydi Deane ve bu da değerli arkadaşım Bayan Harris. Emily, gel ve Bayan de Warenne'le tanış. Lydia, sakın ağzına bir şekerleme daha atma! Buraya gel!"

Ariella iki kadına ve kızlarına selam verdi. Sarışın kız konuşmaktan acizken, esmer olanın elbisesinde ve ağzının kenarında çikolata vardı. "Umarım bölmüyorumdur. Vikont'la konuşmak istediğim bazı meseleler vardı. Ödüllü bir kısrağımı onun aygırıyla çiftleştireceğim de..." Bu yalan birden dudaklarından dökülmüştü. Emilian şimdi çift kanatlı kapının yanında durmuş, hasretle dışarıyı izliyordu. O anda, okulda cezaya kalmış ve oyun oynamak için dışarı çıkmayı dört gözle bekleyen bir çocuk gibi görünüyordu. Ariella'ya biraz şaşkınlıkla baktı.

"Ah, bu çok güzel. Biz de sizinle tanışmak istiyorduk. Londra'da yaşıyorsunuz, değil mi?" diye sordu Bayan Harris.

Esmer kızın bir kurabiye daha aldığını ve sarışının hâlâ elleriyle uğraştığını fark ederek kafasıyla söyleneni onayladı. Sarışın kıza gülümsedi. "Dün gece baloda keyifli vakit geçirdiniz mi, Bayan Deane?"

Emily Deane, Ariella'ya sanki Çince konuşmuş gibi baktı. Sonra kıpkırmızı oldu ve bakışlarını aşağıya çevirerek bir şeyler mırıldandı. Ariella, kızın ne dediğini hiçbir şekilde anlamamıştı, Emilian'ın iç çekişini duydu.

"Emily balolara bayılır," dedi annesi. "Sadece bu yıl on dört baloya katıldı. Elbisenize bayıldım, Bayan de Warenne. Terzinizin adını söylerseniz, önümüzdeki sezon onunla çalışmak isterim. Parisli bir terzi, değil mi?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Ariella.

Emilian'la göz göze geldiler ve Emilian'ın ifadesi yumuşadı.

Ariella ona sıcacık bir gülümsemeyle baktı. *Çok özür dilerim*, diye geçirdi içinden. *Bu senin için çok garip olmalı!*

Emilian arkasını döndü.

mobildepo.com

"Ah, Tanrım, saat bir buçuk olmuş ve uğramamız gereken iki yer daha var. Bu kızların gezmesi lazım, bilirsiniz işte. Emily, Lord'la vedalaş. Sen de, Lydia."

Bir dakika sonra dörtlü gitmişti. Ariella, Emilian'ın boyun bağını çözüp hoş frakını çıkarmasını ve bara gidip kendine bir kadeh brendi koymasını izledi. Yüzü kızarmıştı. Bardağın yarısını kafasına dikti.

"Çok mu kötüydü?" diye sordu Ariella, arkasında dikilirken.

İçkisini bitirdi. "Aman Tanrım!" diye patladı genç kadına dönüp. "Sadece tek bir geceye katıldım diye geveze ve budala kadınları eğlendirmek zorunda kalıyorum."

"Son derece kibardın," dedi, ifadesini bozmamaya çalışarak.

Emilian Ariella'ya dik dik baktı. "Neden bu kadar neşelisin? Beni mutsuz gördüğüne mi sevindin?"

Ariella'nın neşesi kayboldu. "Kesinlikle hayır. Bu kızlar sana uygun değil. Belki kuzenine uygun olabilirler. Sen bir prensesi hak ediyorsun." Başka yöne bakmayı başarabildi. Emilian ona defalarca *gacı* prenses demişti.

Emilian kollarını gümüş sırmalı yeleğinin üstünden kavuşturup ona baktı. Ariella, az önceki kelime seçimini düşündüğünden emindi.

"Olağanüstü uygun davrandın. Ne kadardır buradaydılar?"

"Çok uzun süredir," deyiverdi.

"Bir mazeret uydurabilirdin."

"Uydurmak üzereyken sen geldin. Sanırım yirmi dakikadan fazladır buradaydılar. Yirmi bir dakika da olsa, çok uzun."

"Kovala gitsin. Ben bile alıştım buna."

Emilian'ın yüzü aydınlandı ve bu tehlikeliydi. "Sinirlerim çok bozuk."

mobildepo.com

Bu çok açıktı. "Ama çok iyi dayandın ve mükemmel bir beyefendi gibi davranmaya çalışıyordun. Moralini benim bozmadığımdan emin misin?"

Emilian'ın dudağı kıvrıldı. "Yemini yutacağım: Hep moralimi bozuyorsun." Ariella'ya arkasını döndü ve kendine bir içki daha koydu.

Ariella karşı çıkacaktı ki karışmamaya karar verdi. Her gün böyle içtiğini sanmıyordu. "Bana karşı hiç böyle kibar değilsin. Nedeni bu mu?"

Emilian arkasını döndü. "Aptal değilsin; onlardan birini yatağa atmak gibi bir düşüncem yoktu!"

Ariella dondu. "Yani olanaksız bir çekim yüzünden mi bana karşı kabasın?"

Ariella'ya uzun ve sert bir ifadeyle baktı. "Seni hâlâ arzuladığım halde, ne olursa olsun İngiliz onurumla hareket etmeye karar verdim," dedi yavaşça, "ve bu çok can sıkıcı. Aslında bu onur kavramından sıkılmaya başladım. Oyunlardan, yalanlardan sıkıldım ama sen yine buraya geldin."

"Bir oyun veya yalan olsun diye gelmedim. Havlayıp homurdanacağını biliyorum ama dün gece yeni bir seviyede iletişim kurduk." Tereddüt etti.

Emilian gülümsemedi. "Bu mu yani? Yeni bir seviye mi?"

Kurşuni gözleri kısmen kuşkuyla parıldıyordu. "Arkadaşlık peşindeyim," dedi Ariella.

Emilian kahkaha attı. "Arkadaşlığın mı, benim mi?"

Ariella'nın kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. "Arkadaşlığımızın peşindeyim, Emilian." Kararlı gözükmeye ve o geceki ilişkilerini düşünmemeye çalıştı. "Dün gece benim için her şey değişti."

"Ah, tabii ki değişti. Yalnız olduğuma karar verdin!" Gözleri parladı.

mobildepo.com

"Bugün çok huysuzsun! Baloda tek başına duruyordun, hiç arkadaşın yoktu ve arkadan dedikodu yapılıyordu. Çok korkunçtu! Neden arkadaşlık teklifime karşı çıkıyorsun? Bana ihtiyacın var!"

Emilian koltuğu işaret etti. "Evet, sana ihtiyacım var, tam orada. Bunun sonu orasıdır ve bunun arkadaşlıkla bir alakası yok. Seni daha önce üzdüm ve yine üzmeyi umursamamaya çok yakınım."

Ariella titredi. "Ama beni önemsiyorsun. Yoksa beni çoktan kollarına almıştın. Bu olağanüstü çekimi ben de hissediyorum. Bildiğinin farkındayım. Beni baştan çıkarmaya karar verirsen sana uzun süre karşı koyabileceğimi sanmıyorum, özellikle de dün geceden sonra."

"Bu kadar açık, içten olman gerekiyor mu? Benimle ilgili duygularını bilmek istemiyorum!"

Ariella'nın kalbi hızla çarpıyordu. Daha önce ondan gelen bu kadar kudretli, bu kadar erkeksi bir gerilim hissetmemişti. Dudaklarını ıslattı. "Ama *bütün gece* bunu düşündüm; bizi düşündüm."

Emilian derin bir nefes aldı.

"Bir arkadaşlığa başladık ve bu bizi harika olasılıklara götürebilir." Emilian'ın gözleri irileşti. "Ancak sabahına nazik, neşeli hatta belki de şefkat ve kahkahalarla dolu olacağından emin olduğumda seninle aynı yatağa girerim." Ariella gülümsedi ama heyecanla titriyordu. Daha önce hiç bu kadar açık sözlü olmamıştı.

"Benimle bir daha aynı yatağa gireceksin yani?" diye tekrarladı Emilian.

Ariella gerildi. "Bunun kaçınılmaz olduğunu düşünüyorum."

"Bana kırmızı bayrak salladığının farkındasın, değil mi?" Ariella'ya doğru ilerledi.

Genç kadın içgüdüsel olarak geriledi. "Niyetim bu değildi! En azından bilinçli olarak yapmadım!"

mobildepo.com

"Bir sonraki karşılaşmalarımızın kaçınılmaz sonunu fark etmene sevindim. Teslim oluyorum. Pes ediyorum." Ariella geri geri giderken kütüphaneye çarptığında Emilian duraksadı.

"Teslim mi oluyorsun? Ne demek bu?" Doğru düzgün düşünmek imkânsız hale gelmişti.

Emilian gülümsemeye başladı. Ariella'nın dudaklarına baktı. "Bütün ayartmalardan geçtim demek. Sevgilim olmanı istiyorum. Yarın veya ondan sonraki gün değil. Senin de beni istediğini ikimiz de biliyoruz."

Ariella'nın gözleri irileşti, nabzı hızlandı. Emilian haklıydı. Ariella'nın en samimi niyetlerine rağmen, Emilian'ın olağandışı çekiciliği bir problemdi ve önceki geceden sonra, bunu yapması gerektiğini bildiği halde, genç adama karşı koymak istediğinden emin değildi.

Emilian bir elini Ariella'nın omzuna diğer elini de kitaplığa koydu. "Seninle defalarca sevişmek istiyorum. Ama seni üzmek istemiyorum ve yanlış imalarda bulunmayacağım."

"Yanlış imalar duymak istemiyorum," dedi Ariella.

Emilian'ın ifadesi sertleşti. "Benden derin hisler beklediğini düşünüyorum. Hatta nedense hâlâ bana âşık olup olmadığını veya buna inanıp inanmadığını merak ediyorum. Bendeki şefkat eksikliğinden dolayı üzüleceksin, bu yüzden açık sözlü olacağım. Seni yatağa atmak istiyorum. Ama ötesi yok, arkadaşlık bile," diye uyardı. "Ve ben yalnız *değilim*."

Ariella son sözlerinin yalan olduğunu biliyordu. Bugüne kadar tanıştığı en yalnız insandı. Bu yüzden de iyi günde, kötü günde onun arkadaşı olmaya kararlıydı. Her nasılsa, Emilian kendisine aitti. Onu çok üzmüştü ama artık yeni bir seviyeye erişmişlerdi. Genç adamın teklifini kabul ederse Emilian'ın ertesi gün kendisine soğuk ve ilgisiz davranacağını pek sanmıyordu.

Ariella'yı tamamen baştan çıkarmıştı, genç kadın zor nefes alıyordu. "Teklifinden dolayı kendimi aşağılanmış hissetmiyorum."

mobildepo.com

Emilian'ın yüzü gerildi. "Seni aşağılamaya çalışmıyorum."

"Bunu biliyorum. Ama arkadaşlığımızın ilerlemesine izin vermemiz gerektiğini düşünüyorum. Bu nedenle, her ne kadar zorlansam da teklifini reddetmek durumundayım." Nabzı çok hızlı atıyordu, dudağını ısırdı. Aslında, bu kararlılığından neredeyse pişmanlık duyuyordu.

Emilian'ın bakışları titredi. "Böyle diyeceğini biliyordum."

Ariella'yı bilerek reddetmeye doğru itmişti. "Çok zekisin, Emilian," dedi. "Ama arkadaşlığımızdan vazgeçmeyeceğim." Ve ekledi: "Bana karşı küçük bir şeyler hissettiğini kabul edeceğin günü dört gözle bekliyorum."

Emilian kızardı. "His değil, ilgi."

Ariella gülümsedi. "Peki öyleyse. Şimdilik, bir ilgi itirafını da kabul edebilirim."

"Bana mı gülüyorsun?" Diğer elini de Ariella'nın başının yanından kütüphaneye dayadı ve onu hapsetti.

Ariella kendisini öpmeyi düşündüğünü biliyordu, başını salladı. Öpüşmek kabul edilebilirdi. Bir veya iki öpücük onun da hoşuna giderdi.

Emilian'ın dudakları Ariella'nınkilere yapıştı.

Ariella heyecanlanmıştı, zor nefes alıyordu. Bu atak sert ve azimliydi. Emilian da bu öpücüğe kendisi kadar açtı. Sonra dudakları yumuşadı ve Ariella'nın dudaklarının üzerinde durdu. Ariella'nın kalbi hızla atıyordu, dudakları birbirine kenetlenmişti, çaresizce bekledi. Emilian'ın dudakları yine Ariella'nınkilere baskı yapmaya, sürtünmeye başladı; nazikçe, ayartarak ve şehvetle. Emilian'ın öpüşünde duygusal bir şeyler olduğunu biliyordu. Yanılıyor olamazdı.

Bir sevinç gözyaşı damladı ama tutku ateşinin teriyle gölgelenmişti. Ariella dudaklarını araladı ve Emilian'ın dili hemen boşluğu doldurdu. Ariella omzuna uzandı, tutku göğsünde havai fişek gibi

mobildepo.com

patlıyordu. Emilian bir an geri çekildi ve Ariella'ya baktı. Aralarındaki tutkuya rağmen bakışlarında şefkatli bir şeyler vardı.

Ariella çenesini öptü. "Emilian," diye fısıldadı boğuk bir sesle.

Emilian'ın kurşuni gözleri parıldadı ve ağır, kaslı vücudunu Ariella'nın bedenine bastırıp dudaklarına yapıştı. Birkaç gözyaşı daha düştü. Ariella da onu çılgınca öpüyordu. Emilian'ın kasıkları vücuduna öyle baskı yapıyordu ki Ariella öpüşmelerinin bariz sonucunu düşündü. Nihai kararma rağmen, onun kollarında, onun yatağında, onun dünyasında olmak istiyordu. Başka hiçbir şey bunun yerini tutamaz, başka hiçbir şey o kadar doğru hissettiremezdi.

Emilian hızla soluyarak kendini geri çekti. "Gitmelisin, yoksa yatak odasına geçmemiz gerekecek."

Ariella titrer halde ona bakıyordu. Kütüphaneden çıkarlarsa ne olacağını biliyordu. Emilian onunla sevişecekti. Şefkat, bakışmalar, okşamalar ve çılgınca bir tutku olacaktı. Ama sonra Emilian onu yine uzaklaştıracaktı. Hepsi onun sevgiye veya arkadaşlığa duyduğu ihtiyacı reddetmesine bağlanıyordu. Şimdi onu anlamaya başlamıştı. Böyle bir reddi *neredeyse* kaldırabilirdi ama genç adamın ne kadar karmaşık biri olduğunu anlasa da çok üzülürdü. Ne kadar baştan çıkarılmış olursa olsun, bu tutkuyu bir kenara itmeliydi; en azından şimdilik.

Emilian'ın yanağına dokundu. "Seni önemsiyorum, Emilian ve arkadaşlığımız için savaşacağım. Bütün o kindar *gaco*lara karşı da senin için savaşacağım."

Gri gözleri dikkatle onu izliyordu.

"Ve sonra yine yatağa gireceğiz ve ertesi gün beni önemsediğini söyleyeceksin." Gülümsemek istiyordu ama yapamadı.

Emilian kitaplıktan uzaklaştı. "Umarım bu söylediğine güvenmiyorsundur."

Ariella ne kadar umutlandığını söylememeye karar verdi. Ona gülümsedi. Emilian gözlerini kıstı.

mobildepo.com

Kapı çalındı. Ariella arkasını döndüğünde Hoode, Emilian'ın amcasını içeri alıyordu.

"Stevan?" dedi Emilian şaşırmış bir halde. Emilian'ın sesinden, Roman kampında bir şeylerin ters gittiğini anladı Ariella.

"Sende biraz afyon ruhu vardır diye düşündüm, Emilian. Bizde kalmamış ve bir kaza oldu."

Emilian, "Var bende. Ne oldu?" derken Ariella ileri atıldı.

"Nicu bir çivinin üzerine düştü. Çiviyi çıkarmam lazım ama canı çok yanıyor ve viski de işe yaramıyor."

Ariella, Emilian'm kolunu tuttu. "Doktor çağırmalıyız."

Emilian ona kibirle baktı. "Gelmez. Yarayı görmek istiyorum. Afyon ruhunu da getiririm." Amcasıyla kütüphaneden çıktı.

Ariella bir süre arkalarından baktı. Çivinin eski ve paslı olmamasını umuyordu. Kaza ölümcül değildi ama enfeksiyon öldürücü olabilirdi. Sonra hızla koridora çıktı. "Hoode?"

Hoode birden göründü. "Bayan de Warenne?"

"Güvenilir bir çalışanınızı, doktoru bulması için Kenilworth'e gönderir misin? Benim arabamı alsın ve kendisini Bayan de Warenne'in gönderdiğini söylesin. Acele etmesini de söyle, durum acil olabilir."

Hoode başıyla onayladı ve hızla koridorda uzaklaştı.

Ariella ciddi bir şey olmamasını umuyordu. Kenilworth'te iyi bir doktor olup olmadığını bile bilmiyordu ama Manchester çok uzaktı. Sonra eteğini kaldırıp evden Roman kampına doğru koşmaya başladı.

ARIELLA NEMLİ ÇİMENLERDE OTURMUŞ, sırtını Roman vagonlarından birinin tekerine dayamıştı. Kollarıyla dizlerini göğsüne çekmişti. Doktor gelmemişti.

Ariella, kasaba doktorunun Roman bir çocuğu muayeneye etmeyi reddetmesine inanamıyordu. Nicu çadırlardan birinde, afyon

mobildepo.com

ruhu sayesinde uyuyordu. Stevan elindeki çiviyi çıkarmış ve yarayı dikmişti. Jaelle'in söylediğine göre Stevan gençliğinden beri etraftakilere doktorluk yapıyordu. Kimse doktorun geleceğini düşünmemişti zaten. Ariella'dan başka kimse doktor çağırmayı düşünmemişti bile.

Ariella yüzünü dizlerinin arasına gömdü.

Üzerine bir gölge düştü.

Ariella daha bakmadan, gelenin Emilian olduğunu biliyordu. "Nasıl oldu?"

"Şimdi rahatladı."

Dizlerini daha da kendine çekti. Emilian'ın yüzü ifadesizdi. Doktora çok kızdığı ve hayal kırıklığına uğradığı belliydi. Ya da bu muameleye alıştığı için artık bu haksızlığı önemsemiyor olabilir miydi?

"Saat beşe geliyor olmalı. Burada kalmana gerek yoktu. Eve dönmelisin." Elini uzattı.

Ariella elini tuttu ve ayağa kalktı. Elini bırakmadı. "Brendi içmek istiyorum," dedi dengesini bulmaya çalışırken.

Şu anda eve gitmek istemiyordu. Olanlar hakkında konuşmak istiyordu. Emilian'ın böyle bir bağnazlığa nasıl dayanabildiğini öğrenmek istiyordu.

Emilian eve doğru yürümeye başladı. Ariella elini bıraktı ama gergin bir sessizlikle, Emilian'ın durumunun farkında olarak yanından yürüdü. "Nicu'yu iyi tanıyor musun?"

"Hiç tanımıyorum." Ariella'ya yol verdi ve beraber ön salona girdiler. "Ama Jaelle çok üzüldü. Aynı yaştalar, kardeş gibiler."

"Çok üzüldüm."

Ciddi bakışlarını Ariella'ya çevirdi. "Bundan eminim."

Muazzam ve derin bir sessizlik oldu. Birbirlerine bakmaya devam ettiler.

mobildepo.com

Hoode çıkageldi. "Lordum, size ve Bayan de Warenne'e bir şeyler getirmemi ister misiniz?"

Emilian, Ariella'ya baktı. Ariella kafasını salladı. "Böyle iyiyiz, Hoode. Şefe bu akşam yemek yemeyeceğimi söyleyebilirsin," dedi.

"Bir tepsi az yaptıracağım, Efendim," dedi Hoode.

Ariella kütüphaneye doğru Emilian'ı takip ederken kollarını bedenine sardı. Demek Emilian gerçekten çok üzgündü. Ariella, birilerinin yakmayı akıl ettiğine minnettar olarak şöminenin önünde öylece durdu. Donmak üzereydi. Emilian arkasını Ariella'ya dönüp iki kadeh brendi koydu.

"Hoode çok iyi bir hizmetkâr."

"Evet, öyledir." Emilian ona yaklaştı ve kadehi uzattı. "Çoğu kadın brendi sevmez."

Ariella hafifçe gülümsedi. "Senelerdir babamla brendi içerim." Emilian kaşlarını kaldırdı. "Bazen yemekten sonra geç vakitlere kadar oturup Owens, Shaftesbury ve Place gibi adamların güncel başarı ya da başarısızlıklarını tartışır; devlet adamlarının kişiliklerini masaya yatırır veya Hindistan'daki son gelişmeleri paylaşırız." Duraksadı. "Doktorun gelmemesine çok üzüldüm."

Emilian derin bir nefes aldı. "Gelmeyeceğini biliyordum." Arkasını döndü ve Ariella, genç adamın vücudunun gerginlikten titrediğini gördü. "Önemli değil. Stevan muhtemelen elinde bir bıçak ve iğneyle, bir kasaba doktorundan daha becerikli."

Ariella, gergin sırtına bakarken zorlukla bir nefes aldı. "Önemli..."

"Önemli değil," dedi ve elindeki kadehi aniden duvara fırlattı. Kadeh paramparça oldu. Brendi, duvarı kaplayan yeşil ve altın renkli kumaşı lekeledi.

Ariella onun için, hepsi için üzülerek gözlerini kapadı.

Emilian'ın sırtı hâlâ dönüktü. "Özür dilerim. Lütfen git, Ariella. Seni bu gece eğlendiremem."

mobildepo.com

Doktorun Nicu'nun yanına gelmeyi nefretle reddedişini önemsemediğini söyleyebilirdi ama önemsiyordu. İkiye bölünmüş halde nasıl yaşayabiliyordu? Ariella hiç düşünmeden içkisini bir kenara koydu ve ona doğru yürüdü. Kollarını ona doladı ve yanağını sırtına yasladı.

Emilian dondu. "Ne yapıyorsun?"

Ariella, gözyaşlarının akmasına izin vererek ona bir süre sarıldı. Sonra geri çekildi.

Emilian kocaman olmuş gözleri ve yüzünde sert bir ifadeyle arkasını döndü. "Hata yapıyorsun, Ariella," diye uyardı. "Şu anda kendimi bir asil, bir İngiliz gibi hissetmiyorum."

"Hayır," diye kafasını salladı. "Yapmıyorum." Elini tuttu. "Seni bu halde bırakıp gidemem."

Gri gözleri parıldadı.

"Fikrimi değiştirdim, Emilian. Sevgilin olmak istiyorum," dedi.

mobildepo.com

ON İKİNCİ BÖLÜM

EMILIAN BAŞINI İKİ YANA SALLADI. "Bana acımanı istemiyorum, Ariella."

Ariella yeniden yüzüne dokundu. "Sana acımıyorum. Sadece şefkat duyuyorum."

Emilian derin bir nefes aldı. "Yarın veya ertesi gün, aklın başına geldiğinde gel buraya; ben de kendimi toparlamış olayım. Ama şu anda seninle ilgilenmemi istemezsin."

Ariella'nın sinirleri bozulmuştu ama fikrini değiştirmedi. "Seni rahatlatabilirim," diye fısıldadı. "Seni rahatlatmak istiyorum, Emilian."

"Rahatlamaya ihtiyacım yok!" diye bağırdı. Arkasını döndü ve odanın diğer tarafına yürüdü. Ariella, odadan çıkacağını düşünerek kalakaldı ama Emilian kapıya varınca durdu ve kapıyı onun için açtı. "İyi geceler."

Ariella hareket etmedi. Olanlardan sonra onu yalnız bırakmayacaktı.

Emilian kapıyı çarparak kapadı. Ariella'ya baktı, çok sert ve öfkeliydi. "Sen de onlardan birisin," diye uyardı. "Ve sana karşı *arkadaşça* hislerim yok."

mobidepo.com

Ariella korkuyla sinmişti. "Hayır! Haksızlık ediyorsun. Ben Roman değilim ama diğer *gaco*lardan senin kadar farklıyım. Emilian, ben senin tarafındayım."

"Pekâlâ, farklısın. Ama sana şefkat göstermeyeceğim ve kahrolası bir arkadaşlık da kurmayacağız. Bu şartlar altında neden benimle kalmayı düşünesin ki?"

"Çünkü seni bu şekilde görmeye dayanamıyorum. Çünkü hayatını anlamaya başladım."

"Hiçbir şey anlamış değilsin!"

"Öfkeni anlıyorum. Ben de çok kızgınım," dedi.

"Tabii ki kızgınsın çünkü fazla iyisin!" Hayal kırıklığı, yüzünden okunuyordu. "Bunlar için fazla iyisin."

Birkaç saat önce, misafirlerinin karşısında mutsuz olduğu halde, bir İngiliz beyefendisi nezaketiyle oturduğunu hatırladı. Önceki gece baloda smokiniyle, kalabalığın içinde ama bir o kadar da uzağında durduğunu hatırladı. Çadırda, Emilian başlarında dururken, Stevan'ın tedavi ettiği Nicu'yu gözünde canlandırdı. Jaelle'i korkudan yüzü bembeyaz olmuş bir halde Beyaz Geyik Hanı'ndan kaçarken hatırladı. Ve Emilian'ı yıldızların altına, tutkulu bir Roman olarak vahşice dans ederken gördü.

İki farklı dünya arasında kalmış bir adamdı. Buna karşın, Woodland'i batmaktan kurtarmış, en iyi eğitimi almış ve bağnazlığın karşısında ağırbaşlılıkla ve haysiyetiyle durmayı başarmıştı. Ama hayatının her günü bir şekilde acı çekmişti. Bugün de korku, nefret ve aşağılanmayla geçen sıradan günlerden biriydi.

Ariella, Emilian'a doğru ilerledi. Emilian'ın gözleri irileşti ve öylece durdu. Ariella duraksadı ve ellerini onun omzuna koydu. "Bu olanlar için fazla iyi değilim," diye fısıldadı. "Senin için fazla iyi değilim."

mobildepo.com

Ellerinin altında Emilian'ın ürperdiğini hissetti. "Bu iyi bir fikir değil," dedi kabaca. "Çok kızgınım. Devam edersek seni feci şekilde üzebilirim."

Ariella parmaklarının ucunda yükseldi ve Emilian'a yaslanarak dudaklarıyla onun dudaklarını okşadı. "Her şey güzel olacak," diyerek nefes verdi.

Emilian aniden onu olabildiğince yakınına çekip sıkıca sarıldı. "Üzmek istediğim kişi sen değilsin," dedi boğuk bir sesle, "ama yolumda sen varsın."

"Biliyorum. Hep yolunun üstünde olacağım."

"Bunu içinden gelerek mi söylüyorsun?"

Ariella kafasını salladı.

Emilian'ın dolgun kirpikleri alçaldı. Ariella, yüz hatlarının gevşediğini fark etti. Emilian ellerini Ariella'nın omzuna koydu. "O zaman *senin* teklifini kabul ediyorum," dedi kalın bir sesle. "İkimiz de bundan pişmanlık duyacak olsak da."

Ariella itiraz edemeden, Emilian yanağını yavaşça ve şehvetle Ariella'nın yanağına sürttü; iri vücudu titriyordu. Ariella'nın kanı anında alevlendi.

"*Ariella.*" Onu bırakmaya korkuyormuşçasına başını eğdi, gözleri kapalıydı ve Ariella'nın dudaklarını aradı. Emilian'ın dudakları, kendininkileri okşarken Ariella öylece kaldı. Bedeninin merkezinde haz ateşlendi ve Emilian'a sıkıca sarılırken en derinlerindeki kıvılcımları hissetti. Ariella gözlerini kapadı ve Emilian, dudaklarını aralaması için ağzını genç kadının dudaklarına bastırdı. Ariella dudaklarını araladı.

Emilian'dan boğuk, hıçkırığa benzer bir yutkunma sesi geldi ve Ariella'yı çıldırmışçasına kucakladı. Dudakları Ariella'nın dudaklarında kaybolurken onu koltuğa götürdü. Öfke ve hayal kırıklığıyla karışık ani arzu patlaması, Ariella'yı sersemletmişti ama Emilian'la birlikte bu duygu seline kapılmak istiyordu. Ariella daha fazla düşünmeye

mobildepo.com

fırsat bulamadan, Emilian onu koltuğa itip üzerine çıktı, dudaklarını yeniden onunkilere kenetledi.

Ariella öpücüğüne aynı tutkuyla cevap verirken elini Emilian'ın gömleğinin içine sokup tırnaklarını geniş göğsüne batırdı. Emilian inledi, kaya gibi sert bacaklarıyla Ariella'nınkileri ayırdı. Ariella'nın eteğini yukarı sıyırdı. Genç kadının sırılsıklam halde kasılan merkezini avuçladığında Ariella haykırdı.

Emilian artık daha şiddetli, daha delicesine öpüyordu onu. Zirveye ulaşmak üzereyken Emilian'a sarıldı. Emilian yavaşça ve şehvetle içine girdi.

Kaygan bedenleri hızlanarak birbirine sürtünüyordu. Arzuyla yanıp tutuştular. Ariella o muhteşem rahatlama anında güç alabilmek için kollarını Emilian'ın boynuna dolayıp sıkıca sarıldı. Emilian aynı hazla nefessiz kalarak dudaklarını ayırdı ve Ariella, içinde duraksayan Emilian'ın gülümsediğini hissetti. Genç adam başını kaldırdı.

Ariella patlamak üzereydi. Genç adamın gözlerinde çok fazla şehvet görmüştü ve çok fazla keder.

Emilian gözlerini kapadı ve tekrardan hareket etmeye başladı. Ariella içinde artan baskıya dayanamıyordu. "*Emilian.*"

Tek ve mükemmel bir hareketle bacaklarının arasına ulaştı. Ariella zevkten binlerce parçaya dağılmıştı, zorlukla nefes alıyordu. Emilian boğuk bir ses çıkardı, Ariella'nın bacaklarını beline doğru çekmişti. Ariella inledi.

Emilian derin bir nefes aldı, inledi ve kendini Ariella'nın üstüne bıraktı.

Birliktelikleri sona erdiğinde Ariella, Emilian'ın kollarında bir rüyada gibiydi. *Emilian onunla sevişmişti.* Gözlerini açtı, aşk içini ısıtıyordu. Emilian dikkatlice ona bakıyordu. Emilian'ın yanağına dokundu ve ona gülümsedi. *Artık sevgili olmuşlardı.*

mobildepo.com

Emilian gülümsemedi. Her zamanki gibi, duygularını Ariella'dan saklamak üzere kirpiklerini alçalttı. Ariella bundan nefret ediyordu.

Ariella nerede olduklarını fark etmeye başladı. Kütüphanede oldukça küçük bir koltuğun üzerindeydiler. İçeriye her an bir hizmetçi girebilirdi. Aslında, bir dakika önce birileri içeri girdiyse bile fark etmemiş olabilirlerdi. Bu korkutucu düşünce bir süre zihnini oyaladı ama Emilian'ın yanında olmanın verdiği mükemmel hissi inkâr edemiyordu. Gömleğinin üstünden Emilian'ın sırtını okşadı. Şimdi bir aşk bulutunun üstünde gibi hissediyordu. Hiç pişmanlık duymuyordu. Genç adam Ariella'nın okşayışlarıyla gerildi ve hâlâ içinde olan erkekliği hareketlendi.

Ariella onun ne kadar doyumsuz ve kuvvetli olduğunu bildiği için, yeniden sevişmek üzere harekete geçmesini bekliyordu. Ama yatak odasına geçseler iyi olacaktı. Yakalanmaları çok tehlikeli sonuçlar doğurabilirdi.

Eli Emilian'ın omuzlarına uzanan saçının arasında, "Şimdi daha iyi hissediyor musun?" diye mırıldanarak genç adama takıldı.

Emilian ondan uzaklaşıp oturdu. "Evet."

Ariella birden eteğine uzandı ve bacaklarını altında topladı. Endişeyle, Emilian'm koluna dokundu. Emilian'm sesi çok soğuktu.

Ariella'ya dik dik baktı. "Saat beş buçuk."

Ariella dehşete kapılmıştı. Ne düşünüyordu ki? Bütün öğleden sonrasını bir metres gibi Emilian'la geçiremezdi. Eve dönmesi gerekiyordu. Gülmek, eğlenmek ve şefkat dolu anlar paylaşmak için zamanı yoktu.

"Hemen çıkarsan Rose Hill'e yemeğe yetişirsin."

Ariella kalakaldı. Emilian ona bakmamaya çalışıyordu. Ariella kendine artık daha farklı bir yolda olduklarını hatırlattı. Eskisi gibi birer yabancı değillerdi. Emilian onu kullanmıyordu. Böyle zamansız bir anda onu rahatlatmayı kendisi istemişti.

mobildepo.com

"Artık sevgiliyiz," dedi ama sesindeki sorgulayıcı tonu kendisi de işitmişti.

Emilian ayağa kalkmış, kıyafetini düzeltmekle meşguldü. "İlişkimizi açıkça sürdürmek mi istiyorsun?" diye sordu, hava durumundan bahseder gibi bir rahatlıkla. Hâlâ Ariella'ya bakmıyordu.

Ariella gerildi. "Tabii ki hayır. Ailem kahrolur. Babam, Alexi ve sayısız amcam ile kuzenim seni öldürmeye kalkışabilirler." Ayağa kalktı, gerçekten paniklemişti. "Neden böyle bir şey soruyorsun ki?"

"Bir şey anlatmaya çalışıyordum. Buralarda takılmaya devam edersen durumu anlayacaklar. Tedbirli olmak her zaman iyidir. Sence de öyle değil mi?"

Ariella ne demek istediğini anlamaya çalışıyordu.

Emilian kapıya yöneldi. "Odadan çıkmadan önce saçını düzeltmelisin. Bir hizmetçiyle fırça ve ayna yollayıp sizi yalnız bırakacağım."

Ariella'dan uzaklaşıyordu. Bu küstah ve soğuk tavrının başka hiçbir açıklaması olamazdı. "Dur," diye bağırdı.

Emilian tereddüt etti ama Ariella'ya doğru döndü.

"Yüzüne balmumundan bir umursamazlık maskesi takmandan nefret ediyorum!" diye söylendi. "Lütfen böyle davranma."

Emilian kollarını kavuşturdu. "Eve dönmen lazım. Ben gidip Nicu'ya bakacağım."

Ariella kampta yaralı halde yatan çocuğu neredeyse unutmuştu. "Dönmeni bekleyeceğim. Nasıl olduğunu öğrenmek istiyorum."

"Olmaz," dedi sakince. "Evde seni bekliyorlardır."

Ariella soluklandı. "Beni uzaklaştırmaya mı çalışıyorsun?"

"Neden böyle bir şey yapayım?" diye sordu, yapmacık ve kızgın bir tonla. "Güzel *gacı* sevgilimi neden göndermeye çalışayım ki? Aptal mıyım? Bir birlikteliğe başlamaya karar verdik. Garip bir birliktelik olacak ama nihayetinde beraberiz. Böyle birliktelikler adidir, sen bunu bilemezsin gerçi."

mobildepo.com

Koltukta geçirilen birkaç dakikadan sonra bu şekilde çekip gitmek adiliğin ötesindeydi. Bu tatsız sonu küçük bir nezaketle hafifletebilirdi ama duygusal olmayacağına dair genç kadını uyarmıştı. Ariella ise ne olursa olsun devam etmek istiyordu. Yine Emilian'ın sözlerine inanmamıştı. Odanın ortasında duran adam, sevgilisi, zerre kadar bile duygusallık belirtisi göstermiyordu. Gerçekten umursamıyor muydu?

"Koltuktaki şu yakınlaşmadan daha fazlasını hak ediyorsun," dedi açıkça, "bunu ikimiz de biliyoruz." Kapıya gitti ve duraksadı. "Kampta olacağım ama eğer merakını giderecekse Nicu hakkında sana haber gönderirim."

Ariella kollarını bedenine doladı.

Temkinli bir şekilde Ariella'ya baktı. "Yine gelecek misin?"

Ariella tereddüt etti.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Sıradan bir birliktelik için gereken hovardalık yok sende."

Bu birlikteliğin Ariella için sıradan bir tarafı yoktu; onun için nasıl olabiliyordu?

"İlişkimizi dün geceki boyutunda sürdürmeliydik," dedi Emilian. Kapı koluna uzandı. "Bunu sona erdirmek istersen seni suçlamam."

Genç adam çıkıp giderken Ariella arkasından bakakaldı.

NE SANIYORDU Kİ?

Nicu'nun yaralandığının ertesi günüydü; Emilian'ı Woodland'deki kütüphanede rahatlatmaya çalışmasının ertesi günü. Ariella yanında kuzeniyle, arabasının penceresinden dışarı bakıyordu. Berber dükkânının önünde küçük bir tabela asılıydı: James Stone, Berber ve Doktor.

"Neden burada durduk?" diye sordu Margery. "Hem alışveriş yapmayacak veya çay içmeyeceksek neden kasabaya geldik?"

Ariella kuzeninin söylediklerini belli belirsiz duyuyordu, yerinden kıpırdamadı. Kendini kötü hissetti, Nicu'yu veya doktoru

mobildepo.com

düşünmüyordu; aklı Emilian'daydı, birlikteliklerinden sonra kendisini kütüphanede yalnız bırakışını düşünüyordu. O an onunla olmak adi hissettirmemişti ama onu sevmesine rağmen şu anda öyle hissediyordu.

Çok geçti ama yine Emilian'ın haklı olduğunu anladı. Aralarındaki ilişkiyi, Simmons'ların balosundaki gibi tutmalılardı. Onun kollarından uzak durmalı ve sadece onunla arkadaşlık kurmalıydı. Woodland'e gidip yatağında birkaç saat geçirecek türden bir kadın değildi. Bağlılığı olmayan, sadece cinsellikten ibaret bir ilişki Ariella'ya göre değildi. Bu kadar önemserken böyle bir ilişkiyi yürütemezdi. Balodayken aralarında oluşan yakınlığın ilerleyeceğini sanmıştı ama Emilian bu yakınlığı istemiyordu. Bu artık belliydi.

Yine canı yanmıştı.

"Doktorla ne işin var?" Margery koluna dokundu.

Ariella soluklandı. "Dün Roman kampında bir kaza oldu."

"Dün akşam yemeğinde de sadece bundan bahsettin. Hâlâ da o kadar üzgün duruyorsun. Ama tanımadığın bir Roman çocuk için üzüldüğünü sanmıyorum."

Ariella heyecanlandı. "Doktorun gelmeyi reddettiğini söylemiş miydim?"

"Defalarca." Margery sorgularcasına bakıyordu. "Babanın seni Londra'ya götürme teklifini de kabul etmedin. Şehri sevdiğini ve kırsalın sıkıcılığından nefret ettiğini hepimiz biliyoruz. Eskiden olsa birkaç günlüğüne Rose Hill'den ayrılma şansının üstüne atlardın. Neyin var? Ve doktordan ne istiyorsun?"

"Ona edecek birkaç lafım var," dedi Ariella kapıya uzanırken. Durdu. "Herkes garip davrandığımı mı düşünüyor?"

"Evet, herkes böyle düşünüyor. Erkenden odana çekilince bütün söylentilerin odağı haline geldin."

Ariella korku dolu gözlerle kuzenine baktı.

mobildepo.com

Margery elini tuttu. "Dün vaktini kampta, Jaelle isimli kızla geçirdiğini sanmıyorum. Bence St Xavier'i görmek için Woodland'e gittin."

"Herkes böyle mi düşünüyor?"

"Bilmiyorum. Ama Dianna, baloda beraber dans ederken birbirinize ne kadar yakıştığınızdan bahsetti ve baban aniden salonu terk etti. Sanırım bu konuya kafa patlatmaya gitti."

Ariella, Cliff ve Alexi'nin iş için şehre gitmesinin büyük bir şans olduğunu fark etti. Yine Emilian'la birbirlerine girmelerini istemezdi.

"Seni yine üzdü, değil mi?" diye çıkıştı Margery. "Yoksa neden bu kadar suratsız olasın ki?"

"Dün onu görmeye gittim."

"Neden böyle yapıyorsun?" diye haykırdı Margery.

"Ona hâlâ âşığım, üstelik yaşadıklarını anladığım için eskisinden daha çok âşığım."

Margery ağlamak üzereydi. "Hayatımda onun kadar, istediği zaman ağırbaşlı ve çekici olabilen biriyle tanışmadım. Seni baştan çıkarması çok kolay olmuştur. Tanıdığım en güven dolu insansın. Çok iyi eğitimli olabilirsin ama erkekler konusunda tecrübesizsin! Onun hakkında muhteşem bir hikâye uydurup kendini inandırdığını biliyorum ama onun kişiliğiyle ilgili şüphelerim var!" Margery bu duruma inanamıyordu. "Nasıl bir adam bir hanımefendinin masumiyetini bozduktan sonra arkasını dönüp gider ki?"

Ariella gerildi. "Çok ağır yaraları var, Margery. Kafese tıkılmış yabani bir hayvan gibi. Sevmek için elini uzattığında ısırıyor tabii ki. Çünkü başka bir şey bilmiyor. Karşısındakinden zulüm ve acı bekliyor. Lütfen onu suçlama."

"Sen delirmişsin! Adam zengin ve çok güçlü. Soyu hakkında konuşuyorlarsa konuşsunlar! Bu ona seninle oynama hakkını vermiyor. Bu kafesteki yabani hayvan benzetmesi de neyin nesi? Adamın

mobildepo.com

kalbini, ona iyi davranarak ve yatağına girerek kazanabileceğini mi sanıyorsun? Onunla yatıyorsunuz, değil mi?"

Ariella, normalde sakin olan kuzenini bu denli kışkırtılmış ve öfkeli görmemişti hiç. Ariella duraksayınca Margery durumu anlayıp bir çığlık attı. "Her istediğine boyun eğiyorsun, öyle mi? Babana, St Xavier'i zorla mihraba çıkarması konusunda baskı yapmayı düşünüyorum!"

Ariella elini yakaladı. "Bunu düzeltmeye kalkma. Benimle evlenmesi için onu zorlamak bizi hiçbir yere götürmeyecektir. Ancak o da beni severse onunla evlenirim."

"Ruhun ve vücudun gibi ismini de mahvetmeden önce ondan uzaklaşman konusunda seni ikna edebilir miyim?" diye sordu Margery.

Ariella yüzüne baktı. "Bana ihtiyacı var. Ona şimdi veya başka zaman sırtımı dönemem."

"Onun için fazla iyisin!" diye bağırdı Margery, kızarmıştı.

Ariella daha fazla tartışmak istemiyordu. "Sırrımı saklayacağına güveniyorum." Margery cevap vermeyince Ariella kapıyı açıp arabadan indi; berber dükkânının kapısına bakıyordu. Stone'un içeride hiç müşterisi olmadığını cam kapıdan görebiliyordu.

Margery'nin de arkasından geldiğinin farkında olarak berber dükkânına girdi. Kapıdaki çan çaldı. Uzun boylu ve şişman Stone, arka odadan çıkıp geldi, ikisine de sırıtıyordu.

Ariella gülümsemedi. "Bay Stone, dün Woodland'de size ihtiyacım vardı, sizi alması için arabamı yolladım ama gelmeyi reddettiniz."

Doktorun gözleri kocaman açıldı. "Bir hastam vardı, Bayan de Warenne. Anlaşılan şoförünüz size durumu doğru aktarmamış."

"Jackson her şeyi gayet güzel aktardı." Ariella öfkeyle titriyordu. "Gelmeyi reddettiniz. Sanırım sözleriniz tam olarak 'bitli pireli bir Çingene'yi tedavi etmeyeceğiniz' şeklindeydi."

mobildepo.com

Doktor Ariella'ya baktı, artık gülümsemiyordu. "Çingeneleri tedavi etmem, Bayan de Warenne; Yahudileri ve Afrikalıları da tedavi etmeyeceğim gibi."

Ariella derin bir nefes aldı. "Çok aşağılıksınız."

Adam omuz silkti. "Rose Hill'e defalarca geldim, hanımefendi ve babanıza hayranım. Evinize, ait olduğunuz yere dönün. Bana Rose Hill'de ihtiyacınız olursa, seve seve gelirim."

"Sizi Rose Hill'e bir daha çağırmayacağız!" diye bağırdı Ariella.

Margery kolunu tuttu. "Gidelim."

"Hayır! Benim annem bir Yahudi'ydi, Bay Stone. Sadece bana değil, babama da hakaret etmiş oldunuz."

"Çingeneleri neden sevdiğiniz belli oldu," diyerek laf attı doktor.

Margery aralarına girdi. "Bu sözlerinizin hesabını vereceksiniz!" Ariella'yı dükkândan çıkardı, benzi solmuştu. Dışarıda dehşete kapılmış bir halde birbirlerine baktılar. Ariella daha önce kimsenin kendisiyle böyle konuştuğunu hatırlamıyordu.

Zar zor nefes alıyordu. "Emilian her gün bunlarla uğraşıyor."

MEKTUBUN ÜSTÜNDEKİ de Warenne mührünü gördüğü anda, Ariella'dan geldiğini anladı.

Mektubu açarken daha önce hiç olmadığı kadar heyecanlanmıştı. Kütüphanedeki masasında oturmuş, elleri hafifçe titriyordu. Son görüşmelerinden sonra Ariella bir daha Woodland'e gelmemişti. Bu durum Emilian'ı hiç şaşırtmamıştı.

Kaçamaklarının üstünden üç gün geçmişti; pişmanlık, suçluluk duygusu, ızdırap ve endişe içinde evinde volta atıp durduğu üç koca gün. Yolculuk öncesi işleriyle uğraşıyordu ama Ariella aklından hiç çıkmıyordu. Ona olan ilgisini, aralarındaki çekimi ve onu arzuladığını ısrarla inkâr etmişti. Ariella için en doğrusunun bu olduğunu biliyordu ama yine de tutkusuna yenik düşmüştü. Beraberliklerinden sonraki

mobildepo.com

her günü kendisini arayıp aramayacağını merak ederek geçirmişti; içi heyecanla kıpır kıpırdı. Gelmemesi, kendisinden nefret etmesi Ariella için en doğrusuydu. Ama genç kadının ne yapacağı hiç belli olmuyordu.

Başka biri olamadığı için, istediği arkadaşlığı ona yaşatacak adamakıllı, soylu bir talip olamadığı için üzgündü. Birlikteliklerinden sonra ona soğuk davrandığı için de üzgündü ama Ariella ne bekliyordu ki? Beraber geçirdikleri şehvetli dakikalar bittiği anda içini suçluluk duygusu kaplamıştı. Hem daha önce yataktaki maharetlerinden fazlasını isteyen bir sevgilisi olmamıştı.

Ariella sonunda kendisinden nefret etmeyi başarmış mıydı?

Genç kadının kendisini istememesi halinde bunu kabullenmek yerine bu olasılıktan korktuğunu fark etti. Mektubu açtı ve okumaya başladı.

Sevgili Emilian,

Umarım sağlığın ve moralin yerindedir. Nicu'nun durumunu merak ediyorum. Nasıl oldu? Doktora ağzının payını verdiğimi bilmeni isterim; yine de tavrını değiştireceğini sanmıyorum. O, insanlıktan anlamayan basit bir adam.

Emilian okuduklarına inanamıyordu. Doktorun yanına gidip onu azarlamış mıydı? Bu kadın deli miydi? Ariella'nın içine girdiği tartışma ortamını hayal bile edemiyordu. Okumaya devam etti.

Babam ve ağabeyim, biz kadınları kendi başımıza bırakıp birkaç günlüğüne Londra'ya gittiler. Ailemin kadınlarıyla vakit geçirmekten keyif alıyorum; özellikle de çok zaman ayıramadığım kardeşim Dianna'yla. Onları Moğolistan'ın bozkırları ve Çin Seddi'ne yapmayı planladığım seyahat konusunda ikna etmeye çalışıyorum.

mobildepo.com

Emilian kahkaha attı.

Sonra kütüphanede yankılanan kendi sesine şaşırarak durdu. *Ona ne oluyordu böyle?*

Derin bir nefes aldı ve mektubun kalanını okudu.

Ancak, Dianna'nın aklı fikri koca bulma ve modada. Ailemizdeki en hayırlı evlat olan Margery'yse ailesini o kadar uzun süre yalnız bırakamayacağını söylüyor. Üvey annemse tam bir maceracıdır; seve seve geleceğini söylüyor. Babam geri döndüğünde kulis çalışmalarına başlamalıyım.

Cliff de Warenne'in, kızının bu çılgın seyahate çıkmasına izin vermeyeceğinden emindi. Emilian o kadar doğuya hiç gitmemişti ama Ariella ve üvey annesinin orada güvende olmayacaklarını bilmesi için gitmesi de gerekmiyordu. Bildiği kadarıyla iki bölge de henüz medenileşmemişti.

Rose Hill'de sana kapımızın hep açık olduğunu bilmeni isterim. Bu tarafa geldiğin zaman seni ağırlamaktan zevk duyarım.

Bu son iki cümleyi beş defa okudu.

Onu ziyaret etmesini istiyordu.

Birden okuduklarına inanamadığı gibi sinirlenmişti de, kâğıdı masaya fırlattı. Ariella kendisine olan inancını ne zaman kaybedecekti? Ne kadar iyi kalpli ve güçlü bir kadın olursa olsun; kendisinin bir *gacı* prenses, Emilian'ın ise melez bir Roman olduğunu neden anlayamıyordu? Onun talibi olamazdı! Olmak da istemiyordu! *Son*

mobildepo.com

cümlelerde ne demek istiyordu? Hâlâ arkadaş olabileceklerini mi sanıyordu? Eğer öyleyse Ariella kendini kandırıyordu; son görüşmeleri de bunu açıkça göstermişti.

Masaya yaslandı. Rose Hill'e davet edilmeyi hiç beklemiyordu. Tabii ki bu daveti asla kabul edemezdi.

Birkaç gün sonra kumpanyayla birlikte Derbyshire'dan ayrılacağından Ariella'nın haberi var mıydı? Ona bu planından bahsettiğini hatırlamıyordu.

Gitmek istiyordu. Woodland'de kendi kabuğuna çekilip oturamayacağını hissediyordu; yoksa İngiliz kabuğu mu demeliydi? Ne bu endişeleri ve suçluluk duygusu ne de Ariella'nın onun peşini bırakmaması hiçbir işe yaramıyordu. Bu mektup hayatının gidişatını daha da zorlaştırmıştı. Yola çıktığı anda Ariella dâhil bütün geçmişini unutacağından emindi. Ve bu ikisi için de en iyisi olacaktı.

ARIELLA ODASINDA camın kenarına oturmuş, Francis Place'in *People's Charter*[13] isimli son toplumsal değişim planını okumaya çalışıyordu. Çok etkilenmiş olması gerekiyordu ama okuduğunu anlayamıyordu. Emilian'ı özlemişti ve sürekli onu düşünüyordu. Son görüşmelerinin üstünden neredeyse bir hafta geçmişti. Emilian'ın reddettiği arkadaşlık teklifinde ısrarcıydı ama Woodland'e tekrar gitmesi de abartılı olurdu. Ayrıca Emilian bu ziyaretini uygunsuz bir istek olarak nitelendirebilirdi. Şu ana kadar zaten Emilian'ın kabul ettiği uygunsuz girişimlerde bulunmuştu; yeni bir ziyareti yanlış anlarsa onu suçlayamazdı.

Ancak kendisi arkadaşlıklarını pekiştirmeye çalışmadığı sürece, Emilian da bunun üstüne gitmeyecekti. Sonunda ona arkadaşça bir not göndermiş, mektubunu, eğer yakınlara yolu düşerse Rose Hill'e

13 (Halkın Fermanı), 1837 yılında İngiltere'deki ulusal işçi hareketleri çerçevesinde altı parlamenter ve altı çalışanın oluşturduğu bir komitenin 1838'de yayımladığı altı maddelik sosyal ve siyasal reform önerisi. (ed.n.)

mobildepo.com

uğramasını rica eden bir davetle sonlandırmıştı. Emilian ise davetini kabul etmek bir kenara, cevap bile göndermemişti.

Son birkaç gün, Ariella'ya sonsuz gibi gelmişti.

Ne olursa olsun onu ziyarete gitmesi gerektiğini hissetmeye başlamıştı; Roman kampına gidip Jaelle'i ziyaret edebilir, Emilian'ın kardeşini kendi çıkarına kullanabilirdi.

"Ariella!"

Margery'nin sesi çok endişeli gelse de, Ariella kitapçığı elinden bıraktığına rahatlamıştı. Kapıda duran Margery'ye bakar bakmaz bir sorun olduğunu anlamıştı. "Ne oldu?"

Margery'nin yüzü beyazlamıştı ve kaskatıydı. "Ziyaretçin var; seve seve geri çevirebileceğim biri."

Çok heyecanlandı. *Emilian gelmişti.* "Sakın onu geri göndereyim deme!" diye bağırdı ayağa fırlayarak.

Ariella hızla masasının üstündeki aynaya koşarken Margery hareket etmedi. Açık renkli kısa bir elbise giymişti. Hızlıca korsajını düzeltti. *Çok sıradandı.* Masadaki mücevher kutusunu açtı ve bir çift inci küpe seçip kulağına taktı. Koyu renkli bir kurdelenin üzerine inci kabartmalı bir takı geçirirken ellerinin titrediğinin farkındaydı. *Şimdi daha iyi olmuştu.* Göğüslerinin arasına parfüm sürdü. Sonra saçındaki tokaları çıkarmaya başladı. *Emilian saçlarını açık beğeniyordu.*

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı Margery. "Ziyaretçinin karşısına saçın açık bir şekilde çıkamazsın!"

Ariella saçının arkasını yarı açık bıraktı ve sıkı buklelerini taramaya başladı. Hazır olduğunu hissederek arkasına döndü. "Yeni bir akım başlatıyorum. Nasıl oldu?"

"Sevgilisiyle buluşmaya hazır, âşık bir kadın gibi görünüyorsun."

Ariella kuzeninin yanına gitti ve ona sarıldı. "Emilian'ın ne istediğini bilmiyorum. Ona bir mektup göndermiştim ama cevap vermeyeceğine emindim. Ümitlenmeye korkuyorum!"

mobidepo.com

mobildepo.com

arkadaşınım, Emilian. En son yaşananlar senin olduğu kadar benim de hatam."

Emilian'ın ifadesi değişmedi. "Sana katılmıyorum. Nicu daha iyi oldu."

"Çok sevindim!" diye haykırdı Ariella sevinçle.

Emilian gülümseyecek gibi oldu ama sonra dudakları tekrar düzleşti. "Doktoru azarlamaya gittiğini okuyunca inanamadım."

"Hak etmişti, Emilian. Biraz garip bir durumdu ama doğru şeyi yaptığıma inanıyorum."

Emilian ona baktı. "Herhangi bir karşılaşmanın sana garip gelebileceğini hayal edemiyorum."

Ariella gülümsedi. "İltifat ediyorsun."

"Gerçeği söylüyorum." Emilian'ın koyu ve yoğun bakışları Ariella'nın gözlerine kenetlenmişti. "İnsanlarla benim kavgamı vermeni istemiyorum, Ariella."

Ariella gözlerini kocaman açtı. "Ben her zaman bunu yaparım. Özgür düşünebildiğim için kendimle gurur duyuyorum. Kendimi bir nevi radikal olarak görüyorum."

"Evet, özgürce düşünebilen bir insansın, radikal görüşlüsün, ayrıca çok farklısın." Belli belirsiz gülümsemesi yok oldu. "Ama baloda çok gerilmiştin ve sonra da doktor olayı oldu. Bağnazlık ve nefret dünyasının bir parçası olman gerekmiyor."

Ariella kafasını salladı. "Şimdi de ben sana katılmıyorum. Ben *bu* dünyanın bir parçasıyım, Emilian, *bütün* bu dünyanın. Önemsemediğimiz gölgelerinde, çoğu kadın ve erkeğin görmezden gelmeyi tercih ettiği gölgelerinin bile içindeyim."

Fırtına öncesi gibi derin bir sessizlik çöktü.

"Gelmene çok sevindim. Daha fazla dayanabileceğimi sanmıyorum," diye fısıldadı. Aniden, kollarının arasında olmayı istedi. Ona uzanmak ve gerginliğini almak istiyordu ama cesaret edemiyordu.

mobildepo.com

"Önerilerini kabul etmemeliydim, Ariella," dedi birden. "Şimdi eskisinden de pişmanım."

Ariella dehşete kapılmıştı. "Ben pişmanlık duymuyorum! Hem de hiç!"

"O zaman bir çıkmazdayız." İfadesi iyice gerginleşti. "Sıradan ve adi bir ilişki yaşamak istemediğine karar vermiş olamazsın."

"Tabii ki hayır! Haklıydın. Arkadaşlık veya aşkın olmadığı bir ilişki benim doğama ters." Kalbinin hızla atışını Emilian'm duyup duymadığını merak ediyordu.

"Buraya birçok nedenden dolayı geldim. Biri özür dilemek. Sen üzgün olmayabilirsin ama ben öyleyim." Yüzü neredeyse yumuşamıştı. "Yoluma çıkan kişi olmanı istemiyorum, Ariella."

"Affedilecek bir şey yok, Emilian," dedi samimiyetle. "Sanki bir felaketmişsin gibi konuşuyorsun!"

Emilian hâlâ gergindi. Bakışları birbirine kenetlendi. "Tam olarak bir felakete dönüştüğümü hissediyorum. Sen de arkamda bıraktığım enkaz gibisin."

Bu Ariella'nın beklediği gibi bir görüşme değildi. Tehlikeli bir şekilde sona yaklaştıklarını hissetti. "Bir sorun var, değil mi? Gelişinin esas sebebi nedir?"

"Vedalaşmaya geldim."

Bu kelimeler ağzından çıktığı anda Ariella onun uzun süreliğine gideceğini anlamıştı. "Ne demek istiyorsun?"

"Kumpanyayla kuzeye gidiyorum. Doğduğum yere, Borders'a gideceğiz. Ne zaman döneceğimi bilmiyorum," dedi "veya dönüp dönmeyeceğimi."

Ariella kalakaldı. "*Ne?*" Gidemezdi! Arkadaşlıklarına, ilişkilerine ne olacaktı? "Ama sen Vikont St Xavier'sin. Woodland'e ne olacak?" diye bağırdı; çok şaşırmış, dehşete düşmüştü.

mobildepo.com

"Mülküm için bir müdür buldum. Bugün işe başladı. Çok uzun süredir İngiliz'dim," dedi açıkça.

Ariella duyduklarına inanamıyordu. "Sen yarı *İngiliz'sin*, Emilian!"

"Edmund beni annemden zor kullanarak aldı. Onunla kalmayı seçmiş olmama rağmen kararımın doğruluğunu hep sorguladım."

Dehşetle, "Sorguladın mı?" diye tekrarladı. Babasının mirasını, evini, unvanını, hayatını, *kendisini* bir Çingene olmak için mi arkasında bırakıyordu?

Onu ilk defa gördüğü ve *vaida* sandığı geceyi hatırladı. Yıldızların altında sadece gerçek bir Roman'ın sahip olabileceği türden bir tutkuyla dans ediyordu. Müzik onun kanında, ruhundaydı çünkü İngiliz olduğu kadar Roman'dı.

Çingeneler de onun halkıydı.

Ama bütün bu hayatını arkasında bırakmak da ne demekti?

Ariella bir sandalyeye çöktü. Sonsuza kadar gidiyor olamazdı. "Geri dönmek zorundasın," dedi, kalbine bir bıçak saplanmıştı. Kendisi için geri dönmeliydi.

"Bu herkes için en iyisi değil mi?" diye sordu usulca. "Sana şimdiden verdiğim zarara bak. Beyaz atlı prensini bulacaksın, Ariella."

"Beyaz atlı prensim sensin," diye bağırdı, gözyaşları görüşünü bulanıklaştırıyordu. Birden paniğe kapıldı, ayağa fırladı ve Emilian'ın kollarına uzandı.

"Öyle sandığını biliyorum." Emilian geri çekilmedi. "Bir gün yanıldığını göreceksin. Bir gün gelecek, beni hatırlamayacaksın bile."

Ariella onu asla unutamazdı. "Seni bir daha ne zaman görebilirim?"

Kafasını salladı. "Bilmiyorum."

Güçlü kollarına atıldı. "Bu gerçek olamaz! Seni seviyorum!"

"Sevme," dedi sertçe, arkasını döndü.

mobildepo.com

Ariella onu duymamış gibiydi. Kafası karışmıştı. "Hemen mi gidiyorsun?"

"Yarın gündoğumundan hemen sonra gideceğiz."

"Gece benimle kal."

Emilian'ın gözleri kocaman açıldı.

Genç adamın yüzünü ellerinin arasına aldı. "Beni hâlâ istediğini biliyorum, Emilian. Bu gece seviş benimle. Sen dönene kadar avunabileceğim bir hatıram olsun."

Emilian duraksadı, zor nefes alıyordu. "Bu geceden nasıl bir hayır çıkabilir ki?"

Ariella onu şaşırtmıştı. "Seninle biraz daha zaman geçirmeliyim. Gitmeni istemiyorum. Tutunabileceğim anılarımın olmasına izin vermelisin!"

Emilian'ın içinde erkeksi bir kıvılcımın parladığını hissedebiliyordu; gözleri alev alevdi ama kafasını sallamaya başladı. "Hep bahsettiğin mükemmel aşk ve arkadaşlığı hak ediyorsun; yeniden talihsiz bir birliktelik yaşamayı değil."

Ariella konuşamıyordu. Emilian, Derbyshire'dan ayrılıyordu. Kendisini terk ediyordu. Beraber çıktıkları bu yolun ne kadar değerli ve önemli olduğunu göremiyor muydu?

"Ağlama," dedi boğuk bir sesle. "Lütfen."

Ariella hıçkırıklara boğulup Emilian'ın onu kucaklamak için açtığı kollarına atladı. Sonsuza kadar sarılabilmeyi dileyerek Emilian'ı sıkıca kucakladı. Emilian'ın vücudu dimdik ve sertti ama o da titriyordu.

"Seni yine üzüyorum," dedi.

Ariella konuşamadı.

Emilian önce onu daha sıkı kucakladı, sonra bıraktı. Salonun kapalı kapısına baktı. "Kuzenin büyük ihtimalle koridorda bekliyordur."

mobildepo.com

Ariella'nın umurunda değildi. Keşke onunla gidecek cesareti olsaydı. Ama bu bütün onurunu yitirmesi demekti. Hem Emilian'ın onu geri yollayacağını da biliyordu.

"Ariella?" dedi.

Ariella hareket edemiyordu. Emilian yavaşça arkasını döndü ve kapıyı açmaya gitti. Kapıyı açar açmaz kalakaldı. Ariella, Emilian'ın arkasından ön salonu gördü.

Margery orada durmuş Beyaz Geyik Hanı'nın sahibi Jack Tollman'la konuşuyordu.

Ariella hemen Emilian'ın yanına koştu, genç adamın ifadesi değişmişti. Bakışları sert ve tehlikeliydi. "Onun burada ne işi var?"

"Bilmiyorum. Ama geçerli bir sebebi vardır," dedi emin olamayarak.

"Benim için geldi." Kararlılıkla ona doğru yürümeye başladı, Ariella ona yetişebilmek için arkasından koştu. Emilian neden bahsediyordu?

Tollman onları gördü ve Emilian'a nahoş bir bakış attı. "Kâhyan burada olduğunu söyledi."

Bir şeyler son derece rayından çıkmış olmalıydı.

"Beni neden arıyorsun?" diye sordu Emilian.

Tollman pis pis sırıttı. "Bir at hırsızının asılışını izlemek istersin diye düşündük."

mobildepo.com

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

EMILIAN DUYDUKLARINA İNANAMAYARAK öfkelendi. "Hadi oradan!" diye söylendi.

Ariella olacaklardan korktuğu halde ciddi bir savaşı önlemeye kararlı olarak Emilian'ın önüne geçince, genç adam Ariella'ya şaşırarak baktı. "Tollman'ın intikam anlayışı da bu."

"Neler oluyor?" diyebildi Ariella nefes nefese.

"Bu bir oyun değil, St Xavier." Tollman sataşıyordu. "Çingene çocuklardan biri Pitt'in atını çalmış ve Pitt'in komşusuna satarken suçüstü yakalamış!"

Ariella at hırsızlarının asılarak cezalandırılmadığını söylemek üzereydi ki Emilian, "Kanıtı var mı? Yoksa suçu zeki bir hamleyle masum bir Roman'ın üzerine mi atıyorsunuz?" diye sordu.

Bu işin sonu çok kötü görünüyordu! Bu iki adam birbirinden neden nefret ediyordu?

"Masum Çingene diye bir şey yoktur."

Ariella söylenenlere karşı çıkacak oldu ama Emilian ona öyle öfkeli bir bakış attı ki konuşmaktan vazgeçti. "Suçlanan kim?" diye sordu Emilian.

mobildepo.com

"Djordi."

Ariella elleriyle ağzını kapadı, iyice paniklemişti. Djordi, Ariella Roman kampına gizlice girdiği gece onu fark eden çocuktu. En fazla on altı yaşındaydı. "Bu devirde hırsızlar asılmıyor," diyebildi. "Babamı çağıracağım. Bunu o halleder."

Emilian, Ariella'yı görmezden gelerek evden çıktı. Tollman da homurdanarak peşinden gitti. Ariella da onları takip etti. "Emilian! Ben de seninle geliyorum! Bay Tollman, lütfen babamı bekleyin. Onun ne kadar adil bir adam olduğunu bilirsiniz."

Emilian gri atına bindi. Tollman da tek atlı arabasına atladı. "Bayan de Warenne, siz güzel aklınızı böyle şeylere yormayın." Eline kırbacı aldı. "Adam asmak, kadınlara göre değildir."

"Yasalara karşı mı geliyorsunuz?" diye bağırdı Ariella.

"Herkese ibret olması lazım. Böylece Çingeneler bir daha buraya gelip bizi dolandırmaya kalkmazlar," dedi Tollman sert bir sesle. "Deh!"

Ariella arabanın yan yata yata evden uzaklaşmasını izleyemedi çünkü Emilian atını tam onun üstüne sürüp Ariella'nın sıçrayarak yoldan çekilmesine neden olmuştu. Atının dizginlerini çekti ve hayvan durdu. "Rose Hill'de kalıyorsun," dedi. Sonra atını sürdü ve tozu dumana katarak oradan uzaklaştı.

Ariella şoku atlatamamış bir halde Margery'ye baktı. Margery'nin yüzü bembeyazdı, "Beş dakikaya araba hazır," dedi.

DÖRT AT ÇILDIRMIŞÇASINA DÖRTNALA KOŞUYORDU, araba yan yatarak kasaba merkezine ilerlerken Ariella emniyet kemerine tutunmuştu. Ariella ve Margery her bir çukurda ve sert virajda arabanın içinde savruluyorlardı. Meydanda kalabalık toplanmıştı. Aralarında kadınlar ve çocuklar da vardı, bağırış ve çığlıklar duyuyordu. Sonra Stevan'ı ve başka Roman erkeklerini de gördü. Gözlerine inanamı-

mobildepo.com

yordu, Romanlar sıkışık bir grup halinde toplanmak zorunda kalmıştı. Ellerinde tüfek olan iki kasabalı, geçmelerine izin vermiyordu.

Meydanın tam ortasında kocaman bir karaağaç vardı. Şimdiden dallarından bir ilmek sarkıyor, rüzgârla sağa sola savruluyordu; altında da atsız bir vagon vardı. Djordi elleri arkadan bağlanmış halde açık vagonun üstünde duruyordu. Ağaçtan sarkan ilmek omzuna kadar geliyordu. Yüzünde saldırgan bir ifade vardı ama korkudan bembeyaz olmuştu.

Ariella Stevan'm yanında, yüzü kaskatı ve bembeyaz kesilmiş haldeki Jaelle'i de gördü.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Margery. "Bunu durdurmalıyız."

Araba tam durmadan Ariella aşağıya atladı. Eteklerini kaldırıp hızla kalabalığa koştu. Şimdi vagonun yanında, Tollman ve Başkan Oswald'ın karşısında duran Emilian'ı görebiliyordu. Başkan'ın biraz ilerisinde, kendi yaşlarında iki adamla, kollarım kavuşturmuş halde Robert St Xavier vardı. Yanındakiler pis pis sırıtıyordu.

Yetişkin ve çocukların arasından, onların rahatsızlık ve şaşkınlık seslerini duymazdan gelerek kaba hareketlerle ilerlemeye başladı. Ariella'nın kim olduğunu fark eden birkaç kişi ona yol veriyordu.

Ariella yanlarına yaklaştığında, "St Xavier, adalet yerini bulmalı," diyordu Oswald, yanakları kıpkırmızıydı. Ama kafası karışık gibiydi.

Emilian, "Onu *asmayacaksınız*," diyerek döndü, gözlerinden alevler çıkıyordu. Ariella'yı gördü ve şaşırarak ona baktı ama dikkati yine Belediye Başkanı'na kaydı. "Bu suç nedeniyle adam asmak yasalara aykırıdır. Size söz veriyorum bir daha böyle bir şey yaşanmayacak. Sabah buradan gidiyoruz."

Oswald ellerini ovuşturdu ve yardım talebiyle Tollman'a baktı.

"Bir melezin sözü mü?" diye dalga geçti Tollman. "Bu, söz bile sayılmaz!"

mobildepo.com

Emilian homurdandı. "Bir hancıyı mı yoksa Woodland Vikontu'nu mu dinleyeceksiniz?"

"Bütün kasaba adalet istiyor," diye araya girdi Tollman. "Bütün kasaba lanet Çingenelerin gitmesini istiyor!"

"Başkan Oswald!" diye bağırdı Ariella nefes nefese. "Öfkenin bu meseleyi yönlendirmesine izin veremezsiniz!" Krizi çözmelerinde yardımcı olması için yalvarırcasına Robert'a baktı.

Ama Robert sadece, yüzünde karamsar bir ifadeyle, Belediye Başkanı'nın yanında duruyordu.

Emilian hemen Ariella'nın yanına gitti. "Sana Rose Hill'de kalmanı söylemiştim."

Onu duymazlıktan geldi. "Babama haber yollattım. Eminim geceyarısı burada olur. Lütfen bu meseleyi ona bırakın."

Belediye Başkanı ona cevap veremeden Emilian kolundan yakaladı. "Bu işe karışma."

"Durup bu adaletsizliği izleyecek değilim."

Emilian onu Margery'nin yanına sürükledi. "Leydi de Warenne, ikinizin de burada olmaması gerekiyor. Arabanıza gidin ve evinize dönün."

Margery yüzü bembeyaz olmuş bir halde ileri çıktı. "Ariella haklı. Bu meseleyi Kaptan de Warenne ya da babam, Adare Kontu çözebilir."

Ama güçlü kontun adını vermesi dahi olayları yatıştırmamıştı. "Asılacak," dedi Tollman.

Oswald ellerini ovuşturdu. "Adam asmak yasalara aykırı, Jack," dedi.

Tollman çok kızmıştı. "Gitmesine izin veremezsin," diye bağırdı. "Bu pisliklerden daha fazlası gelip atlarımızı, ineklerimizi çalar o zaman! Kız kardeşlerimizi, kızlarımızı baştan çıkarırlar! Bize çürük tekerlekler satarlar!"

Kalabalıktan, söylenenleri onaylar sesler çıktı.

mobildepo.com

"Peki ne yapacağız?" Oswald terliyordu ve rengi atmıştı. "Hepimiz yasalara uyan İngilizleriz."

Doktor kalabalığın arasından öne atıldı. "Onu güzelce kırbaçlayıp kuzeye yollayalım. Geri dönerse, onu öldüreceğimizi bilsin." Stone lafını bitirir bitirmez, kalabalık bu öneriyi tezahüratlarla onaylamıştı.

"Genç bir adamı kırbaçlamak barbarlıktır!" diye bağırdı Ariella, sersemlemişti. "Bu konuyu çözmek için birkaç saat bekleyebiliriz!"

Tollman, Belediye Başkanı'yla konuşuyordu ama nefret dolu gözlerini Emilian'm üstünden çekmiyordu. "Bir at çaldı ve suçlu! Adalet yerini bulmalı. Kırbaçlama ve sürgün cezası bana uyar."

Emilian ve Tollman nefretle birbirlerine bakıyorlardı.

"Neden babamın dönmesini beklemiyoruz?" diye bağırdı Ariella.

Oswald kafası karışmış bir halde Ariella'ya baktı.

"O bir Çingene sevdalısı," dedi James Stone. "Babası da büyük ihtimalle bizim gibi düşünecektir. Herkes aynı fikirde, Çingene'yi kırbaçlayıp gönderelim."

Ariella ürperdi. "Babam kırbaçlama fikrini asla onaylamaz," dedi. "O, yasalara göre davranır."

Margery sıkıca elini tuttu. Stone, Tollman ve Oswald kafa kafaya verip sessizce tartışmaya başladılar. Belediye Başkanı konuşmuyor, dinliyordu.

Gri gözleri buz gibi olan Emilian, Ariella'ya döndü. "Hemen arabaya binip evinize dönün. Bundan sonra olacakları görmenizi istemiyorum."

Sözleri Ariella'yı daha da korkutmuştu. "Seni ve Djordi'yi yalnız bırakmayacağım." Hiçbir şey ve hiç kimse onu oradan gönderemezdi artık. "Bu işin sonunu getiremeyecekler," dedi umutsuzca ama Tollman ve yandaşlarının durdurulabileceğinden emin değildi. Neden Robert yanlarına gelip bir şey söylemiyordu? Onun yerine, Ariella'nın hoşuna gitmeyen şüpheli bakışlarla kendisini ve Emilian'ı izliyordu.

mobildepo.com

mobildepo.com

Oswald benzi solmuş bir halde, "Tollman, Vikont senelerdir bizim işlerimizi yürütüyor," dedi.

"Cezalandırdığımız sürece kimi kırbaçladığımız önemli değil," dedi Tollman vahşice.

Ortada kişisel bir mesele olduğunu fark eden Ariella, Robert'a baktı ama onun araya girmek gibi bir niyetinin olmadığı çok açıktı. Ondan vazgeçip gömleğini de yere atmış olan Emilian'a koştu. Oswald'a, "Başkan o mu, siz misiniz?" diye bağırdı. "Bunu yapamazsın. Vikont St Xavier, bu kasabanın ve ülkenin iyi bir vatandaşıdır!"

Ariella hiç konuşmamış gibi Tollman adamlarına, "Çocuğu bırakın," diye bağırdı. Ariella'ya döndü. "Bayan de Warenne, burada kalıp kırbaçlamayı izlemek sizin de hakkınız. Ama gitmenizi tavsiye ederim. Kadın duygusallığınızın bir faydası olmayacak."

İri yarı iki adam vagona atlayıp Djordi'nin bileğini çözerken, "Bunu yapamazsınız," dedi Ariella umutsuzca. Djordi çabucak aşağıya atladı ama yüzündeki ifade sabitti. Emilian'a koştu, Roman kalabalık da onu takip etti. Emilian onun omzunu tutup kendinden emin ve güven verici bir tavırla bir şeyler söyledi. Ariella, çocuğun cezayı üstlenmek istediğine ama Emilian'ın izin vermediğine emindi.

Sonra herkesin Romence konuşan Emilian'ı dinlediğini gördü. Bakışları büyülenmiş, hatta hipnotize olmuş gibiydi. Tollman halinden memnundu, Robert da öyle. Ariella tamamen umutsuzluğa kapılmıştı. Emilian'ın yanına gitti. "Bunu yapma," diye fısıldadı yumuşak bir ses tonuyla.

"Bir çocuğun kırbaçlanmasını mı tercih edersin?"

"Hayır," dedi. "Kimsenin kırbaçlanmasını istemiyorum."

Emilian'ın çıplak göğsü, aldığı derin nefeslerle inip kalkıyordu. "Eve dön." Duraksadı, yüzü gergindi. "Lütfen."

Arkasına doğru bakarken, onu asla bırakmayacağını düşündü. Ağlamaya başladı. Yaşlarını sildi.

mobildepo.com

Güçlü bir kol, omzuna dolandı. Bu Djordi'ydi. "Hadi gel," dedi.

Emilian arkasını dönmüştü. Vagona doğru yürüdü. Elinde kırbaç olan iri bir adam da arkasından gitti. Emilian vagonun kenarına tutundu, kafası aşağıda, omuzları ve sırtı açıkta ve pazıları şişkindi.

Ariella, Djordi'yi itti. "Durdurun bunu, hemen durdurun!" diye bağırdı ama Djordi onu sıkıca yakalayıp hareket etmesini engelledi ve olanları izlememesi için onu sürüklemeye başladı.

Tollman yanındaki gençlerden birine bir şeyler söyledi ve çocuk ileriye atıldı. "Başlayın!" diye bağırdı.

Kırbaç, Emilian'ın sırtında kırmızı bir iz bırakarak şakladı. Taştan bir ifadeyle, vagona sıkıca tutunuyordu. Sarsılmamıştı bile.

Bir kamçı sesi daha duyuldu. Ariella geriye sıçradı, kalbi hızla atıyordu ama Emilian hâlâ hareketsizdi. Üçüncü kamçıdan sonra, Ariella panikle ve yardım edememenin öfkesiyle titreyerek Djordi'ye tutundu. Emilian'dan hâlâ bir ses çıkmıyordu. Ariella afallamıştı ama gözyaşlarını kontrol etmeyi başarabildi. Yakında bitecekti. Emilian bu darbelere dayanabilirdi.

Elinde dokuz kamçılı kırbaçla ve yüzünde acımasız bir ifadeyle Tollman öne çıktı.

Ariella, onun ne yapmak istediğini anlayarak bağırdı, Djordi'nin kollarından kurtulmaya çalıştı.

Tehlikeli kırbacı havada şaklattı. Sivri uçlu kamçı Emilian'a vurup etini yararak onu kanlar içinde bıraktığı anda kalabalık coşkuyla bağırdı.

"Dur!" diye çılgınca haykırdı Ariella ama Tollman, Emilian'a acımasızca bir kez daha vurdu. Emilian aşağıya eğildi, neredeyse dizlerini üstündeydi. Kalabalık kahkahalar içinde bağırıyordu. Ayakta durup vagona tutunmaya çalıştı, artık yüksek sesle nefes alıyordu.

Tollman onu insafsızca kırbaçlıyordu.

Ariella bağırıyordu, Djordi de onu araya girmemesi için tutuyordu.

mobildepo.com

Emilian dizlerinin üstüne çöktü.

Kalabalık coşkuyla bağırdı.

Tollman onu öldürmek istiyordu. Tollman onu bir kez daha kırbaçladığında, Emilian sonunda yüzüstü yere düştü. Ariella, Djordi'nin elini ısırdı ve kendini kurtardı. Tollman'a doğru koştu ama arkadan biri onu tuttu. Onu kalabalığa doğru çekiyorlardı.

Margery ona bağırdı.

Ariella yere düştü. Kısa bir süreliğine panikle ne yapacağını bilemedi ama kırbaç seslerini duyuyordu. *Birileri Tollman'ı durdurmazsa adam Emilian'ı öldürebilirdi.* Üzerinde birçok el vardı, ayağa kalkmak ve Emilian'ı kurtarmak arzusuyla onları tırmaladı. Ama eller onu sıkıca tutuyor, çekiştiriyor, acımasızca vurulan kamçıdan bir ses daha gelirken onu engellemesine izin vermiyorlardı. Ayağa kalkıp aralarından hızla geçti, arabasına doğru koşuyordu. Şoförü yüzünde dehşet dolu bir ifadeyle atların yanında duruyordu.

"Silah, Jackson, babamın koltuğun altına sakladığı silah!" diye bağırdı.

Şoför hemen kutudan silahı çıkarıp verdi. "Dolu mu?"

"Evet, Bayan de Warenne." Ariella heyecanlı kalabalığın arkasındaydı. Havaya ateş etti ve kalabalık Kızıldeniz gibi ikiye yarıldı. Ariella aralarından koştu, elindeki kamçıyla Tollman'ı ve yüzü çimenlere gömülmüş, kanlar içinde hareketsiz yatan Emilian'ı gördü. Silahı Tollman'ın göğsüne doğrulttu. "Yeter," diye bağırdı. Tanrı aşkına, yaptığı şey yüzünden bu adamı öldürmeye hazırdı.

Tollman ona döndü. Gözleri açıldı. "Ateş etme."

Ariella'nın görüşü bulandı ve silah elinde kontrolsüzce titredi. "Yaşıyor mu?" diyebildi. *Emilian öldüyse, Tollman'ı vuracaktı. Bu piç kurusunun canına okuyacaktı.*

mobildepo.com

"Silahı indir," dedi Emilian boğuk bir sesle, doğrulup oturarak.

Stevan, Djordi ve diğer Roman erkekler yanına gidip ona destek olarak oturmasına yardım ettiler. Jaelle de yanlarına gitti, ağlıyordu. Ağabeyinin elini tutup yanma çömeldi.

Gözleri dolarken Ariella, Tollman'a baktı. *Emilian yaşıyordu.* Ama ona neler yapmışlardı böyle! Onlardan nefret ediyordu, Tollman'dan nefret ediyordu.

Tollman da Ariella'ya bakıyordu, gözlerinde sadece korku vardı.

Margery hemen arkasına gelmişti, "Ariella, ateş etme," diye fısıldadı.

Ariella öfkeyle gözyaşlarından kurtulmaya çalıştı. Silahı düzgün tutamıyordu. Emilian'a, gri gözlerinin içine baktı. Duyduğu acı yüzünün bütün hatlarına işlemişti. Yaraları sırtında olmasına rağmen, göğsünden aşağıya kan sızıyordu; dokuzlu kamçı sol omzuna gelmişti.

"Yapma," diyebildi Emilian.

Ariella kendine geliyordu. Haklıydı. Kimseyi soğukkanlılıkla öldüremezdi. Silahı indirdi.

Tollman, Ariella'ya tıslayarak yanından geçip gitti. Bir tehdit savurmuştu ama Ariella ne dediğini anlayamamıştı. Silahı yere atıp Emilian'a koştu.

Stevan onu tutup kaldırdı. Emilian doğrudan Ariella'ya bakıyordu ama genç adam o kadar yorgun ve acı içindeydi ki, Ariella bakışlarındaki anlamı çıkaramıyordu. Sonra gözleri kapandı ve dayısının kollarında bayılarak geriye düştü.

Ariella eğilip, ellerini tuttu. Korkusu geçmişti. Artık sadece kararlılığı kalmıştı.

Robert birden yanlarında belirdi. "Onu Woodland'e götüreceğim."

Ariella öfkeyle baktı. "Ondan uzak dur!"

Robert önce kalakaldı sonra omzunu silkip uzaklaştı.

mobildepo.com

Ariella sakinleşmeye çalışıyordu, Emilian'ın dayısına baktı. "Stevan, lütfen onu arabama taşıyalım."

Stevan şaşırmıştı. "Onu biz götürürüz."

Ariella adama baktı. "Hayır. Onunla Rose Hill'de ilgileneceğim."

STEVAN VE BAŞKA BİR ADAM Emilian'ı içeri taşırken, Ariella nefesini tutmuş ön salonda duruyordu. Jaelle de ağlamamaya çalışıp titreyerek onun yanında dikiliyordu. Ariella onun omuzlarını sardı. Emilian kendindeydi ve yürümeye çalışıyordu ama acısı o kadar fazlaydı ki Ariella onun nerede olduğunu veya başına ne geldiğini bilmediğine emindi. Yaraları hâlâ kanıyor, kan parkeye damlıyordu. "Onu yukarıya, sağdan ilk odaya çıkarır mısınız?" diye sordu, sesinin ne kadar sakin çıktığına inanamamıştı.

Emilian için çok endişelenmişti.

İki adam da cevap vermedi. Basamaklara yöneldiklerinde, Emilian'ın gözlerinin kapalı olduğunu ama uyanık kalmak için çabaladığını fark etti. Jaelle de onlarla yukarı çıktı.

Hafif ayak sesleri duyuldu. Ariella arkasını döndüğünde, tam da Romanlar Emilian'ı yarı taşır halde merdivenlerden çıkarırlarken üvey annesinin geldiğini gördü. Emilian'ı sırtından kanlar damlar halde görünce Amanda'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne oldu?"

"St Xavier, Roman bir çocuğun cezasını üstlenip kırbaçlandı," dedi Ariella, sertçe üvey annesine dönerek. "Öldüresiye kırbaçladılar. Onunla burada ilgileneceğim."

Üvey annesi bakakaldı. Bu bir rica değildi ve ikisi de bunu biliyordu. Hayatı boyunca başka hiçbir şey bundan önemli olmamıştı Ariella için.

Amanda onaylamak için kafasını salladı. "Dr Finney'i ve iyi bir cerrah olan Rob Marriot'u getirmesi için babana haber yollayacağım."

mobildepo.com

"Teşekkür ederim," dedi Ariella, rahatlamıştı. Aile doktorları ve cerrahları Londra'da yaşıyordu. "Bir hizmetçiyle sabun, su, bez ve viski gönderebilir misin?"

"Elbette."

Ariella, merdivenlerden, normalde Alexi'nin kullandığı, en yakındaki odaya koştu. Emilian gözlerini sımsıkı kapamış, yüzü terler içinde ve zar zor nefes alarak yüzüstü yatıyordu. Sırtı yara içindeydi. Ariella ona bunu yapabildiklerine inanamıyordu. Tollman bilinçli bir şekilde onu öldürmeye mi çalışmıştı?

Stevan usulca, "Yaralarının temizlenmesi gerekiyor," dedi.

"Biliyorum. Temizleyeceğim." Şimdi kendini düşünme zamanı değildi. Hastalıklı fikirleri bir kenara bıraktı.

"Kırbaçlanan biriyle nasıl ilgilenmen gerektiğini biliyor musun?" diye sordu Stevan.

"Bana öğretebilirsin." Ariella'ya karışamayacaktı ve Emilian'ı alıp götüremeyecekti.

Ariella'ya baktı. "İçmesi için bir ilaç getireceğim. Hem acısını hem de şişkinlikleri dindirir. Yaraları için de merhem getireceğim."

Ariella kafasını salladı, yatağın yanma bir sandalye çekti. "Şehirden bir doktor ve cerrah getirtmek için haber yolladık."

"Gelmezler."

Ariella ona ters ters baktı. Bu tarz düşüncelerin şu anda hiçbir faydası yoktu. En azından aile doktorlarının Rose Hill'e geleceğinden emindi. Emilian'ın saçlarını yüzünden geriye çekti ve kalakaldı. Sağ kulağının üstünde yanlış okumuyorsa *T* şeklinde beyaz bir damga vardı. Soluğunu tutup, "Bu da ne?" diye sordu.

"Damgalanmış," dedi Stevan acı içinde. "Ben de bilmiyordum. Çok uzun zaman önce olmuş olmalı. Hırsızlık yaparken yakalanmıştır."

Ariella dehşete düşmüştü. Yine korkunç bir adaletsizlik... Hiç sonu gelecek miydi? Emilian'ın yumruk olmuş elini avcunun içine

mobildepo.com

aldı. "Hoode'u çağırtabilir misin?" diye sordu Stevan'a. "Emilian'a sadece hizmet etmekle kalmıyor, bence onu önemsiyor da. Yardımı dokunabilir."

Stevan başıyla onayladı ama hareket etmedi.

"Djordi'yi gönderebilirim," diye fısıldadı Jaelle. Bembeyaz bir suratla yatağın ucunda duruyordu.

Stevan'ın orada kalmak istemesi Ariella'nın umurunda değildi. Hizmetçi her an gelebilirdi ve Ariella da yaraların ne boyutta olduğunu görmek için kanı temizleyemeye başlayabilirdi. Göreceklerinden korkuyordu. Yarıklarından bazılarının dikilmesi gerektiğine emindi. Enfeksiyon kapmasından da çok korkuyordu.

Şehir, trenle üç saatti. Finney ve cerrahın geceyarısından önce Rose Hill'e varmalarını umuyordu.

Emilian'ın yumruğunu dudağına götürüp öptü. "Tam bir kahraman gibiydin... Yine de keşke bugün kahramanlık yapmasaydın. *Ama merak etme. Emin ellerdesin ve seninle ben ilgileneceğim.* Seninle ailem ilgilenecek, Emilian." Ağlamaya başladı. Kendisi de çok acı çekiyordu. Emilian bunu hak etmemişti. Bir mucizeyle bütün yaralarını iyileştirmek istiyordu, kalbindekileri bile.

Emilian'ın gözkapakları kıpırdadı.

"Woodland'e gitmeyi aklından bile geçirme," diye hıçkırdı Ariella. Sonra yanağından öpmek için eğildi. Gözyaşları Emilian'ın yüzüne aktı. "Bugün ben de hepsinden nefret ediyorum."

Emilian gözlerini açıp Ariella'ya baktı.

Ariella zorla da olsa gülümsedi.

Emilian'ın benzi attı, gözleri birden kapandı ve genç adam acıyla inledi. Ariella dönüp Stevan'ın hâlâ orada durduğunu gördü. "Lütfen acele et. Çok acı çekiyor."

Stevan, "O genç ve güçlü. Kırbaç onu öldürmez," dedi.

mobidepo.com

Ariella zangır zangır titredi. "Tollman'ın istediği de buydu, değil mi? Onu öldürmek istedi! Bu gaddarlığının başka bir açıklaması olamaz."

"Sen de oradaydın," dedi Stevan. Odadan çıktı ve Ariella ile Jaelle birbirlerine baktılar.

"Bu benim yüzümden oldu," diye fısıldadı. "Önceki gün, bana yapmaya çalıştığı şeyin cezasını çektirmek için Tollman'ın yanına gitmişti. Şimdi de Tollman ondan intikamını alıyor."

"Bu senin suçun değil," dedi Ariella kısaca. "Hoode'u çağırtacak mısınız? Sen ya da Djordi, benim arabamı alabilirsiniz."

Jaelle kafasını salladı, Ariella'nın istediği malzemeleri taşıyan bir hizmetçiyle içeriye giren Amanda'nın yanından hızla geçti. Amanda, Ariella'nın yanında suratı asık bir halde durdu. "Afyon ruhu getirdim. Yaraları temizlemeye başlamadan ona biraz içirsen iyi olur."

Ariella başıyla onaylayarak şişeyi aldı. Beş damlayı zorla Emilian'a içirirken bile zihninde şimşekler çakıyordu. Bu, önyargıdan öteydi; kişisel bir olaydı. Tollman genç adamı öldürmek istemişti.

Bunun bir son değil, kötü bir başlangıç olmasından korkuyordu.

EMILIAN UYURKEN, Ariella yatağın yanında oturmuş onu izliyordu. Perdeleri açık bırakmıştı; gökyüzü yıldızlarla kaplıydı ve ay hilâl şeklindeydi. Saatin geceyarısına yaklaştığını tahmin ediyordu. Son trenin bir saat önce gelmesi gerekiyordu, kontrol etmişti. Doktor ya da cerrah bu gece gelmeyecekti anlaşılan. Hayal kırıklığına uğramıştı.

Bütün yaralarını temizlemişti ve Hoode temizleme işlemi bitmeden birkaç saat önce gelmişti. Ariella ona biraz daha afyon ruhu içirmişti. Amanda, Margery, Lizzie hala ve Dianna defalarca yanına gelmiş, ne kadar endişelendiklerini belirtmiş ve yardıma ihtiyacı olup olmadığına bakmışlardı. Jaelle şöminenin önündeki koltukta uyuyordu.

mobildepo.com

Emilian acı çekiyor gibi görünmüyordu ama bunun nedeni çok fazla ilaç içmiş olmasıydı. Sırtı hâlâ çok sıcaktı ama henüz ateşi çıkmamıştı. Yine de doktora çok ihtiyacı vardı. Ariella kendi kendine Stevan'ın sözlerini hatırlattı; Emilian genç ve güçlüydü.

"Ariella?"

Babasının sesini duyunca döndü. Cliff kapıda duruyordu, bakışları kızından Emilian'a kaydı. Ariella babasının kollarına koştu.

Babası ona sıkıca sarıldı. "Doktor Finney ve Marriot salonda."

Rahatlamayla gözleri doldu. "Tanrı'ya şükür."

"Mesajlarınızı aynı anda almışız," dedi, yeniden Emilian'a döndü. "Yarası ne kadar ağır?"

"Acımasızca kırbaçlandı. Durdurmasaydım onu öldürene kadar kırbaçlayacaklardı," dedi sert bir fısıltıyla.

Cliff kolunu ona doladı. "Yaptıklarını duydum. Seninle gurur duyuyorum."

Ariella gülümseyemedi. "Hâlâ şoktayım. İnsanların bu kadar öfkeyle ve acımasızca hareket edebildiklerine inanamıyorum," dedi. "Tollman onu bu hale getirirken bütün kasaba, hatta soylular bile öylece durup izledi."

"Sen çok korunaklı bir ortamda büyüdün," dedi Cliff. "Seni bu nefret ve trajedilerden hep uzak tutmaya çalıştım."

"Anneme de böyle davranıyorlardı, değil mi?"

Babası kızına baktı. "Evet. O da bu bağnazlıktan çok çekti."

Ariella nefes aldı. "Şimdi ne olacak?"

"Tollman bu ülkenin kanunlarını çiğnedi," dedi Cliff ciddi bir ifadeyle. "Masum bir adama saldırdı."

"Yaptıkları için yargılanmalı! Ya Emilian ölürse?"

"Tollman'ın en uygun şekilde ve yasalar çerçevesinde cezalandırıldığını görmek için elimden geleni yapacağım."

mobildepo.com

Babasının son sözlerine sevinen Ariella arkasını döndü. Dr. Finney, Ariella'nın cerrah olduğunu düşündüğü bir adamla arkasında duruyordu. Ağabeyi de yanlarındaydı. Cliff'ten ayrılıp Alexi'nin kollarına atladı.

Alexi kardeşine sarıldı. "Bir günlüğüne gittim ve hemen olay çıkmış," dedi sertçe. Dalga geçmek istemişti ama ağırbaşlı bir tavrı vardı.

"Sen burada olsaydın bunların hiçbirinin olmayacağına eminim," dedi Ariella usulca.

Alexi bir süre gözlerini kısarak Ariella'ya baktı ama Ariella sırlarının ortaya çıkmasını artık umursamıyordu. Jaelle uyanmıştı. Cliff'in bir işaretiyle hepsi koridora çıktılar. Doktor ve cerrah hasta odasına girmeden önce Ariella, Finney'in elini yakaladı. "Teşekkür ederim, Doktor Finney. Çok teşekkür ederim!"

Doktor, Ariella'ya nazikçe gülümsedi. "Seni nasıl geri çevirebilirdim, Ariella?" Yirmi yıldır bu ailenin doktorluğunu yapıyordu. Hasta odasına girip kapıyı kapadı.

Cliff, Alexi'ye: "Sen de Bayan St Xavier'i bir misafir odasına götür. Ağabeyi kendine gelene kadar burada kalmak isteyeceğini düşünüyorum."

Ariella babasının kendisiyle özel olarak konuşmak istediğini biliyordu. Emilian'ı korumasındaki gerçek, kişisel nedenleri sorgulayacağından emin olarak gerildi. Alexi ve Jaelle gittiklerinde, kollarını kavuşturdu ve cesurca Cliff'e baktı.

Babası da ona bakıyordu. "Ona âşık mısın?"

Ariella'nın gerginliği arttı. Dürüst cevap verirse, ilişkileri açığa çıkardı çünkü babası çok zeki bir adamdı. Cliff hayal kırıklığına uğrayabilir ve çok öfkelenebilirdi. Emilian'a duyduğu merhamet birden yok olabilirdi. Adalet için savaşmayabilirdi bile. Ama nasıl yalan söyleyecekti ki?

"Bana cevap vermen gerekmiyor, Ariella. Her şey gün gibi ortada."

mobildepo.com

Ariella gözyaşlarını sildi. "Ona âşığım."

Babası onu inceledi. "Senin için seçeceğim bir adam olmazdı."

"Roman olduğu için mi?"

"Hayır, yaralı bir aslana benziyor ve yaralı hayvanlar, her fırsatta etraflarına saldırırlar. Onlardan daha tehlikelisi yoktur."

Ariella kollarıyla bedenini sardı. "*Tabii ki* yaralı. Çok zor bir hayatı var. Çingene kanı yüzünden onu küçümseyen İngilizlerin arasında bir İngiliz olarak yaşamak durumunda."

"Anlayabiliyorum. Simmons'larda ona nasıl davrandıklarını gördüm. Tabii sen de yarasını iyileştireceğine inanıyorsun, değil mi?"

"Denemek istiyorum." Yutkundu. "Bir gün kendi seçtiğim bir adamla karşına gelirsem, kim olduğuna bakmaksızın onaylayacağını söylemiştin."

"Söyledim ve bu konuda ciddiydim de. Ama şimdi tereddütlerim var."

Ariella artık susması gerektiğini biliyordu. Emilian kendisini sevmiyordu ve babası, kızının hislerinin karşılıklı olmadığını anlamamalıydı. Henüz bir onay vermesine gerek yoktu ama yine de, "Yani onaylamıyor musun? Ya da daha mı kötüsü?" diye sordu.

"Onaylamaya çalışacağım, Ariella." Kızını çekip alnına bir öpücük kondurdu. "St Xavier'e bir şans vereceğim."

Ariella çok rahatlamıştı.

"Evlenme teklif etti mi?" diye sordu.

Rahatı bir anda sona erdi. "Biz daha yeni tanıştık," diyebildi.

Cliff dikkatlice kızına baktı. "Yani seninle evlenmek gibi bir niyeti yok?"

Ariella gerildi. "Öyle demek istemedim."

mobildepo.com

"Hayatım, ben kırk altı yaşındayım. Satır aralarını okuyabiliyorum. Evlilik işini ben halledebilirim. St Xavier'in böyle bir birlikteliğin avantajlarını fark etmesini sağlayabilirim."

Ariella babasına baktı. Tabii ki avantajları vardı; unvanı ve serveti. "Aşk için evleneceğim," dedi "ya da asla evlenmeyeceğim."

Cliff pes etmişe benziyordu. "Buna şüphem yok. Sen benim kızımsın. Pekâlâ, şimdilik araya girmeyeceğim."

Ariella, "Teşekkür ederim," dedi.

mobildepo.com

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"DOĞRUSU MAJESTELERİ bu hainlere güvenmekle hata ediyor. Yakında tutuklanırlar. Ne kadar da rahatlar!"[14]

Neler oluyor, diye düşündü kafa karışıklığıyla. Neredeydi?

"Sanki sadakat gönüllerinde taht kurmuş, itaat ve bağlılık tacı giymiş gibiler."[15]

Sırtı alevler içindeymişçesine yanıyordu; başı ağrıdan çatlamak üzereydi. Daha da kötüsü, ağzı o kadar kurumuştu ki, yutkunamıyordu. Neler olmuştu?

"Masum Çingene yoktur."

Sersemlemiş ve hissizleşmiş beyni onu uyandırmaya çalışıyordu ve içini tuhaf bir korku kapladı. Midesi çok fenaydı. Kusmak üzereydi, yani ayağa kalkması gerekiyordu ama vücudu çok ağırdı ve ayağa kalkmaya çalışmasına rağmen hiç hareket edememişti. Midesinin üzerinde, bir yastığa sarılmış halde yattığını fark etti.

"Masum Çingene yoktur."

---

14 W. Shakespeare, *Kral V. Henry,* İstanbul: Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, 2013, s. 26.

15 age., s. 26.

mobildepo.com

"Dur! Onu öldüreceksin!"

Ariella! Birden neden tanımadığı bir yatakta, yüzüstü yattığını hatırlayarak gerildi. Djordi'nin cezasını üstlenmişti ve sonucu çok korkunç olmuştu. Ariella da oradaydı, kendisi için bağırıyor ve ağlıyordu.

"Kral niyetlerini en ince ayrıntısına kadar biliyor; kimden öğrendiğini hayatta tahmin edemezler."[16]

Kalakaldı. *Ariella kitap okuyordu.*

Sesi yumuşacık, melodik ve rahatlatıcıydı. Korkusu geçti ve bulantısı azaldı. Bir yanağı yastığın üzerinde, yüzünü sesin geldiği yöne döndü. Woodland'de olmalıydı ve Ariella yanındaydı.

Gözlerini açmak istedi ama gözkapakları bir fil gibi ağırdı. İnatla gözünü kırptı, onu bir kez olsun görmeye kararlıydı. Ve sonunda gördü.

Yatağın yanına çektiği sandalyede oturmuş, elindeki kitabı okuyordu; sesi diyaloglara göre değişiyor ama hiç yükselmiyordu. Kitaba kendini kaptırmıştı; Emilian'ın bugüne kadar gördüğü en heyecan verici manzaraydı.

Silahını doğrulttu, silah tehlikeli bir şekilde sallanıyordu; yüzünde öfkeden bir maske vardı ve Emilian onun Tollman'ı öldürmek üzere olduğunu biliyordu.

Kimse onu bu kadar candan korumamıştı, hiçbir zaman.

Birden, alev alev yanan sırtına Ariella'nın soğuk, ıslak ve nazik dokunuşlarını hatırlar gibi oldu. Onu yavaşça kaldırıp yastıklarını düzelttiğini ve üzerini örttüğünü hatırlar gibiydi. Başına buz da mı koymuştu? Yoksa bunların hepsi rüya mıydı?

Belki bu bir rüyadır, diye düşündü. O kadar güzel, iyi kalpli ve cesurdu ki bunlar bir rüya olmalıydı.

"Emilian! Uyandın," dedi kitabı kapayarak, gözleri ona kenetlenmişti.

16 age., s. 26.

mobildepo.com

Emilian gülümsemek istedi ama gözünün önüne Ariella'nın elinde silahla, kendisi uğruna birini öldürmek üzere olduğu an geliyordu.

Ariella endişeyle ona bakıyordu. Ufacık elini, Emilian'ın büyük elinin üstüne koyup, "İyi olacaksın," diye fısıldadı. "Hareket etmeye çalışma. Tamamen iyileşmen için birkaç gün hareketsiz yatman lazım."

Kalbi hızla atmaya başladı. Bu minik kadın neden böyle davranıyordu? Neden şimdi onun etrafında dört dönüyordu?

Ariella elini bırakıp ayağa kalktı. "Susandın mı? İçmene yardım edeyim. Ağrın da vardır hâlâ. Afyon ruhumuz var. Doktor Finney hafta sonuna kadar düzenli olarak vermemi söyledi." Yatağının yanındaki sürahiden su doldurmaya başlamıştı bile.

O bir melek, diye düşündü, *iyilik meleği.* Ariella *onun* iyilik meleğiydi.

Gözkapakları kendi kendine kapandı ve her yer karardı.

EMILIAN GÖZLERİNE VURAN GÜN IŞIĞIYLA yavaşça uyandı. Ağır uykusundan uyanırken, rahatsız edici bir korku içini kapladı. Bu hisse alışıktı; böyle zamanlarda hep başına gelirdi. Yapması, yüzleşmesi gereken bir şey vardı. Uyandığında bir şeylerin fazlasıyla yanlış gittiğini anladı.

Gerildi. Kendini iyi hissetmiyordu. Sırtı kaskatıydı ve acıyordu; hayır, bütün vücudu nedenini bilmediği bir şekilde kaskatıydı ve acıyordu. Yan yattı, sırtüstü döndüğü andaysa acısı arttı. Sonunda tam olarak uyanmıştı; neden bu kadar zorlandığını düşünerek gün ışığı karşısında gözlerini kıstı. Başı ağrıdan çatlıyordu, ağzı çok kurumuştu. Başka bir yatakta olduğunu fark etti. Neler oluyordu?

Yatağın ilerisine baktı ve Ariella'yı gördü.

Nevresimin ucuna değecek kadar yatağın yakınına çektiği tek kişilik koltukta oturuyordu. Bir kitabı göğsüne bastırmış, bacaklarını

mobildepo.com

eteğinin altında toplamış, öylece uyuyordu. Eteğinin altından birkaç ayak parmağı görülüyordu.

Onunla Rose Hill'de ilgileneceğim.

Yavaşça yatakta doğruldu. Şimdi belli belirsiz, hayal meyal Ariella'nın kendisiyle ilgilendiğini, yaralarını temizlediğini, ona su ve afyon ruhu içirdiğini hatırlıyordu. Ve ona kitap da okumuştu. Bunu da hatırlamıştı.

Onun iyilik meleğiydi.

İçini kaplayan sıcağa bir anlam veremiyordu. Onu daha fazla seyretmeye cesaret edemedi. Sonunda oturdu, sırtı acıyordu ama dayanılmaz bir acı değildi ki buna şaşırdı çünkü Rose Hill'e ilk getirildiğinde cehennem azabı çektiğini hatırlıyordu. Çok güçsüzdü ve çok açtı. Üstündeki çarşaf ve battaniyenin altında neredeyse çırılçıplaktı.

Yatağının yanında duran sürahi ve bardağı gördü, çarşafla üzerini örterek bacaklarını yataktan aşağıya sarkıttı. Sürahiye uzandığında elleri titriyordu. Küfretti.

Neler oluyordu? Ne zamandır yatıyordu? Ona ilaç verdikleri belliydi; büyük ihtimalle de afyon ruhu. Sürahiyi kaldırdı, terliyordu.

"Bana bırak," diye atıldı Ariella. Ayağa kalktı ve sürahiyi elinden aldı.

Emilian geriye yaslandı. Sırtı pamuklu yatakla buluştuğu anda yüzünü ekşitti.

Ariella çok güzeldi, bir melek tam da böyle görünüyor olmalıydı.

Bardağa su koyup Emilian'ın ağzına götürdü.

Emilian bardağı elinden aldı. "Ariella, dur. Ben yatalak değilim."

Ariella bardağı ona vermeden önce tereddüt etti. Emilian suyu içerken, Ariella kendi kendine içebileceğinden emin değilmiş gibi ellerini bardağa yakın tuttu.

Ne zamandır ona bakıyordu?

mobildepo.com

Bardaktaki suyu içti, sürahiden biraz daha doldurdu ve onu da içti. Hâlâ titriyordu ama az önceki kadar değildi.

"Nasıl hissediyorsun kendini?" diye fısıldadı Ariella, elindeki boş bardağı alıp kenara koydu.

"Berbat," dedi. "Canım yanıyor, kaskatı kesilmişim ve görüldüğü üzere çok güçsüzüm. Ne zamandır buradayım?"

"Yedi gün."

Emilian'm gözleri kocaman oldu. "O zamandan beri ilaç mı içiriyorsun bana?"

Ariella başıyla onayladı. "Dikiş atılması gerekiyordu. Doktor da, cerrah da mümkün olduğunca hareketsiz yatman gerektiğini söyledi. Birkaç gündür azıcık ateşin de vardı." Alnına dokundu.

Emilian hareket etmedi. Nabzının hızlandığını ve kasıklarının kasıldığını hissedince keyfi yerine geldi. İyileşmeye başladığı belli oluyordu.

"Ateşin yok," dedi usulca ve elini genç adamın yanağına götürdü.

Yedi gündür hasta bakıcılık yapıyordu. Kendisi için neredeyse Tollman'ı öldürecekti. Aniden Ariella'nın dirseğini yakaladı. Güçsüz olabilirdi ama onu yatağa, yanına çekmek istiyordu. Onu okşamak, ona sarılmak, onunla yavaşça sevişmek istiyordu. Minnettarlığını göstermek istiyordu. "Ateşimin olmadığını ben de söyleyebilirdim," dedi yumuşak bir sesle. Elini yavaşça Ariella'nın eline kaydırıp tuttu.

Ariella hafifçe gülümsedi. "O baştan çıkarıcı ses tonunu duyduğum için çok mutluyum!"

"Baştan mı çıkarıyorum?" diye mırıldandı. *Baştan çıkarmanın bir tehlikesi yok,* diye düşündü. Ondan başka her şey çok tehlikeliydi.

"Gözlerin parıldıyor," diye fısıldadı Ariella.

"Burada çıplağım Ariella ve canım çok acımıyor."

Ariella elini tutup ağzına götürdü ve kızararak hızlıca öptü. Sonra oturup yerdeki kitaba uzandı.

mobildepo.com

Onunla birileri hiç böyle ilgilenmiş miydi? Bütün hayatı boyunca, annesi hariç, Ariella gibi yanında oturacak ve Tollman'ı tehdit edebilecek başka birini tanımamıştı. Diğer *gacı*lardan çok farklıydı. Ama Emilian göz göze geldikleri ilk andan beri bunu biliyordu.

"Bir yerin ağrıyor mu?" diye sordu.

Emilian başım salladı. "Sadece sırtım acıyor; o da bir haftadır uyuduğum içindir. Teşekkür ederim."

Ariella soluksuz kalarak Emilian'a baktı. "Emilian, bana teşekkür etmene gerek yok."

"Hayal mi görüyordum yoksa yattığım süre boyunca benimle ilgilenen sen miydin?"

Ariella gülümsedi. "Bendim."

Emilian da ona gülümsedi. "Belki de hemşire olmalıymışsın."

Ariella kafasını salladı. "Sana birinin bakması gerekiyordu. O kişi de ben olmalıydım."

Kelimeleri, Emilian'ın göğsüne bir ok gibi saplanıyordu. Gözleri hâlâ parıldıyordu. Gözlerinin içinde aşk ve güven vardı. Ama Emilian bu güveni hak etmiyordu, değil mi? Bu kadar sevgiyi hak etmiyordu. Duygularına cevap veremezdi, bunu istemiyordu da. Ama çok garip hissediyordu. İçinde tuhaf bir sıcaklık vardı. Genç kadına çok şey borçluydu artık.

Kendine, onun bir *gacı* prenses olduğunu hatırlattı. Bir gün karşısına bir *gaco* prensle çıkacaktı.

Rahatsız olmuş bir halde Ariella'nın eline aldığı kitaba baktı. Kitabın sırtında Shakespeare yazısını görünce gözleri açıldı. Dikkatinin dağılmasıyla rahatlayarak, "Bana *Romeo ve Juliet* mi okuyorsun?" diye sordu. Keyfi yerine gelmişti.

"*Kral V. Henry*'yi okuyorum."

Emilian'ın yüzü düştü, daha dik oturdu. "Bu aşk romanı değil ki..."

"Yalan söyledim. Ben aşk romanları okumam," dedi.

mobildepo.com

İşin "yalan" kısmını anlamak çok güçtü. "Neden *V. Henry*?"

"Kral Henry'ye bayılırım," dedi. Doğrudan Emilian'a bakıyordu. "Bazı kusurları vardı tabii. Çok gururluydu, fazla gururluydu ama çok cesurdu." Ve ekledi: "Savaşa girmek için aranıyor gibiydi. En ufak bir alay bile onu savaşa sürükleyebiliyordu."

Emilian kendini rahatsız hissetti. "Öngörüsüz bir adamdı."

"Olabilir ama kuvvetli bir liderdi." Ona olan saygısı hiç azalmamıştı. "Adamları ona güveniyordu. Karizmatikti ve adamları, nereye giderse gitsin onu takip ederdi."

"Acımasızdı," dedi Emilian yavaşça.

"Evet ama sadece ihanete uğradığında."

"İhanete uğradı ve ordusundaki İngilizler korkunç bir şekilde öldürüldü," dedi Emilian, daha da dikleşmişti. Henry'den mi yoksa kendisinden mi bahsediyorlardı?

"Bu trajedi, sadece Henry'ye olan hayranlığımı artırmıştı," dedi Ariella kararlılıkla.

"Tabii." Ariella aradaki benzerliklerin pekâlâ farkındaydı. "Peki intikamını onaylıyor musun? O çocukların öcünü almıştı."

"Hayır, onaylamıyorum çünkü Henry elindeki bütün Fransız esirleri öldürmüştü," dedi Ariella kısaca. "Şiddet şiddeti doğurur, Emilian. Buradaki etik mesaj budur. Bunu sen de biliyorsun. İntikam almayı düşünmüyorsundur umarım!"

Emilian, Ariella'nın ardına bakarken Tollman'ın sırıtışını, küçümseyici gülüşünü hatırlıyordu. Ariella'ya bir bakış attı. "Henry, Fransa'nın kraliçesiyle evlendi ve Fransa Kralı oldu," dedi Emilian huysuzca. "Şiddetin sonucu buydu."

"Henry'nin gururuna, cesaretine, liderlik yeteneğine hayran olmaktan kendimi alamıyorum ama bu kitabı her okuyuşumda o çocukların insafsızca öldürülüşüne ağlıyorum. Henry'nin bir sonraki adımını bildiğim için korkudan içim ürperiyor!" dedi Ariella. "Roman-

mobildepo.com

ların geçmişte ve bugün yaşadıkları adaletsizliklere çok üzülüyorum ve sana yaptıkları şey yüzünden çok ağladım! Şimdi de gözlerindeki ifade içimi ürpertiyor!"

Emilian zor nefes alıyordu. Kollarını kavuşturdu ve Tollman'dan alacağı intikamı düşünmeye başladı. Sağlam bir dayağı hak etmişti. Sinirle ve nefretle titredi. "Başka bir eser seçmeliydin, Ariella."

"Çok gururlu ve cesursun ama gururun yüzünden intikam peşine düşmemen için dua ediyorum," dedi boğuk bir sesle.

"Olan biten her şeyi hatırlıyorum, Ariella," dedi. "Tollman'ı öldürmediğin için Tanrı'ya şükretsem de yaptığı şeyin cezasını çekmeli."

"Tutuklandı. Soruşturması başladı. Hapsi boylayacak, Emilian."

Tutuklama Emilian'ı şaşırtmıştı ama bunların arkasında Ariella'nın olduğunu düşündü. Tabii ki o vardı. "Hüküm giyecek mi?" Bacaklarını yatağın kenarından o kadar hızlı sarkıttı ki sırtında oluşan acıyla inledi. Üstündeki çarşaf açılmıştı, göbeğinin gözükmesini umursamayarak çarşafı tuttu.

Ariella ona baktı ve kızardı. "Babam," dedi, "çok adil bir adamdır. Tollman, yapmadığın bir şey için seni cezalandırmaya karar verdiğinde yasaları çiğnemiş oldu. Cezalar hâkim ve jüri tarafından verilmelidir. Adaleti kendi tekelimize alamayız."

Ariella'nın, babasını adaleti sağlaması için zorladığından emindi. "*Gaco*lardan hayırseverlik istemiyorum, buna ihtiyacım yok."

Ariella derin bir nefes aldı. "Bu haksızlık. Sana bakmam hayırseverlik değildi."

"Bunu biliyorum. Babandan; beni önemsemediği halde sırf seni memnun etmek için tavrını değiştirmesinden bahsediyorum."

"Bu da haksızlık; üstelik doğru da değil." Sandalyeden kalkıp Emilian'ın çarşaftan görünen kalçasının yanına oturdu. Genç adamın öfkeyle zaten hızlanmış olan nabzı, Ariella'nın bu hareketine de tepki gösterdi. Emilian'ın yanağını okşamaya kalkıştı ama bu hoş karşı-

mobildepo.com

layabileceği bir davranıştı. Ariella'yı bu kadar fazla ve ivedilikle, bir fikir ayrılığının ortasında bile arzulayamayacağını hayal edemiyordu.

"Adalete önem verir. Bağnazlık önemsediği bir konudur. Ve ben de aynı fikirler ve değerlerle büyütüldüm. Emilian, Tollman'ı rahat bırakacağına söz ver."

Ariella'nın bu kadar cömert ve açıkgörüşlü oluşunun sebebinin ailesi olduğunu anladı. "Böyle bir söz veremem," dedi açıkça. "Djordi nasıl?"

Ariella gerildi. "Sonuçta o atı çalmış, Emilian. O da tutuklandı."

Emilian öfkeyle bağırdı. "Stevan ve kumpanyaya ne oldu?"

"Hâlâ Woodland'deler," diye fısıldadı, genç adamın gözlerinin içine bakıyordu. "Başka bir olay olmadı, gerçekten."

"Bu da ne demek şimdi?" Hasta yatağından çıkıp evine dönmesi gerekiyordu.

"Herkesin sinirleri bozuk. Kasabalılar gitmelerini istiyor. Babam da onları yatıştırmaya çalışıyor."

"Endişelisin." Emilian da onun gözlerinin içine bakıyordu.

Ariella yüzünü buruşturdu. "Evet, öyleyim."

"Endişelenmeyi bana bırak. Yeteri kadar iyilik yaptın zaten." Ama Ariella'nın kalbi Romanlar için endişelenmeyi bırakamayacak kadar büyük ve yumuşaktı. Ariella'nın elini tutup gözlerinin içine baktı. "Bütün bir haftayı bana bakarak geçirdin. Sana borcumu bir tartışmayla ödemek istemiyorum. Belki de baban konusunda haklısındır. Tecrübem, toplumun çoğunluğunun hoşgörüşsüz olduğunu gösteriyor ama hepsi değil tabii ki. Eğer bu konunun üzerine gitmek istiyorsa, ona minnettar kalırım, sana da."

"Eğer insanların Romanlara karşı açıkfikirli olmasını istiyorsan, senin de *gaco*lara karşı açıkfikirli olman gerekmiyor mu? Hepimiz bir değiliz. Woodland'de yaşadığın onca sene boyunca bunu fark etmediğine inanamıyorum."

mobildepo.com

Emilian onun ne kadar sıradışı olduğunu düşünüyordu.

Ariella gülümsedi. "*Gaco*lara karşı bağnazlık yapmak için fazla zekisin, Emilian."

Ariella haklıydı. Üstelik tanıdığı birkaç düzgün İngiliz vardı. Kalbinin içinde bir şeyler yumuşadı. "Yani bir salona girdiğimde herkesin benimle arkadaş olmak istediğini varsayıp zar zor işittiğim fısıltıların da nefretle söylenmediğini mi düşünmeliyim?"

"Evet," diye fısıldadı. "Bu bir deney olabilir." Sesi pürüzlü çıkıyordu. "Bu bizim deneyimiz olabilir."

Emilian'ın kalbine yine bir şeyler saplandı. Gözlerini kapadı ve bu sefer yavaşça Ariella'nın avcunun içini öptü. Nabzı hızlanırken, avcunun içindeki yumuşacık teninin tadına baktı. Bu kadının yaptıklarını tek bir şekilde ödeyebilirdi ve bu toplumsal bir deney değildi.

Ariella yumuşak, gırtlaktan gelen bir ses çıkardı.

Emilian elini ensesine dolayarak onu daha yakınına çekti. Ariella'nın saçları açılıyordu. Emilian diğer elini beline koydu. Ariella'nın nefesi kesildi, çarşafın dümdüz katlarını buruşturdu.

"Sana teşekkür etmek istiyorum, Ariella, Tollman'ı alt ettiğin için ve benimle ilgilendiğin için." Dudaklarını Ariella'nın dudaklarına sürttü. Daha önce hiç bu kadar samimi olmamıştı.

Genç kadının gözleri kocaman, sıcak ve sevgi doluydu.

Ariella'yla delilercesine sevişme isteğiyle yutkundu. "Ama böyle şiddet dolu konularda bir daha sakın araya girme," dedi. Ariella'nın yüzünü inceledi; dudakları yalnızca birkaç santim uzaktaydı.

"Nasıl girmem?" diye fısıldadı. "Çok korkmuştum, Emilian."

Neredeyse ona, *Ben de*, diyecekti. Onun yerine, bu sefer daha çok bastırarak dudaklarıyla onunkileri okşadı. Ariella inledi ve dudaklarını araladı. Emilian dilini serbestçe, yavaşça ve şehvetle ağzının içinde gezdirdi. Ariella Emilian'ın omzuna uzandı, sıkıca tuttu. Emilian

mobildepo.com

bunun anlamını biliyordu. Onu yatırıp üzerine çıkmak, içine girmek ve hem onu, hem de kendisini tatmin etmek çok kolay olabilirdi.

Kahretsin ki Rose Hill'deydi ve ev sahibine çok şey borçluydu. Ariella'ya hayatını borçluydu.

Emilian dalga geçmek için bir şeyler mırıldandı ama çok tahrik olmuştu. "Normal hayatıma ne zaman döneceğim?" Bir İngiliz beyefendisi gibi, Ariella'yı serbest bıraktı.

Ariella mırıldandı. "Umarım bugün dönersin."

EMILIAN YAHNİ DOLU TABAĞINI silip süpürürken kâhyasının ilgisinin farkındaydı. Tabağını bitirdiğinde derin bir nefes aldı.

"Biraz daha getireyim mi?" diye sordu Hoode gülümseyerek.

"Hayır, teşekkür ederim. Giyinmeme yardım edebilir ve bana Bayan de Warenne'i anlatabilirsin." Ayağa kalktı, üzerinde sadece pantolonu vardı. *Aynada sırtına bakmıştı. Çapraz yaralar kabuk* bağlamıştı ve alttan pembe derisi çıkmaya başlamıştı. Yara izi kalacağından emindi ama bu iyi bir şeydi; Tollman'la arasındaki meseleyi sonlandırması gerektiğini asla unutmayacaktı. Ve hayatının sonuna kadar, *gaco*ların çoğunun nefreti hak etiğini hatırlatacaktı.

"Lordum, Bayan de Warenne çok sadık bir dost olduğunu kanıtladı."

Emilian, odanın diğer ucuna, ince pamuklu gömleğinin asılı olduğu askıya doğru yürüdü. "Nasıl kanıtladı?"

"Yalnızca, babası yanınızdan ayrılmasını söylediği zamanlarda buradan ayrıldı; o da sadece bir iki saatliğine."

Gömleğini giyerken aynadaki yansımasına gülümsedi; tuhaf bir şekilde hoşuna gitmişti, hatta tatmin olmuş sayılırdı. İrkildi.

"Bütün ailesi çok misafirperverdi. Çok iyi insanlar," diye devam etti Hoode. "Kaptan ve Bayan de Warenne sizi sık sık kontrol ettiler; Kont'un eşi, Bay Alexi de Warenne, küçük kardeşleri ve Leydi

mobildepo.com

Margery de öyle. Kardeşinize de bir oda verdiler, gerçi kullandığını pek sanmıyorum."

"Kardeşim çok meraklanmıştır. Onu yanıma gönderir misin?"

"Tabii ki, Lordum." Kapı vuruldu. Hoode açmak üzere kapıya yönelirken, Emilian gömleğini iliklediği. Ev sahibi içeriye girince gerildi.

Cliff de Warenne kibarca Emilian'ı selamladı. "Ayağa kalkmanıza çok sevindim," dedi dikkatlice.

Emilian ev sahibine doğru döndü. "Cömertliğiniz ve misafirperverliğiniz için size teşekkür etmek istiyorum," dedi. Bunu içtenlikle söylemişti ama temkinli konuşuyordu çünkü de Warenne, büyük ihtimalle Ariella'yla ilişkileri hakkında bilgi almak için gelmişti.

"Rica ederim. Kamçı cezası tam bir rezaletti." De Warenne, Hoode'a baktı. "Vikont'la yalnız konuşmak istiyorum."

Hoode kapıyı arkasından kapayarak hemen odadan çıktı.

De Warenne ciddiyetle Emilian'ı süzdü. "Rose Hill'de yılda bir iki aydan fazla zaman geçirmememize rağmen, bu topluluğa liderlik yapmak ve diğerlerine örnek olmak gibi bir zorunluluk hissediyorum. Tollman, Manchester hapishanesinde ama ailesi avukat tutmuş ve sanırım kısa zamanda kefaletle serbest bırakılacak. Herhangi bir dava açılıp açılamayacağı şüpheli çünkü cezayı kendi isteğinizle üstlenmişsiniz."

Emilian güldü. "Tabii ki şüphelidir. Ben serbest kalacak olsa da Tollman konusunda endişeli değilim."

Cliff başını salladı. "Gözlerinizdeki bakışı biliyorum. Bu konuyu adaletin ellerine bırakmanızı tavsiye ederim. İntikam peşine düşmenin size bir yardımı olmayacak, hem sizin Woodland'de ve kontlukta sorumluluklarınız var."

"Son zamanlarda esas sorumluluğumun Roman kardeşlerime karşı olduğunun farkına vardım," dedi Emilian. "Djordi'ye ne olacak?"

mobildepo.com

"Romanlarla gitmesi için gereken ayarlamaları yaptım. Henüz genç olduğu için ciddi bir ceza almadan kurtulacak ama kesinlikle Derbyshire'ı terk etmesi ve bir daha dönmemesi gerekiyor, St Xavier."

"Tabii ki..." Nefretinin yükseldiğini hissediyordu. Djordi sürülüyordu; asırlık bir ceza.

"Bir daha at çalmaya kalktığında, çaldığı atın üstünde sıradışı bir iz olmamasına özen göstersin," dedi de Warenne yumuşakça.

Emilian bunu duymazlıktan geldi. En azından Djordi kumpanyaya dönebilecekti. Ama eğer Tollman kefaletle serbest kalırsa adamı rahat bırakmayacaktı.

"Kızım hakkında konuşmak istiyorum."

Emilian, masmavi ve keskin gözlerine baktı, gerildi. "Kızınıza çok şey borçluyum," dedi açıkça.

"Evet, öyle. Sanırım hayatınızı kurtardı." Bakışları değişmemişti.

"Bunun farkındayım."

"Simmons'lardayken size niyetinizi sormuştum. Hiçbir niyetinizin olmadığını söylemiştiniz."

Emilian cevap vermedi.

"Ariella'nın sizinle ilgilendiği çok açık. Hisleri karşılıklı mı?" diye sordu de Warenne artan hararetle.

Böyle bir soru karşısında şaşırmış bir halde arkasını döndü. De Warenne onun kızına talip olmasını istiyor olamazdı. "Kızınız ender bulunan bir hanımefendi. Onun gibi biriyle daha önce tanışmadım."

"Soruma cevap verin."

Onun iyilik meleğiydi. Zar zor nefes aldı. "Ben gidiyorum, de Warenne. Kumpanyayla kuzeye gideceğim."

De Warenne kalakaldı. "Ariella bunu biliyor mu?"

"Evet, biliyor."

"Hiç dönmeyecek gibi konuşuyorsunuz."

mobildepo.com

"Belki aylarca belki de yıllarca dönmem. Bilemiyorum."

"Peki eviniz?"

"Bir müdür tuttum."

"Anlayamıyorum. Senelerdir vikontsunuz. Neden şimdi gidiyorsunuz?"

"Bu beni ilgilendirir, de Warenne." Kimseye kendisini açıklamak zorunda değildi.

"Öyle mi? Bana kalırsa kızımın gönlünü çelmişsiniz. Bu durumda beni de ilgilendiriyor." De Warenne'in gözlerinde şimşekler çaktı.

Emilian isteksiz de olsa savaşa hazırdı. Sadece Ariella'ya ve Alexi'ye değil, Kaptan'a da çok şey borçluydu. "Kızınıza karşı yanlış anlaşılacak bir niyet imasında bulunmadım. Tam tersine, ona karşı hep açıksözlüydüm." Yüzü kızarmış olabilirdi. "Ben melezim. İngiliz kadınlarına asla kur yapmadım, yapmam da. Açıkçası evlenmeyi hiç düşünmüyorum. Kuzeye gidiyorum. Döner miyim, bilmiyorum. Ariella da bunların hepsini biliyor."

Gergin bir sessizlik oldu. "Bugüne kadar hiç yanlış çıkmamış bir aile efsanemiz vardır. De Warenne'ler yalnızca bir kere ve sonsuza dek âşık olurlar."

Emilian kızardı. Bu da ne demek oluyordu? "Söylediklerinizi yanlış anlıyorum sanırım. Kızınıza talip olmamı istediğinizi ima etmiyorsunuz herhalde?" De Warenne'in kendisine güleceğini düşündüğü için kendini hazırladı.

Kimse gülmedi. Çok ciddi bir ifadeyle, "Eğer kızımı mutlu edecek şey buysa, evet," dedi.

Emilian sersemlemişti.

"İnanın bana kızım için seçeceğim son adam siz olurdunuz. Geçen hafta sizine ilgili biraz araştırma yaptım, St Xavier. Derbyshire ve Londra ortamlarından kaçıyorsunuz ama Woodland'i muhteşem bir şekilde çekip çeviriyorsunuz. İş konusunda keskin bir zekânız

mobildepo.com

var ama kadınlarla da fazla samimisiniz. Hem hayran olduğum bir işadamı, hem de yaramaz bir münzevisiniz. Kızım çok daha iyisini bulabilir ve onun için endişeleniyorum."

Emilian'ın başı dönüyordu. Ev sahibi gerçekten Ariella'ya talip olmasını mı istiyordu? Hasta olduğu için miydi? "Bu toplumun, Çingene kanına sahip olduğum için beni dışladığını unutuyorsunuz," dedi.

"Çocukluğunuzdan beri Woodland'desiniz. Bu sizi en az benim kadar İngiliz yapar. Ama kanınıza sahip çıkmak hakkınızdır, Ariella'nın da hakkıdır. Buna diyecek bir şeyim yok. Ben davranışlarınıza karşıyım."

Emilian, Ariella'nın, annesinin bir Yahudi olduğunu söylediğini hatırladı. Ama de Warenne'in böyle biriyle sevgili olması, bütün *gaco*ların Roman kadınlarını yatağa atmasına çok benzemiyor muydu?

"Annenizin Edinburgh'ta öldürüldüğünü duydum," dedi birden. Emilian kalakaldı. "Bu yüzden mi babanızın size sunduğu hayatı bırakıp gidiyorsunuz?"

"Annem için yapmam gereken bir şey var," dedi, içten içe öfkelenmişti.

"Kaybınıza çok üzüldüm. Ama yapmanız gereken başka şeyler de var."

Raiza konusunu bir *gaco*yla konuşmak üzereydi. "Teşekkür ederim," diyebildi, ağzından çıkan kelimeler samimiyetsizdi.

"Sizinle tanıştığımız andan beri endişelerim vardı," dedi de Warenne açıkça. "İnsan sarrafıyımdır ve endişelerim, sadece uçarı tavırlarınızla alakalı değildi. Sinirlisiniz, saldırgansınız ve nedense yaralısınız; fiziksel yaralarınızdan bahsetmiyorum. Kızım muhteşem ve sonsuz bir aşkı hak ediyor. Uçarı insanlar tavırlarını değiştirebilirler ama yaralı bir adam ona hak ettiği aşkı veremez."

Emilian tuhaf bir dehşete kapılmıştı ve kızmıştı, titredi. "Ariella bir *gaco* prensi hak ediyor. Umarım ona böyle birini bulursunuz." Söylediklerinde ciddiydi.

mobildepo.com

De Warenne'in gözlerinden alevler çıkıyordu. "Ariella'nın kalbini kırarsanız, bunun bedelini size bizzat ben ödetirim."

Genç adam kaskatı kesildi. De Warenne sadık bir dost olarak tanındığı kadar, ölümcül bir düşman olarak da bilinirdi.

De Warenne yavaşça kapıya ilerledi. "Bu evden ne kadar erken giderseniz o kadar iyi olur. Artık size karşı cömert ve misafirperver olabileceğimi sanmıyorum. Kızımla ilişkinizi de ne kadar erken bitirirseniz o kadar iyi olur. Hislerinin platonik kalacağından emin olun." De Warenne odadan çıktı.

YATAK ODASININ KAPISINI AÇTIĞI ANDA oranın Ariella'nın odası olduğunu anlamıştı. Onun yasemin ve sümbül kokusunu hafifçe alıyordu ama mavi ve krem renklerinde çok sade ve zarif dekore edilmiş bu oda kesinlikle onundu. Kalbi gürüldüyordu, bir anlığına orada durup huzurlu odanın keyfini çıkardı.

Rose Hill'den ayrılıyordu. Hoode aşağıda, arabasının başında bekliyordu. Ariella'yı o sabahtan beri görmemişti ve gittiğinden haberinin olmadığına emindi. Ama odasının eşiğinde durmasının nedeni bu değildi.

İçeri girdi ve kapıyı arkasından kapayıp üzerine yaslandı. Her gece uyuduğu ve her sabah uyandığı oda burasıydı; eğer genç kadının davetini kabul etseydi sevişecekleri yer burasıydı. Yıkandığı, giyindiği, saçını taradığı yerdi. Burası onun özel, kişisel mabediydi. Onu tamamen tanımak, bütün boşlukları doldurmak isteği Emilian'ı ele geçirmişti ve gidiyor olmanın yarattığı tatsızlığı inkâr edemezdi.

İnce çizgili koltuğun yanındaki masada, bahçeden toplandığı belli olan bir vazo dolusu beyaz gül vardı ve yanında bir kitap ters çevrilmiş duruyordu. Dört direkli yatağına baktı, yatak örtüsü ve perdeleri, gözleri gibi açık maviydi. Sanki okurken bırakıp çıkmış gibi yatağının üstünde de bir kitap vardı.

mobildepo.com

Yavaşça etrafa bakındı, her şeyi dikkatle inceliyordu. Odanın bir köşesindeki askıda iki zarif elbise asılıydı; masanın üstünde elle boyanmış güzel bir mücevher kutusu ve yanında bir tarak vardı; yatağın başucundaki kristal vazoda bir tane sarı gül ve yanında bir kitap daha duruyordu. Duvardaki kitaplığa baktı. Tanıdığı kimsenin yatak odasında kitaplık yoktu ama Ariella'nınki ağzına kadar doluydu. Çok garipti. Yoksa değil miydi?

Şöminenin rafına doğru gitti önce. Üzerinde bir aile tablosu asılıydı. Babasını ve üvey annesini tanıdı. Yeni evlendikleri dönemde yapılmış bir porte olmalıydı; kıyafetlerinden ve yaşlarından yirmi yıl veya daha önce yapıldığını tahmin etti. Yanlarında, elinde bir kitapla oturan küçük, altın kız Ariella olmalıydı. Ağabeyi yanlarında durmuş, bir eli bir av köpeğinin üstünde, sırıtıyordu. Ariella'ysa dik ve ciddiydi.

Altı veya yedi yaşlarında gözüküyordu. Emilian kendi gülümsemesini fark etti. Birbirine bağlı ve sevgi dolu bir ailede yetiştiğini biliyordu ve onun adına seviniyordu. Şimdi tek ihtiyacı olan, bir *gaco* prensti. De Warenne'in ona birini bulacağına hiç şüphesi yoktu.

Komodine gitti. Kız kardeşi ve ağabeyinin de resimlerinin olduğu birkaç küçük portre vardı. Böyle bir aileye sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyordu.

Görmezden gelebilmeyi dileyerek yatağa baktı. De Warenne'le yaptığı son konuşmaya rağmen, Ariella'yla deli gibi sevişmek istiyordu. Bunu yapmadan Derbyshire'dan ayrılabileceğini sanmıyordu. Bu kendince bir teşekkür ve veda olabilirdi.

Yatağın üstündeki kitaba uzandı ve başlığını görünce çok şaşırdı. Ariella, radikal Francis Place'in son siyasi programını okuyordu.

Yalan söyledim... Aşk romanları okumam.

Emilian kitapçığın birkaç bölümünü daha önce okumuştu, çok sıkıcıydı. Ariella neden bunu okuyordu ki?

Kitaplığın karşısına geçip Baudelaire ve Flaubert'in Fransızca özgün dilindeki eserlerini görünce çok şaşırdı. Osmanlı İmparatorluğu,

mobildenbo.com

Mısır, Çin, Rusya ve Avusturya-Macaristan İmparatorluğu hakkındaki tarih kitaplarını gördü. Son kitaplar Rusça ve Almancaydı. Birçok farklı ülkeden düzinelerce kral ve kraliçenin biyografileri vardı; Süleyman, Cengiz Han, Kral Knud ve Büyük İskender bunlardan birkaçıydı. Aborjinlerin kökenleri hakkında bir inceleme de gözüne çarpmıştı.

Kalbinin yavaşladığını hissetti. Kadınlar bu tarz kitaplar ve araştırmalar okumazdı. Ama o çok farklıydı...

Bir koltuk çekip oturdu; kitaplara ve raflara bakıyordu. Ariella'nın bu kitapların hepsini okuduğundan emindi.

Sadece güzel, iyi kalpli ve cesur değildi; akıllı ve bilgiliydi de. Böyle bir kitaplığa sahip olmak için bir Oxford profesörü kadar, kendisi kadar meraklı olmalıydı. Place'e katılıyor muydu? Hangi tarihleri incelemeyi seviyordu?

Bu kadını arkasında bırakıp nasıl gidebilirdi?

Onu terk etme düşüncesi yüreğini acıtıyordu. Ama bu düşünceler uygunsuz kaçıyordu. Kendisi bir Roman'dı. Ariella'ysa dürüst ve onurlu bir İngiliz'i ve ayrıcalıklarla, şatafatla dolu bir İngiliz hayatını hak ediyordu.

De Warenne kızına talip olabileceğini ima etmişti.

Bu imkânsızdı. Yanlış anlamış olmalıydı veya de Warenne iyice düşünüp taşınmamıştı ve sonunda aklı başına geldiğinde fikrini değiştirecekti.

Raiza'nın öldürülmesinden önce genç kadına böyle bir hayat sunabilirdi. Ona güzel elbiseler, mücevherler ve güzel bir mülk verebilirdi ama dışarı çıktıkları her gün Ariella fısıltıları duyacak ve küçümsemeyi hissedecekti. Arkadaşları onu yalnız bırakacaktı. Sadece yapmacık diyaloglar kurabileceklerdi.

Kapı açıldı. Ariella odaya girerken Emilian yerinden kıpırdamadı.

Gözleri fal taşı gibi açılmış halde, kapıyı kapadı. "Burada ne işin var?"

mobildepo.com

"Kitaplarını inceliyorum."

"Bunu görebiliyorum."

Planladığı gibi buradan gidecekti ama Ariella'nın uzun süre hatırlayacağı uygunsuz bir veda olmadan gidemezdi. "Fark edilip," diye başladı, ayakta duruyordu, "sevgili olmakla suçlanmaktan mı korkuyorsun?"

Ariella güçlükle nefes alıyordu. "Bizim fark edilmemizden ve *senin* alçaklıkla, beni ağına düşürmekle suçlanmandan korkuyorum." Kapının orada hareketsizce duruyordu.

"Ben alçağın biriyim zaten. Seni çoktan ağıma düşürdüm." Ona doğru yürüdü.

Ariella titredi. "Gördüğüm kadarıyla formundasın."

"Evet." Emilian hareket etmedi. "Entelektüel biri olduğunu bana neden söylemedin?"

Ariella gittikçe kızarıyordu. "Çok tercih edilen bir özellik değil. Akıllı kadınlar hor görülüyorlar."

"Ben aptal kadınlardan nefret ederim," dedi. "Çok etkilendim."

Ariella'nın gözleri kocaman oldu. "Öyle mi?"

"En sevdiğin biyografi hangisi?"

Ariella kalakaldı. "Kral Knud ve Cengiz Han arasında kararsızım." Kirpikleri süzüldü. "En azından yakın zamana kadar kararsızdım."

"Yakın zamana kadar..." diye mırıldandı. "Bana kur mu yapıyorsun?"

Ariella kafasını salladı. "Elbette."

Emilian pes etti. Odaya heyecan hâkim oldu, olmaması imkânsızdı. Ariella'nın yanağına düşen perçemini arkaya itti. "Ya şimdi?"

"Bir Roman prensine hayranım," diye fısıldadı.

Emilian da öyle düşünmüştü. Vedasının girişini yapmış olmasına rağmen, çok mutluydu. "Bir Roman biyografisi bulamazsın. Ve seni

mobildepo.com

mobildepo.com

sabahları hak ediyordu. Geceyarısı şampanya içmeyi, sabahları da çilek ve krema yemeyi hak ediyordu. Ancak ne bir gelin ne de bir eşti ve Emilian ona bir iki saatlik tutkudan başka bir şey veremezdi.

Rose Hill'de geçirilecek bir gece Woodland'de bir günden daha az alçakça olurdu ama daha tehlikeliydi. Artık seyahat edebilecek kadar iyiydi ve kumpanya büyük ihtimalle ertesi sabah yola çıkardı. "Bu akşam gel," dedi. Ve ekledi: "Söz mü?"

Ariella gülümsedi. "Söz."

mobildepo.com

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

ARALARINDAKİ HER ŞEY DEĞİŞMİŞTİ.

Ariella yavaşça merdivenlerden indi. Emilian gideli bir saat kadar olmuştu. Korkunç kamçı cezası harika bir şeye yol açmıştı. Emilian'ın nazik bakışlarında bunu görmüştü. Gözlerinin içinde daha önce hiç görmediği bir sıcaklık vardı.

Bir saat kadar sonra Woodland'de buluşacaklardı. Ariella sabırsızlanıyordu. Bu sefer Emilian onu kollarına aldığında, gözlerinde bu sıcaklığı göreceğine emindi. Bu sefer Emilian onunla sevişecekti. Ve sonrasında, sabah yatak odasında karşılaştığı gülümsemeyi göreceğine emindi.

Ariella'nın eli karnında altında dolanıyordu. Sadece iki kere birlikte olmuşlardı ama hastalığında onunla ilgilenirken son ay âdet görmediğini fark etmişti. Normalde hiç gecikmezdi ama son zamanlarda çok baskı altından kalmıştı, sebebi bu olabilirdi. Kafasını yorması gereken daha ciddi konular vardı.

Kasaba uzun fitili yakılmış bir barut fıçısı gibiydi. Romanlar kasabada kaldığı sürece de yanmaya devam edecekti. Fıçının alev alması an meselesiydi. İngilizler ve Romanlar arasındaki düşman-

mobildepo.com

lık, Ariella'nın yeni mutluluğuna gölge düşürüyordu. Olacaklardan korkuyordu. Emilian intikam için Jack Tollman'ın peşine düşecekti. Tollman'ın hâlâ Manchester hapishanesinde olmasına şükrediyordu. Yoksa Emilian'ın yapacaklarını hayal bile edemiyordu.

Misafir odasından sesler geldiğini duydu ve Belediye Başkanı Oswald'ı hemen tanıdı. Aceleyle oraya gitti. Başkan burada ne arıyordu? Emilian'ın dayak yemesine göz yumdukları için ona ve diğerlerine hâlâ çok öfkeliydi.

Başkan oturmuş, bir fincan çay içiyordu. Yanında Ariella'nın önceden tanıdığı iki adam daha vardı. Babası ve Amanda da onlarlaydı. Emilian kırbaçlanırken üç adam da oradaydı. Başkan konuştukça Ariella sinirden titriyordu. "Vikont iyileşip Woodland'e döndüğü için çok mutluyuz, Kaptan. Yaşananlar çok büyük bir adaletsizlikti ve ne kadar pişman olduğumu anlatamam."

Ariella sendeledi.

Babası onu fark etti ve onu uyarır bir ifadeyle gülümsedi. "Başkan Oswald, Liddy Beyefendi ve Bay Hawks, saygılarını sunmak için St Xavier'i ziyarete gelmişler. Birkaç gün önce de uğramışlardı ama sen meşguldün."

"Bilmiyordum." Beyler ayağa kalktığında Ariella'nın aklından bir sürü şey geçiyordu. Gerçekten pişman olmuşlar mıydı? "Ne yazık ki Tollman zamanında durdurulmalıydı. Vikont'a böyle davranılmamalıydı."

Oswald'ın yüzü kızardı. "Size katılıyorum, Bayan de Warenne. Vikont, babasının ölümünden beri Derbyshire topluluğunun önde gelen isimlerindendir. Hepimiz ona saygı duyarız. Olanlara hâlâ inanamıyorum. Çok üzgünüm ve Vikont'un işlerimize bakmaya devam edeceğini diliyorum. Hepimiz öyle."

Ariella Başkan'ın samimi olduğunu fark etti.

Oswald, Cliff'in elini sıktı. "Eğer bizi kabul ederse St Xavier'i Woodland'de ziyaret edeceğiz."

mobildepo.com

"Kabul edeceğine eminim," dedi Cliff. Adamlara dışarıya kadar eşlik etti, Ariella da onları kapı eşiğinden izledi. Gittiklerinde Cliff kızına döndü.

"Fikirleri baya değişmiş," dedi Ariella.

"Hata yaptı. Bunu kabul etmesi küçümsenecek bir şey değil."

"Emilian neredeyse ölümüne kamçılanırken nasıl öylece durup izleyebildiler?" diye bağırdı. "Bunu asla anlayamayacağım!"

"Grup psikolojisini ben de asla anlayamadım, Ariella. İyi insanların, kalabalığın heyecanıyla tamamen değişip hırçın ve acımasız olabildiklerine şahit oldum," dedi. "Tollman'ın yaptıkları Başkan'ı çok korkutmuş."

"Geç de olsa pişmanlığı iyi bir şey, sanırım," diye homurdandı Ariella. "Ama dürüst olmak gerekirse, kendimi pek bağışlayıcı hissetmiyorum şu anda ve Emilian'ın da affetmeye hazır olduğundan emin değilim."

"St Xavier sekiz yıldan uzun süredir vikontluk yapıyor. İçine kapanık biri olmasına ve hakkında dedikodular dönmesine rağmen ona çok saygı duyuluyor, hatta ondan neredeyse korkuyorlar diyebilirim. Tollman'la yaşananlara benzer bir olay daha önce hiç yaşanmadı. Ama Romanlar geldiğinden beri bu çatışmada St Xavier hep onlardan yana oldu. Bunun da duruma pek bir yardımı dokunmadı."

"Her gün, önyargıyla burun buruna yaşıyor. Daha fazla bağnazlıkla yüz yüze geldiğinde tarafsız kalması beklenemez. *Ben* bile kalamıyorum."

"Tutkunu anlıyorum ve buna hayranım, Ariella. Böyle hissetmeseydin zaten benim kızım olamazdın." Suratı asıktı. "Ama ne kadar bağımsız ve radikal olursan ol, insanların fikirlerini ve dünyayı değiştiremezsin."

Ariella ona gülümsedi. "Ama deneyebilirim."

Babası ona baktı. "Pek üzgün değil gibisin. Keyfin yerinde sanırım."

mobildepo.com

"Neden üzgün olayım ki? Emilian iyileşti. Çok mutluyum!" Konuşurken onu ne kadar çok sevdiğini düşünüp kızardı. Çabucak, "Romanların buraya gelişi zincirleme olayların fitilini ateşlemiş olabilir. Varlıkları Emilian'ın hissettiği çelişkiyi güçlendirdi. Keşke hiç gelmeselerdi diyeceğim ama belki o zaman Emilian'la hiç tanışmamış olacaktım."

"Annesiyle ilgili trajediyi ona haber vermek dayısının göreviydi, Ariella," dedi Cliff ciddiyetle. "Hayatta ne olacağı hiç belli olmaz ve insanın hayatı tek bir olayla sonsuza kadar değişebilir."

"Hangi trajediden bahsediyorsun?" Bahsettiği, kamçılanma değildi ama Ariella'nın bildiği tek trajedi buydu.

"Annesinin yakın zamanda Edinburgh'ta kalabalık tarafından linç edildiğini sana söylemedi mi?"

Ariella çok şaşırmıştı. Emilian hiçbir şey anlatmamıştı.

"Bu, bir adamın hayatını adadığı her şeyi arkasında bırakıp gitmesine yeter."

Hepsinden nefret ediyorum.

"Bize bu kadar öfkelenmesi gayet normal o zaman. Romanların gelişiyle hayatının bu denli değişmesi de normal. Yasta olmalı. Neden bana anlatmadı?"

Cliff kızına dokundu. "O karamsar ve kızgın bir adam, Ariella. Romanlar gelmeden önce de karamsar ve kızgın biri olduğunu düşünüyorum."

"Artık onu tamamen anlıyorum!" diye bağırdı. Emilian'ın kendisine eskisinden daha çok ihtiyacı vardı.

"Bana katılmayacaksın biliyorum ama onun yaralarını iyileştirebileceğini düşünmüyorum. Sana izin vereceğini sanmıyorum, Ariella."

"Yanılıyorsun. Onu tamamen iyileştiremesem bile, onun arkadaşı olabilirim."

mobildepo.com

mobildepo.com

yapmıştı ama şimdi Emilian'ın geçmişi bir kenara bırakması gerekiyordu. Babasının ne istediğinin artık bir önemi yoktu.

Evde biraz dolaştı, aklı Ariella'ya kaymıştı. Zihninde canlandırdığı güzel gülümseme değişti ve Ariella'nın yüzü acı ve suçlama dolu bir hal aldı. Bir şey kesindi; gittiğinde onu özleyecekti ama bu ikisi için de en iyisi olacaktı. Ariella, kendi hayatındaki en parlak ışıktı ama Emilian onun hayatının en karanlık gölgesiydi.

"Emilian?"

Arkasını döndü ve dayısının kendisine doğru geldiğini gördü. Hemen geri gitti ve kucaklaştılar. "Nasılsın, Stevan? Simcha, bebeğiniz ve diğer kardeşlerim nasıllar?"

Stevan gülümsedi. "Artık yanımıza geldiğine göre biz iyiyiz. Sen nasıl hissediyorsun, Emilian?"

Emilian duraksadı. "Yolculuğa hazır hissediyorum."

"Öyle mi?" Stevan dikkatlice ona bakıyordu.

"Hazırdan da öteyim. Yarın yola çıkabilecek miyiz?"

"Bir haftadır gitmeye hazırız. Seni bekliyorduk." Stevan omzunu tuttu. "Peki ya, de Warenne kadını ne olacak?"

Gerildi. "Ne olmuş ona?"

"Bizimle gelecek mi?"

Emilian hayretler içinde ona baktı. Ariella'yı asla, hiçbir koşulda Roman hayatını yaşamaya mecbur bırakamazdı. "Hayır, bizimle gelmeyecek."

"O zaman ona geri mi döneceksin?"

Daha da gerildi. "Ne yapacağımı bilmiyorum." Çok sert konuştu. "Umarım döndüğümde onu bir İngiliz'le beraber bulurum." Bunu dile getirmek bile kalbini acıtmıştı. *Onun gaco kocasından nefret edecekti.*

"Kafanın karışmasını anlıyorum." Stevan omzunu sıktı. "Emilian neden Woodland'de kalmıyorsun? Kuzeye istediğin zaman gidebilir-

mobildepo.com

sin; sen özgür bir adamsın ve kimseye hesap vermiyorsun. Ama biz gitmeliyiz. Romanlar ve *gaco*ların arası çok kötü. Çok fazla gerginlik var; sözlü tacizler, kötü bakışlar ve tehditler... Çocuklar bile yumruklaştılar. Bunun neden olduğunu bilmiyorum. Belki kuzeydekiler bize alışıktırlar. Yazın oraya gitmemizi ve tarlalarını biçmemizi bekliyorlar. Kışın gitmemizi bekliyorlar; vagonlarının tekerleklerini ve sandalyelerini tamir ettirmek istediklerinde, kıyafetlerinin ve çoraplarının dikilmesi gerektiğinde bizi nerede bulacaklarını biliyorlar. Güneyli *gaco*lardan hoşlanmıyorum."

Emilian donuk gözlerle bakıyordu. "Kuzeyli *gaco*lar Raiza'yı öldürdü."

Titredi. "Ve Edinburgh da Romanlar için tehlikeli bir yer."

"Tanrı Romanların gezgin olmasını istedi. Ama tarih boyunca Romanlar hiçbir şekilde serbestçe gezemedi," dedi Emilian. Hüsranı giderek artıyordu. "Serbestçe gezebilmelisiniz."

"Yasalar her zaman bize karşıdır," dedi Stevan boynunu eğerek. "Eğer bizimle gelmek için ısrar ediyorsan, sen bilirsin. Başımızın üstünde yerin var." Stevan elini cebine soktu ve Emilian'a çift katlı, pamuklu bir mendil verdi. "Bizimle gelmeseydin bunu sana verecektim ama yine de senin olsun."

Emilian mendili aldı. "Bu nedir?"

"Annenindi. Baban ona vermişti." Stevan gitmek için arkasını döndü, sonra duraksadı. "O çok iyi bir kadın ve seni seviyor. Onun gibi bir eşi bir daha bulamazsın. Ben onu bu kadar uzun süre yalnız bırakmazdım ve başka bir İngiliz'le olmasını dilemezdim." Gülümsedi ve oradan ayrıldı.

Emilian duyduklarına inanamıyordu. Ariella mükemmel bir eş olurdu... Ama kendi eşi değil.

Sonra mendili açtı, içinde parlayan incilerin dizili olduğu minik bir kolye vardı. Ortasında altından küçük kalp şeklinde bir kolye ucu sarkıyordu.

mobildepo.com

Kalbi keder ve acıyla doldu.

Masasına gitti ve incilere öylece baktı. Bu kolyeyi Raiza'ya babası vermişti. Değersiz bir süs eşyası değildi. Edmund onu önemsiyor muydu?

İçi hâlâ acıyordu; belki de ikisi için de yas tutuyordu.

İnciyi masasına bıraktı ve mürekkep hokkasının üstündeki minyatüre baktı. Edmund, portresi için çok sert bir ifade takınmıştı; Emilian, Woodland'e gelmeden önceki senelerde resmedilmişti. Emilian minyatüre daha yakından baktı.

İkisi de Emilian'ın Woodland'in lordu ve sahibi olmasını istemişti. Her şeyini Edmund'a borçlu olmasına rağmen Raiza'ya daha fazlasını borçluydu.

Kapı hafifçe tıklatıldı; Emilian kütüphanenin kapısını açık bırakmıştı. Kapıya baktı ve Robert'ın kütüphanenin eşiğinde durduğunu gördü. Robert'ın birkaç kamçı darbesinden sonra Tollman ve Belediye Başkam'nın yanında durduğunu hatırlayıp donakaldı. Kuzeninin gözlerindeki alev alev nefreti görmüştü.

Robert'ın mülke girişini yasaklamıştı ama o gelmeye cesaret etmişti. Emilian yavaşça ayağa kalktı, çok ama çok kızgındı.

Robert gülümseyerek hızla ona doğru ilerledi. "İyileşmene ve eve dönmene çok sevindim!"

"Gerçekten mi?" Öfkesi sessizce ve derinden içini kemiriyordu. "Beni Woodland'de gördüğüne, kırbaçlanırken gördüğüne sevindiğin kadar sevindin mi?"

Robert gerildi. "Durdurmak istedim ama burada sözü geçmeyen bir yabancıyım."

"Vikont olduğumdan beri seni kaç kere madden destekledim?"

Robert kızardı. "Bilmem, iki veya üç kere..."

mobildepo.com

Emilian sözünü kesti. "Sekiz yıldır, yılda en az bir kere yanıma geliyorsun, Robert. Ve karşılığını, benimle dalga geçerek ve sadakatsizlikle mi ödüyorsun? Burada ne işin var?"

Robert'ın benzi attı. "Ben çok sadığımdır, Emilian. Bunu kanıtlamama izin vermelisin."

"İlişkimiz bitmiştir."

Robert nefesini tuttu. "Şaka yapıyorsun! Bir zamanların görkemli St Xavier ailesinden geriye sadece ikimiz kaldık!"

"Bildiğim kadarıyla benim bir kuzenim yok." Daha önce sözlerinde hiç bu kadar ciddi değildi. "Şimdi dışarı çık. Toprağımdan defol. Sakın geri dönme yoksa seni bizzat dışarı atarım."

Robert zar zor nefes alıyordu. "Bana her zaman bir pislikmişim gibi davrandın ama ikimiz de biliyoruz ki esas pislik sensin. İğrenç, yalancı, *Çingene'nin* tekisin!"

Emilian sinirden köpürüyordu. "Çık dışarı," dedi sessizce; kuzeninin üzerine atlayıp ona zarar vermek üzereydi.

Robert kızardı; ileri gittiğinin farkındaydı. Arkasını döndü ve Ariella odaya girerken, onunla burun buruna geldiler. Düşmemek için birbirlerine tutunurlarken Robert özür dilemek bir yana, Ariella'yı selamlamamıştı bile. Onu bırakıp odadan hızla çıktı.

Ariella gözleri kocaman olmuş halde Emilian'a döndü. "Arkasından gidecek misin?"

Emilian hâlâ çok kızgındı. "Keşke," dedi yavaşça, "onu bir daha hiç görmesem."

Ariella acımasızca kafasını salladı. "Güzel. Seni Tollman'dan koruyamadı ve seni görmek için Rose Hill'e bir kez bile gelmedi."

Emilian gözlerini ona dikti. Ariella çok ciddi, çok kararlı ve çok tatlıydı. Öfkesi azaldı. Bu önemli değildi, önemli olan *oydu*.

mobildepo.com

Onun gibi bir eşi bir daha bulamazsın.

Keşke Stevan böyle konuşmasaydı. Stevan, onun Emilian için fazla iyi olduğunu ve ona hak ettiği geleceği veremeyeceğini anlamıyordu. Kendisi Derbyshire'dan ayrıldıktan sonra Ariella'nın da aklı başına gelecekti. Emilian, onun için sadece bir kara sevdaydı. Ayrıca de Warenne'in sözlerine rağmen, işin sonunda ailesinin evlenmelerine razı gelmeyeceğini biliyordu. Aralarında bir birliktelik olabileceği fikri çok saçmaydı.

Mesele evlilik değildi. Mesele şehvetti; mesele sevişmekti.

Onunla yavaşça, şehvetle, Ariella durması için yalvarana kadar sevişmek üzereydi. Kendisi için bir şey istemiyordu. Minnettarlığını, ona hayran olduğunu ve saygı duyduğunu göstermek için onu zevkin doruklarına çıkarmak istiyordu.

Bir yandan da onu önemsiyor olabilir miydi?

Ariella genç adamın ne istediğini anlamış gibiydi, bakışları değişmişti. "Uygunsuz bir zamanda geldiğimin farkındayım. Gitmemi ister misin?"

Emilian ondan etkilenmemeliydi. Daha önceden, baştan çıkarmanın güvenli olduğunu ve diğer her şeyin tehlike arz ettiğini düşünmemiş miydi?

"Senin varlığını asla sorun etmem," diye mırıldadı ona uzanırken. Ariella kasıklarına değene kadar onu yavaşça kendine çekti.

Ariella'nın yüzü kızardı. "Tutkuların daha da kabarmış olabilir mi?"

"Minnettarlığımı bu şekilde göstermek istiyorum," diye fısıldadı.

Ariella'nın gözleri parladı. "Eğer peşinden böyle bir minnet gelecekse belki yeniden hastalanmalısın."

"Belki," dedi kalın bir sesle. Ariella onun meleğiydi. Onu nasıl önemsemezdi. Bu yüzden mi bu kadar tahrik olmuştu? Bu yüzden mi onu böyle istiyordu?

mobildepo.com

Emilian elini genç kadının belinden göğsünün üstüne kaydırdı ve nefesinin kesilişini duydu. Parmaklarını boynunda gezdirdi. Bakışları kilitlendi, elini ensesine doladı. Sonra üzerine eğildi. Onu hafifçe öpmek istiyordu ama dudakları henüz birleşemeden midesinin kasıldığını hissetti. Onu öyle çok arzuluyordu ki birden kalakaldı.

Sahip olduğu bütün sevgililerinden daha farklıydı. Roman bir sevgiliden çok daha fazlasını hak ediyordu. Bundan çok daha fazlasını hak ediyordu.

Neler oluyordu böyle? Şimdi vicdanıyla hareket etmek istemiyordu.

"Emilian?"

Şımartılmayı, fildişi kulede yaşatılmayı hak ediyordu. Ona bunu asla veremezdi. Ondan uzaklaştı. "İstediğin gerçekten bu mu?"

Ariella'nın rengi daha da kızardı. "Kollarında olmaktan başka hiçbir şey istemiyorum. Bu, ilişkimizin doğal gidişatı."

Emilian ona baktı.

"Benden korkmana gerek yok," diye ekledi Ariella.

Emilian kendini koruma ihtiyacı içinde kollarını kavuşturdu. "Korkmuyorum." Kahretsin, haklı olabilir miydi? Doğal ilerleyişe mi geçmişlerdi? Artık sevgili olmanın eşiğindeki arkadaşlar mıydı? "Benden çok şey istiyorsun."

Derin bir sessizlik oldu. "Yine beni reddetmek üzere misin yoksa?" diye fısıldadı Ariella.

"Ariella sana ödeyebileceğimden fazlasını borçluyum."

Ariella nefes aldı. "Bana hiçbir şey borçlu değilsin. Sevgi ve arkadaşlık hisleriyle yanına geldim ve eminim ki sen de bana aynı hisleri vereceksin."

"Vermeye hazır olduklarımdan daha fazlasını istiyorsun. Seni sadece hayal kırıklığına uğratacağım ve üzeceğim. Gitmelisin."

mobildepo.com

Ariella hızla yanına gitti. "Beni hayal kırıklığına uğratmayacaksın. Beni üzmeyeceksin. Seni çok seviyorum ve senin de bana çok ihtiyacın var."

Ona o kadar çok ihtiyacı vardı ki, canını yakıyordu ama çektiği acı sadece cinsellikle alakalı değildi; yüreği de acıyordu. "Sanırım artık bir vicdanım var. Ariella, ben senin için sadece geçici bir hevesim."

Ariella kafasını salladı. "Sen benim ilk hevesimsin ama aynı zamanda sonuncususun."

Ariella bu konuda yenilgiyi kabul edemezdi. "Sana ihtiyacım var," dedi Emilian belli belirsiz. "Yatakta sana ihtiyacım var; aşk ve umut dolu bakışlarına ihtiyacım var. Ama bu şekilde devam etmemizin hiçbir anlamı yok. Bu hiç adil olmaz, özellikle de sana karşı."

"Yaşananlardan sonra, birbirimize yakınlaşırken nasıl bir anlamı olmadığını söyleyebilirsin?" Yanağını okşamaya çalıştı.

Emilian geri çekildi ve dokunamaması için Ariella'nın bileğini tuttu. Yakınlaşıyorlardı ama bu konuda veya başka bir konuda Ariella'nın haklı olduğunu kabul etmemeliydi.

Dikkatle yüzüne bakarak, "Beni korkutuyorsun," dedi Ariella.

"Belki kendimi de korkutuyorum," diye mırıldanırken Hoode'un sesi Emilian'ın sesini bastırdı.

"Efendim," diye bağırdı Hoode, yüzü bembeyazdı. "Roman kampında yangın çıktı."

ETEKLERİNİ DİZLERİNE KADAR çekmiş bir halde koşsa da Emilian'ın, Hoode'un ve bir dolu hizmetçinin metrelerce arkasında kalıyordu. Kadınlar ve çocuklar yüzlerinde şok ifadesiyle, vagonlarının uzağında toplanmıştı ama erkekler alevleri söndürmeye kararlı, kovalarla su taşıyorlardı. Emilian cehenneme koşarken, Ariella nefessiz kaldı, bayılacak gibiydi, durdu. Birkaç vagon alevler içindeydi. Kovalarla üzerlerine atılan su, şenlik ateşinin üzerine dökülen bir

mobildepo.com

bardak su kadar işlevsizdi. Korkmaya başladı. Emilian'ın alevlere bu kadar yakın olmasından hiç hoşlanmamıştı ama Emilian hızla, üzeri is ve kül kaplanmış olan Stevan'la konuşuyordu.

Genç adam Hoode ve diğerlerinin yanına koştu. "Ahırdaki ve odunluktaki bütün kürekleri getirin. Hoode, çiftçilerden Brown ve Cowper'ı çağır, ellerindeki bütün kazma ve kürekleri getirsinler. Bunu söndürmek için kazmak zorundayız. Acele et!"

Adamlar hızla oradan ayrılırken Emilian dönüp Ariella'ya sertçe baktı. "Ya kadınların ve çocukların yanında kal ya da eve dön." Alevlerle savaşan erkeklerin yanına döndü.

Ariella yine yanan vagonlara baktı. Beş tanesi alevler içindeydi. Yangın söndürülse bile –ki söndürebileceklerini hiç sanmıyordu– kullanılmaz durumda olacaklardı. Emilian yanında birkaç adamla yangının öbür tarafına geçmişti. Alevlerin henüz sıçramadığı vagonları itiyorlardı. Alevlerin diğer vagonlara ve nehrin kenarındaki ormana da sıçrayabileceği çok açıktı. Ariella, ormana ulaşırsa yangının kontrol edilemeyeceğini biliyordu. Bütün mülk tehlike altında olabilirdi.

Endişeyle etrafına baktı. Atlar kaçmıştı. Bu da vagonları hareket ettirmeyi çok zorlaştırmış ve süreci yavaşlatmıştı. Ariella kadınların ve çocukların yanına koştu. "Kimse yaralandı mı?"

Jaelle öne çıktı. Kucağındaki bebeği başka bir kadına verdi. "Kimse yaralanmadı. Ama beş aile her şeyini kaybetti Ariella, her şeylerini..."

Ariella ona dokundu. Beraber uzaklaştılar. "Nasıl oldu bu? Biri ocakta yemek mi bıraktı?"

"Bir bahar gününün ortasındayız. Kimse yemek pişirmiyordu."

"Ne oldu?" diye bağırdı Ariella, Jaelle'in gözlerindeki bakıştan hoşlanmamıştı.

Jaelle dudaklarını yaladı. "Tollman'ı başka bir adamla ormana doğru koşarken gördüm sanırım."

mobildepo.com

mobildepo.com

Ariella başıyla onaylayamadan, Alexi ceketini çıkardı ve erkeklerin arasına karıştı. Emilian yanan vagonların öbür tarafındaydı. Hayalî bir çizgi çekiyormuş gibi önce Alexi'ye sonra vagonlara işaret etti. Bağırarak bir şeyler söyledi. Ağabeyi de bir kürek almıştı ve bir şeyler işaret ederek bağırıyordu. Ve birden, adamlar alevlerin iki tarafında yirmişerli iki gruba bölünüp telaşla kazmaya başladılar.

AKŞAMÜZERİ GÖKYÜZÜNÜ DUMAN KAPLAMIŞTI ama yangın söndürülmüştü. Ariella kamptan uzakta kollarını bedenine sarmış duruyordu. Kadınlar yorgun kocalarına, kardeşlerine ve evlatlarına koşuyordu. Roman kadınlarına, yangın söndürme çalışmalarına katılan Woodland hizmetçilerinin ve komşu çiftçilerin eşleri de katılmıştı. Adamlar isten kapkara olmuşlardı. Geriye, altı vagonun enkazı kalmıştı ve kampın arkasındaki birkaç ağaç ciddi biçimde yanmıştı. Ariella, Emilian'ı görmemişti ama harap olmuş kampın çok ilerisinden, herkes kadar yorgun ve kirli halde gelen Alexi'yi görmüştü. Paniklememeye çalışarak Emilian'ın nerede olduğunu merak etti.

Bir keman sesi duyuldu.

Ariella gerildi, arkasını döndüğünde vagonlardan birinin yanına oturmuş esmer bir gencin keman çaldığını gördü. Büyüleyici ve hüzünlü bir melodisi vardı. Büyük ve yakıcı bir kaybı anlatıyordu.

Ariella titredi. Kimse yaralanmamıştı. Romanlar kötü durumdaydı ama yeni vagonlar inşa edilebilir ve zarar telafi edilebilirdi. Hoode'a malikânenin mutfağında ne varsa pişirilip yorgun erkeklere taşınmasını söylediği için Woodland'in mutfağının tam kapasite çalıştığını biliyordu. Kişisel eşyalar da yandığı için ertesi gün Margery ve Dianna'yı yatak, çarşaf, kıyafet ve gerekli diğer eşyaları almakla görevlendirecekti. Kumpanya ertesi gün gidemezdi. En azından tadilata ihtiyacı olduğu çok açıktı.

mobildepo.com

Hareketliliğe gözü takıldı. Emilian'ın eve doğru yorgun argın yürüdüğünü gördü; her zamanki dik duruşu sanki yenik düşmüşçesine biraz eğilmişti.

Gördüğünü sandığı şeyi Emilian'a anlatmaması için Jaelle'e yalvarmıştı bile. Hemen arkasından gitti. "Emilian."

Emilian sendeledi.

"Emilian!" Ariella koşmaya başladı.

Emilian durdu ve arkasını döndü.

Yanına varana kadar genç adamın ifadesini görememişti çünkü evin bu kadar uzağında ışık yoktu; önlerini sadece yıldızlar ve ay aydınlatıyordu. İfadesi sert ve gergindi. "İyi misin?" diye sordu Ariella nefes nefese.

"İyiyim." Kollarını göğsünde birleştirdi. Beyaz gömleği artık griydi. Yüzü isle kaplanmıştı, saçları kulağının arkasındaydı ve yara izi ortaya çıkmıştı.

"Kimseye bir şey oldu mu?"

"Hayır. Herkes iyi."

Sanki tanıştıkları güne dönmüşlerdi. Emilian bir yabancı gibi davranıyordu. Genç adamın gömleğinin kolunu tuttu. "Mutfak çalışanlarına, adamlar için yemek yapmalarını söyledim. Çok yorulmuş ve acıkmışlardır."

Gri gözleri Ariella'nın gözlerinin içine baktı.

"Kızgın olduğunu biliyorum." Ariella dudağını ısırdı. "Bu bir kazaydı, değil mi?"

Emilian titredi. "Djordi ve iki kişi daha yangın başlamadan önce Tollman'ı, yanında başka bir adamla ormana doğru kaçarken görmüşler."

Ariella nefes aldı. "Tollman hapiste."

Emilian ona baktı. "Bu sabah kefaletle serbest bırakılmış."

"Peşine düşmeyeceğine söz ver."

mobildepo.com

Yüzünde neşesiz bir gülümseme vardı. "Sana hiçbir zaman söz vermedim, değil mi?"

Bu Ariella'nın hoşuna gitmemişti. "Kendi kanunlarını uygulayamazsın."

"Neden? Baban gibi liderlik sorumluluklarım mı var? De Warenne'ler gibi topluma örnek mi olmalıyım?"

"Evet!" diye bağırdı korkuyla. "Ayrıca o insanlardan daha iyisin!"

Küçümseyici bir ses çıkardı. "Baştan çıkarıcı hatlarım ve vücudumdan başka bende ne gördüğünü hiç anlayamadım."

Ariella geri çekildi.

"Bitti, Ariella."

Dünya durdu. "*Ne?*"

"*Bitti*," diye bağırdı.

Şoke olmuştu. "Bitti mi? Bu kadar mı? Tollman gibi bir şerefsiz yüzünden mi?"

"Bitti çünkü sen bir *gacı* prensesisin ve ben de bir Roman," diye kükredi.

Ariella ondan uzaklaştı.

Ama Emilian bileğini yakaladı ve hareket etmesine engel olarak tepesinden baktı. "Ne yani? Cici yakarışlar yok mu? Yabani bir melezden korktun mu?"

Ariella gözlerinde biriken yaşları hissetti. "Böyle yapmandan nefret ediyorum."

"İyi çünkü ben de herkesten nefret ediyorum, bütün *gaco*lardan, lanet olası her *gaco*dan." Ariella'yı bıraktı.

Gözyaşlarını sildi. "Herkesten nefret etmediğini sen de biliyorsun. Her *gaco*dan nefret etmediğini sen de biliyorsun. *Benden* nefret etmediğini biliyorsun."

Öfkeyle başını salladı. "Şu anda ediyorum."

Ariella ağlamaya başladı.

mobildepo.com

"Kendimi özgür bırakıyorum," dedi sertçe. "Burada ve şu anda *özgürüm*."

"*Emilian!*"

Genç adam hızla uzaklaştı.

mobildepo.com

ON ALTINCI BÖLÜM

ARIELLA HİZMETÇİLERİN, DOLABINDAN kıyafetlerini çıkarışını izliyordu. Küçük eşyalarıyla dolu olan valizleri yatağının üstündeydi; elbiseleri iyice sarılıp askılarıyla taşınacaktı. Londra'ya dönüyordu. Her şey bitmişti.

Kalbine bir ağrı saplandığını hissetti. İki hafta geçmişti. Önce kendi kendine, Emilian'ın gidemeyeceğini tekrarlamıştı. Ardından Romanların gittiği kesinleştikten sonra genç adamın hatasını anlayıp döneceğini düşünmüştü. Dua etti, dolaştı, camdan dışarı baktı ve umut etti. Ama geçen her saat ve günle umudu azaldı. Sonunda hiç kalmamıştı.

Emilian geri dönmeyecekti.

Camdan Romanların ilk kamp yaptığı alana, sonra da kuzeye, gittikleri yöne bakıyordu. Hislerine karşılık veremeyeceğini, *vermeyeceğini* kaç kere söylemişti? Kollarıyla bedenini sardı. Karanlık, fırtınalı ve çok karmaşık bir adama sırılsıklam âşık olmuştu. Şimdiki sorunu ise onun varlığını nasıl unutacağıydı.

Bu imkânsızdı.

mobildepo.com

İşin aslı inatçı kalbi onu unutmak istemiyordu; inatçı kalbi, bu işin burada bitmediğine emindi ve ona göre hiç bitmeyecekti. Kalbi onu uzaktan sevmeye ve her hatırayı canlı tutmaya kararlıydı. Kalbi, yıllar sürse bile onun geri gelmesini beklemek niyetindeydi.

Yine de kalbinin beynini ve hayatını kontrol etmesine izin vermemeliydi. Uyuyamıyor, yemek yiyemiyordu. Çok yorulmuştu ve hastalanmak üzereydi. O sabah başı dönüyor, midesi bulanıyordu ki bunlar daha çok endişelenmesi gereken konulardı. Ariella soğuk algınlığı olduğunu umuyordu. Kendi iyiliği, sağlığı ve mutluluğu için Rose Hill'den ayrılmalı ve eski hayatına dönmeye çalışmalıydı. Diğer seçenek, yıllar sürse de dönmesini bekleyerek umutsuzluk ve yas içinde debelenip sağlığını tehlikeye atmasıydı. Geri gelse bile bu kendisi için döndüğü anlamına gelmeyebilirdi. Öyle olsa bile birlikte bir gelecek kurmak istemeyebilirdi.

Odanın kapısı açıktı. Arkasını döndüğünde birilerinin geldiğini fark etti. Üvey annesi, yeşil gözlerinde soru işaretleriyle gülümserken Dianna gözyaşları içindeydi. "Bu öğlen gideceğini duydum," dedi Amanda usulca.

Ariella bütün ev halkının, Emilian'a âşık olduğunu ve genç adamın gidişinin ardından aşk acısı çektiğini bildiğinin farkındaydı. Kederini saklaması imkânsızdı. "Londra'ya dönüyorum," derken gülümsemeye çalışmadı bile. "Bu haldeyken burada kalamam."

Amanda ona sarılınca Ariella bütün gerçeği anlatabilmeyi istedi. Aniden gözleri doldu. "Şehre yalnız gitmen beni endişelendiriyor. Yazın çok sıcak olur!" dedi Amanda. "Neden bizimle Rose Hill'de kalmıyorsun? Balo haftaya olacak ve iki gün sonrasında biz de gideceğiz. Bizimle Windsong'a gelebilirsin," dedi, İrlanda'nın güneyindeki evlerinden bahsediyordu.

Windsong'da, Rose Hill'de yaptığı gibi etrafta dolaşarak Emilian'ı düşünmekten başka hiçbir şey yapamazdı. "Londra'ya arkadaşlarımın yanına gidiyorum. Kendimi araştırmalarıma, halk münazaralarına

mobildepo.com

verebilir; günlerimi kütüphanede ve müzelerde geçirebilirim. Orada mutlu olacağım." Kelimeler daha ağzından çıkarken anlamlarını kaybetmişlerdi.

Kendimi özgür bırakıyorum.

Önceleri kendisinden uzaklaştığını düşünüyordu. Sonra, her gün arkasından konuşulan ve Romanları nefret, bağnazlık ve şiddetten koruyamayacak kadar güçsüz olduğu bir dünyada yaşama eziyetinden kaçtığını anladı.

Ariella asla özgür kalamazdı. Londra'ya kaçması bile geçmişi değiştirmeyecek, anılarını unutturmayacak ve kalbindeki aşkı silip atamayacaktı.

"Senin için çok endişeleniyorum," dedi Amanda. "Ama iyi bir haberim var."

Ariella bundan şüpheliydi.

"Tollman yangını başlattığını itiraf etmiş ve tutuklanmış. Artık kaçışı yok. Yasaları çiğnedi ve mahkemeye çıkacak."

"Nasıl oldu bu?"

"Alexi..." dedi Amanda gülümseyerek. "Anlaşılan Tollman'a her şeyi itiraf ettirmiş."

"Güzel."

"Şu anda aileni bırakıp gitmenin ne demek olacağını bir daha düşün lütfen," dedi Amanda. Sonra elini sıktı ve odadan çıktı.

Ariella kardeşine baktı. Dianna feryat etti. "Seni bu hale getirdiği için ondan nefret ediyorum! Kalbini çaldığı ve seni öylece ortada bıraktığı için ondan nefret ediyorum! Seni böyle görmekten nefret ediyorum. Ah, Ariella, o bunlara değmez. Başkasını bulacaksın, biliyorum."

Ariella suratını buruşturdu. "Bir şeyden eminim ki bir daha hiçbir erkek olamayacak. Ama bu önemli değil." Yalan söylüyordu. "Emilian'la tanışana kadar erkeklere karşı ilgim yoktu zaten. Şimdi

mobildepo.com

fikirsel arayışlarımı sürdürmek için eski hayatıma dönüyorum. Emilian'ı unutmayacağım ama zamanla anıların daha az acı vereceğini umuyorum."

Dianna ona sıkıca sarıldı. "Acın bu kadar tazeyken bu laf klişe gibi gelecek ama zaman en büyük ilaçtır. Seni seviyorum, hepimiz seviyoruz. Lütfen bu yaz Windsong'a gelmeyi bir düşün."

Ariella pes etti. "Düşüneceğim ama önce Londra'ya gitmeliyim."

Dianna üzgün bir ifadeyle gülümsedi ve odadan çıktı. Ariella rahatladı çünkü kardeşine hayır demek onun için çok zordu ve konuyu daha fazla uzatmak istemiyordu. Ama bu sefer de Margery içeriye girdi, ifadesi çok haşindi. Ariella onun daha da fazla baskı yapacağını hemen anladı.

"Bembeyazsın!" dedi Margery. Elinde üzeri örtülü bir tepsi vardı. "Kahvaltı yapmadığını biliyorum. Sana biraz yumurta ve sosis getirdim. Oturup yer misin lütfen?"

Aç değildi ama yemesi gerektiğini biliyordu. Oturdu. "Her geçen gün Lizzie halama daha çok benziyorsun."

Margery hafifçe gülümsedi ve tepsiyi bıraktı. "Annem çok iyi kalpli ve cömert bir kadın olarak tanındığına göre, onun yarısı kadar olabilirsem ne mutlu bana." Gülümsemesi kayboldu. "Keşke seni rahatlatabilsem."

Ariella meyve suyundan zoraki bir yudum aldı. "Beni kimse rahatlatamaz. Ama belki zamanla hatıralarımı canım acımadan yâd etmenin yolunu bulurum. Şehir bana iyi gelecektir."

Margery karşısına oturdu. "Yaz için Adare'ye gideceğiz. Lütfen bizimle gel, Ariella."

Adare, kontluk merkeziydi, Windsong'dan çok uzak değildi; Shannon Nehri ortasından geçiyordu. Başını salladı. "Londra'ya gidiyorum. Yalnız kalacağımı sanıyorsun, biliyorum ama kendimi çalışmalarıma ve araştırmalarıma vereceğim ve hiç yalnızlık hissetmeyeceğim."

mobildepo.com

Margery hızla, "Muhteşem bir fikrim var! Neden seyahate çıkmıyoruz? Yunanistan'a ve İtalya'ya gidebiliriz. Oralar yazın ne kadar güzel olur, sen de bilirsin!" dedi. Ariella, konuşma tarzından Margery'nin bu planı daha önceden yaptığını anlamıştı.

Ariella yumurtasına bir çatal batırdı ve anında midesi bulandı.

O cevap vermeyince Margery, "Eğer seyahate çıkmak istemiyorsan ben de seninle Londra'ya geliyorum, o kadar," dedi.

Ariella mide bulantısına karşı koymaya çalıştı, başaramadı, odasındaki mermer kaba koştu ve kustu. Margery hemen yanında dizlerinin üstüne çöktü. İki gündür bulantıları çok şiddetliydi. Ariella midesi bulanmadığı sürece hasta hissetmediğini ve son ay âdet görmediğini düşünerek kaba tutundu. Bu tam olarak hasta olmadığı anlamına geliyordu...

Sonunda yere oturdu ve kuzenine baktı. Margery de hayretler içinde ona bakıyordu.

Ariella fısıldadı: "Margery, ya onun çocuğunu taşıyorsam?"

KADIN EMILIAN İÇİN DANS EDİYORDU.

Geç olmuştu ve yıldızlar çıkmıştı. Birçok yerde ateş yakılmıştı ve kızarmış tavuk kokusu bütün kampı sarmıştı. Çocukların çoğu uyumuştu ve Nicu keman çalıyordu, başka bir adam da gitarla eşlik ediyordu. Müzik çok içten ve dokunaklıydı; kimse yangını ve kamçılama olayını unutmamıştı. Emilian da unutmamıştı.

Şiddetten vazgeçmesi için yalvaran Stevan, Tollman'ın peşine düşmesine engel olmuştu. Yola çıkmaya hazır oldukları için dayısının bu isteğini büyük bir isteksizlikle kabul etmişti.

Şimdi kadını izliyordu, güzelliğini ve zarafetini takdir ediyordu ama bakışları umursamazdı. Kalçasını hareket ettirişi, Emilian'a ne kadar tutkulu, ateşli ve tatmin edici bir sevgili olabileceğini söylü-

mobildepo.com

yordu. Dönerken, cüretkârca eteklerini bacaklarının üstüne kadar kaldırdı. Emilian gülümsemedi. Umurunda değildi.

Diğerlerinden uzakta oturuyordu. Önceleri bu kadının performansından ve tutkusunu paylaşmaktan keyif alırdı. Ama artık onunla hiç ilgilenmiyordu. Ariella'nın yüzü gözünün önüne geldi. Kalbine bir ağrı saplandı ve sonunda kasıkları hareketlendi. Bu kahrolası hislerden nefret ediyordu.

Emilian geçmişi arkasında bırakmaya kararlıydı. Ancak yolda geçirdiği uzun ve boş günlerinde, paylaştıkları anlar gibi Ariella'nın görüntüsü de yavaşça aklını istila etmişti. Başıboş zihnini başka bir konuya yoğunlaştırmak için Woodland'i, müdür Richards'ın neler yaptığını düşünebilirdi. Mülkün durumu onu hâlâ endişelendiriyordu. Woodland'e karşı hissettiği sorumluluk, parmak izi gibi içine işlemiş, artık kaçamayacağı bir parçasıydı. Ve sonra yine Ariella'nın nasıl olduğunu merak ediyordu. Genç kadının güvenini bir kez daha boşa çıkardığı için, kendisinden nefret ediyordu.

Ariella'yı artık çok iyi tanıyordu. Gidişine çok üzülmüş olmalıydı ama lanet olsun ki ona bir gecelik hazdan daha fazlasını vadetmemişti.

Onu bir daha görürse, genç kadının gözleri hâlâ güvenle ve sevgiyle parlıyor olacak mıydı?

Jaelle birden yanına oturdu, çok hüzünlü görünüyordu. Emilian kardeşine gülümsedi ama bu zoraki bir gülümsemeydi. Jaelle dansçıyı işaret etti. "Seni istiyor. Kocası olmayan bütün kadınlar seni istiyor, hatta olanlardan bazıları da."

Kasıkları iyice gerilmişti ama dansçı yüzünden değildi. Rahatlaması gerekiyordu. Simmons'ların balosunun üstünden haftalar geçmişti. En son ne zaman haftalarca sevgilisiz kalmıştı? Neden gitmeden önce Ariella'yla sevişmemişti ki? Ah, evet, vicdanının devreye gireceği tutmuştu.

Derbyshire'dan ayrıldığından beri kimseyle sevişesi gelmemişti. Bu delilikti.

mobildepo.com

"Burada mutlu değilsin."

Kardeşine baktı. İnkâr etmek üzereydi ama bu haksızlık olurdu. Kolunu omzuna attı. "On sekiz yıldır *gaco*larla yaşıyorum. Bir günde bir hayatı bırakıp diğerine başlamak çok kolay değil." Aslında çok zordu, belki de imkânsızdı.

"Roman'dan çok bir *gaco*sun."

Söylediklerinde haklı gibiydi ve bu Emilian'ı rahatsız etti. Gerçekten haklıysa bu ne demek oluyordu? Sonra kendi kollarında değil de Stevan'ın kollarında ölen Raiza'yı düşündü. "Ben melezim," dedi sertçe.

"Ne olmuş? Ben de öyleyim. Ama benim babam beni istemedi, hatta beni tanımıyor bile. Bu yüzden bir Roman'ım. Baban seni istedi. Şanslısın Emilian ve bu yüzden de bir *gaco*sun. Neden buradasın?"

"Neden burada olduğumu biliyorsun. Annemiz için... Bunu ona borçluyum, Jaelle."

Jaelle şaşırmış görünüyordu. "O öldü Emilian ve senin burada olman onu geri getirmeyecek."

Emilian kardeşinin arkasındaki ateşe baktı. Raiza için Roman mirasını geri kazanmaya çalışması gerekiyordu. Ama Jaelle gerçekleri söylüyordu.

Dansçı durmuş, şarabını yudumluyor ve simsiyah kirpiklerinin arasından Emilian'a bakıyordu. Jaelle ayağa kalktı. "Onunla beraber olacak mısın?"

Emilian tereddüt etti. Hiç şüphesiz, bir kadına ihtiyacı vardı. Ama istediği kadın o değildi.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Kadınına geri dön, Emilian. O iyi ve güzel bir kadın. Onu çok bekletirsen başka bir erkek ona sahip olacaktır."

Emilian'ın gözleri irileşti.

Jaelle omzunu silkti ve yavaşça oradan uzaklaştı.

mobildepo.com

Başka birinin ona sahip olmasını istediğini düşündü. Kendisini unutmasını istiyordu. Bunu gerçekten istiyor muydu? Nabzı delicesine hızlandı. Açıkçası bu fikirden *nefret* ediyordu. Daha da önemlisi, onu *özlemişti*.

Özleminin aklına bile getirmemesi gereken sonuçları vardı. Onu özlemesi tehlikeliydi.

Ancak yatağını ısıtmaya hazır olan bu güzel Roman kadınını da istemiyordu. Ariella'yı istiyordu çünkü başladıkları şeyi bitirememişlerdi. Çünkü ona ne kadar minnettar olduğunu gösterememişti. Sadece öfkesiyle onu üzmüştü ve Ariella henüz bir İngiliz prensi bulmamıştı.

Geri dönmesi gerekiyordu, sadece bir geceliğine. Hiçbir şey değişmemişti. Jaelle haklı olsa bile, içindeki İngiliz, Roman kanından ağır bassa bile, Raiza'ya ve kendine bir söz vermişti. Mezarına gidecekti. Roman mirasını canlandıracaktı. Hiçbir şey buna engel olamazdı. Ama kumpanya çok yavaş ilerliyordu ve Emilian'ın yanında ödüllü aygırı vardı.

İçini müthiş bir heyecan kaplamıştı, ayağa kalktı.

Dört beş güne kadar Rose Hill'de olabilirdi.

SAAT ONU ÇEYREK GEÇİYORDU. Akşam yemeği biteli çok olmuştu. Ariella yatakta oturmuş, elini henüz düzlüğünü koruyan karnının üstüne koymuş, içinde taşıyor olabileceği çocuğu düşünüyordu. Şoku üzerinden atıyordu. Birkaç gün önce sabah bulantıları başlamıştı ve göğüsleri de şişiyor gibiydi. Birlikte oldukları ilk gece hamile kaldıysa, bebek altı haftalık demekti.

Büyük olasılıkla hamileydi ve korkuyordu. Evlilik dışı bir çocuğa sahip olabileceği hiç aklına gelmemişti. Ne yapacağını veya onunla nasıl başa çıkabileceğini düşünemiyordu bile. Ailesinde kıyamet kopacaktı. Bir de Emilian vardı. Onun da haberi olması gerekiyordu, değil mi?

Şimdi bu konuları düşünemezdi. *Emilian'ın çocuğunu taşıyordu.*

mobildepo.com

Yas ve kederin küllerinden bir mutluluk doğmuştu.

Ağlayarak karnını okşadı. Pişman değildi. Emilian kendisini sevmese bile, onun çocuğunu taşımaktan nasıl pişmanlık duyabilirdi ki? Onu seviyordu ve her zaman sevecekti. Onu bir daha hiç görmese bile onun bir parçasına, birlikteliklerinin bir parçasına sahip olacaktı. Bu bebek muhteşem bir hediyeydi, bir lütuftu. Terk edildiğinden beri ilk defa kalbinin yeniden attığını, hayata döndüğünü hissetmişti; gelecek, parlak ışıklarla aydınlanmıştı. Çocuğunu kollarına almak için sabırsızlandığını fark etti. *Bebeğini seviyordu.*

Ama güzel olduğu kadar acı verici bir durumdu çünkü minik kızını veya oğlunu tutarken, Emilian'ın yanında durmuş onlara gülümsediğini hayal ediyordu. Bunun gerçekleşebileceğinden emin değildi; bu bebeğin bir lütuf olduğu dışında hiçbir şeyden emin değildi.

"Ariella?" diye fısıldadı Margery. Geceliğine sarınmış bir halde odadan içeri başını uzatmıştı.

Ariella ona gülümsedi. "İçeri gel."

Margery kapıyı arkasından kapayarak içeri girdi. Hızla yatağa gitti ve üzerine oturdu. "Bütün gün seni düşündüm. Ağlıyor musun sen?"

"Hayır." Ariella gülümseyerek kuzeninin eline dokundu. "Merak etme. Ben mutluyum, Margery, çok mutluyum. Onun çocuğunu doğuracağım!"

Margery hayal kırıklığı içinde ona baktı. "Emilian'a bir mektup yazmalısın. Gerçeği öğrenirse geri gelip seninle evlenir."

İçine doğan kötü bir hisle Ariella'nın keyfi kaçtı. "Hayır. Bu iyi bir fikir değil."

Margery soluğunu tuttu. "Ona söyleyeceksin, değil mi? Onunla evleneceksin, değil mi?"

Ariella suratını buruşturdu. "Onu her zaman seveceğim. Onun da beni önemsediğini biliyorum. Ama onu evliliğe zorlamayacağım, çocuğu bu uğurda asla kullanmayacağım."

mobildepo.com

Margery'nin yüzü beyazladı. "Seni baştan çıkardı. Senin ve çocuğun sorumluluğunu almak zorunda."

"Baştan çıkarılmayı ben istedim. Benden faydalanmadı. Bu çocuğa çok iyi bir hayat verebilecek imkânlara da sahibim."

Margery gözlerini kocaman açtı. "Ariella, sen ne dersen de, baban onu seninle evlenmesi için zorlayacaktır."

Ariella kuzeninin haklı olabileceğinden korkuyordu. "Hata eder. Emilian saldırıya uğradığını, bunun bir tuzak olduğunu düşünüp çok kızacaktır. Hayır, babam böyle bir şey yapmayacak çünkü çocuktan haberi olmayacak."

Margery feryat etti.

Ariella'nın mutluluğu kaçtı, sertçe dudağını ısırdı. Bunun bir sır olarak kalması gerekiyordu. Bu mutluluğu ailesiyle paylaşamayacağına inanamıyordu. "Uzaklara gidip bu çocuğu tek başıma doğurmak durumundayım."

"Her zamankinden de özgür ve tuhafsın! Bekâr bir anne olmayı nasıl düşünebiliyorsun?" diye bağırdı Margery. "Aşağılanacaksın, dışlanacaksın! Böyle bir sırrı sonsuza kadar saklayamazsın zaten!"

Ariella kuzenine baktı. "Bir süreliğine uzaklaşmam gerekebilir."

Margery'nin rengi attı. "Eninde sonunda evine dönmen gerekecek ve sırrın açığa çıkacak," dedi. "Bundan bir yıl sonra, hatta *yıllar* sonra bile, Emilian'ın peşine düşeceklerini sen de biliyorsun. Bu çocuğu doğurduğunu fark ettikleri anda Emilian'ın başı belaya girecek."

Ariella gerildi. "Onları ikna edebilirim. Her halükarda, şu anda Londra'ya gitmenin iyi bir fikir olmadığını düşünüyorum. Yaz aylarında şehir çok sağlıksız oluyor."

"Ariella, bunu bilmek Emilian'ın da hakkı," diye diretti Margery.

"Evet öyle. Ona söyleyeceğim ama zamanına karar vermedim." Şimdi bunları düşünecek halde değildi.

"Bunu tek başına halletmeye kararlısın," dedi Margery sonunda.

mobildepo.com

"Şu anda tek şansım bu."

Margery derin bir nefes aldı. "Lanet olsun," diyerek Ariella'yı şaşırttı. "Kararını onaylamadığımı bil lütfen. Emilian'ın gerçeği bilmesi ve istese de istemese de, senin ve bebeğin için seninle evlenmesi gerektiğini düşünüyorum."

"O zaman bu konuda anlaşamıyoruz," dedi Ariella.

Birbirlerine baktılar. Margery sıkıca elini tuttu. "Gerçekten bu bebeği gizlice doğurmak istiyorsan, yanında olacağımı bilmelisin."

Ariella kuzeninin kaygılı gözlerine baktı ve ağlamaya başladı. Bunlar minnet ve rahatlama gözyaşlarıydı. "Sen sahip olduğum en sadık dostsun. Korkuyorum, Margery," diye itiraf ederken titriyordu. "Önümüzdeki aylarda, doğum esnasında ve bebek doğduktan sonra da yalnız olmaktan korkuyorum!"

Margery ona sarıldı. "Yalnız değilsin. Yalnız olmayacaksın. İhtiyacın olduğu sürece yanında olacağım." Kendi gözyaşlarını sildi ve sesi çatallaştı. "Bir yıl boyunca nerede yaşamak istediğini düşünmeye başlayalım. Seyahate çıkmak istediğimizi söyleriz ve birkaç ay sonra yola çıkarız. Belki Fransa'nın güneyinde bir ev kiralarız. Havası çok güzel, sen dillerini biliyorsun, ben de idare ederim."

Ariella başıyla onayladı, yeni bir heyecan içini dolduruyordu. "Bunu sevdim," dedi yavaşça. "Güney Fransa çok güzeldir. Bebeğimi doğurmak için muhteşem bir yer."

BİR SONRAKİ HAFTA yapılan planların heyecanıyla geçti. Margery ve Ariella, fazla dikkat çekmemek için Margery'nin elinde kara kalemi ve eskiz defteriyle, Amanda'nın bahçelerinde uzun yürüyüşlere çıktılar. Neyse ki Margery çok yetenekli bir ressamdı ve Rose Hill'den ayrıldıktan sonra Amanda'nın meşhur mercan kırmızısı güllerinin suluboya resmini yapmak istediğini söyledi. Bu da birçok eskiz çalışmasını ve bahçede uzun saatler geçirmesini gerektiriyordu. Görünüşe göre Ariella

mobildepo.com

da Moğol kültürüne kendini tamamen kaptırmıştı ve kitap, Margery bahçede "eskiz" çizerken onun yanında okunabilecek kadar basitti.

Eskiz defteri notlarla doluydu. Londra'daki birçok acenteye mektuplar gönderilmişti ve cevaplar henüz gelmişti. Nice'in dışında uzun süreli kiralamaya uygun bir birçok konak vardı. Margery hemen, bulunan evleri incelemesi için özel sekterini Fransa'ya yollamıştı. Bir ay içinde hangi konağı tutacaklarına karar verebileceklerdi.

Ariella ailesine seyahat etmek istediğini söylemeye başlamıştı. Babası bu fikirden hoşlanmış ve Ariella'nın Emilian'ı unutmaya başladığını düşünerek rahatlamış gibiydi. Keşke gerçeği bilebilseydi. Ama genç kadın hiç pişman değildi. Emilian'ı babasının gazabından koruması gerekiyordu ve bu da durumunu kesinlikle gizli tutması gerektiği anlamına geliyordu.

Margery'nin babası Adare Kontu, bir önceki gün balo için vârisi Ned ve diğer yaşça küçük oğullarıyla Rose Hill'e gelmişti. Margery yakında onunla konuşacak ve seyahat için izin isteyecekti. Ariella amcasının böyle bir isteği asla reddetmeyeceğini biliyordu.

Bu oyunun başarıyla üstesinden gelmek üzerelerdi. Her şey planlandığı gibi giderse, hiç kimse durumu anlamadan, yakında Fransa'ya doğru yola çıkmış olacaklardı.

ARIELLA, AMANDA'NIN BALOSUNA katılmayı düşünmüyordu ama başka çaresi yoktu. Böyle etkinlikleri hiç sevmediğini herkes bilse de, önce söylenip sonra da görev duygusuyla katılmak alışkanlığıydı. Her zamanki gibi davranması gerekiyordu.

Ariella yavaşça balo salonuna yaklaşırken malikâne daha şimdiden kahkahalarla, sohbetlerle ve orkestranın melodileriyle canlanmıştı. Tam karşısında, rengârenk gece elbiselerini giymiş ve parıltılı mücevherlerini takmış kadınlar, siyah fraklı erkekler ve şampanya kadehleriyle dolaşan beyaz ceketli garsonlarla dolu balo salonunu gördü. Salonun girişinde, etrafları karşıladıkları misafirlerle dolu

mobildepo.com

olan babasını ve Amanda'yı gördü. Cliff bir altın gibi parlıyordu, çok yakışıklıydı. Amanda'nın eldivenli küçük eli babasının kolundaydı, güzelliği göz kamaştırıcıydı. Ariella kendi kendine gülümsedi. Böyle bir gecede, hâlâ birbirlerine âşık oldukları çok belliydi.

Çok ilerlemeden durdu. Emilian'ın kollarında vals yaptığını hayal etti.

O mayıs akşamına geri dönmek istemiyordu. Plan yapmakla o kadar meşguldü ki sahip olup da kaybettiklerinin yasını tutmaya zamanı olmamıştı. Düşüncelerini bir anda değiştirmek konusunda ustalaşmıştı. Onu özlediği her an, canının acıdığı her an, içinde büyüyen minnacık hayatı düşünüyor, yeni doğmuş bebeğini kucağına alacağı anı hayal ediyordu.

Kalbine bir acı saplandı. Emilian'ı yanı başında hissediyordu. Eğer isterse, beraber geçirdikleri her anı kolayca hatırlayabilirdi. O gecenin her ayrıntısını kolayca anımsayabilirdi. Kendisine odanın diğer ucundan bakışını; dans ederken Ariella onun ayağına bastığındaki gülümseyişini görüyordu. Gözlerindeki sıcak, tutkulu bakışı ve kendisini fazlasıyla yakınına çektiğindeki güçlü ve kuvvetli vücudunu hissedebiliyordu.

Bir nefes aldı. Onu hâlâ çok özlüyor ve dönmesini arzuluyordu. Onun çocuğunu doğurmak bu özlemi dindiremezdi.

Şimdi kendini bu hayallere ve hatıralara kaptırmasının sırası değildi. Emilian gitmişti. Onu bir daha görmesi için yıllar geçmesi gerekebilirdi. Çocuğunu sağlıklı bir şekilde doğurmaya kararlıydı. Kendini geçmişe kaptırmanın, sağlığına bir faydası yoktu. Bebeğine de bir faydası olmayacaktı. Formalite icabı bir saat kaldıktan sonra başının ağrıdığını söyleyip ayrılmaya karar verdi.

"Dans etmek ister misiniz, Bayan de Warenne?"

Robert St Xavier'in sesiyle irkildi. Şaşkınlıkla ona döndü. Emilian'ın kırbaçlandığı gün kuzenine ihanet ettiğini unutmamıştı. Woodland'den kovulduğu gün Emilian'a ettiği hakaretleri de anımsıyordu. Birden

mobildepo.com

kaskatı kesildi ve soğuk bir ifadeyle Robert'a baktı. Olabildiğince küçümseyici bir ses tonu takınmaya çalıştı. "Sanmıyorum."

Robert bu cevaba inanamamıştı, kızardı.

"Dans etmek isteyebileceğim sadece bir St Xavier var ve Vikont burada değil," diye ekledi kendinden emin bir tavırla.

Robert kıpkırmızı kesilmişti. "Fikrinizi değiştirebilirsiniz," dedi öfkeyle. "Emilian artık bir Çingene. Bugünün geleceğini her zaman biliyordum. Geri dönmeyecek ve bu sizin canınızı yakıyor, değil mi?" Omzunu silkti ve Ariella'nın dekoltesine küstahça bir bakış attı. "Ne zaman isterseniz Woodland'e gelebilirsiniz, Bayan de Warenne."

"Ne demek bu?" diye sordu dehşet içinde. Tek gecelik bir ilişki teklifine mi cüret etmişti?

Yalandan bir masumiyetle gözlerini açtı. "Beni yanlış anladınız." Soğuk bir kahkaha attı. "Hiçbir mülk, sahibi olmadan uzun süre dayanamaz ve Woodland de bir istisna değil."

Ariella neyi ima ettiğini hemen anladı. Emilian'ın yokluğunda Woodland'in lordu olmayı düşünüyor olamazdı. "Woodland'in bir sahibi, ayrıca bir de müdürü var."

Robert güldü. "Emilian'm en yakın akrabası, vârisi benim. Uzun süre ortalardan kaybolup mülkü terk ederse sırada ben varım. Ne olur ne olmaz diye eve yerleştim. Bir vekilin beni soymasına göz yummaya hiç niyetim yok."

"Onlar senin malın değil ki!" diye bağırdı afallamış bir halde. "Woodland Emilian'ın. Vikont o ve müdürün çok başarılı biri olduğuna hiç şüphem yok!"

Robert ona gülümsedi. "O zaman sevgili kuzenim burada yokken onun çıkarını gözetiyorum diyelim." Eğilerek selamladı. "Lütfen ziyaretime gelin, Bayan de Warenne. Yanlış St Xavier'le ilgileniyorsunuz, sizi buna ikna edebileceğimi sanıyorum."

mobildepo.com

Robert giderken, Ariella sinirden titriyordu. Robert kuzeninden nefret ediyordu, Emilian da onu sevmiyordu. Rakiplerdi. Yasak ilişkilerini bildiği ve kendisini Emilian'ın elinden almak istediği için mi bir ilişki yaşamayı teklif ediyordu? Yoksa iyi niyetle mi yaklaşmıştı? Belki de Ariella'yla evlenmek istiyordu. Onunla evlenip servetine konmayı planlıyor olabilirdi.

Margery kolundan yakaladı. "Talibin mi?" diye sordu hayretle.

"Hayır, değil." Hâlâ gergindi. Robert gerçekten bir yolunu bulup Woodland'i Emilian'ın elinden almayı mı düşünüyordu? Ama bu imkânsızdı, değil mi? Margery'ye baktı. "Eğer Emilian hiç dönmezse, mülküne ne olacak?" Ama bunu sorarken bile cevabını biliyordu.

Emilian'ın vârisi karnındaki çocuktu. Çocuğu, eğer erkek olursa bir sonraki vikont olacaktı.

Margery uzun uzun ona baktı. "Unvanın çocuğuna kalması için ilişkinizi duyurman gerekebilir. Ama Emilian'ın desteği olmadan bunu başarabilir misin, bilmiyorum Ariella. Evlenmeniz de gerekiyor."

Ariella gerildi. Çocuklarını Emilian'a söylemek zorunda mı kalacaktı yoksa? *Woodland çocuğunun hakkıydı.* Robert'ın ihaneti, planladığından daha erken bir zamanda Emilian'a gerçeği söylemesini gerektiriyordu. "Pek çok şeyden emin değilim ama emin olduğum bir şey var ki ben Emilian'dan bu çocuğu üstüne almasını istersem bunu yapacaktır. Uzatmadan dönmesini dileyelim. Kendim için değil ama çocuğumuz için, onun geleceği için."

Margery iyice yaklaştı. "Emilian'a gerçeği hemen söylemen gerektiğine inanıyorum. Kuzeni dolandırıcının teki ve sorun çıkarmasından korkuyorum."

Ariella, Margery'nin yanılmasını ve St Xavier'in blöf yapan, zararsız biri olmasını umuyordu. Birbirlerinin elini sıkıp sessizce bakışarak ayrıldılar. Ariella, Robert'ın biraz uzakta durduğunu gördü. Yanında bir sürü erkek olmasına rağmen, azimle Ariella'ya bakıyordu. Göz göze geldiklerinde şampanya kadehini kaldırıp Ariella'yı selamladı.

mobildepo.com

Ariella telaşla arkasını döndü. Margery haklıydı. Robert'ın niyeti kötüydü. Bir süreliğine böyle davranmasına izin verebilirdi. Durumu iyice gözden geçirmesi gerekiyordu.

"Babanla dans eder misin?" Cliff gülümseyerek ama gözlerinde kuşkulu bakışlarla yanında belirdi.

Ariella gülümseyemedi. "Dans etmekten nefret ettiğimi biliyorsun," dedi. "Baba, Emilian'ın kuzeni Woodland'e taşınmış ve Emilian'ın yokluğunda oranın sahibi olduğunu düşünüyor."

Cliff, Robert'a baktı. "Ben de duydum."

"Duydun mu?!" diye isyan etti. "Emilian buna asla izin vermezdi. Robert'ı hiç sevmez. Öylece taşınıp mülke sahip olmaya hakkı var mı?"

"Hakkı ya da değil, tam olarak öyle yaptığını duydum ve müdür iyi bir adam olmasına rağmen ona karşı gelemiyormuş. St Xavier konusunu kapadığını sanıyordum, Ariella."

Şimdi dürüst olması gerektiğini biliyordu. "Bu konuyu asla kapatmayacağım. Ama asla olmayacak bir şeyin yasını tutacak da değilim."

Babası kalakaldı.

"Onu her zaman seveceğim ama bir hata yaptığımı biliyorum. Seyahat planlarım moralimi düzeltiyor." Babasının yanağına hızlı bir öpücük kondurdu. "Margery'yle planlarımızı onaylayacağını biliyorum."

"Bir komplo seziyorum," dedi ama gülümsedi.

"Çok muazzam olacak," dedi yumuşak bir sesle. "Biraz hava almak için dışarıya çıkacağım," diye ekledi. Babasının yanından ayrıldı ve birileri onu durdurmasın diye kalabalığın arasından geçerken göz temasından kaçındı. Ama Robert'm gözlerinin üzerinde olduğuna emindi.

Ürperdi. Bu adama güvenmiyordu ve onu çocuğunun geleceği için bir tehdit olarak görüyordu. Ne yapmak istediğine bir an evvel karar vermeliydi.

mobildepo.com

Gaz lambalarıyla aydınlatılan, parke taşlı terasa çıktı. Çok güzel bir Temmuz akşamı olmasına rağmen yalnızdı ve bu onu rahatlatıyordu. Karnına dokundu. *Endişelenme*, diye düşündü. *Ben de, baban da kimsenin, senin geleceğini tehlikeye atmasına izin vermeyeceğiz.*

Ve birden onu yanında hissetti.

mobildepo.com

ON YEDİNCİ BÖLÜM

EMILIAN.

Nabzı delicesine hızlandı. İçgüdülerinin ona kötü bir oyun oynuyor olabileceğini düşünerek çılgınca kendi etrafında dönüp karanlığa baktı. Birden kalbi duracak gibi oldu.

Emilian terasın diğer ucunda durmuş, kendisine bakıyordu.

Ariella hareket edemedi. Bağıramadı bile. *Geri gelmişti.*

Gözünü Ariella'ya dikerek uzun ve sert adımlarla ona doğru yürüdü. Ariella titremeye başladı. *Geri gelmişti ve artık her şey çok güzel olacaktı.*

Tam önünde durdu. Tereddütlü ve belirsiz bir gülümsemeyle ve meraklı gözlerle bakıyordu. Ariella nefes almayı başarabildi, gülümseyebildi. Emilian'ın gözleri karanlıkta parladı ve ellerini Ariella'nın omzuna koydu. "Seni özledim."

Ariella kollarını beline doladı ve yüzünü Emilian'ın geniş ve sert göğsüne bastırarak ona sıkıca sarıldı.

Emilian sırtını okşadı. "Ariella, beni yanlış anlama," dedi.

Ariella ona baktı. "Yanlış anlayacak ne var? Seni o kadar çok özledim ki..." Pürüzlü ve sakallı çenesini avuçladı.

mobildepo.com

Emilian'ın gözleri parladı. "Benden hiç nefret etmeyecek misin? Beni hiç suçlamayacak mısın? Yargılayıp eksik görmeyecek misin?"

"Asla," diye bağırdı.

Emilian yüzünü çevirip avcunun içini sertçe ve iştahla öptü. Ariella'nın içini bir ürperti sararken, Emilian bir koluyla onu kendine çekti. Ariella sert ve büyük erkekliğini kalçasında hissetti. Kurşuni gözleri Ariella'nın gözlerine kilitlemişken eriyordu. Ariella arzuyla titredi.

"Senden sonra kimse olmadı," dedi Emilian.

Ariella'nın gözleri doldu. Kendisine sadık olduğunu söylüyordu. Dudaklarına ulaşmak için parmak ucunda yükseldi.

Dudakları kenetlendi. Emilian onu kuvvetle, delirmişçesine öptü. Bu coşku Ariella'yı şaşırttı ve ürpertti; aynı şekilde karşılık verdi. Ariella onun omzuna yapıştı ve dişleri çarpıştı. Ariella'nın başı dönmeye başladı. Emilian'a çok ihtiyacı vardı; onu çok seviyordu. *Tanrı'ya şükür eve dönmüştü.*

Dudaklarını hiç ayırmadan terasın merdivenlerinden indiler. Ariella kendisini çimenlere yatırıp büyük ve güçlü vücuduyla üstüne çıkmasını, içinde olmasını istiyordu. Onunla hemen birleşmeliydi. Kendinden geçmeliydi. Balo salonun terasın hemen öbür tarafında olması hiç umurunda değildi.

Ama Emilian dudaklarını ondan ayırdı, Ariella'yı terasın uzağındaki çimenliğe götürdü. Onu karanlıkta kalan bir duvara yasladı ve tekrardan dudaklarına yapıştı. Emilian, sırtı duvara yaslanmış olan Ariella'nın eteğini yukarı sıyırıyordu. Ariella onun dudaklarını emerken Emilian iç çamaşırını yırttı. Emilian parmaklarını sırılsıklam halde titreyen teninden içeri kaydırırken sert ve şehvetli bir ses çıkardı. Ariella inlemek için dudaklarını Emilian'ınkilerden ayırdı.

Emilian dizlerinin üstüne çöktü ve dilini Ariella'nın merkezinde gezdirdi. Ariella başını geriye attı; zevkten kendinden geçiyor, hiçbir

mobildepo.com

şey düşünemiyordu. Emilian'ı saçlarından yakaladı; ani ve coşkulu bir rahatlamayla inledi.

Hâlâ zirvedeyken, dizleri boşaldı. Çimenlere doğru kayarken, duvarın çıplak sırtını çizdiğini hissetti. Emilian üstüne çıktı, dudaklarına yapıştı ve pantolonunu açmaya başladı. Sonra, dudakları Ariella'nın boğazına doğru kaydı ve o muhteşem heyecan bütün vücudunu tekrardan ele geçirdi. Genç adamın dudakları daha da aşağıya kaydı. Sıcak, sert ve büyük bir şey uyluklarının arasına sürtündü.

Emilian'a baktı. Gözleri parlıyordu. "Seninle sevişmek için geldim," dedi sertçe. "Seninle bütün gece sevişmek istiyorum."

Genç adam tekrardan tenine sürtünüp onun kaslı kollarına yapışmasına ve tırnaklarını geçirmesine neden olduğu için konuşabileceğinden emin değildi. "Güzel," diyebildi.

Emilian'ın gri gözleri parladı. Derinlere doğru ilerledi.

Ariella ona tutunup aşkla ve arzuyla inledi. Emilian hızlı ve sert hamlelerle hareket ederken genç kadın inledi, onun şehvetinden kaçamazdı. Emilian derinlerine ulaşırken ve Ariella onu sımsıkı kavrayıp kasılırken genç adam kulağına anlayamadığı Romence kelimeler fısıldadı ama ne anlama geldikleri açıktı: *Seni seviyorum.*

Ariella yine doruğa ulaşıp binlerce parçaya bölündü.

Emilian inleyerek üzerine yığıldı, yüzünü Ariella'nın boynuna gömüp rahatlamanın kasılmalarıyla kendinden geçerken Ariella mutluluk ve zevkle ona sarıldı.

İkisi de terasta durup onları izleyen adamı görmemişti.

ROBERT ST XAVIER, kararlı adımlarla balo salonuna girdi. Kalabalığı gözleriyle tarayarak ev sahibini aradı. Sabırsızlanmaya başlamıştı. Cliff de Warenne görünürlerde yoktu. Diğer seçeneği Cliff'in kardeşi Adare Kontu olabilirdi ama Tyrell de Warenne'i de göremiyordu.

mobildepo.com

mobildepo.com

halde kasılmalarını hissediyordu. Ariella inledi ve Emilian boğazından aşağıya, korsesinin başladığı noktaya kadar onu öpücüklere boğdu.

Emilian, "Sana ihtiyacım var," diye fısıldadı, "hem de çok." Daha derine girdi ve durdu.

Ariella'nın bedeni onu sımsıkı sardı; konuşmak bir kenara, düşünemiyordu bile. Ariella, yün gömleğinin üstünden omzuna tırnaklarını geçirdi. "Durma."

Emilian'ın gülümsediğini hissetti, hareket etmeye başlamıştı. "Keyfine bak, hayatım," diye mırıldandı.

Ariella gittikçe artan haz duygusuna yenik düştü ve bu hisse teslim oldu. Emilian hareket ettikçe Ariella aşkla kendinden geçti; aşk ve teslimiyet duygusunun yıkıcı gücüyle doyuma ulaşırken hafifçe inledi.

Bilinci yarı kapalı bir halde bulutlarda uçuyordu, tekrardan onu yavaşça öpen Emilian'a döndü; genç adam titriyordu ama kendini tuttu. Kendi kendine gülümsedi. *Çok mutluyum.*

"Çabuk kalk onun üstünden!"

Ariella paniğe kapılması gerektiğinin pek farkına varamayarak Emilian'a tutundu. Ağabeyinin onlara bağırdığını duymuş olamazdı.

"Seni şerefsiz!" diye kükredi Alexi.

Emilian çimenliğe doğru atıldığında Ariella kendine geldi. Çimenlerde doğrulup oturduğunda Alexi'nin Emilian'ı yakasından tutmuş, ölümcül bir öfkeyle yumrukladığım gördü.

Sırları ortaya çıkmıştı.

Kıyafetlerini düzeltirken bağırdı, "Alexi, yapma! Alexi, dur!" Ayağa fırladı.

Alexi Emilian'ı yumrukluyordu, Emilian ise sadece yüzünü darbelere karşı koluyla korumaya çalışıyordu.

Ariella çığlıklar içinde Alexi'yi arkadan yakaladı. Emilian birden geriye çekilip ayağa kalktı. Elini ağzına götürdü, dudağı kanıyordu.

mobildepo.com

Ariella ağabeyinin bir kolunu yakalayıp onu durdurmaya çalıştı ama Alexi ondan kurtulmayı başardı.

Alexi Emilian'a doğru koşarken Ariella, "Yapma," diye bağırdı. "Onu seviyorum, dur artık!"

Ama Alexi ona yine vurdu. Bu sefer Emilian kolunu kaldırıp yumruğu durdurabildi.

Üç adam, Ariella'yı geçip Alexi ve Emilian'a doğru koştu. Ariella korkudan ölmek üzereydi çünkü insanlar terasta toplanmışlardı ve Alexi'ye doğru koşan üç adam babası, amcası ve Margery'nin kardeşi Ned'di.

Ned ve Adare Kontu, Alexi'yi tutup geri çekti. Alexi hâlâ çok öfkeliydi, güçlükle nefes alıyordu. Babası şaşkınlık içinde Emilian'ın karşısında durdu. "Burada düşündüğüm şeyi mi yapıyordun?"

"Evet," dedi Emilian yumuşakça.

Cliff ona vurdu.

Emilian yere düştü.

Ariella şaşkınlıkla donakaldı.

KÜTÜPHANEDE TOPLANDILAR. Ariella titriyordu, kollarıyla kendini sarmıştı. Babasını hiç bu kadar öfkeli görmemişti. Kendisinin de daha önce bu kadar korktuğunu hatırlamıyordu. Cliff'in Emilian'a neler yapabileceğini düşünemiyordu bile. Emilian'a baktı. Odanın diğer ucundaydı, Ariella onun yanına gitmemesi gerektiğini bilse de bunu delicesine istiyordu.

Emilian da çok kızgındı. Ariella bu duruşunu çok iyi biliyordu; kavgaya hazırdı çünkü köşeye sıkışmıştı ve bir saldırı bekliyordu. Cliff'e yönelmiş bakışları soğuk ve sertti.

Ariella, bu yüzleşmeden hiçbir hayır gelmeyeceğini biliyordu. Kendini çok hasta, sersemlemiş ve zayıf hissediyordu; titredi. Sabah bulantısının gece versiyonunu yaşamamayı umuyordu. Margery ve

mobildepo.com

Amanda hızla içeri girdiler, kaçamakları kulaktan kulağa hızla yayılmıştı. Kuzeni Ariella'yı rahatlatmak için elini sıkıca tutuyordu ama Ariella rahatlayamıyordu.

Adare Kontu elini Ariella'nm omzuna koydu. "Sana bir şey oldu mu, Ariella?" diye sordu. Sesi sertti ama mavi gözlerinde yumuşacık bir ifade vardı.

"Hayır," diye haykırdı. "Ty amca, ben iyiyim!"

Cliff şaşkınlıkla kızına döndü. "Seni baştan çıkardı!"

Ariella inkâr etmeye çalışmadı bile. Sırlardan ve yalanlardan çok sıkılmıştı.

Cliff Emilian'a onu öldürecekmiş gibi bakıyordu ama o kendini kaybetmeden, Amanda yanına yetişti. "Ariella ona âşık," dedi yumuşakça.

Cliff zar zor nefes alıyordu. "Kaşlarının arasına bir kurşun sıkmamam için beni tutan tek şey de bu zaten."

Ariella soluksuz kaldı. "Baba, lütfen sakin ol ve mantıklı düşün."

"Nasıl sakin olabilirim? Ama çok mantıklıyım. Sana karşı hisleri olup olmadığını sormuştum, o da olmadığını söylemişti. Seni baştan çıkarmak istediğini biliyordum; onun iyi biri olmadığını, şerefsizin teki olduğunu biliyordum! Bunu Rose Hill'e kamp kurdukları gün onu gördüğümden beri biliyordum. Ama ağır yaralandığında çatımın altında kalmasına izin verdim. Şimdi bu cömertliğime ve misafirperverliğime nasıl teşekkür ettiğine bir bak!"

Ariella Emilian'ı umutsuzca Cliff'in öfkesinden korumaya çalışırken, "Bu onun suçu değil," dedi. "Buradaki tek suçlu benim."

Emilian sonunda konuştu. Çok ciddiydi. "Bütün suç benim. Haklısınız, de Warenne. Kasıtlı olarak kızınızın aklını çeldim."

Ariella korkudan sindi.

Cliff Emilian'ın üstüne yürüdü. Kont da, Alexi de onu durdurmak için hareket etmedi ve Cliff Emilian'm yüzüne ilk yumruğunu

mobildepo.com

indirdiğinde Ariella çığlık attı. Emilian sendeledi ama düşmedi. Amanda Cliff'i arkadan yakaladı. "Onu dövmek hiçbir şeyi çözmez," diye bağırdı. "Şu an Ariella için en iyisini düşünelim mi?"

"Ben de tam olarak onu yapıyorum!" diye bağırdı Cliff.

"Bu *onun* suçu değil," diye bağırdı Ariella dehşet içinde. "Ona bazı imtiyazlar verirsem neler olacağını biliyordum ama yine de verdim. Baştan çıkarılmayı ben *istedim*."

Alexi, Ariella'ya inanamayarak bakış attı. "Hayatımda tanıdığım en güven dolu insansın. Bunun gibi bir adamın kandırabileceği en kolay av olduğun açık. Senin saflığından her açıdan faydalandığına eminim." Emilian'a baktı. "Kardeşim senin için fazla iyi."

"Size katılıyorum," dedi Emilian. "Bunların hiçbirini hak etmedi."

Cliff zor nefes alıyordu. "Kızıma talip olursan seni kabul edeceğimi belirtmiştim. Artık hiç şansın yok. Kızımın lekelendiğinin dedikodusu bütün ülkeye yayılacaktır. Ve sen, onunla evleneceksin."

Emilian ifadesiz ve gerilmiş bir halde kalakaldı.

Ariella gözlerinin dolduğunu hissetti. Bu şekilde olmasını istememişti! Emilian özlediği için dönmüştü. Zamanla talibi bile olabilirdi. Yakalanmasalardı, Emilian'a çocuktan bile bahsedebilirdi. Ama şimdi Emilian sinirden köpürüyordu ve bu, durumlarını daha da kötüleştirecekti. Onu evliliğe zorlamak istemiyordu! Margery omzuna dokundu ama Ariella onu görmezlikten geldi. "Hayır, baba."

Cliff döndü. "Ne demek hayır? Bunu nasıl yaparsın, Ariella? Nasıl? Seni böyle mi yetiştirdim? Doğu Londralı bir fahişe gibi arkamdan iş çevirebilmen için mi?"

Ariella nefesini tuttu.

Emilian öne çıktı. "Kızınızdan faydalanan benim. O bir fahişe değil."

"Onu mu savunuyorsun?" diye bağırdı Cliff.

"Hakaret edilmesi gerek kişi benim."

mobildepo.com

Cliff'in dudakları kıvrıldı. "Baban çok saygıdeğer bir İngiliz'di ama sen onursuz, adi herifin tekisin."

Ariella kusmak üzereydi. Margery durumu anlamış gibi onu dikleştirdi.

Adare Kontu, Cliff ve Emilian'ın arasına girdi. "Evlenmenizde ısrarcı olduğumuzu anlıyorsun, değil mi?"

Emilian omzunu silkti ama gözleri Ariella'ya takıldı. Ariella, bir anlığına genç adamın gözlerindeki pişmanlığı gördü ve paylaştıkları tek bir andan bile pişmanlık duymasını istemiyordu.

"Soylu kaptanımızın düşündüğünün aksine, tamamen onursuz biri sayılmam. Eğer Ariella da isterse, kabul ediyorum."

Ariella kelime seçimi ve soğuk, sert ses tonu yüzünden irkildi.

"Ama hemen evlenmemiz gerekiyor çünkü kuzeyde halkımla buluşacağım. O burada kalıp dönmemi bekleyebilir." Umursamazlıkla tekrardan omuz silkti.

Ariella ona bakarak öylece kaldı. Kalmak üzere dönmemiş miydi?

Cliff patladı. "Onunla evlenip sonra onu terk mi edeceksin? Cesedimi çiğnemen lazım!"

"Seni duygusuz pezevenk," dedi Alexi. "Onu üzdüğünü görmüyor musun?"

"Ona iyi bakacaklardır, bütün hizmetçilerim emrine amade olacak. Buna isterseniz terk etme diyebilirsiniz tabii."

Cliff ona doğru yürümeye başladı. Amanda yalvararak kolundan tuttu. "Lütfen sinirlerine hâkim ol. Bunu bir şekilde çözeceğiz!"

Kalmak üzere dönmemiş, diye düşündü Ariella afallamış bir halde. Sadece sevişmek için dönmüştü. Ama özlediğini de söylemişti. Şimdi de onur, sorumluluk ve hatta pişmanlık duyguları yüzünden evlenmeyi kabul ediyordu, âşık olduğu veya sevdiği için değil. Ailesinin onları zorla evlendirmesine izin mi verecekti? Emilian'a baktı. Biraz önce kollarında olduğu adamla şimdi kütüphanede duran adamı

mobildepo.com

nasıl bağdaştırabilirdi? Emilian'ı köşeye sıkıştırmanın en kötü yol olduğunu kendine hatırlattı.

"Kızımı nikâh günü *asla* terk etmeyeceksin," diye bağırdı Cliff. "Düğününüz yapılacak ve yeminlerinizi ettikten sonra ikiniz de Woodland'e gideceksiniz."

"Woodland'den ayrılırken," dedi Emilian, "kişisel sebeplerim vardı. Sizin köleniz değilim. Beni Woodland'de kalmaya zorlayamazsınız. Yeminimi edeceğim ama bilmelisiniz ki kızınızın benim ona sunabileceğimden daha iyi bir hayat hak ettiğini düşünüyorum, de Warenne. Belki bir melez karısı olarak yaşayacağı hayatı daha iyi düşünmelisiniz. Belki de ona daha uygun, safkan bir damat bulmalısınız."

"Bundan paçayı sıyıramayacaksın. Onu kirlettin ve onunla evleneceksin," dedi Cliff öfkeyle.

Adare yine aralarına girdi.

Ariella başının döndüğünü ve yorulduğunu hissetti. Babasını bu kadar öfkeli görmemişti hiç ve Emilian'la aralarındaki düşmanlığa, özellikle de bu haldeyken dayanamıyordu. Hızla bir sandalyeye oturdu. Margery ona doğru eğildi. "İyi misin?"

Ariella gözyaşlarına boğuldu. "Hayır." Emilian'ın kendisine karşı bir şeyler hissettiğine dair bir ipucu arayarak genç adama baktı.

Cliff titreyerek arkasını döndü. Kont konuşmaya başladı. "Sen Woodland Vikontu'sun. Duyduğum kadarıyla, ona hak ettiği hayatı verebilecek durumdasın. Bana veya benim aileme karşı çıkmak istemezsin. Doğru olan neyse onu yapacaksın ve melez olduğunu söyleyip uyduruktan bir bahaneyle ondan uzaklaşmaya çalışman doğru değil. Mevcut anlaşmalar çerçevesinde ortak bir paydada buluşabileceğimizi düşünüyorum."

Şimdi amcası kendisi için Emilian'ı satın almaya çalışıyordu. Elleriyle yüzünü kapadı. Keyifli buluşmaları nasıl böyle çirkin ve tatsız bir olaya dönüşebilmişti?

mobilepo.com

Emilian sonunda Ariella'ya baktı. "Bu büyük de Warenne hanedanlığına karşı gelmek oluyorsa bile ben kuzeye gidiyorum."

Ariella da ona bakarken ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Bakışları çok sert, çok soğuktu. "Emilian'la evlenemem," diye fısıldadı. "Bu şekilde olmaz."

Bütün bakışlar Ariella'ya döndü. O ise sadece Emilian'a bakıyordu ama genç adamın yüzünde ifadesiz bir maske vardı. Dudaklarını yaladı ve "Onunla biraz yalnız konuşabilir miyim?" diye sordu.

Cliff soğuk bir kahkaha attı. "Hayatta olmaz."

Kont koluna dokundu. "Kaçmayacaktır, Cliff. Onları biraz yalnız bırakalım."

Cliff reddederek kafasını salladı. "Onun kızımla yalnız kalmasını istemiyorum."

Kont, "Amanda'yla evlenene kadar beklediniz mi? Ben Lizzie'yi eşim olarak alana kadar bekledim mi? Bu, kızının hayatının sonu olmayabilir. Başlangıç da olabilir. Öylesini ümit edelim."

"Bu Margery'nin başına gelseydi, bu kadar sakin olamazdın!" diye bağırdı Cliff ve arkasını döndü. "Beş dakika. Ve St Xavier, cinayet işlemeye çok yakınım. Bu yüzden ellerinizi kızımdan uzak tutmanızı ve ben dönene kadar bu odada kalmanızı istiyorum." Çıktı.

Herkes gittiğinde, Ariella perişan olmuş bir halde oturdu. Çaresizce çocuğunu düşünüyordu. "Benimle kalmak için dönmedin."

"Kalmak için dönmedim," dedi usulca. Ona doğru yürüdü, eğildi ve ellerini tuttu. Ariella ellerini çekti ve kavuşturarak kucağına koydu. Emilian birden doğruldu. "Ama senin için döndüm," dedi. "Seni görmek için döndüm. Sana çok şey borçluyum ve borcumu bu şekilde ödemeye çalıştım."

Ariella gözlerinin içine baktı, kalbinin içindeki gerçeği görmeye çalışıyordu.

mobildepo.com

"Özür dilerim," dedi Emilian tereddüt etmeden. "Bunların olmasını hiç istememiştim."

"Ne istedin peki?"

"Kendimi iyi ifade edemem," diyebildi. "Benim için, Djordi, Nicu, Jaelle ve diğerleri için yaptıklarına ne kadar minnettar olduğumu göstermek için döndüm. Bizi görmelerini hiç beklemiyordum, Ariella. Seninle sevişmek istedim. Sonra sana gülümsemek, belki beraber kahkahalar atmak istedim."

Ariella neredeyse ağlıyordu. "Beni önemsiyor musun, Emilian?"

Gözleri birbirine kenetlendi. "Önemsiyorum," dedi sertçe.

Sonuçta tamamen hayal görmüyordu. Biraz rahatlayabilirdi.

"Eğer gerçekten istediğin şey buysa, seninle evlenirim, Ariella."

Ariella'nın sırtı dikleşti. "Ama senin istediğin bu değil."

Gözlerinden alev çıktı. "Evlenmeyi hiç düşünmedim! Seninle veya başka biriyle. Karım olarak fısıltılar ve aşağılamalarla dolu bir hayatın olacak. Hiç keyif almayacaksın. Ama evlenmezsek durum senin için daha kötü olacak."

Ariella dudaklarını yaladı ve sessizce, "Senden evlilikten çok daha fazlasını bekliyorum," dedi.

Emilian nefes aldı. "Biliyorum. Ama ben senin baban gibi bir kadına ölümüne tutku besleyebilecek bir erkek değilim. Hiçbir zaman olmayacağım."

Ariella'yı hiçbir zaman sevemeyeceğinden emin olduğunu mu söylüyordu? "İtibarım umurumda bile değil. Hiçbir zaman da olmadı."

"Toplum içine bir dahaki çıkışında daha farklı hissedebilirsin."

"Kimseyle evlenmek istemediğini açık açık söyledikten sonra beni bu zoraki birlikteliğe teşvik mi ediyorsun?" diye bağırdı.

mobildepo.com

"Doğru olanı yapacak kadar İngiliz'im," dedi kızararak. "Evlenmek istediğini söylersen, ben varım. Ama kuzeye gideceğim," diye uyardı. "Sen Woodland'de veya burada lüks içinde yaşamaya devam edebilirsin."

Eğer ona hamileliğinden bahsetmesi için doğru bir an varsa, bu o andı. Bir yanı ona doğruyu söylemek istiyordu ama bu, suyu bulandırabilirdi. Yanlış nedenlerden dolayı evlenmekte ısrar edebilirdi. Seyahat planlarını bile değiştirebilirdi. Kafasına bir tabanca dayamaktan farksızdı. Özgür iradesiyle kendisine gelmesi gerekiyordu. Ariella, bunun bir gün gerçekleşeceği umudunu hiç kaybetmeyecekti.

Acıyan kalbinin üzerine elini koydu ve özellikle çocukları için en doğrusunu yapıyor olmak için dua etti. "Bu korkunç koşullar altında seninle evlenemem," dedi sonunda.

Uzun bir sessizlik oldu. "Zamanla, babanın bu geceki hasarı tamir edebileceğini düşünüyorum. Hak ettiğin soylu erkeği bulabilecek kadar güçlü. Beni eninde sonunda unutacağını biliyorum, Ariella. Sana mükemmel ve oldukça İngiliz tarzı bir hayat sunabilecek düzgün bir İngiliz bulacağına eminim," dedi. Omuz silkti. "Hatta yaptıklarım yüzünden benden nefret bile edebilirsin."

"Senden hiçbir zaman nefret etmeyeceğim," dedi gözyaşlarını silerek. "Ve başka kimse olmayacak."

Emilian derin bir nefes aldı.

Ama Emilian belki de yıllarca dönmeyecekti. Ariella ayağa kalktı. "Aradığın özgürlüğe ulaştın mı, Emilian? Mutluluğu bulabildin mi?"

"Hayır, bulamadım." Yüzü sertleşti. "Benimle evlenmek istememene sevindim. Melez bir adamın karısı olmaktan çok daha fazlasını hak ediyorsun."

Kendisinin çektiği eziyetlerden Ariella'yı korumak istediğini fark etti ve ona baktı. "Beni hafife alıyorsun," dedi şaşkınlıkla.

mobildepo.com

mobildepo.com

mobildepo.com

Emilian'ın kuzeye gitmesi gerekiyordu. Bunu anlıyordu artık. Ariella da onunla gidebilirdi.

Onunla kuzeye gitmesi gerekiyordu.

Ariella, şaşkınlıkla bu konuyu kafasında çevirmeye başladı. Her şey o kadar hızlı olmuştu ki oturup etraflıca düşünmeye fırsat bulamamıştı. Tabii ki onunla kuzeye gitmesi gerekiyordu; sevgilisi, arkadaşı ve en nihayetinde çocuğunun annesi olarak. Evliliğin şu anda bir önemi yoktu. Önemli olan bu zor zamanları beraber atlatabilmekti!

Ariella gardırobuna gitti ama açmadı. Emilian ilk başta buna karşı çıkacaktı. Buna şüphesi yoktu. Yanında çile çekmesini, Roman hayatının zorluğu içinde yaşamasını istemiyordu. Ama Ariella ona yetişirse onu geri de göndermezdi. Kararını verdi. Ariella onu ikisi için de savaşacak kadar çok seviyordu.

Odasından koşarak çıktı. Şafağın sökmesine sadece birkaç saat vardı, Alexi'nin kapısını çaldı ve ağabeyi hemen açtı. Tamamen giyinikti. Ariella henüz yatmadığını anladı. Kendisi için endişelendiğini ve kara kara düşündüğünü biliyordu. Şöminenin önündeki masada duran viski kadehi de düşüncelerini doğruluyordu.

Alexi onu gördüğüne şaşırmıştı. "Uyumalısın," dedi sert bir sesle.

Ariella onu geçip odaya girdi ve özel konuşabilmek için kapıyı kapadı. "Yardımına ihtiyacım var," dedi. "Ve bunun için her şeyi yapacağım."

Alexi gözlerini kıstı.

"Emilian'ın peşinden gideceğim," dedi.

"Hadi oradan!" diye bağırdı.

"Ona ve kumpanyaya yetişmem için bana yardım etmeni istiyorum, Alexi. Yardım etmezsen tek başıma gideceğim."

Alexi'nin gözleri açıldı. "Yani sonunda onunla evlenip Çingene mi olacaksın? Babam buna izin vermez."

mobildepo.com

Ariella gerildi ve soruyu duymazlıktan geldi. "Babam bunu bilmeyecek çünkü geceyarısı evden gizlice çıkacağız. Alexi! Ona âşığım. Bunun bir de Warenne için ne anlama geldiğini biliyorsun."

Öfkeyle kardeşine baktı.

"Bu, hiçbir şey veya hiç kimsenin beni durduramayacağı anlamına geliyor."

mobildepo.com

mobildepo.com

Ağabeyi dizginleri kaldırmadan önce Ariella onu durdurdu. "Emilian'm benim çabalarıma değdiği konusunda seni ikna edemediğimi biliyorum; endişelerin gözlerinden okunuyor. Ben yalnız gideceğim, Alexi."

Alexi çıldırdı. "Neden? Dur tahmin edeyim; onun peşinden gitmeye kalktığın için sana çok kızacak, değil mi?"

Ariella'nın heyecanı arttı. "Önce kızacak. Ama bu hem onun hem de benim için en iyisi. Ne olursa olsun yalnız gitmek istiyorum. Senin bir yardımın dokunmayacaktır."

"Hayır." Ona çok sert baktı. "Onu deliler gibi sevdiğini biliyorum. Aşkını kazanman için sana bir şans verdim çünkü bu günleri görebileceğim aklıma bile gelmezdi. St Xavier'e ne kadar kızgın olursam olayım, onun da iyi tarafları olmalı. Ama seni burada, yolda tek başına bırakmayacağım. Güvenli bir şekilde kampa yerleştiğini görünce gideceğim ancak. Ve Ariella... Bir gün onu gerekirse zorla mihraba çıkaracağım."

Bu yolda onun yardımını alabildiği için çok şanslıydı. Bu son sahneyi tek başına yaşamasını istememesini kabul etti. Defalarca dile getirdiği son cümlesiniyse duymazdan gelebilirdi. Evliliği zamanı geldiğinde düşünecekti.

Ariella başıyla onu onayladı ve Alexi dizginleri çekti. At karavanlara doğru ilerlemeye başladı. Kalbi yerinden çıkacak gibiydi. Tek yapması gereken, Emilian'm ilk öfkesini bir şekilde atlatmaktı. Ve bunu yapabilmenin çok basit, asırlık bir yolu vardı; her kadının içgüdüsel olarak bildiği bir yol. Ama kaybedecek çok şeyi vardı ve başarısız olmaktan korkuyordu. Şimdi Rose Hill'e geri döndüğünü hayal edemiyordu.

Çıplak ayaklı çocuklar saklambaç oynuyorlar, sıska köpekleri de ayaklarının dibinde havlıyordu. Nicu, Djordi ve diğer genç erkekler, bir düzine kanvas çadırın sonuncusunu kuruyorlardı. Birkaç kadın akşam yemeklerini hazırlamaya başlamıştı. Kampın diğer ucuna

mobildepo.com

baktı. Emilian üstü çıplak bir halde bir vagon tekerleğini bir kütüğün üzerine koymuş, tamir ediyordu. O kadar yakışıklıydı ki Ariella'nın dudakları kurudu. Ama tekerleğe vuruşundan Emilian'ın hayal kırıklığına uğramış ve kızgın olduğunu anladı.

Alexi atı durdurdu. Ariella arabadan atlarken gürültülü kampa bir anda sessizlik çöktü. Çocuklar bile bağrışıp gülmeyi kesmiş, ona dönmüşlerdi. En küçük oğlanlardan biri gülümsedi, sonra küçük bir kız. Daha büyük olan Katya'ysa el salladı.

Ariella da ona gülümsemeyi başarabildi ama o kadar heyecanlıydı ki hasta gibi hissediyordu. Yine de Emilian'ın kendisini şüpheli ve huzursuz görmesine izin vermemeliydi. Çok cesur olmalıydı, cilveli ve kendinden emin davranmalıydı; fazlasıyla çekici olmalıydı.

Jaelle yemek ateşinin başında doğruldu, hayretle bakıyordu.

Stevan açık yeşil bir çadırın yanından yürümeye başladı. Ariella'ya el sallıyordu.

Ariella da umarsızca ona el sallamak istedi ama Emilian kütüğün başından doğrulmuştu. Ariella'yı görür görmez donakalmıştı.

Kalbi öyle hızlı atmaya başladı ki aralarındaki metrelerce uzaklığa rağmen Emilian'ın duyabildiğine emindi. Yavaşça ve kendinden emin adımlarla aralarındaki mesafeyi azalttığını fark etti. Gülümseyemiyordu ama iyi hissediyordu. Emilian'ın da böyle hissetmesi gerekiyordu.

Gri gözlerinin içindeki ışık kararmaya ve Ariella'nın önceden tahmin ettiği öfke yüzünü kaplamaya başladı. Emilian çekici elinden bıraktı ama hareket etmedi.

Ariella onun önünde durdu. "Sonunda seninle gelmeye karar verdim."

Geniş göğsü kabardı. "Hiç sanmıyorum."

Ariella gülümsedi. "Beni özlüyorsun, beni önemsiyorsun. Böylesi bir itirafı geri alamazsın."

mobildepo.com

Emilian patlamaya hazırdı. "Bir erkek şehvet anında birçok şey söyler."

Ariella ürperdi ama kendi kendine vazgeçmemesi gerektiğini söyledi. Omuzlarını geri attı ve kirpiklerinin arasından Emilian'a uzun uzun ve kararlılıkla baktı. "Beni önemsediğini şehvet anında söylemedin. *Öyle* bir anda bana ihtiyacın olduğunu söyledin, delilercesine."

Emilian kızardı. "Seni istemeyen bir erkeğin peşinden gitmek için," dedi, "çok gururlu olmalısın!"

Söyledikleri canını acımamıştı çünkü ilk kısmının gerçek olmadığını biliyordu. Ariella gülümsedi ve elini Emilian'ın çıplak ve terli göğsüne koydu. Emilian'ın kalbinin hızla attığını hissetti ve bu onu bir anlığına tatmin etti. *Dokunuşunun genç adam üzerinde güçlü bir etkisi vardı.* "Emilian, beni birçok yönden istediğini ikimiz de biliyoruz. Geri dönmeyeceğim. Seninle kalacağım."

Emilian duyduklarına inanamıyordu. Ariella'nın eline uzandı ve bir anlığına bırakmadı. Sonra geri çekti. Gözlerini, arabada oturup onları bir şahin gibi izleyen Alexi'ye çevirdi. "Yani evlenmeye karar verdin?" diye sordu.

"Hayır. Sen kalbinden gelen aşkla bana evlenme teklif etmediğin sürece seninle evlenmeyeceğim."

Emilian'ın gözleri kocaman oldu.

"Ben senin arkadaşın ve sevgilin olarak buradayım," diye ekledi yumuşakça.

Emilian'ın rengi normale döndü. "Ve ağabeyin de benim metresim olmanı kabul etti, öyle mi?"

"Ona böyle bir şeyi asla söylemeyeceğimi biliyor olmalısın." Elini çıplak koluna koydu; pazısından aşağı kaydırırken Emilian ürperdi. Kurşuni gözleri içten içe yanıyordu; Ariella genç adamı tahmin ettiğinden daha çok etkilediğini fark etti. "Beni özledin ve Rose Hill'e

mobildepo.com

döndün. Oradan ayrıldığın an ben de seni özledim. Benim yerim senin yanın, Emilian," dedi. "Burada, kumpanyada olsa bile."

"Kahretsin, senin yerin Rose Hill veya Londra, hatta Woodland'de bile olabilir!" Kolundaki elini sallayarak uzaklaştırdı ama Ariella'nın dokunuşu ve kelimeleri işe yaramıştı çünkü artık Emilian'ın gözlerinde kuşku vardı.

Büyük bir rahatlamayla zafere ulaşmak üzere olduğunu düşündü. "Bırak da geceyi burada geçireyim," dedi. "Bu gece geri dönemeyecek kadar yorgunum. Eğer istersen yarın bunu tartışabiliriz."

Gri gözleri alev alevdi, iyice yaklaştı ve mırıldandı: "Eğer şafak vaktine kadar seni göndermeyecek kadar vurulacağımı düşünüyorsan bu çok tehlikeli bir oyun!"

Ariella'nın kalbi hızla atmaya başladı. Onu istediği gibi baştan çıkarabilirdi, değil mi? Dudaklarını ıslattı ve "Şafak vakti beni göndermek istemeyeceksin," diye fısıldadı.

Birbirlerine baktılar. "Meydan okumanı kabul ediyorum," dedi.

Ariella ürperdi ve çabalarının iki taraflı olduğunu fark etti çünkü vücudu şimdiden çok sıcaktı. "Güzel," dedi.

Genç adam göğüs kaslarının kasılmasına neden olacak şekilde kollarını göğsünün üstünde kavuşturdu.

Ariella iyice gerildi. "Çadırın nerede? Üzerimi değiştirmek istiyorum."

Biraz öfke biraz da hararetle gözleri parıldadı ve koyu yeşil çadırı işaret etti. Ariella ona gülümsedi ve Alexi'ye veda etmek için yanından ayrıldı.

ARIELLA DİĞER ÇADIRLARIN Emilian'ınki kadar güzel olup olmadığını merak ediyordu. El oyması güzel bir sandıkta kıyafetleri ve özel eşyaları duruyordu. Küçük, taşınabilir bir masası ve sandalyesi vardı. Yerde zarif bir Çin halısı seriliydi. Büyük bir şilteden oluşan

mobildepo.com

yatağının üzerinde mavi ve altın renkli, yünlü bir yatak örtüsü ve altında mavi ipek bir çarşaf vardı. Yatağının etrafındaki şamdanlar gümüştü.

Sandığın içinde küçük bir el aynası buldu. Gözlerinin parlak ve yanaklarının kıpkırmızı olduğunu görünce rahatladı. Çekici görünüyordu ama yeteri kadar değil.

Vücudu titriyordu. Artık Emilian'ın yanındaydı ve sonunda bütün bir geceyi beraber geçirebileceklerdi. Bu birçok gecenin ilki olabilirdi. Sabah kendisini göndermesine izin vermeyecekti. Emilian'ın kendisinden ayrı kalmaya dayanamayacağı kadar vurulmasını sağlamalıydı.

Aynadaki görüntüsüne endişeli bir gülüş attı. Fazla tecrübesi yoktu ama Emilian'ın kollarında çok farklı bir kadın oluyordu; utanma duygusundan ve kısıtlamalardan arınıveriyordu. Bu gerçeği kendine hatırlatmalı ve özgüvenini artırmalıydı. Onu baştan çıkaracaktı; *onunla* sevişecekti. Emilian bunu bir oyun, bir meydan okuma olarak görüyordu ama ikisi de değildi.

"İçeri gelebilir miyim?" diye sordu Jaelle.

Ariella arkasını döndü ve onu gördüğüne memnun oldu. Jaelle çadırın girişini açık bırakarak içeri girdi. Üzerine omuzlarını açıkta bırakan açık yeşil bir bluz ve küçük kalçasını ortaya çıkardıktan sonra baştan çıkarıcı bir şekilde dalgalanarak yere uzanan koyu mor bir etek giymişti. Kahverengi işlemeli kuşağı incecik belini sarıyordu ve saçları açıktı.

Ariella boynunu saran bir kolye ve küçük bir yaka takmış; uzun kollu, fildişi ve kahverengi bir elbise giymişti. Saçlarını sıkı bir topuz yapmıştı. Bu giysilerin amacına hiçbir faydası dokunmayacağı çok açıktı.

Ariella ona sıkıca sarıldı. "Ağabeyinin peşinden gelerek hata yaptığımı düşünmüyorsundur umarım."

"Seni sevmeseydi, seni görmek için Rose Hill'e dönmez, kamptaki bütün güzel kadınları geri çevirmezdi."

mobildepo.com

Emilian da ona başka kimseyle beraber olmadığını söylemişti ama Ariella yine de heyecanlandı.

"Onun peşinden gelmen iyi oldu çünkü er ya da geç başka bir kadın onu çalardı," dedi Jaelle. Omuz silkti. "Onu seviyorsun. Kaçmayı kalkarsa sen de peşinden git. Ben olsam öyle yapardım."

Ariella elini tuttu. "Beni yarın eve göndermeyi düşünüyor."

Jaelle güldü. "Gerçekten mi? O zaman fikrini değiştirmelisin. Bu çok kolay olacaktır."

Ariella nefes aldı ve önlerindeki geceyi düşündü. "Evet, bu gece fikrini değiştirmeyi düşünüyorum. Bana yardım edebilir misin?"

EMILIAN ÇADIRINA BAKARAK şarabından bir yudum aldı. Sonra ne yaptığını fark etti ve hemen arkasını döndü. Ama başka hiçbir şeye veya hiçbir kadına karşı da ilgisi yoktu. Dikkatini tekrardan çadırına verdi. Çadırın girişi kapanalı bir saat oluyordu. Bunca zamandır içeride ne yapıyordu?

Emilian, Ariella'nın içeride ne yaptığını biliyordu; temizleniyor, saçını düzeltiyor, ruj sürüyor ve vücudunun belirli noktalarına parfüm sürüyordu. Kendisiyle geçireceği geceye hazırlanıyordu.

Heyecandan vücudu kaskatı kesilmişti. Güneş batıyordu. Nicu'nun kemanından çıkan neşeli melodi Emilian'ı rahatsız ediyordu. Çocukların çoğu yemeklerini bitirmişti ve henüz küçük olanlar yataklarına yatırılmıştı. Günlerdir Emilian'ı yatağa atmaya çalışan kadınlardan biri, başka bir erkekle dans ediyordu. Emilian'la şansını kaybettiğini biliyormuş gibi, şimdi gözleri sadece partnerinin üzerindeydi. Emilian onları görmezden geldi ve dikkatini çadırına yoğunlaştırdı. Çadırın içinden Ariella'nın gölgesini gördüğünü sandı ama kalın kanvasın arkasından bir şey görmek imkânsızdı.

Hâlâ inanamıyordu. Ariella kendisini İngiltere'nin diğer ucuna kadar takip etmekle kalmamış, yanında kalmak da istemişti. Üstelik

mobildepo.com

evlenmek de istemiyordu. Tabii ki istemeyecekti, özgürlüğüne çok düşkündü. Ne olursa olsun Ariella'yı yanında istemiyordu. Ariella bir Roman değildi ve hiçbir zaman olamayacaktı.

Kendi kendine küfretti ve şarabı fırlattı. Basit bir intikam oyunu nasıl bu kadar endişe, ızdırap ve tutkuya dönüşebilmişti? Diğer genç kızlardan neden bu kadar farklıydı ki? Başka bir *gacı* olsa evlilik talep ederdi. Ariella'ysa sevgilisi ve arkadaşı olmayı, bir Roman gibi yanında seyahat etmeyi istiyordu.

Emilian için fark etmiyordu. Onunla bütün gece sevişebilirdi ama sabah, güneye giden ilk trene bindirecekti.

Çadırın perdesi hareket etti ve Emilian bir tutku meleğinin geceye adım attığını gördü.

Ariella ona gülümsedi.

Emilian'ın nefesi kesildi. Ariella'nın bakışları cilveli ve davetkârdı. Upuzun ve koyu kumral saçları, dalga dalga çıplak omuzlarından aşağıya iniyordu. Üzerinde sarı bir bluz ve bir korsaj kadar sıkı, altın rengi bir kuşak vardı. Bluzunun içine hiçbir şey giymediğini fark etti ve ağzı kurudu. Mor eteğinin rengi ışıkta değişiyordu ve kaliteli bir ipek gibi kalçasından ve bacaklarından aşağıya dökülüyordu. Nabzı artık o kadar hızlı atıyordu ki onu neden yanında istemediğini hatırlayamıyordu.

Ariella yürümeye başladı; kalçası sağa sola hareket ediyor, göğüsleri hopluyordu. Ayaklarının çıplak olduğunu fark etti.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu, kendi etrafında dönerek.

Emilian kolunu tutu, onu kaslı ve şehvetle acıyan bedenine çekti. "Çadırıma girmemiz gerektiğini düşünüyorum."

Ariella gözlerini kocaman açmış ona bakıyordu ama sonra gözlerinin içi güldü ve kirpiklerini aşağıya indirdi. Boğuk bir kahkaha attı. "Ama sen hiç sabırsız biri değilsindir," diye mırıldandı.

mobildepo.com

"Ama senin yanında her zaman sabırsızım," diye mırıldandı Emilian. "Kendimi zar zor kontrol ediyorum."

Ariella'nın göğsünün kabardığını hissetti, meme uçları sert ve dikti.

Ariella ellerini ince ketenden gömleğinin üstüne, Emilian'ın göğsüne koydu ve kalçasını Emilian'ın kabarmış kasığına sürterek arkasını döndü. "Bir kadeh şarap içmek istiyorum," dedi "ve dans etmek."

Emilian geri çekilerek onu bıraktı.

Ariella saçlarını savurarak kamp ateşine doğru yürümeye başladı. Emilian onu bir süre izledi. Ariella kollarını kaldırarak ona doğru döndü ve kollarını kaldırdığı anda bluzu yukarıya çıktı. O halde, müziğin ritmine göre salınmaya başladı.

Emilian tutkuyla yanıp tutuşuyordu ama Ariella kalçasını ve belini, o çok eski, şehvetli ritimle kıvırırken olduğu yerde kalakaldığını fark etti. Ariella, Emilian'ın kendisini arkadan izleyebilmesi için yavaşça döndü ve sonra yüzünü ona tekrar döndüğünde bakışları Emilian'a kilitlenirken eliyle saçlarını havalandırdı. Emilian'ın kalbi patlayacak gibiydi. Ariella ona bir kez daha gülümsedi, gözlerini kısmıştı.

Ateşin yanına gitti ve Ariella'yı yakaladı; genç kadın bir kahkaha attı. Emilian hoyratça dudaklarına yapışırken biraz önce duyduğu sesin bir zafer kahkahası olabileceğini düşündü. Dilini Ariella'nın dudaklarından içeri soktu. Ariella ona sımsıkı sarılırken Emilian geri çekildi ve "Henüz kazanmadın," dedi.

Ariella Emilian'ı şaşırtarak kollarından kurtuldu ve ileri atıldı. Ariella çadıra doğru koşarken Emilian kendini hazır hissediyordu. Vahşi içgüdüleri o kadar baskındı ki mantıklı düşünemez bir halde çadırına ilerlemeye başladı. Ariella çadırın içine girdi.

Emilian da peşinden girdi ve çadırın perdesini kapadı.

Cam fenerlerin içinde mumlar yanıyordu. Ariella kuşağını açtı ve yere düşmesine izin verdi.

mobildepo.com

Emilian, genç kadının ne yaptığını anlayarak donakaldı.

Ariella sarı bluzunu yavaş yavaş çıkarıp bir kenara attı. Sonra durdu. Ariella'yı izlerken nabzı hızlandı. Saçları omuzlarından aşağıya dökülmüştü ve dimdik göğüslerini bir perde gibi örtüyordu. Emilian nefes alamıyordu. Ariella gülümsedi ve arkasını döndü.

Eteğini açtı ve kalçasından aşağıya indirmeye başladı. Emilian eteğinin altında hiçbir şey olmadığını anladığı anda kaskatı kesildi. Ariella eteğini yavaşça kalçasından geçirip uyluklarına doğru indirdi ve yere bıraktı; etek öylece yere düştü.

Emilian kendinden geçti ve arkasından uzanıp beline sarıldı. Ariella'yı, kabarmış kasıklarına bastırdı. "Eğleniyor musun?" diye sordu kalın bir sesle.

Ariella titreyerek ona doğru eğildi. Aynı tonda, "Hem de çok," dedi.

"Burada patron benim," diye mırıldandı, söylediğinde ciddiydi. Ama dudaklarını Ariella'nın boynuna yaklaştırdı.

Ariella zor nefes alıyordu ve kendini geriye, ona doğru bırakırken ürperdi. Emilian onu yavaşça kendine çevirdi ve göz göze geldiler; göğsünün üstündeki saçları tuttu ve eline dolayıp Ariella'yla öpüşmeye başladı.

Yavaş olması gerektiğini biliyordu ama kendine hâkim olamıyordu. Dudaklarını Ariella'nın dudaklarından ayırdı. Bir dakika sonra Ariella'yı yatağa yatırmış ve pantolonunu çözmeye başlamıştı bile. Ariella Emilian'ın saçlarını tutuyordu ve gözlerini birbirlerinden alamıyorlardı.

Genç kadının mavi gözleri şehvetten daha büyük bir duyguyla parıldıyordu. Gözlerinde aşk vardı. Yavaşça Ariella'nın içine girerken inledi. O anda Ariella'nın kumpanyada, yanında olmasının çok doğru hissettirdiğini biliyordu.

Ariella nefes nefese inlemeye başladı. Emilian'ın yanaklarına, sırtına dokundu; bacaklarını beline doladı. Emilian yavaş hareket

mobildepo.com

ediyor, her giriş çıkışın tadını çıkarıyor, zevkin ve içinden fışkıran mutluluğun doruklarında dolaşıyordu; kalbinde fırtınalar kopuyordu.

Ariella onun yanında olabilmek için her şeyden bir anda vazgeçmişti.

Kendisi de onun için her şeyden vazgeçmez miydi?

"Ah... Emilian, evet..." Ariella zevk içinde inlerken Emilian doyumla bağırdı ve haz ve aşk diyarında Ariella'ya katıldı.

İkisi de doyuma ulaştıktan sonra Ariella'ya sıkıca sarıldı. Yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Gitmesini istemiyordu.

GÜNDOĞUMUNUN SOLUK IŞIKLARI çadırın içine dolarken, Emilian uyuyan Ariella'yı seyretti. Yaklaşık bir buçuk saat önce Emilian'ın göğsünde uyuyakalmıştı. Emilian'ın bir kolu Ariella'yı sarıyordu ve güzel, mükemmel yüzü kendisine dönüktü. Emilian nefes kesici her ayrıntısını inceleyebiliyordu. Ona bakarken kalbi hızla çarpıyordu. Bütün gece sevişmişlerdi ama onunla rahatlıkla bir kez daha sevişebilirdi.

Bakışlarını ondan ayırıp çadırın karanlık tavanına çevirdi. Daha önce böyle bir kadınla tanışmamıştı. Şimdi daha önce hiçbir kadını Ariella'yı arzuladığı kadar istemediğini itiraf etmenin zamanıydı. Kimseyi böyle önemsememişti.

Neredeyse kahkaha atacaktı. Ariella istediğini elde etmişti, değil mi? Artık arkadaş olmuşlardı, bunu inkâr edemezdi. Ariella doğal süreci başarıyla tamamlamıştı.

Emilian kolunu yavaşça Ariella'nın altından çekti ve ellerini başının altına koydu. Ariella daha iyi bir erkeği ve daha iyi bir hayatı hak ediyordu. Artık arkadaş ve sevgili olabilirlerdi ama Emilian bir melezdi ve Ariella, bir Roman'ın metresi olmayı bırak, herhangi bir adamın metresi olmayı hak etmiyordu. Düzgün bir evlilik ve İngiliz bir koca onun hakkıydı.

mobildepo.com

Woodland'e dönüp onunla evlenme düşüncesi aklını kurcalamaya başladı.

Çok şaşırmamıştı; yavaşça doğruldu ve Ariella'ya baktı.

Woodland'e dönmeyecekti. Ancak Emilian onu yanında istese bile Ariella'nın dönmesi gerekiyordu. Bu da başka sersemletici bir itirafıydı. *Ariella'nın bu şekilde yanında kalması onu hiç rahatsız etmezdi. Onu bu kadar çok önemsiyordu.*

Ama bu imkânsızdı. Ne istediğinin bir önemi yoktu. Romanların yaşadığı çirkin dünyanın bir parçası olmasına ve burada metresi olarak yaşamasına izin veremezdi.

Ama Derbyshire'daki herkes Rose Hill'deki balodan sonra ilişkilerini öğrenmişti. Hatta kendisini York'a kadar takip ettiği bile duyulmuş olabilirdi. Hizmetçiler konuşulanlara kulak misafiri olur ve dedikodu yaparlardı. Er ya da geç Ariella'nın son yaramazlığı dedikoducular arasında bir numaraya yerleşecekti. Onun için Çingene fahişe diyeceklerdi, tabii çoktan demiyorlarsa. Ama bunlar sadece arkasından konuşulacaktı, asla yüzüne söylenmeyecekti.

De Warenne'ler ona düzgün bir koca bulmak için çok uğraşmak durumundaydılar. Önceden de kolay olmayacaktı ama şimdiden sonra daha da zorlanacaklardı.

Ona bir koca satın alabilir, diye düşündü Emilian. Ama bunu zaten biliyordu. De Warenne'in büyük bir titizlikle seçim yapacağını biliyordu.

Ariella'nın sevmediği birine zincirlenmesi fikrinden nefret ediyordu.

Onun başka biriyle evlenmesi fikrinden nefret ediyordu.

Emilian sinirinden kudurdu. Kendisiyle yaşadığı ilişki yüzünden lekelenmişti. Ama Emilian bunların hiçbirini istememişti ki... Eğer de Warenne ailesinin onları zorla evlendirmesine izin verseydi, eşi olarak aşağılanacaktı. Ama bu, sevgilisi olarak aşağılanmasından daha

mobildepo.com

iyiydi. Burada kalıp Roman hayatının zorluklarını yaşamasına izin veremezdi ama onu bu şekilde geri de yollayamazdı. Kararını verdi.

Ariella elini tuttu. "Hiç uyumayacak mısın?" diye sordu.

Emilian duraksayarak ona baktı. "Seni izlemekten memnunum."

Ariella'nın yüzü düştü ve endişeyle ona baktı. "Ne oldu?"

Emilian gülümsemeyi başarabildi. "Hiçbir şey."

Emilian'ın kocaman elini dudaklarına götürüp öperek onu şaşırttı. "Üzgünsün! Beraber geçirdiğimiz geceden sonra nasıl üzgün olabilirsin?"

Emilian tereddüt etti. "Burada kalamazsın, Ariella."

Ariella oturdu. "Gitmeyeceğim."

Emilian da şaşkınlık içinde oturdu. "Çok ciddiyim."

"Yazık! Beni istemediğini söylemeye kalkma sakın. Bu tam bir palavra."

Emilian neredeyse gülümseyecekti. "Seni her zaman isteyeceğim."

"Güzel." Yanağını sıktı. "O zaman konu kapandı."

"Hayır, kapanmadı. Buraya benim isteğim dışında geldin. Ben de seni geri gönderiyorum. Bir Çingene fahişesi olmana izin vermeyeceğim."

Ariella'nın gözleri kocaman açıldı ve yanakları kızardı.

"Arkandan böyle söyleyecekler. Duyabileceğin kadar sesli bir şekilde hem de," dedi karamsar bir tonla.

Ariella çenesini kaldırdı. "Tamam. O halde ben bir fahişeyim." Omzunu silkti. "Bu hakaretler canımı yakabilir ama üstesinden gelirim. Yanından *ayrılmıyorum*."

Emilian gülümsedi. Ariella'nın gözleri açıldı; Emilian ne zaman baştan çıkarıcı olması gerektiğini biliyordu. "Seninle konuşmak istediğim konu bu değil, sevgilim." Ariella'yı kendine çekti.

"Neden içimde sevişmeyeceğimize dair bir his var?"

mobildepo.com

"Ama çok kısa bir süre sonra sevişeceğiz." Onu kollarının arasına aldı. "Rose Hill'de evlenmeliydik."

"Ne?" diye bağırdı Ariella.

Emilian güzel gözlerine baktı.

"Ama benimle evlenmek istemedin," dedi sonunda, şaşırmış bir ifadeyle.

"Bana zorla bir şey yaptırılmasından hoşlanmam. Şimdi beni kimse zorlamıyor. Senin alnındaki lekeyi temizlemek istiyorum." Ariella'yı altına çekti.

"Dur! Bu çok önemli bir şey!"

"Senin üzüldüğünü görmek istemiyorum. Aşağılandığını görmek istemiyorum. Buraya hiç gelmemeliydin, Ariella. Ama geldin ve biz birbirimize dolandık," diye mırıldadı kendini daha etkili bir pozisyona yerleştirmeye çalışırken.

"Yani beni korumak için mi evlenmek istiyorsun?" diye sordu kısık bir sesle.

"Onun gibi bir şey," dedi belli belirsiz.

"Bu teklifini, beni sevdiğini söyleyebildiğinde kabul edeceğim," dedi güçlükle.

"Seni önemsiyorum, sana ihtiyacım var, yanımda olmadığın zaman seni özlüyorum. Bunlar yeterli değil mi?" *Eğer kelimeler ağzından çıksaydı, Ariella kabul ederdi. Yalan söylemiş de olmazdı sanki.*

"Çok yaklaştın," dedi Ariella soluk soluğa. "Ama yeterince değil."

Emilian dudaklarını onun dudaklarına sürtmeye başladığında nefesini tuttu. "İmkânsız bir adamsın," diye mırıldandı.

Emilian sonraki beş dakika boyunca ikisini de hazırladı. Ariella zevkle inlerken ve Emilian onun derinliklerini yeniden keşfederken fısıldadı: "Seni seviyorum."

Ariella gözlerini kocaman açarak nefesini tuttu.

Emilian bunu öylesine söylediğinden emin değildi.

mobildepo.com

"YANIMA OTUR," dedi Emilian ertesi gün, yüzünden hiçbir şey anlaşılmıyordu. O kadar duygusuz bir ifadesi vardı ki bir masaya oturup poker oynayabilirdi.

Ama iki doru atın çektiği bir vagonun sürücü koltuğunda oturuyordu. Kafile yola çıkıyordu. Birkaç karavan, önden gitmişti bile. Sadece birkaç dakika uyumuş olmasına rağmen Ariella bu yorgunluğuyla çok mutluydu; eteğini kaldırıp Emilian'ın yanına oturmak için yukarı tırmandı.

Emilian'ın varlığına karşı koyamıyordu. Yeni biçilmiş çimen, çam ve çok daha egzotik, belki de Doğu baharatlarının kokusu vardı. Emilian'ın güzel görünüşüne hayran kalarak ve şehvet anındaki itirafını düşünerek gülümsedi. Mutluluktan uçuyordu. "Kumpanya bir günde ne kadar yol alabiliyor?"

"On, on beş kilometre." Gri bakışları yüzünde gezdi. Dudaklarına odaklanmış gibiydi. "Acelemiz yok."

İtirafını bir kez daha düşündü ve Ariella'nın kalbi hızla atmaya başladı. Gün ışığında unutulacak mıydı? Gökyüzünü hiç bu kadar mavi, güneşi hiç bu kadar parlak ve kuşları hiç bu kadar neşeli görmemişti. Emilian'ı hiç bu kadar yakışıklı görmemişti.

Emilian önüne döndü. "Büyük ihtimalle bir ya da iki güne, göçebe hayat sıkıcı gelmeye başlayacak."

"Senelerdir bu kadar kuzeye gelmemiştim," dedi yavaşça, beraber oldukları sürece sıkılmayacağını düşünüyordu. "Ayrıca, tarih kitaplarında okumaktan başka bir şey yapmamış olsam bile, bu benim de kanımda var."

"Bir İngiliz olarak büyütüldün," dedi. "Annenin hayatını hiç merak ettin mi?"

"Tabii ki ettim. Yobazlık, sürgün, gettolar ve nefret dolu bir hayat. Onu ve onun ailesini tanımayı çok isterdim; en azından çok acı çekip çekmediklerini veya iyi bir hayat sürüp sürmediklerini bilmeyi."

mobildepo.com

"Onları bulmak istemiyor musun?"

"Babamla birliktelerken büyükbabamın Trablus'ta öldüğünü ve başka kimsesinin olmadığını söylemiş. Yani hayır, o taraftaki ailemi bulmak istemiyorum."

"Rose Hill'e dönmeyi hiç düşünecek misin?" diye sordu ciddiyetle.

Ariella ona tamamen döndü ve elini uyluğuna koydu. "Gitmek istemediğimi biliyorsun."

Emilian kızardı. "Artık cazibesini kullanan bir kadın olduğunu mu düşünüyorsun?"

Ariella cevap vermeye gerek bile duymadı. Emilian sorusunun cevabını biliyordu.

Sonunda, "Teklifime cevap vermedin," dedi.

"Emilian, içten sormuş olamazsın!"

Emilian yumuşakça, "İçten sordum. Ve başka bir itiraf daha isteme," dedi.

Ariella o kadar aptal mıydı? Emilian sonunda onu sevdiğini söylediği için havalarda uçuyordu ve onun çocuğuna hamileydi. Ariella'nın gözleri parladı. "Başka bir itiraf daha bekleyeceğim," dedi. Emilian'a doğru eğildi ve dudaklarını yanağına sürttü. "Ben özgür ve güçlü bir kadınım. Roman hayatı beni yoramaz."

"Bu da ne demek?" diye sordu.

"Bu, evet, seninle evlenirim demek."

"EMILIAN ST XAVIER bu kadını karın olarak kabul ediyor musun?" diye sordu papaz gülümseyerek.

Sadece birkaç saat geçmişti. Ariella olanlara inanamaz bir halde, Jaelle'in büyükannesinden kalma, üstünde fildişi renkli dantel bir elbiseyle, küçük bir kasaba kilisesinde duruyordu. Kendi incilerini takmıştı. Emilian koyu renkli bir frak, ipek gömlek, açık renkli pan-

mobildepo.com

tolon ve çizmelerini giymiş, siyah bir kravat takmıştı. Kumpanyadaki herkes, çiçekler, kozalaklar ve papatyalardan yapılmış çelenklerle süslü eski kilisenin içine doluşmuştu.

Emilian o gün evlenmeleri için ısrar etmişti. Ariella bu acelesinin nedenini merak ediyordu ama Emilian bir düğün seremonisini veya ertelemeyi reddetmişti. Çok da önemli değildi çünkü Emilian'la evlenmek en büyük hayaliydi. Ariella'yı ailesinin orada olamaması üzüyordu sadece. Hazırlıklar o kadar çabuk bitmişti ki Emilian, "Kabul ediyorum," derken bile başı dönmeye devam ediyordu.

Genç papazın tombul karısı, kilisedeki heyecanla şaşkına dönmüştü. Papaz Ariella'ya döndü. "Ve sen, Ariella de Warenne, bu adamı hastalıkta sağlıkta, iyi günde, kötü günde, ölüm sizi ayırana kadar kocan olarak kabul ediyor musun?"

Emilian'la göz göze geldiler. Genç adamın tavırları biraz ağırbaşlı ve biraz sertti. Daha önce bu kadar kararlı bir adam görmemişti, özellikle de kendi düğününde. Ariella hakkında şüpheleri mi vardı? Bu bir şeyi değiştirir miydi? Yolculukları başlamıştı ve artık hiçbir şey, hiç kimse onları durduramazdı.

"Ariella?" diye sordu Emilian.

Ona gülümsedi. "Bu adamı ölüm bizi ayırana kadar kocam olarak kabul ediyorum."

Emilian'ın gözlerinden, rahatladığı belli oluyordu.

Gerçekten de fikrini değiştirip Emilian'ı mihrapta bırakacağını mı düşünmüştü? Onu çok sevdiğini ve sevmekten asla vazgeçmeyeceğini bilmiyor muydu? Yoksa canını sıkan başka bir şey mi vardı?

"Yüzüklerinizi takabilirsiniz," dedi papaz.

Stevan iki sade altın yüzüğü çıkardığında Ariella çok şaşırmamıştı. Yüzükleri bir dükkândan almış veya biri ödünç vermiş olmalıydı. Emilian ona baktı ve "Woodland'e döndüğümüzde beğendiğin bir pırlanta yüzüğü alacağım," diye mırıldandı.

mobildepo.com

mobildepo.com

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

ARIELLA BİR TEPEDE DURUP aşağıdaki vadiye baktı. Küçük ve eski bir Borders kasabası tam tepenin eteğinde yer alıyordu. Kasaba, saman ve arpa tarlalarıyla çevrili taş çiftlik evlerinden oluşuyordu. Taş bacalardan dumanlar çıkıyor ve kuşlar sac damlarda uçuşuyordu. Tarlalarda koyunlar otluyor, birkaç inek başıboş dolaşıyordu. Ariella iki tane gri tüylü eşek gördü. Manzara göz alıcıydı, bir resim gibiydi ve Ariella'nın mutlulukla dolu kalbi heyecanlandı.

Emilian'ın karısı olarak bir haftadır onunla yollardaydı ve Emilian'a olan aşkı hayal edebileceğinden çok daha fazlaydı. Gündüzleri Emilian arabayı kullanırken onun yanında oturuyordu. Shakespeare, Chaucer ve Keats'in yapıtlarından, Owens, Shaftsbury ve Place'in radikal programlarından ve Romanların, Vikinglerin ve Yahudilerin tarihinden sohbet ediyorlardı. Peel'in polis gücünün etkinliğini ve ceza kanunlarının devam etmekte olan reformunu tartışıyorlardı. Parlamento reformunun içeriği ve kapsamı hakkında konuşuyorlardı. Emilian çok iyi bir eğitim almıştı ve en az Ariella kadar zeki ve bilgiliydi. Yenilikçi düşüncelere de sahipti. Ariella daha fazla etkilenemezdi.

mobildepo.com

Ariella'yı bağımsız tavırları ve düşünceleri için suçlamıyordu. Açtıkları her konuda Emilian'ın gözlerinde bir hayranlık ifadesi oluşuyordu. Aslında, her anlaşmazlıklarında Ariella'nın söylediklerini kabul ediyordu. Birçok kez yumuşak ve çekici bir ses tonuyla "Haklısın," demişti.

Ariella kollarını beline dolayarak birkaç adım ileriye doğru dans etti; kendini bulutlar kadar hafif hissediyordu. Vakit akşamüstüne geliyordu. Geceyi geçirmek için normalden daha erken bir saatte durmuşlardı. Ariella'nın arkasında ağaçlar vardı, kamp onun gerisinde kalıyordu. Geri dönüp akşam yemeği için Jaelle'e yardım etmesi gerekiyordu.

Garip bir kişneme sesi duydu.

Çok tiz bir sesti; genç bir hayvan acı içinde bağırıyordu.

Ariella etrafına bakındı. Çalılıklara takılmış, bir yaş civarında bir tay gördü. Tay, göz bebeklerini kaydırarak bir kez daha burnundan nefes verdi. Sıkıştığı için çok korkmuştu.

Ariella'nın bir ipe ihtiyacı vardı. Gidip Emilian'ı çağırmayı düşündü. Sonra tayın ön bacaklarının kanadığını gördü, panikle kendine zarar verdiği çok açıktı. Hızla yamaçtan indi.

Ariella ona doğru yaklaşırken tay hareketsiz durdu. Taya bir şeyler mırıldanırken belindeki kuşağını çıkardı. Ariella kuşağını tayın boynuna geçirmeye çalışırken hayvan geriye, dikenli çalılara doğru hareketlenmeye başladı. Hayvanı yeniden sakinleştirdi ve sonunda kuşağı boynuna geçirdi. Bir an sonra, tayı çalılıkların arasından çıkarıyordu.

Ariella tam tayı serbest bırakmak üzereydi ki en yakın çiftlikten geldikleri belli olan iki adam hızla önünü kesti. Adamlar çok kızgındı ve Ariella birden paniğe kapıldı.

Tayı bıraktı. İçinden bir ses kaçması gerektiğini söylüyordu ama bu çok yersiz olurdu. "İyi günler," dedi gülümseyerek ama genç

mobildepo.com

adam durmadı. Adam Ariella'yı kolundan tutunca Ariella şoka uğradı. Kolunu o kadar sert kavramıştı ki Ariella çığlık attı.

"Çingene bir at hırsızımız var," dedi. "Hem de güzel bir kız."

Ariella olanlara o kadar şaşırmıştı ki konuşamadı. *Adam ne demişti?*

Adam gözlerini pis bir gülümsemeyle Ariella'ya dikmiş, doğrudan açık dekoltesine bakıyordu.

"Yanlış anladınız," diye bağırdı Ariella, bluzunu yukarı çekiştirerek. Yanakları kızardı. "Bırak beni!"

Adam, Ariella'yı kendine doğru çekti. "Kes sesini."

Ariella öyle şaşırmıştı ki bir anlığına ne konuşabildi ne de düşünebildi. *Daha önce onunla kimse böyle konuşmamıştı.*

"Skirwith'de hırsız Çingene erkeklerini damgalarız ama orospularını beceririz." Pis pis gülümsedi.

Ariella'nın içini gerçek bir korku kapladı.

Onun bir Çingene olduğunu düşünüyorlardı ve Çingenelere böyle davranıyorlardı; Jaelle ve Raiza'nın başına gelenlerden belliydi!

Ariella dehşete kapılmış, korkudan ne yapacağını bilemez hale gelmişti. "Hemen bırakın beni! Benimle ne cüretle bu şekilde konuşursunuz?" diye bağırdı. Bunları yaşıyor olamazdı. O, Ariella de Warenne'di; o, Vikontes St Xavier'di.

"Bir hanımefendi gibi konuşuyor," dedi yaşça büyük olan. Tayın kalçasına bir şaplak attı ve onu gönderdi.

Ariella, adamın vücudunun baskısını hissediyordu; dehşet içindeydi. Adamın niyeti kötüydü, kaçması gerekiyordu. "Bırak beni," dedi yine ciddiyetle. "Ben Vikontes St Xavier'im."

"Tanrım, kendini bir Kontes sanıyor! Sen Çingene Kontesi misin güzelim?" Kahkaha attı. "Bak sana ne diyeceğim. Bu işi halledelim. Sen bana yardımcı ol ve biz de senin o güzel vücudunu rahat bırakalım."

mobildepo.com

Ariella korkuyla gözlerini kapadı. Sonra, "Beni bırakın yoksa bedelini ödersiniz," dedi.

"Johnnie, İngiliz gibi konuşuyor bu," dedi büyük olan biraz tereddütle.

"İngiliz Çingenesi'dir." Ariella'nın göğsünü avuçladı.

Ariella'nın kanı beynine sıçramıştı. Kurtulmaya çalıştı. Adam kahkaha attı ve bluzunu aşağıya çekip göğüslerini ortaya çıkardı. Ariella düşünemiyor, sadece karşı koyuyordu. Adamın kolunu olabildiğince sert ısırdı. Adam bağırdı ve onu serbest bıraktı.

Ariella koştu.

Eteklerini yukarı kaldırıp korkuyla, yamaçtan yukarıya doğru olabildiğince hızlı koştu. Adamın küfürlerini, adımlarını, ağır soluklarını duydu. *Tam arkasındaydı.* Adımlarını daha hızlı atmaya çalıştı, güçlükle soluyor, korkudan hiçbir şey düşünemiyordu. *Onun elinden kurtulması gerekiyordu.* Ariella bir çıkıntıya takılıp tökezledi ama durmadı. Ciğerleri patlamak üzereydi, ağaçların arasına doğru koştu. Dallar, ellerini, kollarını ve yanaklarını çiziyordu. Adam arkadan eteğini tuttu.

Ariella sertçe yüzünün ve karnının üstüne düştü.

"Yakaladım!" diye homurdandı.

Ariella, Emilian'a seslendi. Adam ona doğru emeklerken Ariella yerde yuvarlandı ve tırnaklarını adamın gözüne doğrulttu.

Adam geri çekildi ve Ariella adamın yüzünü tırmalayabildi. Sonra bir taşa uzandı. Taşı kaldırıp adamın çenesine vurdu. Adamın gözleri irileşip yuvalarında döndü ve hemen yere yığıldı.

Ariella elleri ve dizlerinin üzerine yığıldı, titriyordu, şoka girmişti ve nefes alamıyordu. Sonra Emilian'ı duydu. Bir şekilde ayağa kalktı, bluzunu düzeltti ve ağaçların arasından ona doğru yürümeye başladı.

mobildepo.com

KUSURA BAKMA EMILIAN ama Emma hem Knud'un hem de Aethelred'in karısıydı. Sen yanlış biliyorsun.

Emilian, Ariella büyük ihtimalle haklı olduğu için kendi kendine gülümsedi. Sonra Katolik Kilisesi yasalarının kanunlardan çıkarılışı hakkındaki tartışmalarını düşündü. Ariella, üniversitelerin hâlâ karşıt görüşlüleri kabul etmediğini söylerken Emilian, yeniliklerin bazen kademeli olarak gerçekleştirilmesinin en iyi yöntem olduğunu anlatmaya çalışmıştı. Ariella bu görüşünü çürütmeye başlamıştı ki Emilian onu öpüvermişti.

Emilian elindeki odunları yere bıraktı. Şimdi kafasında bir önceki gece ve önlerindeki gece vardı. Güzel prensesinin çıplak ve yüzü kızarmış halde üzerine çıktığı ve daha fazlasını talep ettiği anlar gözünün önüne geliyordu. Çok cesur ve becerikli bir sevgiliye dönüşmüştü ve bu Emilian'ın çok hoşuna gidiyordu.

Evlendiklerinin bir sonraki gecesi onu Woodland'e göndermeyi planlıyordu. Ama o gece hayatında geçirdiği en güzel geceydi; arzu, tutku ve içten gülümsemelerle doluydu. Kendi kendine, onu ertesi gün göndereceğini söylemişti ama o gün de, peşinden gelen diğer günler gibi daha güzel, daha neşeli geçmişti. Ama eninde sonunda geri dönmesi gerektiğini biliyordu. Kendisiyle bir Çingene gibi yaşayamazdı. Bu bölümün kapanması gerekiyordu, er ya da geç. Ariella'nın karşı çıkacağını ve kendisinin de Ariella'yı özleyeceğini biliyordu. Ancak kaçınılmaz bir sonu ertelediğini de biliyordu.

Güneşe baktı, batmasına bir saat kadar zaman vardı. Onunla birlikte olmak için toy bir oğlan gibi sabırsızlanmadığı bir gece bile olmamıştı.

Sonra çığlıklarını duydu.

Bir anda dehşete kapıldı. Ağaçlık alana doğru hızla ilerledi, kalbi korku içinde hızla atıyordu. "Ariella!" Cevap yoktu.

mobildepo.com

Daha hızlı koşmaya başladı. Ama ağaçlıklara ulaşamadan Ariella ağaçların arasından göründü, topallıyordu. Üstü başı kirlenmiş, çamurlanmıştı, bluzu da yırtılmıştı. Emilian korku içinde kalakaldı.

Ona ne yapmışlardı böyle?

Ariella tökezledi ve kollarını uzattı. Emilian hemen ona koşup Ariella'yı yakaladı. "İyi misin?" diye sordu boğuk bir sesle.

Ariella kollarında titriyordu. "Şimdi bir Roman olmanın ne demek olduğunu biliyorum," dedi kesik kesik.

Dünya durdu. Emilian içindeki soğukkanlı, vahşi ve acımasız duyguların kontrolü ele geçirdiklerini hissetti. "Tecavüze mi uğradın?" diye sordu ürkerek. Bu yapan *gaco*ları onu öldürebilirdi.

"Hayır," dedi. "Ben iyiyim," diye söze başladı ama bir anda donakaldı. Gözleri irileşmişti, nefessiz kalıp karnını tutarak eğildi.

Emilian onu tuttu ve onunla birlikte dizlerinin üzerine çöktü, korku içindeydi. "Ariella! Neler oluyor?"

Ariella cevap vermedi, veremiyordu. Emilian genç kadının ellerini karnından uzaklaştırdı, orada açık bir yara görmeye çalışıyordu ama kıyafetleri yırtılmamıştı. Eteğini çekiştirdi ama karnında morluk bile yoktu. Ariella tekrardan çığlık attı, acı içinde kıvrılarak Emilian'ın ellerini itti.

Ariella, Emilian'ın anlamlandıramadığı bir acıyla kıvranırken genç adam onu tuttu. Çok korkuyordu. "Ne oldu? Neyin var? Ariella, cevap ver!"

Ariella, hızlı hızlı soluyarak Emilian'a baktı, yanakları tebeşir gibi bembeyaz olmuş, gözleri acı içinde parlıyordu. "Bebek..." diyebildi. "Bebeğimizi kaybedemem!"

EMILIAN KAFASINI ELLERİNİN ARASINA KOYMUŞ, çadırın dışında oturuyordu. Ariella'yı acı içinde karnını tutarken görüp şoka girmesiyle, yengesinin onu oradan uzaklaştırmasının üstünden saatler

mobildepo.com

geçmişti. Bağırışlarını dışarıdan da duyabiliyordu. Sesler kesileli de biraz zaman olmuştu.

Çocuğunu taşıyordu. Neden kendisine söylememişti? Ariella'yı beraber oldukları ilk gece, *budjo* ve intikam gecesinde mi hamile bırakmıştı yoksa bir sonraki, onu yine öfkeyle kullandığı gece mi? Ariella'nın çektiği acının ve böyle acımasız ve vahşi niyetlerden doğabilecek bir çocuğun düşüncesiyle kendini kaybediyordu.

Ariella'nın parlayan gözleri ve neşeli gülümsemesi gözünün önünden gitmiyordu. Mutluluğu hak ediyordu. Evlatlarını kaybedemezdi!

Derin bir sessizlik vardı. Neler oluyordu? Zor nefes alıyordu, içi ürperdi. Onu Woodland'e yollamayı bencilce ertelemişti ve şimdi Ariella çocuğunu düşürmenin acısını çekiyordu.

Birinin sıkıca omzunu tuttuğunu hissetti.

Stevan'dı. Dayısının çadırdan çıktığını fark etmemişti, ayağa kalktı. Dayısıyla göz göze geldiği anda anladı. *Hayır,* dedi içinden panikle.

"Bebeği kaybettik, Emilian."

Kafasını sallayarak geri çekildi; o kadar kötüydü ki ağlamak üzereydi. "Peki Ariella?"

"Dinleniyor. İyileşecek."

Öyle miydi? Gözünden bir damla yaş düştü. *Onu Woodland'e göndermediği için çocuklarını kaybetmişlerdi.*

"Hamileliği çok yeniymiş. On haftalık olduğunu söyledi," dedi Stevan onu teselli etmeye çalışarak.

Elleriyle yüzün kapadı. Woodland'deki ilk gecelerinde hamile kalmıştı. *İlk görüşte aşka inanır mısın?*

Ariella ilk görüşte âşık olduğuna inanıyordu.

Kadere inanır mısın?

Bu kayıp da mı kaderlerinde vardı? Ariella bunu hak etmiyordu. Ariella'ya ne yapmıştı böyle!

mobildepo.com

Yengesi, ellerini nemli bir beze silerek yanına geldi. Simcha nazikçe gülümsedi. "Çok genç ve çok güçlü. Başka çocuklarınız olacak, ona bunu söylemelisin."

Emilian kendinden nefret ediyordu, titredi. "Elbette. O nasıl?"

Simcha ona baktı. "Yas tutuyor. Bu çok doğal."

Emilian kendini hazırladı. Ariella artık ondan nefret ediyor olmalıydı. Ama Emilian bu nefreti hak etmişti.

Çadıra girdi. Kendini en kötüsüne hazırlamıştı ama Ariella'yı gözyaşları içinde, sessiz sedasız öylece yatarken görünce her şeyi unutuverdi. Kalbi parçalanmıştı.

Ariella sessizce ağlarken, kendi yıkımını hissetti. Hamile olduğunu bilmiyordu ama Ariella onun çocuğunu taşıyordu. *Bu çocuğu asla tanıyamayacaklardı. Çocuklarının kız mı erkek mi olacağını asla öğrenemeyeceklerdi.*

Ariella'nın iyiliği için bir şekilde acısının, yasının ve suçluluk duygusunun siyah perdesinden kurtuldu. Yanına eğilip elini tuttu. Ne diyeceğini bilemiyordu.

Ağaçlık arazide saldırıya uğramasından kendisi sorumluydu. Onun yüzünden çocuğunu kaybetmişti. Onun yüzünden acı ve ızdırap içindeydi.

"Ariella?" Cevap gelmeyince yanağına dokundu. "Özür dilerim."

Ariella kaşlarını çattı. Sonunda kirpiklerini kaldırdı ve yüzünden aşağıya daha fazla yaş döküldü. "Çocuğumuzu düşürdüm," dedi yutkunarak.

Aslında hiç hamile kalmamış da olabilirdi ama Simcha kesinlikle hamile olduğunu söylemişti. "Emin misin?"

Ariella başıyla onayladı. "Hiç gecikmezdim. İki aydır gecikti ve bedenim çok farklılaşmıştı..." Gözlerini kapadı, ellerini yumruk yapıp hıçkırıklarla ağlamaya başladı.

mobildepo.com

Emilian yumruğunu kendi göğsüne yaklaştırdı ama bu yeterli değildi. Ariella'nın kaskatı kesilmiş, sert vücudunu kollarının arasına aldı. Ariella göğsünde ağlıyordu ve Emilian onu çaresizce tutuyordu. En sonunda Emilian'm gözyaşları onunkilere karışmaya başladı.

ARIELLA ÇADIRIN KOYU YEŞİL TAVANINA BAKTI. *Bebeği gitmişti.*

İçindeki boşluk hissi arttı, kaybetmenin verdiği his içini kemiriyordu. Gözlerinde artık yaş kalmamıştı ve keder kalbinin içinde sonsuz bir kara delik açmıştı. Bebeklerinin nasıl bir insan olabileceğini hayal etmeden duramıyordu. Emilian'ın gri gözlerine sahip bir erkek çocuklarının olduğunu düşündü. Nasıl bu hale gelmişti?

Kendine sarıldı. Romanlar nefret ve yobazlık dolu, adaletsiz bir dünyada yaşıyorlardı. Bebeğini Rose Hill veya Woodland'de de düşürmüş olabileceğini bilse de, onu cahil, nefret dolu *gaco*lar bu hale getirmişti. Ariella'yı at çalmakla suçlamış ve acımasız, kaba bir tavırla ona saldırmışlardı. O iki çiftçi yüzünden bebeğini kaybetmişti. Ve Roman hayatı böyleydi. Buna nasıl dayanıyorlardı?

Titreyerek gözlerini sıkıca yumdu. Kampa, Emilian'ın yanına gelmeden önce Roman hayatının ne kadar zor olduğunu anlamıştı ama bunun gerçekliği, başına bu trajedi gelene kadar yüzüne çarpmamıştı. O anda *gaco*lardan nefret etti ve Emilian'ın nefretini çok daha iyi anladı.

Ürperdi. Yanağından damlayan gözyaşına şaşırdı.

"Uyanmışsın," dedi Emilian, sesi rahatlamış çıkıyordu.

O, çocuğunun babası, sevdiği adam, uğruna her şeyden vazgeçtiği kişiydi. Kocasıydı ve acısını paylaşıyordu. Ona şu anda ihtiyacı vardı ama kalbinde bir heyecan hissetmedi. Çok acı çekiyordu.

Emilian yanına oturdu, elini avuçlarının içine alıp sıkıca tuttu. "Ariella, lütfen, sana yiyecek bir şeyler getireyim," dedi usulca ama Ariella sesindeki tereddüdü fark etmişti.

mobildepo.com

mobildepo.com

BORDERS'I GEÇELİ birkaç gün olmuştu. Kafile bu gecelik durmuştu. Emilian'ın doğduğu ve Raiza'nın gömüldüğü şehir iki günlük mesafedeydi. Ama bunun önemi, Ariella'nın düşük yapmasının travmasıyla yok olmuştu.

Emilian çadırı kurmuştu, Ariella da yatakları yapıyordu. Emilian vagonun yanında durmuş açık perdeden Ariella'yı izliyordu. Çok kilo vermişti. Çok az yiyor ve gerektiği kadar uyumuyordu. Her gece ağlayarak uyanıyordu. Emilian suçluluk hissiyle yanıp tutuşarak çaresizce ona sarılıyordu.

Genç kadın artık heyecanını yitirmiş bir halde, yavaşça hareket ederek çarşafı yatağa seriyordu. Eskiden cıva gibiydi. Eskiden hayranlık uyandıracak kadar konuşkandı. Kederini anlıyordu. Haklıydı da. Emilian da aynı haldeydi.

Sağlıklı, mutlu gelinine bunu kendisi yapmıştı.

Pişman olmak için çok geçti ama hiç evlenmemeleri gerektiğini biliyordu. Onu görmek için Rose Hill'e dönmemeliydi. Kendisini York'ta bulduğu an onu evine geri göndermeliydi.

Ağır yorganı serip yatağı hazır edişini izledi. *Woodland'e dönecek kadar güçlü*, diye düşündü.

Ariella, Emilian'ın kendisine baktığını gördü ve yüzünde yorgun bir gülümseme belirdi. Birden gözleri yaşarınca Emilian'ın görmemesi için arkasını döndü.

Onu her gün, her gece böyle ağlarken yakalıyordu.

Kendine olan öfkesi artmıştı.

Çadırlarına doğru yürüdü ama içeri girmedi. "Bu akşam yemeği ben yapacağım," dedi. Söylemek istediği şey bu değildi. Ariella'ya, bir İngiliz hanımefendisi olarak hayatına geri döneceğini söylemek istiyordu. Bu fikre karşı çıkmayacağına da emindi.

İçinin rahatlamış olması gerekiyordu. Ama hiç öyle değildi.

mobildepo.com

"Emilian?" Ariella gözyaşlarını silerek ona döndü. "Buraya gelir misin?"

Emilian şaşırmıştı, genç kadının ne isteyeceğinden emin olamayarak çadıra girdi. Ariella altın rengi kuşağım çözmeye başladı. "Ne yapıyorsun?" diye bağırdı Emilian ama niyetini hemen anlamıştı.

Kuşağı yere bıraktı ve yorgun bir gülümsemeyle Emilian'a baktı. "Neredeyse bir haftadır beraber olmadık... Seviş benimle." Elini bluzuna götürdü.

Emilian elini tuttu. Hayatında ilk defa bir kadınla sevişemeyeceğini biliyordu. "Neden?"

Yine zorla gülümsedi. "Bana ihtiyacın yok mu?" diye fısıldadı.

İhtiyaçlarını karşılamayı mı düşünüyordu? Emilian şaşkınlık içindeydi. "Ben iyiyim," dedi hızlıca, yalandı. Bir daha asla iyi olamayacaktı. Bu kadına yeterince zarar vermişti.

Emilian'ın yanağına dokundu. "İyi değilsin. İkimiz de iyi değiliz. Olanları asla unutamayacağım ama er ya da geç bunu atlatmaya mecburuz. Sevişmenin ikimize de iyi geleceğini düşündüm."

"Ariella, şu anda şehvet dolu bir ruh halinde olmadığın çok belli."

Kollarını Emilian'ın etrafına doladı. "O zaman bana sarıl, lütfen."

Emilian titreyerek dediğini yaptı.

"Seni hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum," dedi Ariella.

Emilian yutkundu, bu oyunu daha fazla sürdüremeyecekti. Ariella'nın sırtını okşadı, kollarını çekip ona baktı. "Benimle bu çamura batmanın sonucunun iyi olmayacağını biliyordum."

Ariella gözlerini kırpıştırdı. "Ne demeye çalışıyorsun?"

"Beyaz atlı bir prense ihtiyacın olduğunu kaç kere söyledim sana?"

Ariella'nın gözleri kocaman açıldı. "Bu tartışmayı şu anda yapamam!" diye bağırdı.

mobildepo.com

Emilian onu bıraktı. "Seninle tartışmak gibi bir niyetim yok, Ariella. Bir zamanlar sen görebildiğim en parlak yıldızdın; Kutup Yıldızı kadar parlak. Bir zamanlar, yüzünden gülücükler eksik olmazdı, kahkahalar peşini bırakmazdı. Eskiden bana bakarken gözlerinin içi gülerdi!"

"Çocuğumuzu düşürdüm. Özür dilerim Emilian ama içimdeki kederle boğuşuyorum."

"Biliyorum. Lanet olsun, benden özür dileme!" diye kükredi.

Ariella geriye çekildi.

"Seni *budjo* için ayarttım; bunun ne demek olduğunu bilecek kadar uzun süredir bizim yanımızdasın."

Ariella'nın yüzü bembeyaz oldu ve Emilian genç kadının bunu daha önce fark etmediğini anladı.

"Bunu ben başlattım. Güzel ve mükemmel bir İngiliz prensesi bulup takip ettim ve yanıma çektim."

"Hayır," diye fısıldadı Ariella. "Yeter! Bunu neden yapıyorsun?" Ağlamaya başladı. "Canım acıyor, Emilian." Elini uzattı. "Lütfen şimdi bana bunu yapma."

Emilian elini tutmayı reddederek kafasını salladı. "Bunu ben başlattım ve ben bitireceğim. Bu evlilik büyük bir hataydı."

Eli kolu boşalarak olduğu yere oturdu Ariella. Nefesi kesiliyordu.

"Seni ne hale getirdiğime bir bak!" Sonra yüzünün ıslandığını fark etti. Emilian gözyaşlarını elinin tersiyle sildi.

Ariella, "Bunu sen yapmadın," derken yalvarır gibiydi.

"Benim yüzümden bir Çingene gibi yaşıyorsun! Bu şekilde yaşamayı sevdiğini dürüst bir şekilde bana söyleyebilir misin? Çingene orospusu diye yaftalanmak hoşuna gitti mi? O adamların seni sıkıştırması hoşuna gitti mi? Aşağılanmak hoşuna gitti mi?" diye bağırdı.

"Kim bu şekilde yaşayabilir bilmiyorum," dedi ve hıçkırıklara boğuldu. "Bu hayattan nefret ediyorum. Buradan nefret ediyorum!"

mobildepo.com

Emilian sonunda gerçekleri duymuştu. Bir Çingene gibi yaşayamazdı. Bir bakıma rahatlamıştı. İlk tanıştıkları günden beri böyle bir suçlama duymayı beklemiyor muydu zaten?

Ariella elleriyle yüzünü kapadı. "Bizim için savaşamam artık. Yapamam."

"Savaşılacak bir şey yok. Bu evliliği bitiriyorum," dedi Emilian.

Ariella ellerini indirip dehşet içinde Emilian'a baktı.

Emilian'ın kalbinde fırtınalar kopuyordu ama bu genç adam isyana kulak asmak istemiyordu. Ariella'ya hak ettiği hayatı sunamazdı. Ona acı, keder ve kayıp yaşatmıştı. Daha da kötüsü Ariella'yı, kendi karısını koruyamamıştı.

Kendini toparladı. "Evliliğimiz bir hataydı. Hiç kalkışmamamız gereken bir işti. Senden ayrılacağım."

"Bana bunu nasıl yaparsın?"

"Bana çok kısa zamanda minnettar olacaksın."

Ariella gözlerini açtı. Emilian, kalbinin kaskatı kesilip bir hiçliğe sürüklendiğini hissetti. Ve arkasını dönüp çadırı terk etti.

Sendeleyerek arkasından yürüdü ve çadırın perdesine tutundu. "Aşağılık herif. Lanet olsun sana! Bana bunu yaptığın için sana lanet olsun!"

Emilian arkasına bakmadı, nefesi kesilmişti, Ariella'nın sözlerini bir bıçak gibi sırtında hissetti. Sonunda Ariella'yı karşısına alabilmişti.

Ağaçlık araziye doğru, hiç duraksamadan yürüdü. Öfke, yeni uyanan bir canavar gibi, bütün vücuduna yayılmaya başladı, içi çaresizlikle kapkara olmuştu. Sevdiği kadın, çocuklarını kaybetmenin acısıyla mahvolmuştu. Artık çok geçti ama şimdi Ariella de Warenne'i sevdiğini anlamıştı.

mobildepo.com

YİRMİNCİ BÖLÜM

MEZAR, ADARE AİLE KABRİSTANINDAYDI.

Ariella mermer mezar taşlarını, mezarların üstünde yer alan taş heykelleri ve büyüleyici anıt mezarları yavaşça geçti. Kraliçe Elizabeth döneminden beri atalarının gömüldüğü mezarlık sessizdi. Ürperdi. Artık ekim ayı gelmişti. Hava kasvetliydi, yağmur yağmak üzereydi. Kalın yünlü elbisesinin üzerinde daha da kalın bir kumaştan kapüşonlu bir kabanla bile kendini hep incecik hissediyor, hep üşüyordu.

Emilian onu iki ay önce Windsong'un kapısında bıraktığından beri, çocuğunun anısına dikilmiş olan anıtı ziyaret etmediği bir gün bile olmamıştı. Ama o sabah, bir önceki gün mezarlığa gelmemiş olduğunu fark etti. Kasabadan gelen misafirlerle ilgilenmişti. Rahatsızlık hissiyle yüzü asıldı. Uzun zamandır ilk defa, yaklaşmakta olan parlamento seçimleri hakkında heyecanlı bir tartışma sayesinde keyiflenmişti.

Londra'yı özlediğini fark etti.

Duraksadı. Çocuğuna karşı kutsal bir görevi vardı ama bunun yerine keyifle geçirdiği öğleden sonrayı düşünüyor, şehri özlüyordu.

mobildepo.com

Gökyüzüne baktı. Güneş, koyu gri bulutların arkasındaydı ama çıkmaya kararlı gibiydi.

Daha iyi hissediyorum, diye düşündü.

Eski Adare Kontu ve Kontesi'nin anıt mezarının yanından geçerken biraz gülümser gibi oldu. Büyükannesi ve büyükbabasını çok severdi. Birkaç ay arayla, uykularında huzur içinde ölmüşlerdi. Mezarlarının yanından geçerken içini hep bir huzur kaplardı. Şimdi neredeyse memnuniyet ve keyifle yanında yürüdüklerini hissediyordu.

Duygusallaşmaya başladım, diye düşündü.

Taş yapıtın arkasında bomboş bir alan vardı, babası burayı kendi ailesi için ayırtmıştı. Ariella'nın gülümsemesi yok oldu. Yeşil çimenlerin ve meşe ağaçlarının arasında küçük, beyaz bir işaret vardı.

İki ay önce, bu görüntü karşısında gözleri doluyordu. Şimdiyse, yalnızca taşın yanına diz çöküp bir buket beyaz gül bıraktı.

Ariella ve Emilian St Xavier'in Çok Sevgili Çocukları
27 Temmuz 1838
Huzur İçinde Uyu

"Nasılsın?" diye fısıldadı. Bebeğinin, yaşasaydı neye benzeyeceğini eskisi gibi gözünün önüne getiremiyordu. Nefes kesici gri gözleri dışında, bebeğinin hatlarını zihninde hayal meyal canlandırabiliyordu. Gördüğü gözler, Emilian'a aitti.

Ariella gerildi. Mezarlığa her gidişinde çocuğunun babasını düşünüyordu. İmkânsızdı ama sanki mezarlığa her gidişinde Emilian da yanındaydı.

Derin bir nefes aldı ve çocuğuna odaklandı çünkü garip bir şekilde kocasını düşünmeye hazır olduğunu hissetmişti. "Annen daha iyi ama bu seni daha az sevdiği anlamına gelmiyor."

mobildepo.com

Ariella iç çekti. "Sanırım Londra'ya gideceğim," dedi. "Hayatıma geri dönme zamanının geldiğine inanıyorum." Gülümsemesinde tereddüt vardı. "Ama gitmeden önce seni ziyarete geleceğim ve Noel'de de burada olacağım."

Emilian'ın gri gözleri öfkeyle parladı.

Bunu ben başlattım ve ben bitireceğim. Bu evlilik büyük bir hataydı.

Ariella ayağa kalktı. Kumpanyada beraber geçirdikleri son günün aklına gelmesinden nefret ediyordu. Kederden o kadar hastalanmıştı ki büyük kavgalarını hayal meyal hatırlıyordu. Bu da rahatlatıcıydı. Ama Emilian'ın ne kadar acımasızca davrandığını fark edemediği anlamına gelmiyordu. Emilian evliliklerini bitirmeye karar verdiğinde Ariella kederle o kadar aciz kalmıştı ki karşı koyacak gücü kendinde bulamamıştı. O gece, Emilian onunla konuşmayı reddetmiş ve onu en yakın tren istasyonuna götürmüştü. Ariella da öyle büyük bir umutsuzluğa kapılmıştı ki onunla konuşmaya çalışamamıştı. Emilian, acısına ve yasma, başa çıkamayacağı büyüklükte bir katkı yapmıştı.

Özür dilerim ama en doğrusu bu. Mantıklı düşünebildiğin zaman bana hak vereceksin.

Lowlands'i trenle geçmiş, sonra İrlanda'ya giden feribota binmişlerdi. Ariella acıdan tükenmişti ama kızgındı da. Yas tutmasına zaman tanımak yerine evliliklerini o anda bitirmeyi seçtiği için ondan neredeyse nefret ediyordu. Günden güne yüzünün aldığı sert ve asık ifadeyi unutamayacaktı. Trenin camına yapışıp Emilian'dan olabildiğince uzak kalmaya çalışarak yasını tutuyor, içten içe öfkeleniyordu; genç adamsa sert bir surat ifadesiyle, doğruca önüne bakarak yanında oturuyordu. Aralarında katlanılamaz bir gerginlik vardı.

"Boşanma davası açmak için doğrudan Londra'ya gidiyorum."

"Bana bunu nasıl yaparsın? Bize bunu nasıl yaparsın?"

Eve vardıklarında Emilian bir iki dakikadan fazla vakit geçirmemişti. Bardaktan boşalırcasına yağmur yağıyordu.

mobildepo.com

Bunun benim hatam olduğunu ikimiz de biliyoruz.

Kiralık arabasına binip arkasına bakmadan oradan uzaklaşmıştı.

Ariella araba yolunda bayıldığını ve ağabeyinin onu eve taşıdığını hayal meyal hatırlıyordu. Alexi'nin Emilian'ı öldürmek istediğini ama her şeyi, daha kötü hale getirmemesi, araya girmemesi için ona yalvardığını hatırlıyordu. Izdırap ve bitkinlik onu öylesine tüketmişti ki Emilian'a, anılarına, onun hakkındaki düşüncelerine ve evliliklerine arkasını dönmeye çalışmıştı. Onunla savaşamayacak kadar yorgun düşmüştü. Bir bakıma, eve döndüğü için mutlu olmuş, rahatlamıştı. Windsong sığınabileceği en güvenilir limandı. Özel dairesi, istediği zaman yatakta kıvrılıp yaralarını iyileştirmeye çalışabilmesi için daha da güvenli bir mabetti.

Ama Emilian'ın görüntüsü, günde birkaç sefer aklına düşüyordu. Birden canı acıyor, öfkeleniyor ve kafası karışıyordu. Sonra bu düşünceleri kafasından atıyordu. Yeterince acı çekiyordu. Daha fazlasına ihtiyacı yoktu.

Boşanmalarını düşünmemek için çok çaba sarf etmişti. Şimdi, ilk kez, kilise mahkemesinin ayrılıklarını onaylayıp onaylamadığını merak ediyordu.

Acısı içini tüketti ve tekrardan çocuğunun mezarının yanına çöküverdi. Emilian bunu neden yapıyordu? Bir süre için çok mutlu olmuşlardı.

Dokunaklı hatıralar aklını meşgul ediyordu. Vagonlarında ilerlerken kendisi neşe içinde bir şeyler anlatıyor, Emilian da ona gülümsüyordu. Genç adam kamp ateşinin ışığında dans ediyor, parlayan gözlerle kendisine bakıyor, çadırında paylaşacakları arzuya davet gönderiyordu. Yeminlerini ettikten sonra bütün kumpanya etraflarını sarmışken ve erkekler Emilian'ı tebrik ederken kendisine nasıl baktığını hatırladı. Bakışları o kadar sıcaktı ki...

Seni her zaman isteyeceğim.

mobildepo.com

Sarsılmış bir halde ayağa kalktı. Emilian'ın bambaşka halleri gözünün önüne geliyordu; yemek ateşinin üzerinden ona bakarken, baştan çıkarıcı ve kendinden emin bakışlarla kendisine doğru yürürken, Simmons'ların balosunda kendisini uzaktan bir şahin gibi izlerken. Bir gömlek, dar pantolon ve yüksek çizmeleri içinde, ilk tanıştıkları günü; demirci aletleriyle, üstü çıplak ve kasları inip kalkar halde çalıştığını hatırlıyordu. Örnek bir lord gibi, Woodland'deki masasında oturduğunu da.

Seni seviyorum.

Hâlâ evli miydiler? Ayrılık belgesi Emilian'ın eline geçmiş miydi? Davayı kazanmak için Ariella'yı ihanetle suçlaması gerekebilirdi. *Ariella eğer isterse bu ayrılığa karşı çıkabilirdi.*

Ariella eteklerini kaldırıp mezarlığın dışında bekleyen arabasına koştu. Birden, evliliği için, geleceği için savaşmaya hazırdı.

WINDSONG'UN BÜYÜK KARŞILAMA SALONUNA KADAR nefes nefese koştu.

"Ariella, mezarlıkta mıydın?" diye sordu Dianna salonun karşısından gelirken. Gözlerini kocaman açarak duraksadı. "Ah! Bir şey olmuş. Biriyle acımasızca savaşmaya hazır gibi görünüyorsun, kendin gibi görünüyorsun!"

"Dianna!" diye bağırdı. "Emilian ayrılık belgesini aldı mı ya da daha kötüsü, boşanma beyanımız parlamentoya ulaştı mı, bir bilgin var mı?"

Dianna dikkatlice ona baktı. "Hiçbir şey bilmiyorum."

Ariella, ailesinin böyle kötü bir haberi kendisinden saklayacağının bilinciyle Dianna'nın yüzünü inceledi. "Babam nerede?" Cliff birkaç gün önce Amanda'yla Londra'dan dönmüştü.

"Kütüphanede, uzakta geçirdiği günlerin açığını kapamaya çalışıyor."

mobildepo.com

Ariella gitmek için arkasını döndü ama sonra yine ona döndü. Kız kardeşine olabildiğince sıkıca sarıldı ve Dianna nefessiz kaldı.

"Bu neydi şimdi?" diye bağırdı Dianna arkasından.

Ariella omzunun üzerinden bir bakış attı. "Yatalakmışım gibi iki ay boyunca benimle ilgilendiğin için. Umarım aynısını sana yapmak zorunda kalmam... Seni seviyorum!"

Kütüphanenin kapısı açıktı ve Cliff masasına oturmuş, hesaplara ve defterlere gömülmüştü. Ariella kapıyı çaldı. Babası kafasını kaldırdı, Ariella gülümsedi ve içeri girdi. Babası kaşlarını kaldırdı.

"Umarım bölmüyorumdur. Woodland'e gitme zamanımın geldiğini düşünüyorum."

"Anlıyorum." Ayağa kalktı ve masasından uzaklaştı. "Emilian orada değil."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Ama karısı olarak orası benim de evim. Onun hâlâ karısıyım, değil mi?"

Cliff kolunu kızının omzuna attı. "Emilian ayrılmak için henüz mahkemeye başvurmamış, Ariella."

Ariella kalakaldı. "Bu ne demek olabilir ki?" Parlamentonun boşanmayı onaylaması için önce mahkemeye başvurması şarttı.

"Bilmiyorum ama karısından boşanmak isteyen bir adam oyalanmaz. Emilian'ın oyalandığı kesin."

Ariella hafif bir çığlık attı; zihni hızla çalışıyordu. Emilian fikrini mi değiştirmişti?

Seni seviyorum.

"Evliliğin için savaşacak mısın sonunda?"

Üzerindeki kara bulutlar dağılmıştı, artık umudu vardı. Nefes nefeseydi. "Tanımaya fırsat bulamadığım çocuğumu her zaman özleyeceğim. Ama Emilian'ı da özlüyorum." O anda kimseyi daha fazla özlemediğini fark etti.

mobildepo.com

Cliff kızını incelemeye koyulunca Ariella feryat etti: "Onu önemsemediğini biliyorum ama biz evliyiz. Senin desteğine ve iznine ihtiyacım var."

"Çoktan onayımı verdim, Ariella, ikinize de."

Ariella babasına dikkatle baktı. "Yaptığı şey için onu suçlama lütfen. Yeterince acı çekti."

"Birini suçlamak tehlikeli bir oyundur. Seni ona götürdüğü için ağabeyini suçlayabilirim, değil mi? Romanlarla kalmana izin verdiği için Emilian'ı suçlayabilirim. Ama Emilian'ı daha yakından takip etmediğim, benim çatımın altında kalmasına izin verdiğim ve seni daha iyi koruyamadığım için kendimi de suçlayabilirim," dedi. "Evden kaçtığın anda seni takip edip eve geri getirmediğim için de..."

Ariella ölen bebekleri için Cliff'in kendini suçladığını anlayıp babasına bir kez daha sarıldı. "Bu kimsenin suçu değildi, senin de."

"Kendimi suçlamamaya çalışıyorum ama bu çok zor." Yaşlarla dolu gözleriyle kızına gülümsedi. "Çok gençsin ve doktorlar bir daha hamile kalmaman için hiçbir neden olmadığını söylüyorlar."

"Önce Emilian'ı geri kazanmalıyım, bu *kolay* olmayacak. Nerede olduğunu bile bilmiyorum ve onu Woodland'e dönmesi için zorlayamam."

Cliff kızına sarıldı. "Seni buraya getirdiğinde perişan haldeydi. Sen bunun farkında olamayacak kadar yıpranmıştın ama ben, seni ne kadar önemsediğini gördüm. Buradan ayrılırken nasıl da yıkıldığının farkındaydım, her ne kadar gizlemeye çalışsa da. Onun hakkındaki fikrim değişti, Ariella. Emilian'ın sana âşık olduğuna eminim."

Ariella'nın kalbi hızla atmaya başladı. "Beni sevdiğine ben de eminim ama bu bana dönmek isteyeceği anlamına gelmiyor. Ona biraz süre tanıyacağım ama Woodland'e dönmezse ben onun yanına gideceğim."

mobildepo.com

"Onun karşına çıkaracağı bütün zorlukların üstesinden gelmeye hazırsın, hayatım." Masasına yürüdü ve çekmeceden birkaç mektup çıkardı. "Evliliğinizin haberi senin buraya dönüşünle etrafa yayılmış. Bunlar Woodland'in müdüründen geldi."

Ariella şaşırmıştı. "Bana mektup mu yazmış?"

"Woodland'in sahibesisin." Duraksadı. "Robert, malikâneyi kendi himayesine almış. Kendisini vikont ilan etmiş. Avukatlarım, Emilian'm yıllarca dönmemesi halinde devreye girebilecek fiili işgal kanunları olduğunu ve yasalara göre Robert'ın mülk üzerinde hak iddia edebileceğini söylediler."

Ariella öfkeyle bakakaldı. "Hemen Woodland'e gidiyorum."

ARABA WOODLAND'İN ÖN KAPISINDAN girerken Ariella koltuğun en ucuna tünedi. Yanında Emilian olmadan ve genç adamın nerede olduğunu bilmeyerek buraya dönüyor olmak acı veriyordu. Araba çakıllı yolda ilerlerken, Ariella malikânenin önünde Emilian'ı göreceğini düşündü. Acı tatlı hatıraların her biri Ariella'nın üzerine geliyordu. Onu hiç bu kadar çok özlememişti.

Margery uzanıp Ariella'nın elini tuttu. "O alçağın üstesinden beraber geleceğiz," dedi.

Ariella gülümseyemeyecek kadar gergindi. Evliliği için savaşması gerekiyordu ama önce yuvası için savaşmalıydı. Ariella, Windsong'a geldiğinde Margery Londra'daydı. Ama ailenin geri kalanı gibi, Ariella'ya destek olmak için hemen Adare'ye gitmişti. Derbyshire'a da onunla gitmek için ısrar etmişti.

Ariella da kuzenini yanında istiyordu ve teklifini kabul etti. Babası da gelmek istemişti ama Ariella, Robert'ı göndermeyi beceremezse onu çağıracağını söylemişti. Alexi büyük bir şans eseri Hong Kong'daydı çünkü şüphesiz Ariella'yı yalnız bırakmamak için ısrar eder ve Robert St Xavier'in kellesini uçururdu.

mobildepo.com

Ariella endişesini gizlemek için hararetle, "Mülk iyi görünüyor. Tarlalar tertemiz ve ek binalar iyi durumda. Richards, arada işini yapma şansı bulabiliyor demek ki."

Richards'ın mektuplarında pek iyi bir haber yoktu. Robert vikontluğunu ilan etmekten çok daha fazlasını yapıyordu. Mülkün banka hesaplarına girmişti. Richards'a göre Woodland'i kendi zevkine göre yenilemekte kararlıydı, bir yandan da davet üstüne davet veriyordu. Yakında mülkün ne parası ne de rezervi kalacaktı. Richards, Emilian'ı getirip durumu düzeltmesi için Ariella'ya yalvarıyordu. Hiç olmazsa, kendisinin gelip işe koyulmasını istemişti.

"Burası artık senin de evin," diye hatırlattı Margery endişesini görerek. "Bu davetsiz misafirle savaşmalısın!"

"Biliyorum. İtiraf etmeliyim ki böyle bir savaşa daha önce girmemiştim hiç." Margery'ye baktı. "Keşke Emilian eve dönse. Robert'ı yakasından tuttuğu gibi sokağa atardı."

"Şimdi Emilian'ı düşünme," dedi Margery. "Önce adi kuzeninden kurtulmaya bakalım."

"Sen benim en iyi dostumsun." Ariella, kuzenine sarıldı.

"Sen de benim..." diye fısıldadı Margery.

Araba durdu. Kapı açılırken Ariella gerildi. Şoföre teşekkür edip arabadan indi. Kalbi yerinden çıkmak üzereydi, kuzeni arkasından geliyordu. Sonra omuzlarını dikleştirdi, kapının önüne gidip kapıyı çaldı. Karşısında Hoode'u görmeyi umuyordu. En azından o müttefikiydi ve Woodland'in işleriyle ilgili kendisini bilgilendireceğinden hiç şüphesi yoktu.

Ancak kapıyı uzun boylu, beyaz saçlı, tanımadığı bir uşak açtı. "Buyurun?"

Ariella uşağın kim olduğunu bilmiyordu. Onun arkasına baktı ve öylece kaldı. Ön salonun duvarlarını süsleyen, ataların portreleri artık orada değildi. Onların yerinde daha önce hiç görmediği tablolar

mobildepo.com

asılıydı. Bazıları oldukça erotikti, diğerleri ise sadece tuhaftı. Odayı güzelleştiren eski, göz alıcı eşyaların hiçbiri yerinde değildi. Onların yerinde de yeni ve hepsi oldukça pahalı mobilyalar vardı. Yerdeki mermerin üstünde pahalı halılar seriliydi. Arkasında durmakta olan Margery derin bir nefes aldı. "Küçük bir servet harcamış."

"Hoode nerede?" diye sordu Ariella öfkeyle. Robert'ın Emilian'ın servetini kendi parasıymış gibi harcadığı çok açıktı. Yeni masalardan birinin üzerindeki mumların eriyip mermer zemine akmış olduğunu gördü. Ayrıca mermer zemindeki bir lekeyi ve kanepenin üzerindeki yeni, kırmızı kadife döşemedeki bir yırtığı gördü. Oda sadece yeniden döşenmemişti, ayrıca dikkatsiz ve özensizce kullanılmıştı.

"Hoode, artık Vikont'un çalışanı değil."

Ariella kendini hazırladı. "Hoode kesinlikle Vikont tarafından işten çıkarılmadı," dedi öfkeyle. "Robert nerede?"

"Vikont rahatsız edilmek istemiyor."

Ariella sinirlerine hâkim olmaya çalıştı ama başaramadı. "Adın nedir?"

"Barnes."

"Barnes, Vikont benim kocamdır. Sana bir kez daha soracağım. Robert nerede?"

Benzi attı. "Kütüphanede, Leydim."

Sinirle koridordan ilerlerken arkasını dönüp, "Hoode'u bul ve bana getir!" diye bağırdı.

"Hemen, Leydim," dedi eğilerek.

Ariella, Margery arkasında olduğu halde koridorda ilerledi. Salona baktı ve birkaç beyefendinin kart oynayıp içki içtiğini görünce dehşete kapıldı. Bir tanesi bile düzgün şekilde giyinmemişti. Daha kötüsü, oda bayatlamış bira, tütün ve ter kokuyordu.

Kütüphanenin kapısı kapalıydı. Kapıyı çalmayı düşünmedi bile. Kapıyı açtı ve kalakaldı.

mobildepo.com

Margery kuzenine çarptı ve manzara karşısında soluğunu tuttu.

Robert St Xavier bir kadını Emilian'ın çalışma masasına yatırmış, zina yapıyordu.

Ariella aniden döndü, Margery'nin bu rezil ve iğrenç sahneyi görmemesi için onu koridora itti. Kuzeninin gözleri yuvalarından fırlamıştı. "Bunu görmene gerek yok," dedi Ariella ciddiyetle.

"Ne yapacaksın?" diye fısıldadı Margery, gözleri kocaman olmuştu. "Bence Robert'la babanın ilgilenmesi gerekiyor!"

"Burada dur," dedi Ariella. Arkasını döndü ve kütüphaneye girdi. Kapıyı açık bıraktı. Hiçbir şey değişmemişti. "Bölmüyorum ya," dedi öfkeyle.

Robert şaşkınlıkla gözleri kocaman olmuş bir halde kadının üstünden sıçrayarak kalktı. Kadın çığlık atarak masanın arkasına saklandı.

Ariella kızardığını biliyordu ama bakışlarını Robert'ın yüzünden ayırmadı. "Evimden defol," dedi boğuk bir sesle.

Robert gülümsedi, giyinirken gözlerindeki ifade değişiyordu. "Bak sen... Kuzenimin sevgilisi Bayan de Warenne gelmiş. Burada bulunmaya izniniz yok, Bayan de Warenne." Dimdik karşısında duruyordu, ellerini kalçasına koymuştu.

Ariella öfkeyle titredi. "Tekrar ediyorum. Bu evi hemen terk etmeni istiyorum. Woodland'in bir geneleve dönüşmesine izin vermeyeceğim."

Robert kahkaha attı. "İstediğinin bu olduğuna emin misin? Bana daha fazlasını istiyorsun gibi geliyor."

Bu bayağı imayla Ariella'nın tepesinin tası attı. "Daha fazlasını istiyorum evet. Bizden çaldığın her kuruşu geri ödemeni istiyorum."

Robert gözlerini kırpıştırdı. "Artık Vikont benim ve eğer bana katılmak istemiyorsan, evimden *çık git*."

mobildepo.com

Ariella ürperdi ve arkasını döndü. Şöminenin üstünde iki kılıç asılıydı. Bir divanın üstüne atladı ve eskrim bilmemesine rağmen kılıçlardan birini aldı. Robert kahkaha atmaya başladı. Onun kahkahaları Ariella'nın kararlılığını artırıyordu. Tekrardan yere atladı. Ariella üzerine doğru yürürken Robert'ın ifadesi değişti; kılıcı göğsüne dayadığında panik içindeydi.

"Sen ne yaptığını bilmiyorsun!" diye haykırdı Robert, yüzü beyazlamıştı.

"Yanılıyorsun. Ne yaptığımı gayet iyi biliyorum. Babamı ve ağabeyimi gemilerinin güvertelerinde, gemiye adım atan korsanları öldürürken izlerdim!" Son kısmı biraz abartılıydı. Kılıcıyla giysilerini, keten gömleğinin içine kadar kesti. Bu kadar derin bir kesik olmasını istememişti ama hiç umurunda değildi.

Robert'ın rengi iyice attı, Ariella'nın eline uzandı.

Ariella kılıcı daha da derine soktu, Robert haykırdı ve Ariella'nın elini bıraktı. "Beni yaraladın," dedi nefes nefese geri çekilerek.

Ariella peşinden gitti. "Buranın vikontu Emilian ve ben onun karısıyım. Burası benim odam, benim evim. Sana buradan gitmeni söyledim. Sabrım taşmak üzere." Robert duvara çarptı. Ariella elindeki kılıcı göğsüne biraz daha batırdı.

"Sen delirmişsin," diye bağırdı Robert sinerek. O sinerken gömleği biraz daha yırtılmıştı.

"Ben Woodland Vikontesi'yim," dedi öfkeyle. "Emilian'la evlendik ve bunu kanıtlayan bir belgem var. Sense, evimizi, hayatımızı çalmaya çalışan, işe yaramaz sahtekârın tekisin! *Defol*!"

Robert koşarak kaçtı.

Robert kapıdan çıkarken Ariella döndü ve kadına baktı. O da yarı giyinmiş halde ayakkabılarını da eline alarak Robert'ın arkasından kaçıp gitti. Ariella titremeye başladı. Kılıcın ucunda kan vardı ve bı-

mobildepo.com

çağı kör gibi durmuyordu. Midesi bulandı ama yaptığı şey yüzünden değildi. Emilian'ın güzel masasına baktı. Masası kirletilmişti.

Odaya bir göz attı ve sırma işlemeli koltuğun döşemesinin yırtıldığını gördü. Yiyecek ve içecekler her yere saçılmıştı, yerde bir önceki günden kalan yemekler duruyordu. Bütün ev kirletilmişti.

"İyi misin?" diye sordu Margery kapının önünden.

Ariella başıyla onayladı. "Yapmam gereken bir şey daha var." Kılıç elinde, kuzeninin yanından geçti. Salona yaklaştığında içeriden gelen pis koku etrafını sardı. Eşikte durdu ama beş adam sarhoştu ve oyuna dalmışlardı. Orada durduğunu bilseler bile umurlarında olmazdı.

"Hanımefendi?.. Leydim?" Barnes kendi lafını kendisi düzeltti. Arkasında duruyordu. "Bu serserileri ben kovabilir miyim?"

"Evet, kovabilirsin," dedi Ariella rahatlamış bir halde.

Oyunlarını bölüp hemen eşyalarını toplamalarını ve Woodland'den ayrılmalarını söylemesini izledi. Adamların sarhoş itirazlarını duymazdan gelerek, "Vikontesimiz döndü ve sizin gitmenizde ısrarcı," dedi sert bir tonla.

Nihayetinde odadan çıktıklarında Ariella salona girdi ve öylece kaldı. Başarmıştı. Woodland'i Robert'ın ellerinden kurtarmıştı, en azından şimdilik, Emilian dönene kadar, tabii dönerse. İçi ürperdi.

Sonra kılıcın hâlâ elinde olduğunu fark etti ve arkasına döndü. "Barnes bunu temizle ve yerine koy. Bütün çalışanları saat beşte topla. Söylemek istediğim şeyler var. Ve, Barnes... Bu ev tamı tamına, Robert, kocamın yerine geçip kendi düzenini kurmadan önceki haline getirilecek. Vikont döndüğünde her şeyin yerli yerinde olmasını bekliyorum."

Barnes kılıcı aldı ve başıyla onayladı. "Vikont ne zaman dönecek?"

Ariella gerildi. "Bilmiyorum. Ama döneceğinden hiç şüphem yok."

mobildepo.com

Barnes eğilerek selam verdi ve odadan çıktı.

Ariella kollarını bedenine sardı. Er ya da geç dönecekti, değil mi?

Doğrusu, Ariella cevabı bilmiyordu.

EMILIAN SONBAHAR ALACAKARANLIĞINDA yeşil tepeden aşağıya doğru yavaşça yürüdü. Raiza'nın gömülü olduğu mezarlık ilerisindeydi. İki buçuk ay önce burada, yağmur altında, annesinin gömüldüğü yeri işaret eden beyaz tahtanın önünde, ıslak toprağa otururak geçirdiği geceyi hayal meyal hatırlıyordu. Ariella'yı Windsong'a bırakıp kumpanyaya henüz dönmüştü. O günden beri annesinin mezarına gelmemişti.

Son iki ayını Romanlarla daha da kuzeye, Inverness'e kadar giderek geçirmişti. Her yıl olduğu gibi kışı geçirmek üzere bir gün önce Borders'a dönmüşlerdi. Stevan tamir edilecek masa, sandalye ve çalışma masası siparişlerini topluyor, Emilian ise yapabileceği ve tamir edebileceği tekerlek işlerinin siparişlerini alıyordu. Önlerinde uzun ve karanlık bir kış vardı.

Hâlâ boşanma davası açmamıştı.

En kısa zamanda açacaktı.

Artık çok kararlıydı çünkü kendini kontrol etme ve duygusal hissizlik konularında ustalaşarak, bütün hayatı haline gelen bir şeyi kaybetme üzüntüsünden nasıl kurtulacağını öğrenmişti. Düşünceler kafasını kurcalamıyor, tamamen anı yaşıyordu. Kalbi taşa dönmüştü. Mezarlığa geldiği ilk geceyi düşünmemeliydi; o gece kalbi ve aklı sadece Ariella'yla doluydu. İçini kemiren kederi aklına getirmemeliydi. O gece Raiza'nın yasını tutmak için buraya gelmişti ama tek düşünebildiği karısı olmuştu.

Ertesi gün yapacağı işleri düşünmeye çalıştı. Çok başarılı bir tekerlek üreticisi olarak ün salmaya başlamıştı.

mobildepo.com

Woodland'den bir kare gözlerinin önüne geldi, acı bir kahkaha attı. Mülküyle ilgili bütün düşüncelerden de kaçmaya çalışıyordu. Bu fazla tehlikeliydi. Woodland'i düşünmemesi gerekiyordu. Bir daha asla vikont olamayabilirdi.

Vikontluktan tekerlek ustalığına, İngiliz'den Roman'a...

Kalbi göğsünün içinde acıyla attı, içini birden mutsuzluk kapladı. Ariella'yı paylaştıkları bütün anılarla beraber Windsong'a bıraktığı gün, kalbini kapatmıştı ve açmaya da niyeti yoktu. Ariella hayatına ışık ve neşe katmıştı. Şimdiyse karanlıkta yaşıyordu. Şimdi farkı anlayabiliyordu. Cehennemi yaşamayı hak etmişti.

Kendisine acıması söz konusu dahi olamazdı. Mezarlıkta ilerlerken baştaki birkaç gösterişsiz mezar taşına baktı. Raiza için sipariş ettiği mermer mezar taşının önünde durdu. Şimdi annesi için uygun şekilde yas tutmalıydı. Onunla vedalaşmalıydı.

Ama kalbi parçalanıyordu ve kendine hâkim olamıyordu. Aylardır ilk defa annesini küçüklüğündeki gibi, kendisi ayakucunda otururken ve Raiza ateşin önünde huzurla gülümseyerek çorap örerken gördü. Çocuk kemanını alıp çalmaya başladı; Roman'dı ve basit hayatından memnundu.

Gözlerini kapadı ve birden, kırbaçlandıktan sonra iyileşmeye çalışırken Rose Hill'de geçirdiği son anlar capcanlı bir şekilde gözünün önünde belirdi. Ariella yanındaydı ve kendisiyle Kral V. Henry'yi tartışırken gözleri parlıyordu. Ona o anda âşık olduğunu şimdi anlıyordu.

İki dünyaya da aitsin, sadece birine değil.

Bir insan nasıl iki dünyaya birden ait olabilirdi? Bu nasıl mümkün olabilirdi?

Yüreği ağrıyordu. Son altı ayını bir Roman olarak geçirmemiş miydi? Ve önceki on sekiz yılını bir İngiliz olarak?

mobildepo.com

Önceki gece genç bir Roman'la, kasabalı bir kız evlenmişti. Müzik, şarkılar, kahkahalar ve dansla dolu bir geceydi. Kız İskoç'tu ve asil bir ailenin zağarcısının[17] kızıydı. Damat, karısıyla beraber Glasgow'da kalacak ve ekmeğini kasabada dürüstçe çalışarak kazanacaktı. Kız oradan oraya göçmek, ailesini bırakmak istemiyordu. Emilian dışında kimse bu karara şaşırmamıştı. Bu hayattan kaçan birçok Roman vardı ve iki dünyada da ayağı olan birçok melez.

Acı bütün vücuduna yayıldı, şakakları zonkluyordu; başının ağrıdan gerçekten çatlamasından korkuyordu.

"Kimse iki dünyaya birden ait olamaz," diye kükredi, gözlerinden akan yaşlar onu şaşırtmıştı. "Ben Roman'ım!"

Gacolar Raiza'yı öldürmüştü, Ariella'yla bebeklerini de.

Baban iyi bir adam, Emilian. O benim sana veremeyeceğim bir dünya sunabilir.

Annesinin sesini o günkü kadar yakından duyuyordu ve kendisini haberciyle birlikte İngiliz hayatına ve ailesine göndermeden önce, olanları anlaması için kendisine yalvarırkenki ifadesini açıkça görebiliyordu.

Sana birçok fırsat sunabilirim, Emil. İzin ver hepsini gerçekleştireyim!

Edmund kendisini sevmişti ve o an, bunun sadece Emilian'ın, vârisi olmasından kaynaklanmadığını fark etti. Oğlunu dikkatli, kibar ve fazlasıyla İngiliz tarzında sevmişti; asla şefkat göstermeden ama Emilian'ın keşfetmek istediği her konuda arkasında durup cesaretlendirerek. Edmund kendisini oğlu olduğu için sevmişti ve başarılarıyla gurur duymuştu.

Ve Stevan, Raiza'nın da çok gurur duyduğunu söylemişti.

Dizlerinin üzerine çöktü. Artık Raiza için üzülmüyordu. Bir hayatı diğerine tercih ettiği için pişmanlık duyuyordu ama uzlaştırabileceği

17 Soyluların av köpeklerine bakan görevli. (ed.n.)

mobildepo.com

bir durum olduğundan emin değildi. Hem annesi hem de babası kendisi için İngiliz tarzı bir yaşamı seçmişlerdi ve şimdi nedenini anlayabiliyordu.

Vagon tekerlekleri tamir ederek ne yaptığını sanıyordu ki? Düşünmesini gerektirmeyen bu sıradan işten nefret ediyordu. Yollarda geçirdiği uzun, boşa geçen günlerde sıkılıyordu. Hesap defterlerini, sanat eserlerini, kitaplarını özlemişti. Lüks yuvasını özlemişti.

Bütün görkemi ve heybetiyle Woodland'i zihninde canlandırdı; kendi çabası ve ilgisiyle yarattığı görkemi ve heybetiyle. Şahsen seçtiği ve defalarca okuduğu kitaplarının bulunduğu güzel kütüphanesini düşündü; dikkatlice ve zevkle tasarladığı İngiliz tarzı bahçelerini düşündü; safkan kısrakları ve ödüllü atlarıyla dolu ahırını. Çalışkan hizmetçilerini, iş anlaşmalarını ve ilişkilerini, çiftçilerini ve onların tarlalarını düşündü. Çiftçilerini çok önemserdi, çocuklarının bile isimlerini bilirdi! *Ne yapıyordu böyle?*

Mezar taşma uzandı, Raiza'nın sevgi dolu görüntüsü tekrar gözünün önüne geldi. "Ben Roman değilim," diye fısıldadı kendi kendine. "Ben *didikoi*yim. Ben melezim."

Raiza'nın gülümsemesi kaybolmamıştı.

O büyüleyici anda, annesinin cennetten uzanıp sessizce onayını verdiğini hissetti. Omzunda bir dokunuş hissetti ama bu, alacakaranlık rüzgârı olmalıydı.

Ayağa kalktı, hâlâ titriyordu. Raiza'nın yasını tutmak ve Roman kökenini bulmak için kuzeye yola çıkmıştı. Ancak onun yerine evlenmiş, karısı ile çocuğunu kaybetmiş ve hiç beklemediği bir gerçeklikle yüzleşmişti. Roman hayatına uyum sağlayamıyordu, hayatı boyunca orada kalamazdı. Woodland'i ve mülkünü kâr ettirmek için çabalamayı özlemişti. İngiliz hayatını bir hayli özlemişti. Ama içindeki Roman kanı da güçlüydü.

Artık hiç şüphesi yoktu. İki dünyaya da aitti, sadece birine değil.

mobildepo.com

mobildepo.com

mobildepo.com

Konuşabilene kadar bir dakika geçmişti. "Anlayamadım?"

Hoode heyecanlanmıştı. "Lord Robert evi ve unvanınızı çalmaya çalıştı, Efendim. Beni işten çıkardı ve sizin servetinizi canının istediği gibi, umarsızca harcamaya başladı. Leydimizin tam zamanında döndüğünü söyleyebilirim. Çok şanslısınız, Efendim."

Kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. Bir rüya görüyor olmalıydı, bu olamazdı, Hoode'un arkasına doğru baktı. Ariella salon kapısının eşiğinde duruyordu; iyilik meleği, sahip olduğu en güzel şey. Ağlıyordu ve Emilian bunların sevinç gözyaşları olduğunu hemen anladı.

Söz verdiği gibi kendisini bekliyordu.

"Ariella?" Hâlâ inanamıyordu.

"Eve döndün," diye fısıldadı Ariella, açıkça titriyordu.

"Eve döndüm," diyebildi şaşkınlığını üzerinden atarken. İçindeki mutluluk dışarı çıkmaya çalışıyordu ama Emilian bu hissi bastırdı. "Sen buradasın! Beni mi bekliyordun?"

"Nerede olacaktım ki?"

Ariella'ya doğru ilerledi, içi umut ve sevgiyle dolmuştu. "Windsong'da olabilirdin, Londra'da olabilirdin; herhangi bir yerde olabilirdin." Onun yanına vardı ama dokunmaya korkuyordu. Bunun bir rüya olmasından ve Ariella'nın birden kaybolacak bir hayal olmasından korkuyordu.

Ama Ariella yanağına dokundu, çok sıcak ve tanıdık bir hareketti. Dokunuşları Emilian'ın kalbinin daha önce hiç hissetmediği türden bir mutlulukla dolmasını sağladı. "Ben senin karınım. Benim yerim burası. Sana burada olacağımı, seni bekleyeceğimi söylemiştim. Yoksa unuttun mu?"

Haykırarak Ariella'yı kucağına aldı. Ariella da ona sarıldı. Emilian onu sıkı sıkı tuttu. Bu kadının kendisine, nasıl buraya gelecek kadar inanabildiğini ve kendisini gerçekten nasıl bu kadar sevebildiğini anlamaya çalışıyordu.

mobildepo.com

Ariella'ya baktı. "Unutmadım," dedi boğuk bir sesle, kollarındaki bu ufak tefek kadının varlığından başı dönmüştü. "Ama kaybettiğimiz çocuk için beni affedebilecek misin? Bu benim hatamdı."

"O bir kazaydı, Emilian. Senin hatan değildi. Senin yanına geldiğim için kendimi de suçlayabileceğimi hiç düşündün mü?"

Emilian panikle gözlerini açtı. "Kendini hiçbir şey için suçlamanı istemiyorum, hiçbir zaman!"

Ariella Emilian'ın yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Ben de senin kendini hiçbir şey için suçlamanı istemiyorum."

Emilian derin bir nefes aldı, kalbi hızla atıyordu. Dikkatlice, "Bir çıkmazın içindeyiz yani?" dedi.

"Hayır." Emilian'a gülümsedi. "Hak ettiğimiz geleceği yaşayabilmemiz için önce kendini affetmelisin."

Emilian onu tekrardan kollarının arasına aldı, bırakmaya korkuyordu.

"Boşanma sürecini hiç başlatmadın," diye mırıldandı Ariella.

Genç kadın kollarının arasında çok sıcak ve yumuşaktı, Emilian'ın vücudu ani bir açlık ve arzuyla tepki vermeye başlamıştı. "Erteledim."

Ariella geri çekildi ve ona gülümsedi. "Nedenini merak ediyorum."

"Bence nedenini biliyorsun," dedi boğuk sesiyle.

Ariella kirpiklerini kırpıştırdı.

"Bunu itiraf etmekten çekinmiyorum; sana o kadar delicesine ve ümitsizce âşığım ki avukatla konuşmayı düşünmedim bile."

Ariella kahkaha attı. Emilian'ın bir daha duyacağını sanmadığı neşeli, mutlu ve umutlu bir kahkahaydı. "Evinin salonunun parlak ışıkları altında bir itiraf mıydı bu?" diye dalga geçti. "Yeni bir özelliğin mi?"

Emilian'ın kalbinde patlayan mutluluk, hayatında daha önce, evliliklerinin ilk günlerinde bile yaşamadığı türden bir duyguydu.

mobildepo.com

"Senden vazgeçmenin en doğru karar olduğunu düşünmüştüm, Ariella," dedi ciddiyetle. "Kendim için değil, senin için. Sonrasında Romanlarla kalmayı planlıyordum. Ama Woodland'e geri döndüm. Haklıydın. Ben iki dünyaya da aidim, sadece birine değil."

Ariella'nın gözleri kocaman açılmıştı. "Ah, Emilian! Daha önce gözlerinde böyle parlak bir aydınlık görmemiştim. Bu kadar içten gülümsediğini hiç görmemiştim. Kara bulutlarından kurtulmuşsun!"

Titreyen parmaklarıyla Ariella'nın yanağına, alnına, yüzüne dokundu. "Hiçbir zaman tamamen Roman olamayacağım; hiçbir zaman tam anlamıyla safkan bir İngiliz olamayacağım gibi. Bununla baş edebilecek misin, sevgilim?" Karısının yanında olduğu gerçeğiyle sersemlemişti.

Ariella güldü. "Tanrı'ya şükürler olsun! Sıradan bir İngiliz'e âşık değilim; melez prensime âşığım."

Söylediğinde ciddiydi. Emilian'ın yüzü keyiften daha da kızarmıştı. Ariella'nın sıradan bir İngiliz'e âşık olamayacağını anlamıştı; o bunun için çok farklı, çok özgürdü. "Hiç Roman prensesi yoktur," diye mırıldandı, "senin de bildiğin gibi."

"Tabii ki var. Tam karşında duruyor. Bana hep beyaz atlı İngiliz prensimi bulacağımı söyledin durdun ama yanılıyordun. Çünkü benim prensim sensin Emilian. Tanıştığımız andan beri benim prensimdin ve bunu hiçbir şey değiştiremez."

Emilian o kadar şaşkındı ki konuşamıyordu. Ariella kendisine hep gülen gözlerle bakmıştı ama şimdi o bakışların arkasında aşk ve güvenden daha fazlası olduğunu anlıyordu. Bakışlarında büyük ve kesin bir hayranlık vardı.

Emilian da bunca zamandır ona aynı şekilde bakmamış mıydı? Eskiden ancak rüyasında görebileceği türden, muhteşem bir kadındı. Ama bir şekilde sevgilisi, arkadaşı ve karısı olmuştu; üstelik karşısına geçmiş sonsuz aşkını yeniden ilan ediyordu. Bu sefer, ilk defa ona inanmıştı.

mobidea.com

Ariella de Warenne kendisini derin, sonsuz, de Warenne kadınlarının ve erkeklerinin hayatlarında bir kez yaşadıkları o meşhur aşkla seviyordu.

Bunun kaderleri olduğuna bile inanıyordu Emilian.

Düzgünce konuşabileceğinden şüphe ediyordu, bu yüzden Ariella'nın elini kaldırıp öptü. Sonra boğazını temizledi. "Seni hak etmiyorum." Ariella karşı çıkmaya başladığı anda çenesine dokunarak onu susturdu. "Şişt... Seni hak etmediğimden hiç şüphem yok. Ama... senden bir daha asla vazgeçmeyeceğim. Bir seçim yaptım, Ariella. Olduğumu düşündüğün prense dönüşmeye çalışacağım. Seni seviyorum, Ariella. Hayatımı seni ne kadar çok sevdiğimi kanıtlamaya çalışarak geçireceğim." Ve ekledi: "Kendini hazırlamalısın. Bunun gibi bir sürü itirafım olacak."

Ariella kollarını onun boynuna doladı. "Kanıtlaman gereken hiçbir şey yok, Emilian. Beni ne kadar sevdiğini biliyorum."

Emilian onu kendine çekti. Duyguların çeşitliliğinden, mutluluktan ve aşktan sersemlemişti. Gelecekleri önlerinde ışıldıyordu. "Hayır sevgilim, bilmiyorsun."

Ariella vücudu titreyerek ve Emilian'ın içini ısıtarak fısıldadı: "Göster o zaman."

Yavaşça ve şehvetle, dudaklarıyla Ariella'nın dudaklarını okşadı. Aşkını göstermek için yaratıcı yöntemler düşünmeye başladı. "Benimle yukarı gel sevgilim," diye mırıldandı, en baştan çıkarıcı ses tonuyla. "Bunu hemen şimdi kanıtlamaya başlayacağım."

Ve Emilian'ın güzel, tuhaf *gacı* prensesi ona sırıttı, gözlerinin içi gülüyordu.

Emilian St Xavier'in yüreği yükseklere, sonsuza doğru yükseldi.

mobildepo.com

TUTSAK EDİCİ, GÜÇLÜ BİR AŞK İÇİN NASIL BİR DEĞER BİÇERSİNİZ?

"Brenda Joyce destansı karakterleriyle okuyucunun en derin duygularına hitap eden, baştan çıkarıcı öyküler yazıyor ve onu bir okumaya başlayan sürekli daha fazlasını istiyor."

—Romantic Times Book Reviews

"Brenda Joyce'un romanı ipek gibi akıcı! Güçlü, davetkâr ve duygusal anlatımı çok yoğun!"

—Literary Times

MASUMİYET MASKESİNİN ARDINDAKİ ATEŞLİ TUTKULAR...

"Sırların, entrika ve yalanların ağına yakalanmış iki âşığın tutkulu hikâyesi. Cüretkâr tarihi romanslardan hoşlananlar bu kitaptan kesinlikle keyif alacaklar."

—Booklist

"Aşkın, aldatma, skandal ve gururun üstesinden geldiği; duygusal ve sürükleyici bir romans… Akıllı, çekici ve güçlü karakterlerle kurulmuş, keyifli bir aşk hikâyesi. Brenda Joyce'un yeni kitabı, bütün romans okurlarına büyük zevk verecek."

—RT Book Reviews

TUTKULU BİR ERKEK
ÂŞIK BİR KADIN
SOLUK SOLUĞA BİR AŞK

"Brenda Joyce tutkunun tehlikeleri ve keyifleri üzerine hayranlık uyandıran bir hikâye anlatıyor."

—Publishers Weekly

"Tam bir Brenda Joyce klasiği. Heyecan verici, hüzünlü ve romantik. Bayılcaksınız."

—The Mystic Castle

mobidepo.com

mavildepo.com